

СТИВ БАЙН ГОДИНАТА НА ДЕМОНА

Част 2 от „Съдбовните остриета“

Превод от английски: Мирела Стефанова, 2015

chitanka.info

КНИГА ПЪРВА
ПЕРИОД ХЕЙСЕЙ, ГОДИНА 22 (2010 ОТ
Н.Е.)

1.

Детектив сержант Марико Оширо оправи каишките на бронираната жилетка, извивайки тялото си настрани, за да успее да ги затегне по-добре. Чувстваше се адски неудобно, и то не само физически. Марико не бе обличала бронирана жилетка от академията, а дори тогава беше само заради тренировките; никога не го бе правила е ясното съзнание, че по нея ще стрелят.

— Чуйте ме, момчета и момичета — каза лейтенант Сакакибара с дълбокия си рязък глас. Той беше с цели двайсет сантиметра по-висок от Марико, имаше високо чело и подстрижка тип Сони Чибя^[1], която караше косата му да изглежда като шлем на главата му. Изглежда се чувстваше напълно комфортно в бронежилетката си и въпреки солидното присъствие на спецчасти наоколо нямаше никакво съмнение, че участъкът е под негова команда. — Складът принадлежи на Камагучи-гуми, а това означава въоръжени и опасни. Информаторът ни потвърди, че на мястото има поне две автоматични оръжия.

Сред тълпата заобиколили го полицаи се разнесе мърморене. Секретните информатори бяха известни с калпавите си сведения. Ченгетата от „Наркотици“ е прибрани в кобурите пистолети и момчетата от спецчастите е автоматите си М4, чиито дула бяха насочени небрежно към земята, поклатиха глави. Всички те говореха свободно секретно-информаторски и на този сюрреалистичен език „поне две“ означаваше „някъде между нула и десет“.

Марико беше най-ниската в тълпата и макар да изглеждаше малко по-висока с полицейския шлем на главата си, всички наоколо стърчаха доста над нея. Полицейската работа привличаше каубоите и момчетата веднага се хващаха за револверите, когато станеше въпрос да обличат бронежилетки и да събарят с ритници врати. Никак не ѝ бе лесно като единствена жена в отряда, а сега, обградена от буйни великани, тя се чувстваше отново като тийнейджърка, притеснена, любезна, заклещена сред тълпата от шумни, груби възрастни, достатъчно голяма, за да разбере колко неуместно е присъствието ѝ тук.

Нямаше смисъл да размишлява и върху това, че се чувства абсолютно като *гайджин*^[2], затова тя насочи вниманието си към лейтенант Сакакибара.

— Вътре ще има най-различно странно оборудване — предупреди ги той, макар да не беше необходимо. Спецчастите бяха свалили от мрежата снимки на всички машинарии, с които най-вероятно щяха да се сблъскат. Целта им беше компания за опаковка и транспортиране, идеална фасада за търговия на дрога, оръжия — за почти всичко, по дяволите — и машините, които се намираха в сградата, предлагаха в изобилие места за прикритие и за укриване. Всички бяха наясно с това, но Сакакибара бе добър полицаи: той се грижеше за отряда си.

— Странни сенки — продължи той, — много скрити местенца и процепчета, много ъгли за прочистване. Постарайте се да разчистите всяко едно от тях. Спазвай правилата, народе.

Всички го знаеха, разбира се, но въпреки това имаха нужда от напомняне. Марико се чудеше как е възможно едно от най-специализираните обучения в света да се свежда просто до правилното схващане на фундаменталните положения. В това отношение операциите на спецчастите не се различаваха особено от баскетбола или свиренето на пиано.

— Отряд Б, отряд Д — каза Сакакибара, — влизате в склада на бегот. Искам цялата сграда да е в ръцете ни още в първите пет секунди. Ясен ли съм?

— Да, сър — отвърнаха в един глас дванайсетте ченгета.

— Отряд С, същото се отнася и за вас, но не трябва да забравяте — Сакакибара посочи с пръст Марико, — че детектив сержант Новия човек е част от групата ви. Камагучи-гуми са обявили цена за главата й. Не искам да я застрелят, докато е под мое командване, ясен ли съм?

— Да, сър — отвърна Марико заедно с останалите от отряд С.

Първият от микробусите потегли с рев и звукът накара сърцето й да подскочи. Тя се смъмри наум; твърде дълго бе размишлявала за онези автоматични оръжия и сега дори ревят на дизеловия двигател й звучеше като автоматична стрелба. Посегна към висящия на хълбока й зиг зауер Р230 и отново погледна в цевта на пистолета, който знаеше, че е заредила.

— Седем-нула-три пристига тук след... — Сакакибара погледна огромния си водолазен часовник — шест минути. Това ви дава пет минути и половина, за да се доберете до целта си. По колите.

— Да, сър — отвърна целият екип и Марико се затича към микробусите Б и С. Останалите от отряда ѝ я последваха.

Когато се настани в тъмния заден ъгъл на микробуса, сърцето ѝ биеше ускорено и тя знаеше, че причината не е десетметровият джогинг. Ръката ѝ се плъзна към кобура на хълбока ѝ и задоволи ирационалната нужда да се убеди, че пистолетът е на мястото си. Прокара левия си палец по ръбовете на ударника му и разсеяно се зачуди защо това движение продължава да ѝ се струва непознато. Сякаш не беше прекарала часове в тренировки по стрелба с лявата ръка; по последни изчисления бе изхабила около две хиляди патрона на стрелбището. Все още беше далеч от резултатите, които постигаше при стрелбата с дясна ръка, и тази мисъл ѝ тежеше повече, отколкото керамичната плоча на бронежилетката, от която вече я боляха раменете. Въпреки всички тренировки умът ѝ сякаш отказваше да приеме факта, че когато тя държи нещо в дясната си ръка, го държи с четири, а не с пет пръста.

Мисълта за липсващия показалец я накара да се замисли за последния път, когато бе насочила пистолет срещу човешко същество. Шузо Фучида ѝ беше отнел не само пръста, с който натискаше спусъка. Тя бе изпаднала в клинична смърт, след като той я бе пронизал със своята *катана* в червата, и доказателство за това бяха съответните белези на корема и гърба. Но той беше оставил своя белег и върху нейната самоувереност. Всички в полицията знаеха, че могат да умрат по време на служба, но Марико бе умряла, макар и само за няколко минути, и оттогава не спираше да се чуди как ли щяха да се развият нещата, ако беше натиснала онзи спусък само с една десета от секундата по-рано — ако бе пробила деветмилиметрова дупка в гръдната му кост, ако си беше спестила седмиците рехабилитация, ако бе отделила малко време за безпристрастен самокритичен анализ върху етиката на убийствата при изпълнение на служебните задължения, вместо да размишлява върху всичко, което бе объркала, за да позволи на нещата да стигнат чак дотам.

Размишленията не я напускаха денонощно и образите на Фучида и меча му проблясваха в съзнанието ѝ всеки път, когато посещаваше

стрелбището. Понякога ставаше толкова зле, че не можеше дори да дръпне спусъка. Колкото по-силно *искаше* да улучи центъра на мишената, толкова повече се засилваше страхът от провал, а веднъж така блокира, че не успя да улучи дори края на мишената.

Бившият ѝ сенсей Ясуо Ямада бе измислил термин за това състояние — парализа чрез анализ. Това се отнасяше както за фехтовалното майсторство, така и за точната стрелба: колкото повече мислиш за онова, което правиш, толкова по-малка е вероятността да го направиш както трябва. Колкото повече затъваше Марико в капана на собствените си съмнения в точната си стрелба, толкова по-голяма опасност представляваше за себе си и за останалите.

И сега, заслушана в барабанияния в ушите ѝ пулс, се притесняваше, че когато вратите на микробуса се отвореха и отрядът ѝ тръгнеше да излиза, тя щеше да се вцепени, неспособна да помръдне от мястото си. Две хиляди куршума бе изстреляла на стрелбището в опит да обучи ръката си да си върши работата и две хиляди пъти се беше провалила. Сега колегите ѝ разчитаха на нея и ако тази вечер се издънеше по същия начин, както с Фучида, залогът щеше да е един от *техните* животи. Марико дръпна отново плъзгача с ясното съзнание, че това не беше необходимо, но въпреки това се нуждаеше от него.

Усети как някой я потупа по рамото и вдигна глава.

— Хей — каза Хан, — не смяташ ли, че вече достатъчно пъти провери този пистолет?

Беше малко смущаващо, че са я хванали на местопрестъплението, но фактът, че той го бе забелязал, ѝ подежда успокояващо. Сега Хан и Марико бяха партньори и вниманието, което той отделяше на детайлите, може би някой ден щеше да ѝ спаси живота. Вече ѝ бе станало навик да забелязва разни дреболии в него. Той винаги слагаше шлема си в последната минута. Надигаше се леко на пръсти, когато беше нервен. На телефона му имаше приложение, което му предаваше ининг след ининг резултата от мачовете на любимите му „Йомиури Джайънтс“. Емблемата на ТСУП, залепена с велкро на бронежилетката му, беше стара, орфана по краищата. Нейната също бе малко орфана — жилетките обикновено стояха на склад, понякога с години, а и кой ще си прави труда да сваля емблемите? — но емблемата на Хан не залепваше добре на гърдите му, може би защото той закачаше подвития ѝ край с палеца си всеки път,

когато посягаше с ръка да отметне падналата върху ухото му коса. Носеше я по-дълга, отколкото позволяваха правилата и бакенбардите му — по-дълги и по-рунтави, отколкото Марико бе виждала при друг японец — също бяха против правилата. Но нарушаването на протокола за външния вид бе една от служебните облаги на работата под прикритие и Хан се възползваше максимално от това. Стига да можеше, би си пуснал и брада и мустаци, но момчешкото му лице не му позволяваше този лукс.

— Убеден съм, че патронът в цевта не е избягал никъде — продължи той. — Но кой знае, не съм го проверявал. Ще провериш ли вместо мен?

— Многознайко.

Хан се ухили.

— Виноват.

Марико забеляза, че той бе повдигнал стъпалата си на пръсти и леко подрусваше крака и тъй като не вдигаше никакъв шум, беше убедена, че е привързал здраво цялото си снаряжение към бронежилетката. Командосите, които запълваха микробуса, бяха също така тихи — което си бе изключително постижение, предвид тясното пространство и огромния брой допълнителни пълнители, светлинно-звукови гранати и радиостанции, прикрепени към бронежилетките им.

Подът се разтресе, някой затвори вратата и микробусът потегли. Единствената червена крушка хвърляше зловещи сенки. Въздухът беше наситен с възбуждащо напрежение и осезаем ентусиазъм, потискан по принуда, но напирал да избликне пред очаквания сблъсък.

— Хан — прошепна Марико, — досега обличал ли си жилетка?

— Разбира се. На сватбата на брат ми.

— Знаеш какво имам предвид.

— Само в академията.

— И аз — призна Марико. Тя снижи още повече гласа си. — Плаши ли те мисълта, че там може да има автоматични оръжия?

— Ами да.

Марико си пое дълбоко дъх през носа и го задържа в гърдите си, преди да го изпусне. Хубаво бе да има някой в отряда, пред когото да може да се отпусне. С всички останали беше винаги нащрек, защото те бяха твърде склонни да я заклеят като изнежена женичка в мига, в

който покажеше някаква слабост. Но двамата с Хан можеха да общуват искрено — макар и само насаме — и въпреки че тя посмъртно нямаше да започне да хленчи пред него, възможността да сподели страха си някак си успяваше да го притъпи.

— Една минута до мястото на нападението — заяви шофьорът.

Осезаемото мълчаливо въодушевление продължаваше да нараства. Странно ѝ бе да усеща толкова много съдържана нервна енергия в ченгетата, които иначе бяха буйни като младежи с разбушували се хормони. Не можеше да ги види добре на червената светлина, но някак си усещаше, че дори командосите бяха напрегнати.

— Хан — каза Марико, — сложи ли си шлема?

— Не.

— Ами слагай го, по дяволите. Не ми се ще да казвам на лейтенанта, че отряд С не е атакувал своята врата навреме, защото партньорът ми се е помотавал с шлема си, докато е слизал от микробуса.

— Слизане след двайсет секунди — съобщи шофьорът. Вратата се отвори и кабината внезапно се напълни със светлина и промишлена смрад. Парливият мирис на боя подсказа на Марико, че наблизо сигурно има автосервиз и вятърът от запад носеше със себе си като че ли целия смог, който бе мариновал Токио и Йокохама. Или може би това бяха просто газовете от ауспусите на микробусите на отряди А и Д, които се отдалечаваха все по-бързо, докато микробусът на Марико намали и спря. Тя тръгна след Хан и ударите на сърцето ѝ отекваха така силно, както потракването на токчетата на обувките ѝ по паважа. Искаше ѝ се снаряжението ѝ да не е толкова тежко, искаше ѝ се очилата ѝ да не се замъгляват толкова бързо, искаше ѝ се да бе прекарала по-малко време на стрелбището, а повече в тренировки за следващия ѝ триатлон.

Но се оказа, че също както при състезанията и тук ставаше въпрос за предстартова треска. Марико настигна Хан точно когато свиха в една тясна уличка. Можеше да изпревари и командосите, но си напомни, че проникването в сградата бе тяхна работа, а нейната беше да конфискува дрогата, след като сградата бъде обезопасена.

Докато минаваха покрай една вехта, очукана дървена ограда, Марико зърна за пръв път мишената им. Това бе двуетажна къща от бежови тухли, почти идентична със съседните сгради. Те бяха общо

шест на брой, подредени в мръсния, рядко използван терен като точки на зарче. Освен че бяха доста по-ниски от останалите сгради в квартала, мишената и нейните близнаци бяха абсолютно безлични. През повечето прозорци струеше светлина, което беше добре; така щяха по-лесно да видят намиращите се зад тях престъпници.

Докато тичаше, Марико остави тъмните прозорци на периферното си зрение. Вниманието ѝ бе фокусирано основно върху задната врата и празното бетонно пространство пред нея. Това бе единственият открит терен в прехода им; нямаше как да стигнат до С-страната на мишената, без да го прекосят. Ако построените на мръсния терен сгради бяха подредени като шестте точки на зарче, то мишената им беше най-долната дясна точка и отряд С тъкмо заобикаляше най-долната лява. Точно между тях минаваха релсите на линията Чуо-Собу и потракването на влака в 7:03 часа се чуваше все по-силно с всяка изминала секунда. Прекосяването на релсите беше невъзможно — от двете им страни се издигаха огради и началникът на полицията бе отхвърлил плана на спецчастите да ги прережат, за да се приблизят директно към С-страната — така че единственият начин да стигнат до задната врата беше да прекосят откритата част на паркинга.

Отрядът на Марико се ската в ъгъла, за да могат всички да си поемат дъх. Те изчакваха пристигането на влака по същата причина, поради която бяха отделили толкова време, за да пристегнат добре оборудването си: скоростта и изненадата бяха единствената сигурна защита срещу стрелбата с автоматично оръжие. Шлемът и бронежилетката бяха само половин броня, половин гаранция за безопасност; всяко ченге знаеше, че срещу случайните куршуми няма защита. Автоматичните пистолети можеха да изстрелят много потенциални случайни куршуми.

Марико чу тихо изщракване зад гърба си, обърна се към Хан и го видя да пристяга каишките на шлема, който тъкмо бе сложил на главата си. Той ѝ намигна и се ухили.

— Време е.

И преди Марико да се усети, влакът вече беше пристигнал и те отново се затичаха. Вляво от нея големият черен микробус на отряд А премина с рев през паркинга, а отряд Б почти бе стигнал до прозорците на Б-страната. Докато екипът на Марико приближаваше вратата на С-страната, командосът, който носеше тарана — адски

тежко нещо, съдейки по вида му; Марико не можеше да повярва, че мъжът бе успял да поддържа темпото на останалите в отряда — го засили към вратата и я удари.

Таранът отскочи назад.

Командосът удари повторно, но таранът отскочи от вратата така, сякаш бе направена от гума.

— Мамка му — каза Марико. Край с плановете да завземат сградата в първите пет секунди.

След като влакът се отдалечи, тя можеше да чуе виковете, тряска от счупени прозорци, експлозиите на светлинно-звукови гранати. Сега таранът беше подхванат от двама командоси, които разказваха играта на вратата. Досега трябваше да са я разбили. Отряд А сигурно вече бе нахлул през предната врата и ако отрядът на Марико не успееше да разбие своята, момчетата от отряд А щяха сами да поемат огъня на заподозрените.

Мисълта доброволно да поеме част от този огън не ѝ допадаше, но целта на едновременното нападение от няколко страни беше да зашемети и обърка противника. Освен това с колкото повече време за размисъл разполагаха заподозрените, толкова по-голяма бе вероятността да намерят оръжия или да пуснат стоката в тоалетната.

Марико издърпа една граната от колана си и я постави на перваза на прозореца.

— Прикрийте се — извика тя и се опита да скрие цялото си тяло под шлема.

Светът бе погълнат от бяла светлина. От взрива ѝ се подкосиха краката. Той прозвуча като Армагедон и естествено видя сметката на прозореца. Марико прескочи през отвора, следвана като сянка от Хан.

Светът пред очите ѝ се стесни до онова, което се виждаше през мерника на пистолета. Тя провери празната врата, десния ъгъл, а след това и левия, без да обръща внимание на другите два, защото те бяха в зоната на Хан, а тя знаеше, че той ще си свърши работата както трябва. Мебелировката привличаше вниманието ѝ единствено като място за прикритие.

След като се убедиха, че стаята е празна, двамата с Хан се изтеглиха в коридора, търсейки тоалетната. Когато атакуваха жилищни сгради, това бе мястото, където заподозрените изхвърляха стоката и нямаше никаква причина тоалетните на търговските помещения да не

бъдат използвани за същата цел. Марико стигна коридора тъкмо навреме, за да види как вратата на С-страната се строшава навътре, поддавайки под тарана. Двама от нейните командоси останаха да я пазят, а другите двама последваха Марико и Хан.

По намиращото се някъде наблизостълбище отекнаха стъпки. В слушалките на Марико се чуваха толкова много викове, че тя не можеше да различи почти нищо. Зави зад ъгъла и видя как някакъв оплешивяващ мъж с тъмночервен анцуг затваря врата зад себе си. Успя да зърне само за миг стаята от другата ѝ страна, но ѝ се стори, че видя вътре някаква тежка техника.

Хан веднага насочи пистолета си към заподозрения и му изкрещя да легне на земята, а двамата командоси го взеха на мушка под лъчите на фенерчетата, монтирани върху цевите на автоматите им. Мъжът с анцуга се усмихна самонадеяно, вдигна ръце до главата си и остави нещо малко и лъскаво да падне от дясната му ръка.

Ключове.

Арогантната му усмивка подсказа на Марико всичко, което трябваше да знае. На заподозрения не му пукаше, че ще го арестуват. Достатъчно бе да стои там и да се остави да го оковат с белезници и да го обискират достатъчно дълго, за да може машината от другата страна на вратата да унищожи всичките ценни улики.

Тя се затича към престъпника. Без да сваля самоуверената усмивка от лицето си, той стоеше с протегнати ръце, сякаш ѝ предлагаше китките си. Марико бе виждала подобна поза само при хора, които и преди са били оковавани с белезници. Испита леко задоволство, когато видя как очите му се разширяват при скоростното ѝ приближаване. Очевидно той бе предположил, че тя ще забави ход, преди да стигне до него. Но бронежилетката ѝ не служеше единствено за спиране на куршуми.

Тя се блъсна в него като тежка стоманена топка, предназначена за събаряне на сгради. Дватама се стовариха върху заключената врата; тя, за разлика от подсилената входна врата, която се бе опънала на тарана, представляваше просто интериорна врата, каквато може да се види във всеки апартамент. Нараменият предпазител на Марико потъна в слънчевия сплит на заподозрения, тя се претърколи през тялото на мъжа и скочи на крака. Хан щеше да се заеме с него; не беше нужно да се обръща и да проверява. Нито една от машините, които се

появиха пред очите ѝ — а вътре ги имаше много — не ѝ беше позната, но не бе и необходимо. Тя просто натисна бутона СТОП на онази, която смесваше голямо количество бял прах.

По-късно узна, че машината е служела за приготвянето на онези биологически разлагащи се опаковъчни грахчета, като процесът е включвал превръщането на царевично нишесте в мънички топченца, които след това били подлагани на изключително високи температури, за да се разширят и достигнат големината на граховата им опаковка. Освен това научи от първа ръка, че смесването на леснозапалими амфетамини с царевично нишесте не е съвсем безопасен метод за прикриване на спийда, защото попадането на сместа в машината за топчета е страхотен начин да се напълни сградата с вредни газове и да усмърди за цяла седмица квартала на амоняк. Но сега Марико стоеше леко запъхтяна с ръце на хълбоците и се усмихваше на мъжа, когото бе вкарала в стаята заедно с вратата.

Хан погледна намръщено потрошената каса и поклати глава.

— Знаеш ли, Марико, смятах, че двамата с теб работим доста добре в екип, обаче, честно казано, това не го очаквах.

Марико му се ухили, наслаждавайки се на прилива на адреналин.

— Но вратата е отворена, нали?

— Да. Ама да знаеш, че и тези неща вършат същата работа. — Той раздрънка ключовете пред лицето ѝ. — Освен това спестяват инфаркта на командосите и им оставят надеждата, че ще успеят да разчистят голямата стая, пълна със странни машинарии, преди някой да вкара куршум в главата на мацката, която би трябвало да пазят.

Командосите наистина бяха прочистили целия етаж на фабриката и съдейки по разменяните по радиостанциите фрази, операцията беше приключила. Това ѝ се струваше невъзможно.

— Хан, колко дълго продължи всичко?

— Кое, операцията ли?

— Да.

Той сви рамене.

— Като се започне от първия ни удар върху задната врата? Не знам. Минутка, може би? Не, по-малко, мисля.

— И аз така смятам. Да речем около четирийсет и пет секунди.

— Добре. И какво от това?

— Ами — отвърна Марико — не бяха ли те най-великите четирийсет и пет секунди или какво? По дяволите, обичам тази работа.

[1] Японски актьор, певец, продуцент, режисьор и майстор по бойни изкуства. — Бел.прев. ↑

[2] Бележка от издателството — Специфичните японски думи и изрази, изписани в курсив, са обяснени в речника в края на книгата. ↑

2.

Марико седеше на ръба на бюрото в търговския офис на транспортната компания в очакване на словесния побой.

Който беше неизбежен. Тя бе нарушила стандартната оперативна процедура, а ченгетата, които нарушаваха СОП, бяха подлагани на здраво бъркане от командващия офицер. Знаеше го и Хан, който седеше до нея на широкия плот, скръстил ръце над забелената емблема на ТСУП, залепена на гърдите му, очевидно в очакване на същата съдба.

— Хей, я виж тук — възкликна той, сякаш обсъждането на разни дреболии щеше да ги разсее от мислите за неизбежната съдба. — Смяташ ли, че можем да ги обвиним за незаконно притежание на оръжие?

Марико се бе загледала в същото нещо: една очукана *катана*, очевидно много стара, поставена на елегантна дървена стойка върху рафта, който обикаляше всички стени на стаята, на четирийсетина сантиметра под плочите на окачения таван. Той беше предназначен за колекции, но точно тази колекция не подлежеше на категоризация. Втора *катана*, този път изработена от пружинна стомана, придружена от малка табелка, удостоверяваща автентичността ѝ като действителен реквизит от заснемането на „Телохранител“ на Куросава. Една желязна демонска маска, разядена от ръждата и времето. Групички керамични самурайски фигурки, които приличаха повече на играчки, отколкото на скулптури. Украшен с кабарчета бронзов шлем, който бе позеленял от старост; очевидно мястото на деликатния предмет беше под стъклен похлупак в някой музей. Покрита с червен лак дървена статуя на Фудо на същата възраст, с изработени от чисто злато меч и ласо. Снимка в близък план на Тоширо Мифуне с автограф. Лазердиск на „Ханзо Острието“, също с автограф. Парадът от колекционерски предмети правеше пълна обиколка на иначе подредената, спретната стая.

Марико се загледа разсеяно в старата желязна маска, докато преговаряше наум всичко, което смяташе да каже в своя защита. Фактите бяха ясни: ако не беше проникнала в сградата по начина, по

който го бе направила, тя и екипът ѝ никога нямаше да видят как заподозреният затваря вратата зад гърба си. Щяха просто да оставят човек да пази заключената врата, да прочистят сградата и едва след като заловят всички, които се намираха в нея, щяха да започнат да претърсват цеха. Безупречна тактика, която всъщност щеше да определи границата между това да разполагат с цяла купчина стабилно доказателство, примесено с царевично нишесте, и нуждата да викат отряд за справяне с последствията от техногенни катастрофи, който да евакуира квартала, докато всяка болница в града се пълни с ченгета и командоси, с нуждаещи се от лечение химически изгаряния на очите, синусите и дробовете.

Абсолютно логични изводи. Които щяха да са абсолютно неуместни, ако някой от тях двамата с Хан бе пострадал. СОП си беше СОП и нарушаването ѝ автоматично стоварваше върху главите им Чука на Бога, независимо дали някой бе пострадал.

Очевидно подобни мисли се въртяха и в главата на Хан. Десният му крак потропваше в ритъма на педал на шевна машина, а палците му нервно барабаняха по шлема, който държеше в скута си.

— Хей — обади се тя, — тази демонска маска изглежда ли ти позната?

— А? — Гласът ѝ го изтръгна от унеса му. — Ами не, не мисля. А на теб?

— Да, но не мога да се сетя откъде. — Марико се намръщи. Колкото по-дълго я гледаше, толкова повече растеше увереността ѝ, че я беше виждала някъде. Сякаш гледаше лицето на някой стар съученик от гимназията — някого, когото би трябвало да познава, но името му непрекъснато ѝ убягваше. Внезапно барабаненето по шлема на Хан ѝ се стори адски влудяващо. Тъкмо се нареди да му каже да престане, когато Саакибара връхлетя в офиса.

Двамата веднага скочиха от местата си и застанаха мирно.

— Ето ги двамцата — каза Саакибара, — Буч и Сънданс.

Саакибара не се обръщаше към никого по име. Той дори не си правеше труда да обяснява на хората кой прякор за кого се отнася; просто ги измисляше в движение и очакваше останалите сами да се оправят. Понякога наричаше някого с по три или четири различни имена на ден; друг път прякорът залепваше за човека още от първия път и си оставаше така за години напред.

Той мина покрай тях с маршова стъпка и тежко се стовари върху стола на търговеца зад голямото бюро.

— Командирът на спецчастите заяви, че трябва да ви отстраня поне за месец без заплата и да ви върна и двамата да патрулирате по улиците. Смята, че няма смисъл да се мотаете наоколо и да се мъчите да се самоубиете, докато неговите момчета се опитват да си вършат работата. И не мисля, че греша.

— Сър — започна Марико, — ако бяхме проникнали само десет секунди по-късно, щяхме...

Сакакибара впи гневния си поглед в нея.

— Кой ти даде разрешение да говориш?

— Извинете, сър.

— Кой от двамата направи каскадата с гранатата?

— Аз, сър — отговори бързо Марико, защото знаеше, че ако му даде възможност, Хан веднага щеше да поеме вината вместо нея. Той работеше вече осма година в „Наркотици“, а пет от тях бе прослужил под командването на Сакакибара. Лейтенантът щеше да се отнесе по-мекко към ветерана, отколкото към най-новото попълнение в екипа му.

— Да знаете, че момчетата от спецчастите направо са изпаднали в истерия — каза Сакакибара. — Някакви предположения защо?

Марико имаше няколко. Счупеното стъкло представляваше риск, точка; ненепразно всички командоси носеха кевларени ръкавици и качулки от номекс. А Марико беше извадила голям късмет, че бе улучила стая с килим. Преминаването по покрит с натрошено стъкло балатум беше като да танцуваш степ върху стъклени топчета.

Но Сакакибара не й даде възможност да отговори.

— Ако питате мен, май е, защото никой от тях не се е сетил пръв да го направи. Ще ми се да бях там, за да го видя; сигурно е било адски яко.

— Беше — отвърна Хан. Марико бе забила поглед в пода, опитвайки се да прикрие усмивката си.

— Добре, една точка за Батгърл. Така че дрън, дрън, дрън, не правете повече така, смятайте се за порицани. Сега си тръсвайте дребосъчестите задници на столовете.

Марико и Хан изпълниха заповедта и заеха двата въртящи се офис стола пред бюрото. Столовете и бюрото вървяха комплект и щяха да бъдат връх в модата, ако годината беше 1981. Марико почти не

обръщаше внимание на тези подробности, защото все още се опитваше да разгадае прякора. „Дребосъци“ беше просто — Хан бе с една глава по-нисък от лейтенанта, а Марико беше още по-ниска — но Батгърл бе нещо по-голямо. Каскадата с прозореца. Със светлинно-звукова граната. Която свали от колана си. Десантен колан. Батгърл.

Марико се надяваше, че прякорът няма да е от онези, които залепваха завинаги.

— Някой от вас чувал ли е името Сосеки Урано?

Хан и Марико поклатиха глави.

— Добре, сега ще чуete за него — продължи Сакакибара. — Той е вашият купувач. Ръководи това място от името на Камагучи-гуми. Ще го намерите навън, в линейката. И правилно ли чух, че си го вкарала с все вратата в стаята в стил Лигата на справедливостта?

— Да, сър. — Марико не знаеше дали да се чувства горда или засрамена.

Сакакибара кимна одобрително.

— Не е зле за дребосък. Така, както вече казах, Шийна яка-сан е вашият основен купувач. Пипнахме още петима от групичката му, но те са дребни риби. Все някога ще се наложи да говорите и с тях, но гледайте да се доберете до Шийна яка, преди да са го откарали оттук.

— Сър — обади се Марико, — мога да се закълна, че преди пет или десет минути чух воя на отдалечаваща се линейка. Сигурен ли сте, че той е все още тук?

Сакакибара я погледна с непресторена изненада и известно пренебрежение.

— Да не би да поставяш преценката ми под въпрос?

— Простете, сър.

— За мацка имаш доста големи топки.

В първия момент на Марико ѝ се стори, че гласът му прозвуча гневно, но бързо промени мнението си, когато той се изхили иронично.

— Не че ти дължа някакво обяснение, но да, на сцената имахме две линейки. Онази, която си чула, откара продавача в операционната зала. Шийна яка и момчетата му са се отнесли доста грубо с него.

Марико се намръщи.

— Знаем ли защо?

— Ваша работа е да разберете.

— Сър — каза Хан, — това означава ли, че ни поверявате случая?

— Сам се досети, значи. Реших, че Фродо тук ще му се наточи, след като вижда, че Камагучи печелят все по-голям авторитет, а точно те са й вдигнали мерника. Какво ще кажеш, Фродо? Искаш ли го или не?

Марико можеше само да предполага, че *тя* е Фродо, макар в момента да я интересуваше не прякорът, а подвеждащият въпрос на Сакакибара. Наистина се беше сблъсквала с Камагучи-гуми и преди. Не по своя вина; просто едно ченге се е прочуло с това, че е убило един от техните и те го бяха взели твърде навътре. Шузо Фучида — мъжът, който отсече десния показалец на Марико, мъжът, чието разкривено лице се появяваше пред погледа й всеки път, когато слизаше долу, на стрелбището, за да тренира лявата си ръка — беше един от главорезите на Рюсуке Камагучи.

Марико бе убила Фучида от чист инстинкт за самосъхранение — деяние, което високопоставените босове от подземния свят като Рюсуке Камагучи обикновено не приемаха лично. Всеки имаше право на самозащита — право, което самият Камагучи бе прилагал неведнъж, винаги със смъртоносен резултат. На улицата се говореше, че Камагучи би предпочел да отпише смъртта на Фучида като злощастна жертва на бизнеса. Фучида и без това бе започнал да става твърде арогантен, а и Марико не беше някой наемен убиец от съпернически клан. Но благодарение на предпочитанията на Фучида към мечовете и няколко странни стечения на обстоятелствата Марико го бе убила в абсолютно честен дуел, а това автоматично бе качило снимката й и фразата „самурайски конфликт“ за цяла седмица във всички вечерни новинарски емисии. След това Рюсуке Камагучи беше задължен да обяви цена за главата й. В неговата област на действие това бе просто начин да съхрани имиджа си.

Той беше прехвърлил задачата на най-малкия си син, Ханзо, известен по улиците като Булдога. Също като баща си, Булдога имаше обратна захапка и висока мускулеста фигура. Марико си спомняше снимките му от инструктажа с отдел „Организирана престъпност“. Баща му имаше репутацията на хладнокръвен, уравновесен, изключително териториален тип, докато Булдога бе известен единствено с бруталните си, немарливи и кървави убийства, които бяха

станали негова запазена марка. От „Организирана престъпност“ отдавна подозираха, че е главният специалист на Камагучи-гуми по убийствата заради вендета. Сега по всичко личеше, че той е поел задачата да отмъсти за Шузо Фучида.

Сърцето на Марико прескачаше всеки път, когато си спомнеше двубоя с Фучида. Мисълта за обявената за главата ѝ награда някак си не ѝ се струваше чак толкова страшна. Макар и смущаваща, идеята, че някъде навън я дебне убиец, ѝ се струваше твърде абстрактна, докато образът на психопата, който се опитваше да я накълца на парчета, беше твърде ярък. Искаше ѝ се нещата да са по-различни. Смущаваше се, че се страхува от отминали неща, които повече не можеха да я наранят. Искаше ѝ се да може да се притеснява за убиеца така, както очевидно се притесняваха Хан и Сакакибара, но не това я държеше будна по нощите.

И все пак въпросът на лейтенанта беше ясен. Не я бе попитал: „Искаш ли този случай?“, а по-скоро: „Имаш ли куража да поемеш този случай?“. И възможният отговор беше само един.

— Абсолютно, сър. Дайте ми го.

Сакакибара кимна отривисто и одобрително.

— Добре. Както вече казах, купувачът се намира отвън. А ако по пътя се разминеш с командира на спецчастите, направи ми услугата — мамка му, направи я на себе си — да изглеждаш така, сякаш яко съм те сдъвкал.

Линейката бе паркирана край товарната рампа, а за да стигнат до нея, Марико и Хан трябваше да минат през потрошените останки от вратата, която Марико беше изкъртила. При вида ѝ тя почувства лек прилив на адреналин.

Двамата прекосиха огромната производствена зала и Марико си помисли, че когато работят всички машини, шумът вътре сигурно е оглушителен. А сега единствените звуци, които се чуваха, идваха от пръснатите из залата полицаи. Един от тях седеше лениво, отпуснал пушка в скута си, а осем от деветте задържани седяха до стената пред него; повечето бяха навели глави, а ръцете на всички бяха завързани зад гърбовете им с найлонови лентови белезници. Шумна група наркоченгета се бе събрала около машината, която, допреди Марико да я изключи, забъркваше гъста бяла смес от царевично нишесте и

амфетамини. Марико размени няколко думи с тях, преди двамата с Хан да продължат към своя заподозрян.

— Хей, между другото — любопитства Хан, — откъде дойде тоя Фродо?

Марико сви рамене.

— Защото съм ниска?

— Не. За това беше „дребосъкът“.

Фактът, че не я попита за Батгърл, сигурно означаваше, че сам се е досетил и не за пръв път Марико със задоволство установи, че двамата с партньора й мислят абсолютно еднакво. От една страна, това им помагаше да работят като екип, а от друга, Хан служеше отдавна в отдел „Наркотици“ и беше добър полицаи; щом мислеше като него, значи мислеше правилно.

Тя отвори вратата към товарната рампа и бе посрещната от син облак дизелов пушек. В традицията на ченгетата и пожарникарите по цял свят и тукашните парамедици бяха оставили двигателя на линейката да работи. Марико погледна през мъглата към Сосеки Урано. Бяха го завързали за обездвижващата дъска и — както подсказваше прякорът, даден му от Сакакибара — му бяха сложили шийна яка. До него в линейката седеше едно ченге, което, също като Хан и Марико, все още носеше бронезилетката си; несъмнено това бе един от оперативните медици на спецчастите. От говорителя в линейката шумно грачеха неразбираеми гласове, които се различаваха от боботенето, разнасящо се от радиостанциите на наркоченгетата и спецчастите. Урано протегна шия, за да види кой влиза, и изпъшка:

— Пак ли ти.

— Пак аз — отвърна Марико и бързо се спусна по късата стълбичка, която водеше до мястото, където бе паркирана линейката. С тона на лекар, който говори на шестгодишния си пациент, тя попита: — Как се чувстваш днес?

— И преди са ме яхали женски, но не чак така. Искаш ли пак да се потъркаляш с мен?

Прекрасно, помисли си Марико, но изражението й по никакъв начин не разкри мислите й. Хан също не му обърна внимание, за което Марико му беше безкрайно благодарна. Нямаше нужда някой да скача да я защитава, сякаш бе изпаднала в беда девица. Малко ченгета го

разбираха — не бяха много и *мъжете*, които го разбираха — и Марико за пореден път изпита благодарност, че Хан ѝ е партньор.

Оперативният медик не беше от просветените. Той чукна Урано по челото с кокалчето на показалеца си и го скастри:

— Млъквай.

Хан скочи в задната част на линейката и седна до Урано.

— И така — започна той, — сигурно знаеш, че ще прекараш известно време в затвора.

— Нямате нищо срещу мен — каза Урано.

— Не съм сигурна — обади се Марико. — В бъркачката ти за царевично нишесте беше тъпкано със спийд. Това все ще се брои за нещо.

Урано изпръхтя.

— Наркотикът не е мой.

— Съжалявам — поклати глава Хан, — но нещата не стоят така. Разбираш ли, щом е незаконен и се намира в твоята сграда, значи те арестуваме за притежание.

Марико кимна.

— И тъй като момчетата казват, че вътре има доста от него, значи става дума за углавно престъпление. За какво количество споменаха, Хан?

— Поне петдесет кила — отвърна Хан. — Може и повече.

— Точно така. Урано-сан, знаеше ли, че онази машина вътре има вграден кантар? — Това му бе достатъчно, за да направи връзката. Освен това си водеха и инвентарен дневник, а най-лесното беше да се сравни тежестта на онова, което бяха открили в машината, с теглото на броя записани торби, които са били изсипани вътре.

— Нямате нищо — заяви Урано. — Не сме плащали за него. Не е наш.

— Нима? — рече Хан. — И какво, някакъв тип просто е минал оттук и е решил да ви *подари* цяла купчина спийд?

— Не е наш — повтори Урано, чието търпение бързо се изчерпваше. Той се опита да седне, за да погледне Хан в очите; острата болка го принуди да се тръшне отново по гръб. — Не е наш — изръмжа. — Казахме на онова дребно лайно да не го носи тук. Той знаеше, че ще дойдете. Казах му, че ще уговорим друга среща. Тъпанарят така или иначе се появи.

— И затова ти и момчетата ти сте го спугали от бой — каза Марико.

— Значи към обвинението за притежание на наркотици добавяме и тежък побой — включи се Хан.

— Никакво притежание. Не е наш. — Ново болезнено пробуждане накара Урано да потрепне. — Обвинете ме в побоя. Добре. Той си го заслужи. Но не сме плащали за тая гадост. Дори нямаме никакъв кеш тук. Претърсете. Ако намерите големите пачки, обадете ми се; ще ми свършат работа. Но няма нищо. Нищо не сме купували. Значи не разполагате с нищо.

— Не спирай да го повтаряш — каза Хан. — Някой ден трябва да седнем двамата и да си поговорим за това как се търгува с наркотици.

— Може би в участъка — предложи Марико.

— Да — съгласи се Хан, — и може би, след като те види лекар. Изглеждаш така, сякаш някой яко те е ступал.

Марико и Хан седнаха на бетонния край на рампата и загледаха как линейката се отдалечава. Хан порови в джобовете си и извади пакет цигари. След като запали една, той попита:

— Мислиш ли, че казва истината за парите?

— Аз не видях нищо.

— Нито пък аз. — Думите бяха произнесени с многозначителен тон. Когато ставаше въпрос за наркотици, никой нямаше желание да казва истината. Наркомани, пласъори, дилъри, всичките лъжеха — и то не само ченгетата, а и собствените си близки, както и самите себе си. Марико го знаеше твърде добре, както и всеки друг, който имаше случай на зависимост в семейството. Тя се гордееше със способността си да усеща кога някой я лъже, а дори в това Хан го биваше повече от нея. Осем години в „Наркотици“ означаваха осем години разгадаване на лъжливи маневри.

— Ако не за пари, тогава за какво са изтъргували дрогата? За някой заложник може би?

— Не ми се вярва — отвърна Марико. — Защо му е да ядосва похитителите? Плащането се извършва при *техните* условия, *нее*?

— Права си.

— Тогава какво? Не може да има покупка на дрога без пари.

— Да — отвърна Хан, без да вади цигарата от устата си, — но пък и дилърът няма да се появи при издънена засада. Урано каза, че

неговият човек е знаел за появата ни.

— Което означава, че не се плаши да ядоса Камагучи-гуми. Сигурно се е побъркал.

— Или е бил отчаян.

— И в двата случая е извадил късмет, че е жив. Ако оцелее, разбира се.

— Вярно — съгласи се Хан. — Сакакибара каза, че е откаран в операционната, *нее*?

Марико кимна.

— Значи разполагаме с продавач, който е склонен да поема огромни рискове...

— Огромни, по стандартите на наркодилърите. Не на кръжока по шев и кройка на баба ми.

— Точно — отвърна тя. — И с купувач, който е готов да пребие доставчика си почти до смърт. Това говори ли ти нещо?

— Не.

— И на мен. — Марико се засмя и поклати глава. — Но ти стана интересно, *нее*?

— О, да.

— И на мен.

3.

Докато се изкачваше нагоре в кабинката на асансьора, Марико усещаше миризмата си. Беше плувнала в пот, мръсната ѝ коса висеше така, сякаш шлемът все още бе на главата ѝ, и миришеше леко на празнични фойерверки по случай Четвърти юли.

Тя беше единственият човек в жилищната сграда, който би направил подобно сравнение. Тя бе единствената, която някога бе празнувала Четвърти юли, защото бе единствената, прекарала детството си в Щатите. Струваше ѝ се странно да се сеца за фойерверките, които не бе помирисвала още от гимназията, и се чудеше защо, за бога, косата ѝ внезапно ще започне да мирише така. След това си спомни, че гранатата се беше взривила точно над главата ѝ.

Асансьорът обяви номера на етажa ѝ с монотонен женски глас, който прозвуча също като онзи от инструктажите за безопасност в пътническите самолети. Марико изскочи от кабинката и затрополи по тесния коридор, който водеше към апартамента ѝ. Ботушите ѝ тежаха като напълнени с олово и единственото, което искаше, бе да си вземе един горещ душ и да се строполи в леглото. Но това си оставаше само мечта. Тя бе спечелила достатъчно състезания и се бе сблъсквала с достатъчно лоши момчета, за да познава реакцията на тялото си към прилива на адреналин. Скоро нямаше да може да заспи.

Което не беше проблем, защото трябваше да направи някои проучвания.

Но душът бе най-важното. Първо се изкъпа, след което пусна електрическата кана и когато водата завря, напълни две чашки от екструдирани полистирол с полуготови спагети. Беше си създавала нещо като следработен ритуал: да се настани на леглото, наслаждавайки се на аромата на соевия сос в полуготовите спагети, и да преглежда някой от бележниците на стария си сенсей. Обикновено вечерните ѝ физически занимания включваха тренировка с меч, а не изблъскване на престъпници през заключени врати, но успокояващият ритуал беше еднакво ефективен и в двата случая.

Професор Ясуо Ямада, първият ѝ учител по *кенджуцу*, си беше спечелил място в пантеона на най-великите медиевисти на Япония. Той изпитваше дълбок интерес към материалната култура на самураите, който се бе зародил още в първата му седмица в тренировъчния армейски лагер и не го беше напуснал до деня на смъртта му, като междувременно го бе подтиквавал да спечели черен колан във всяко едно от японските бойни изкуства, посветени на практиките с меч. Понякога съдбата проявява жестока ирония: Ямада-сенсей умря от рана, нанесена с меч, и то от ръката на собствения си ученик. Шузо Фучида беше касапин и социопат и след като уби Ямада, предизвика Марико на дуел с мечове, който ѝ костваше показалеца на дясната ръка, но отне живота му. Марико не бе религиозна, но от пръв поглед познаваше иронията на съдбата: който живее от меч, от меч умира и така нататък.

Тя имаше честта да бъде последната ученичка по *кенджуцу* на Ямада и да наследи всичките му дневници. Той беше записвал всичко на ръка — никога не бе притежавал компютър — и по-голямата част от трудовете му бяха неразбираеми за Марико. Всъщност голяма част от тях бяха неразбираеми за мнозината почетни професори по история, на чийто дисертационен съвет той бе председател по времето, докато все още се занимаваше с преподаване, но въпреки това на Марико ѝ беше интересно да проучва записките му. За нея това бе един вид начин да продължи разговорите си с него.

Ала тази вечер тя търсеше нещо специфично. Демонската маска, която бе видяла на рафта в онзи офис, някак ѝ се струваше позната. В първия момент си бе помислила, че сигурно е някакъв елемент на поп културата — тъй като младежките ѝ години бяха преминали отвъд Океана, тя не познаваше голяма част от поп иконите на своето поколение — но Хан също не я беше разпознал. Това я накара да си помисли, че маската сигурно бе намерила място някъде в записките на Ямада-сенсей.

Марико разполагаше със стотици дневници, подредени спретнато в картонени кутии покрай стената на малката ѝ спалня. Мястото не стигаше, но сърце не ѝ даваше да се раздели с тях. Харесваше ѝ да се прибира у дома при своя сенсей, макар единственото, което бе останало от него, да бяха само няколко стари дневника и мечът му. Славна победа нетърсена, последният шедьовър на майстора Иназума,

почиваше на стойката си, която Марико бе монтирала над леглото си. Мечът беше огромен, оръжие на конник, и заплашваше да изкърти с тежестта си видиите от стената. Това бе достатъчно да изкуши съдбата — в тази земя, разтърсвана от земетресения, воинът не би постъпил мъдро, ако лягаше да спи точно под оръжието си — но мечът беше толкова дълъг, че това бе единствената стена, която можеше да го побере.

Тази вечер просто преглеждаше дневниците, без да задълбава в четене, и докато приключи с вечерята си, успя да прехвърли петте бележника. Едва на последната страница в последния бележник откри онова, което търсеше.

От листа я гледаше демонската маска. Дългите ѝ извити кучешки зъби бяха по-остри от щръкналите рога, а лицето бе изкривено в застинала гримаса. Имаше поредица от остри предни зъби, но долна челюст липсваше, сякаш бе направена така, че да покрива само горната половина от лицето, също като онези, които се носеха на маскените балове.

Ямада-сенсей сигурно я бе нарисувал още млад, преди да изгуби зрението си. Маската беше оградена от бележки, включително предположения за теглото и размера ѝ, както и имената на някои исторически личности, свързани с нея. Марико разпозна само едно от имената: Хидейоши, един от *Сан Ейкетцу*, Тримата обединители. Хидейоши Тойотоми, Нобунага Ода и Йеясу Токугава бяха бащите основатели на родната ѝ страна, трима велики феодали, обединили десетки воюващи феодални владения и превърнали ги в една умиротворена империя. Ако не бяха те, Япония нямаше да съществува.

Коремът на Марико се сви от прилива на адреналин и дъхът ѝ замръзна в дробовете. Усещането бе същото, каквото би изпитала, ако се беше разминала на косъм с фатална катастрофа. Само преди два часа тя бе нахлула в онази опаковъчна фабрика заедно с малка армия от полицаи. Ами ако Камагучи бяха започнали престрелка? И двете страни разполагаха с автоматични оръжия. Маската беше от онези артефакти, за чието откриване Индиана Джоунс би рискувал живота си, а един заблуден куршум би могъл да я унищожи завинаги.

Наистина бе странно, че притежаваше единствения дневник, в който имаше скица на маската, и същевременно се беше озовала в стаята, в която се намираше артефактът. Доскоро би нарекла подобно

стечение на обстоятелствата плашещо съвпадение, но този дневник принадлежеше на Ямада, а времето, което двамата бяха прекарвали заедно, бе достатъчно необикновено, за да я накара да престане да използва думата *съвпадение*, когато ставаше дума за него.

Възможно беше, разбира се, маската на Ямада да няма нищо общо с маската, която бе видяла по-рано. Повече от възможно всъщност. Вероятно. Почти сигурно. В японската история съществуваха хиляди маски, десетки хиляди и като историк и любител на средновековните артефакти Ямада би проявил интерес към всяка една от тях. Но областта, в която се беше специализирал — неговата *raison d'être*^[1] всъщност — бе изучаването на артефакти, които никой друг не се осмеляваше да проучва, за да не бъде обвинен, че вярва в магии. Мариико не беше съвсем склонна да повярва в магиите, но вярваше в съдбата. Нещата, на които бе станала свидетел по време на общуването ѝ с Ямада, не ѝ оставяха друг избор. А това означаваше, че не трябва да отхвърля вероятността сблъсъкът ѝ с маската да е предопределен.

Почувства се странно пречистена. Беше задоволила любопитството си по отношение на маската. Бе подсилила вярата в собствените си памет, логика и дедуктивни умозакljučения — което никога не беше излишно за единствената жена детектив в отдел, пропит с шовинизъм и предразсъдъци. И бе създавала нова връзка със своя починал сенсей. Вярата в съдбата не ѝ се нравеше. Приличаше ѝ твърде много на астрологията, беше твърде шантава и за да я допусне до себе си, трябваше да намери повече доказателства, които да я подкрепят.

Добре че тази вечер бе успяла да намери поне *едно* смислено нещо. Сблъсъкът ѝ с артефакт като маската беше достатъчно странен, но още по-странен се бе оказал и новият ѝ случай. Купуване на наркотици без пари. Доставчик, който не се страхува от ченгетата и от якудза. Целият случай беше нелеп. Това бе едно от онези неща, които цяла нощ не я оставяха да заспи; тя просто лежеше вперила поглед в тавана и прехвърляше през ума си неудачни теории. Пречистването беше единственото приспивателно, което познаваше. Колкото и да бе изморена, то бе дошло тъкмо навреме.

[1] Raison d'être (фр.) — смисъл на съществуване. — Бел.прев. ↑

4.

Още щом се събуди, тя разбра, че нещо не е наред.

Невъзможно беше да каже какво я бе предупредило. Може би някакъв мирис във въздуха, доловен подсъзнателно. Нямаше как да е сигурна. Не беше алармата на будилника — тя още не се бе включила — и в апартамента ѝ не се чуваха никакви други звуци. Марико просто знаеше, че нещо не е както трябва. И едва тогава забеляза, че Славна победа липсва.

Мечът ѝ винаги беше първото нещо, което виждаше сутрин веднага след като се събудеше. А сега го нямаше. Някой бе влизал в апартамента ѝ. Беше се надвесил над нея, докато тя е спяла в леглото си. Можел е да направи каквото си поиска с нея. И бе откраднал най-ценната вещ, която бе притежавала някога.

Видът на празната стойка ѝ подейства като удар в гърдите, но тя нямаше време да мисли за това. Някой бе влизал в апартамента ѝ. Единственото ѝ сигурно място вече не беше безопасно. Някой бе влизал в апартамента ѝ.

Пистолетът ѝ се намираше в участъка, заключен в шкафчето ѝ. Електрошоковата палка лежеше върху малкото рафтче, монтирано над кухненската маса. Погледът ѝ се стрелкаше безумно из стаята, търсейки някакво оръжие. Нямаше нищо. Нарушителят можеше да е още в дома ѝ, а тя беше невъоръжена — и хваната по тениска и гащички. Никога не се бе чувствала толкова уязвима.

Най-доброто оръжие, което можа да намери, беше будилникът — хранен с батерия, недостатъчно тежък, за да нарани сериозно някого, но бе единственото, с което разполагаше. Тя го сграбчи и се промъкна към кухнята. Там нямаше никого. Марико смени часовника с електрошоковата палка, отвори със свободната си ръка чекмеджето и потърси в него най-големия кухненски нож. Сега, когато трябваше да го използва при самозащита, той ѝ се стори евтин, крехък, почти като играчка. Но по-добро оръжие не можеше да намери, затова провери и последното място в апартамента, където би могъл да се скрие някой: банята. Тя беше празна.

Марико отиде да заключи входната врата, но установи, че тя вече е заключена. Всъщност се бе надявала, че предишната вечер е забравила да я заключи, защото сега ѝ бе пределно ясно: не беше в безопасност. Не и тук. Вратите и прозорците не предлагаха никаква защита. Някой се бе надвесил над нея, докато бе лежала в собственото си легло. Би могъл да я пребие със собствената ѝ електрошокова палка. Би могъл да опре крехкия нож към гърлото ѝ. Да я изнасили. Да я убие. *Всичко.*

Зад гърба ѝ изригна силен шум. Тя се обърна рязко със затаен дъх и милион ледени иглички пронизаха сърцето ѝ. Вдигна хилавите си оръжия, за да се защити, но напразно. Оказа се будилникът.

Той звънеше дразнещо върху кухненския плот, по-силно от всякога. Всъщност само ѝ се струваше така и тя го знаеше. Беше адски изнервена. Проклетото нещо я бе изненадало.

Марико го спря и бавно се отпусна на пода. Гърбът ѝ се притисна към входната врата, а студът на теракотените плочки се просмука в краката и задника ѝ. Чувстваше се абсолютно гола. И сега какво, помисли си тя. Да извикам ченгетата? Ти *си* ченге. Да се обадя на мама? На Саори? Те не могат да помогнат. Но Марико трябваше да се обади на *някого*. Не искаше сама да се оправя с това.

Тези мисли бяха предизвикани от някакъв непознат инстинкт. Увереността в собствените сили бе една от силните ѝ страни, може би най-силната. Но това нахлуване в личното ѝ пространство я беше разтърсило из основи.

След извършване на обир най-правилното нещо бе да се обади на 110. Точно това би посъветвала всекиго. Марико обаче не постъпи така. Тя грабна телефона си и набра номера на Хан.

— Ела у дома колкото се може по-бързо — каза тя. — Носи със себе си комплект за вземане на отпечатыци и не докосвай вратата ми, преди да си я обработил.

* * *

— Майната им на отпечатыците — махна с ръка Хан, — *ти* как си?

— Казах ти, че съм добре — отвърна Марико. И двамата знаеха, че лъже, и двамата бяха наясно защо и на нея ѝ се искаше Хан просто да изостави темата. — Намери ли нещо върху бравата?

— Покрита с отпечатыци — повечето сигурно са твои, но вече знаем, че твоят човек със сигурност не я е забърсал. Няма следи от взлом около ключалката, така че не е използвал шперц. Няма драскотини по касата на вратата, затова смятам, че не е човъркал и резето. Но имам странното усещане, че ти вече го знаеш. Какво става тук?

— Странни неща. Нинджа неща. — Марико грабна от ръцете му комплекта за вземане на отпечатыци и се зае да посипва апартамента с прах за дактилоскопия, като започна от стойката на меч в спалнята. — Проверих при нощния пазач. Каза, че само четирима души са влизали или излизали през нощта, и всичките живеят тук. Същата история е и при охранителните камери. Прозорците ми са непокътнати, всичките са заключени отвътре...

— Което няма никакво значение, защото живееш на седемнайсетия етаж...

— Но така или иначе проверих, просто за всеки случай. А следващото ще ти хареса: верижката на вратата също беше сложена.

— Какво? Това не е възможно.

— Очевидно е.

— Стига бе, как може...

— Не знам, Хан. Знам само, че когато се прибирам у дома, винаги плъзвам закопчалката на верижката в оная малка джаджа, а когато тази сутрин се събудих, верижката си беше на мястото.

Хан надникна в спалнята ѝ.

— Значи твоят заподозрян не може да е влязъл през вратата.

— Не.

— Не може да се е вмъкнал и през прозореца.

— Не, освен ако не знае как да го заключи отвън.

Хан огледа стаята, вероятно търсеше допълнителни изходи и входи.

— В такъв случай какво е направил, минал е през стената ли?

— Май така изглежда, нали? Освен това е излязъл оттук с ей толкова дълъг меч. — Тя разпери ръцете си настрани колкото можа. — Трудно може да се нарече незабележим. Пуснах радиото веднага след

като ти се обадох. Няма никакви репортажи за нинджа, който се промъква през улиците на квартала с гигантски меч на гърба.

— Майната му на радиото. Трябва да се обадиш на Мълдър и Скъли. Това не е проникване с взлом, това си е проклет епизод от „Досиетата Х“. — Той я погледна. — По дяволите, Марико, съжалявам. Сигурно си адски уплашена.

— Не може да се каже, че съм във възторг, да. — Тя извърна поглед настрани и стисна здраво очи и устни, надявайки се, че само с усилие на волята ще успее да попречи на лицето си да се изчерви. Не искаше да води такъв разговор с никое ченге — дори не с Хан, единствения човек, на когото вярваше повече от всеки друг в полицията.

— А той... искам да кажа, добре ли си? Съвсем добре?

Марико преглътна.

— Ако ме питаш онова, което си мисля, че ме питаш, не, не ме е изнасилил.

Хан въздъхна така, сякаш току-що бе повдигнала паркираната върху гърдите му кола. Облекчението му беше толкова осезаемо, че дори самата тя можа да го почувства. *Ето* защо бе успял да спечели доверието ѝ. Мнозина от останалите ѝ колеги я уважаваха, но по начина, по който биха уважавали най-добрия спортист в училище, способен на невероятни неща, които само професионалистите биха могли да правят.

Затова когато той изпита облекчение, то не беше бащинско, братско или някакво друго. Беше си доброто старо *слава богу, че си добре* и това означаваше много за нея. И като се имаше предвид каква сутрин бе изкарала, направо ѝ се приплака.

Но Марико не би се разплакала дори и пред него. Тя се зае усърдно да оглежда местопрестъплението, като се опитваше да не мисли за чувствата си. Пред погледа ѝ попадна скицата на демонската маска в дневника на Ямада-сенсей, който беше оставила разтворен на леглото си. Потрепна при мисълта за щетите, които бе нанесла на корицата му, оставяйки го да лежи така в продължение на часове. Не беше нещо значително, но въпреки това не спираше да я човърка, затова Марико се пресегна, за да затвори бележника. Движението ѝ накара последната страница да се отгърне и в най-горната част на

гърба ѝ тя зърна надпис със ситния почерк на Ямада: *Каква е връзката между маската и Славна победа нетърсена?*.

Марико тежко се отпусна на леглото. Ханзо Камагучи — мъжът, на когото бе поръчано да я убие, в чието наркосвърталище беше нахлула предишната вечер, мъжът, чиято бруталност му бе спечелила прозвището Булдога — притежаваше древна маска, която по някакъв начин беше свързана с нейния меч. Който бе изчезнал. А човекът, който ѝ го беше отнел, бе стоял до леглото ѝ, докато тя е спяла.

— О, мамка му — изпъшка Марико.

— Какво? — попита Хан.

— Бил е Булдога. Мисля, че ми изпраща някакво послание. — Тя подаде на Хан бележника, отворен на страницата с маската. — Спомняш ли си рафта с антиките в офиса му? Всичките предмети бяха от Средновековието и повечето бяха свързани със самураите. Мечът ми би се вписал идеално в колекцията му.

— И какво, снощи е решил да си попълни колекцията ли? — Хан се замисли за секунда. — Не ми се вярва. Искам да кажа, че за главата ти е определена награда, нали? Щом си е направил труда да проникне в апартамента ти, защо просто не те е застрелял?

— Леле, благодаря ти. Наистина знаеш как да накараш едно момиче да се почувства в безопасност.

Хан потрепна така, сякаш бе усетил как под подметката му се размазва кучешко изпражнение.

— Извинявай. Но знаеш какво имам предвид. Защо да не спечели двойно? Мечът плюс наградата?

— Не знам. Както вече ти казах, мисля, че ми изпраща някакво послание. Но проклета да съм, ако мога да разбера какво е.

Хан погледна към вратата, след това към прозорците и момчешкото му лице се сбърчи замислено.

— Има още нещо: малко е объркал езика на посланието си. Тоя тип има досие от двайсет, двайсет и пет години, което е пълно с насилствени престъпления. Сега си го представи как нахлува в апартамента ти. Според теб как ще го направи?

Марико си представи снимката на Булдога от досието му. Широки рамене, жестоки очи, захапка като на глиган. Изобщо не изглеждаше като човек, който би предпочел да действа тихомълком.

— Прав си — каза тя. — По-скоро би съборил вратата с ритник и би натикал пистолета в устата ми.

— Точно така. Това промъкване като нинджа е просто необяснимо.

— Също като наркосделката му. — Марико допря замислено пръстите на двете си ръце. — Никакви пари в брой за заплащането. Дилър, който знае, че се готви полицейска операция, но въпреки това се появява. Главорезите на Камагучи-гуми, които нямат нищо против да пребият от бой доставчика си, но изпитват угризения, когато се стигне до убийството му...

— Не съм сигурен в това — прекъсна я Хан. — Последния път, когато проверих, този тип все още беше в операционната.

— Да, но знаеш какво имам предвид. Могли са да го убият, но вместо това само са го ступали. Имаме наркосделка без пари и без логически мотиви за купувачите или продавачите. А още същата вечер купувачът *просто* нахлува в апартамента ми? Защо е чакал толкова дълго? Ако Камагучи са знаели къде живея, той е могъл да ме премахне още преди седмици.

— А ако е искал да заложи меча ти срещу кеш за наркотиците, е можел да нахълта в апартамента ти, когато пожелае.

— Точно така. Но вместо това той изчаква до нощта, когато участвам в полицейската операция срещу наркобърлогата му, и след това решава да се прави на нинджа.

Хан поклати глава.

— Нищо не разбирам. А ти?

— Идея си нямам.

— Но си заинтригувана, нали?

— Десет процента заинтригувана, деветдесет процента вбесена. — Марико раздразнено стисна юмруци. — Този тип нахлу в *дома* ми, Хан. И по всичко личи, че може да го прави всеки път, когато пожелае. Можеш ли да си представиш какво означава това за една жена, която живее сама? Къде да спя довечера, по дяволите?

Хан си пое дълбоко дъх, сякаш се приготвяше да скочи от скала. И точно преди да отпрати поканата, която Марико знаеше, че ще последва, той се отказа. Не можеше да я приеме в дома си. Това бе граница, която двама партньори — мъж и жена — не можеха да прекратят и двамата го знаеха много добре. Всички смятаха забраната

на „тясната дружба между полицаи“ за старомодна и Хан не изпитваше угризения да нарушава глупавите правила, но Марико спазваше устава. Тя се смяташе за късметлийка, че има командващ офицер, който ѝ позволява да разбива врати, вместо да се занимава с канцеларска работа, и нямаше никакво намерение да застрашава положението си.

Освен това истинският проблем не беше намирането на подслон, а проникването в апартамента ѝ, безпорядъкът в операцията по изземане на наркотици, цената за главата ѝ. Незнайно как те се бяха оказали свързани. Каквато и да бе връзката, тя караше Марико да се чувства толкова уязвима, че не бе успяла да събере смелост дори да си вземе душ. Мисълта да се затвори сама в мъничкото помещение, притисната в тъгла и гола, беше твърде изнервяща.

Тя извади телефона от джоба на дънките си и погледна часа. Двамата с Хан разполагаха с половин час, преди лейтенант Сакакибара да ги накаже за това, че са закъснели за работа. Нямаше време за душ. Мина покрай Хан и надникна в банята, оглеждайки се в огледалото. Късо подстриганата ѝ, несресана коса стърчеше в сто различни посоки.

— Просто страхотно — каза си тя и пусна топлата вода. Щеше да измие косата си на чешмата и толкова. — Хан, направи ми една голяма услуга — ще попазиш ли за две минути пред вратата? Ако видиш някой нинджа в коридора, направо го застреляй.

Хан се ухили.

— Готово. — И за по-драматичен ефект изигра пантомима как запъва ударника на пистолета си.

Марико се засмя пресилено, избута го в коридора и заключи вратата. Още нямаше шест и половина, а денят се очертаваше да е отвратителен.

КНИГА ВТОРА
ПЕРИОД АДЗУЧИ-МОМОЯМА, ГОДИНА 21
(1588 ОТ Н.Е.)

5.

Шичио седеше в работния си кабинет, разстлал пред себе си трите свитъка, които изцяло покриваха лакираната в червено повърхност на високото до коленете му писалище. На единия беше нарисувана карта на северните провинции Суруга, Кай и Шинано — костеливи орехи, които все още му се опъваха. Другият представляваше карта на Кюшу, осеяна с точки, означаващи разположението на войските. Третият бе списък с всички крепости и гарнизони в Кансай, заедно с личния им състав. Задачата тази вечер бе да прецени кои полкове да разформирова, за да запълни оставените от убитите и ранените войници празноти в другите пострадали дивизии. Това беше доста изморителна работа, но Шичио бе изключително доволен, че дните му на войник бяха приключили. Далеч повече му подходеше разрешаването на разни логистични проблеми, отколкото онези потни, мръсни, кървави дни на бойното поле.

Беше вече доста късно и в коридора от другата страна на вратата шоджи от часове цареше мрак. Внезапно там се появи някаква фосфоресцираща светлина, която се носеше на височина на гърдите, почти неразличима през прозорците от оризова хартия. Светещата оранжева топка се поклащаше наляво и надясно, нагоре и надолу, докато бавно се приближаваше към стаята му. Размерите и яркостта ѝ постепенно се увеличиха, после тя се снижи към пода достатъчно близо до вратата, за да може Шичио да различи размазаните очертания на танцуващ пламък на свещ. Той въздъхна и остави на масата четката за писане.

— Трябва ли отново да ме безпокоите? — попита.

— Моля да ме извините, генерале. — Гласът беше толкова смирен, че можеше да принадлежи единствено на Джун, неговия адютант. — Тук има един човек, когото трябва да видите.

— Възнамеряваш ли да ми кажеш името му?

— Не го знам, господине.

Шичио погледна към шоджито и коленичилата фигура се поклони ниско.

— Джун, нима имам навика да посрещам непознати хора? Не. Върви си.

— Моля да ме извините, господине, но вие ми заповядахте да ви уведомя, когато този човек се появи.

— А, той ли.

Шичио се изправи, а в същото време Джун плъзна вратата настрана. Коридорът бе абсолютно тъмен, с изключение на свещта, и в него нямаше никой друг, освен Джун, който имаше толкова слаба фигура, че едва можеше да бъде различен в сумрака. Шичио взе нещо, увито в коприна от рафта, и прецени тежестта му на ръка. Предметът не беше по-голям от чиния за суши, но бе толкова тежък, сякаш бе изработен от камък. Той излезе в коридора.

— И така? Къде е той?

— Насам, генерале.

Джун се изправи на крака и забърза по коридора. Жълти отблясъци от пламъка на свещта танцуваха по стените, отразени от златните пластини, които като че ли покриваха всеки панел и греда в целия Джуракудай. Шичио усети мириса на тамян и се зачуди дали вятърът е донесъл миризмата от близкия храм Хонгванджи, или Хашиба отново бе разпратил хора да разнасят кандила по коридорите. Шичио беше готов да направи почти всичко за Хашиба, но най-вече му се искаше да му даде някои съвети относно украсата на тази безвкусна чудовищна сграда.

Когато Джун го поведе по покрития с чакъл двор под луната, която беше във фаза последна четвърт, Шичио видя отражението ѝ в златното покритие на покривните керемиди. В името на всички богове и буди, помисли си той, кой би се хванал да позлатява керемиди? Това наистина бе прекалено.

Но решението не беше негово. Може би някой ден той щеше да се заеме с проектирането на собствен дворец. От време на време Хашиба подхвърляше случайно по някоя дума за нашествие в Китай. Ако нахлуването се осъществеше, може би Шичио щеше да отиде и да се прочуе там. Би могъл да обсади някой град и да влезе триумфално в него след падането му. А след това да си присвои най-елегантното имение в най-мирния квартал и да го превърне в истински дворец. Подбрани с вкус цветове, неукрасени керемиди и колекция от произведения на изкуството, която да съперничи на императорската.

Но дотогава щеше да се наслаждава на удобствата в Джуракудай такива, каквито бяха.

Мъжът, който стоеше на колене в двора, бе лишен от всякакви удобства. Лактите му бяха завързани на гърба с ютено въже, като всяка китка бе привързана към лакътя на другата ръка. Не носеше никаква броня и чакълът сигурно му причиняваше болка в коленете. Но той имаше фигурата на воин — мощни ръце, дебел врат, здраво тяло и бръсната глава. Шичио не можа да го разпознае.

Докато мъжът не го погледна. Едва тогава генералът забеляза белега, който разсичаше челото му и минаваше между веждите. Той беше съвсем блед, този белег, но дори под лунната светлина не можеше да бъде сбъркан.

— Вкарай го вътре — нареди Шичио. — Веднага.

Джун хвана затворника за единия лакът и се опита да го подкара към най-близката сграда. Мъжът не помръдна от мястото си. Той имаше мускулите на професионален войник и шкембето на оттеглил се ветеран; хилавият Джун просто нямаше как да го помръдне. Но затворникът излезе от ситуацията с чест — несъмнено знаеше, че Джун и Шичио могат да повикат други, по-едри мъже, и вместо да рискува унижението от това да бъде влачен по земята, той се изправи сам и покорно последва Шичио.

Генералът се отдалечи с маршова стъпка, плъзна встрани първото шоджи, което се изпречи на пътя му, и събу сандалите си, за да влезе в залата за приеми. Джун се спря до вратата и със силно дръпване накара затворника също да спре.

— Какво има? — попита Шичио.

Адютантът му погледна към татамито на пода.

— Господине, той е обут. И краката му са мръсни.

— Тогава по-късно ще се наложи да почистиш татамито, нали? Или ако това ти създава твърде много грижи, мога просто да заповядам жив да те одерат и да закачат мръсната ти кожа на стената. Това би трябвало да е достатъчно, за да отвлече вниманието на посетителите от пода, не мислиш ли?

Джун преглътна и бутна затворника в залата.

Шичио тъкмо се намери да му каже да затвори вратата, когато установи, че е закъснял. В двора се беше появил Хашиба, който вървеше право към него. Асумаса Мио, този дърт дебел глупак, се

влачеше на две-три крачки зад гърба му. Генерал Мио се извисяваше над Хашиба като планина със заснежен връх. Вярно че не беше лесно да се намери възрастен мъж, който да е по-нисък от Хашиба, но Мио сякаш парадираше с ръста си, крачейки като слон и използвайки всяка възможност да облича бронята си. Защо му бе нужно да я слага тази вечер? Тук, в най-сигурната сграда в Кансай? И въпреки това огромното *соде* на раменете му ги правеше да изглеждат още по-широки, а *хайдате*, които отскачаха от огромните му, масивни бедра, издаваха такъв звук, сякаш приближаваше цяла армия.

Когато видя Шичио, Хашиба се усмихна. Сенките на лицето му се задълбочаваха под лунната светлина и изостряха чертите му, което напомни на Шичио защо враговете на Хашиба рядко го наричаха със законното му име, императорски регент и главен министър Тойотомино-Хидейоши. По-често му викаха Маймунския крал. Долната част на лицето му, под носа, беше твърде продълговата, скулите му бяха твърде изострени, зъбите му бяха твърде щръкнали. На Шичио му приличаше не толкова на маймуна, колкото на едно от онези кучета с набръчкани лица от Пейпинг^[1], които жените би трябвало да смятат за грозни, а всъщност ги намираха за очарователни. Твърде грозен, за да е грозен.

— Генерал Шичио — каза, приближавайки се, Хашиба с развеселен, гръмък глас — не толкова, за да подчертае настроението си, колкото, за да бъде чул през дрънченето на Мио, помисли си Шичио. — Кой е нашият гост?

Шичио не знаеше как да отговори на този въпрос. Със сигурност не можеше да каже истината; ако мъжът бе този, за когото го смяташе — ако бе получил белега през челото си по начина, по който смяташе Шичио — то щеше да е по-добре сам да си пререже гърлото, вместо да разкрие истината за това кой е този човек и как се беше озовал тук. Нямаше да е добре и да излъже. От време на време Хашиба прощаваше на хората, които го бяха предали, но за сметка на това наказанията, които налагаше, бяха още по-ужасяващи. Човек никога не знаеше кой Хидейоши Тойотоми щеше да произнесе присъдата.

Този път го спаси Джун.

— Господарю регент, този мъж е бил чул да злослови по ваше име.

Хашиба се засмя.

— И по тази причина сте го поканили в дома ми?

— Господарю регент — отвърна Джун и ниско се поклони, — няколко от верните ви войници възхвалявали добродетелите ви в една крайпътна кръчма. Този мъж пиел като кит...

— Както и верните ми войници, несъмнено.

— Сигурен съм, че сте прав, господарю. — Джун се поклони още по-ниско. — Този мъж пил твърде много и започнал да противоречи на войниците ви. Те казали, че вие сте истински майстор тактик на бойното поле. Той заявил, че неговият господар ви превъзхожда.

— Значи е самохвалко. Мой скъпи Джунтаро-сан, ако ми водите всички такива мъже, то няма да ми остане и минутка за сън. — Хашиба се изкиска. — Да не говорим за онова, което е за предпочитане пред спането.

Джун направо се просна на пода. Ако имаше начин да потъне в дъските, щеше да го направи.

— Господарю регент, ако трябва да бъда по-точен, той казал, че господарят му ви превъзхожда до такава степен, че все едно армията ви се е напила до безсъзнание на бойното поле.

— А ако аз трябва да наказвам всички такива самохвалковци, никога няма да намирам време да отвеждам армията си където и да е. Или да пия. — Хашиба отново се засмя. — Напразно си довел този мъж тук, момче. Къде каза, че си го намерил?

— В една кръчма на пътя към Микава, господарю.

— Микава. — Усмивката на Хашиба веднага се стопи. — Той е един от хората на Токугава?

Шичио се намеси, преди Джун да успее да отговори.

— Мисля, че не е. Не носи нито герба, нито цветовете му. Не се тревожете. Ще разбере кой е той и откъде се е появил.

И просто ей така усмивката отново се появи — но този път беше неприятна.

— Постарай се да го направиш — каза Хашиба. Очите му бяха топли, но гласът бе студен; трудно беше да се предвиди каква ще е следващата му реакция.

Той плесна шумно с ръце.

— И така, господа. Аудиенцията при императора имаше голям успех. Той ми даде благословията си да завладее севера. Времето е

хубаво и луната е ясна. Идеална нощ за песни, пиене и яхане на нетърпеливи млади кобилки.

Мио се поклони и кимна одобрително.

— Превъзходна идея — включи се и Шичио. — А дали първо ще се съгласите да ми отделите минутка за разговор? Насае?

Хашиба се пресегна и плесна Мио по масивния нараменник, после ошипа Джун по кльощавата ръка.

— Осигури момичета и саке — нареди той, излъчващ само доброжелателство и веселие. — Ще поседнем на горната тераса да погледаме луната. О, и, Джун, погрижи се да сменят тези татамита. Затворникът ги е изпотъпкал с мръсните си ботуши.

Джун се поклони, стрелна прикрито Шичио с поглед и бързо се отдалечи. Генерал Мио се поклони учтиво и тръгна към лунната кула. Шичио влезе в залата за приеми, Хашиба го последва и придърпа шоджито зад себе си.

— Хашиба-доно — започна Шичио.

— Не тук.

— Сами сме.

Хашиба погледна към затворника, който стоеше гордо въпреки завързаните си ръце и напрашените от пътя дрехи.

— Този човек е никой — заяви Шичио и плъзна пръст под брадичката на Хашиба, за да извърне главата му така, че да го гледа в очите. — Но ако се притеснявате, че ще се разприказва, винаги можем да му отрежем езика, нали?

Хашиба отстъпи леко назад. Обикновено такива кръвожадни намеци му харесваха. Караха го да се чувства могъщ. Но не и тази вечер.

— Кой е той, Шичио? Замислил си нещо.

— Никой не е, кълна ви се. Но смятам, че има информация за един манастир на сектата Икко.

— Глупости. Този пожар беше потушен още преди години.

— Може би. Но дори едно въгленче е достатъчно, за да причини горски пожар, *нее*?

— Питай Мио. Той е с мен още преди да се появиш. Той ще ти каже: изклахме ги с хиляди. Повярвай ми, Икко Икки вече не представляват заплаха за никого.

Шичио се нацупи.

— Поне ми позволете да го разпитам.

Хашиба се подсмихна.

— Защо? И без това не те бива да задаваш въпроси — поне не по начин, който да гарантира отговори.

Шичио потисна тръпките, които го побиха. Той бе виждал резултатите от любимия метод на Хашиба. Беше свидетел и на ужасите на бойното поле. Способът на Хашиба бе неописуемо по-кошмарен.

Въпреки усилията на Шичио да прикрие отвращението си, Хашиба успя да прозре през маската му.

— Виждаш ли? — каза той. — Достатъчно е да спомена за *истинския* разпит и кръвта ти изстива.

Хашиба го беше притиснал към стената. Но имаше едно нещо, в което Шичио бе наистина добър, и то бе да превръща слабостта си в сила.

— Ако го направя по вашия начин, ще ми позволите ли да му задам въпросите си?

Хашиба въздъхна.

— Ако е човек на Токугава, това само ще ми създаде проблеми.

— Хайде, стига. Няма да усети липсата на един човек, нали?

— Господарят стипца? Той ще забележи липсата и на една конска муха. А завземането на севера ще е трудно и без вбесяването на най-добрия му стратег.

— Моля ви, Хашиба-доно, *моля...*

Нова въздишка. Хашиба погледна замислено към затворника, вероятно преценяваше ползите и рисковете. Най-накрая отсече:

— Той не трябва да напуска това място жив.

— О, благодаря ви, Хашиба-доно.

— Ще ми благодариш по-късно. Когато приключиш с него, ела да погледаш луната с мен. — Погледът му се спря върху ръката на Шичио и тежкото, увито в плат, приличащо на чиния нещо в нея. — И я носи със себе си.

— Разчитайте на мен.

Хашиба си тръгна и Шичио остана сам със затворника си.

— Нищичко няма да научиш от мен — заяви мъжът.

— О, но и двамата вече знаем, че се лъжеш, нали? Да, знаем го. Няколко пътиета са достатъчни, за да ти развържат езика. Е, аз няма да те поя много, но скоро ще разбереш, че другите методи на господаря

Тойотомии са също толкова успешни. Така, няма да проявиш глупостта да избягаш, нали?

Мъжът вирна брадичката си и изпъна рамене.

— Няма? Добре. Крайната ни цел не е далеч. По-добре да ти задам въпросите си още тук — и без това ще подменят татамитата в стаята, нали? Спокойно можеш да кървиш. Но чу какво каза регентът.

* * *

Затворникът послушно го последва до малката постройка близо до кланицата — не че имаше кой знае какъв избор, побутван от двамата телохранители на Шичио. Когато зърна масата, пребледня и стисна зъби, докато събличаха дрехите му, но не прояви никакъв друг признак на страх. Коленичи пред Шичио не като човек, който изразява уважението си, а като воин, който се готви да извърши сепуку. Погледът му не се отместваше от *вакизаши*то на Шичио.

Шичио погледна към меча си, а след това и към пленника.

— Вие, самураите! Мислите само за кръв, нали? — Той му зашлеви плесница. — Отвращавате ме. Трябва да се възхищавате на мечовете заради тяхната елегантност и майсторска изработка, но не. Бързате да ги окървавите. Защо не можете да разберете, касапи? Вашите мечове са произведение на изкуството.

Той започна да разопакова плоското, тежко нещо, което бе държал през цялото време в ръка, същото, което бе взел от рафта в кабинета си.

— За разлика от теб аз оценявам изкуството. Нека ти покажа любимата ми творба.

Шичио продължи бавно да развива коприната. Под пластове постепенно се разкри лицето на демон. Това беше маска — или по-скоро половин маска, достатъчно голяма, за да покрие лицето от челото до горната устна. Беше много стара. Оранжевееща ръжда подчертаваше вдлъбнатините — браздичките във веждите, бръчиците около присвитите очи. Точно тази нетрайност на маската я правеше толкова красива, също като ледените висулки, които прекрасно проблясват под слънчевата светлина, която ще ги разтопи.

В мига, в който върховете на пръстите му докоснаха грубата ѝ кафява кожа, Шичио установи, че си мисли за остриета, за промушване и разсичане. Маската винаги му въздействаше по този начин. Всъщност, преди да се сдобие с нея, той изобщо не бе смятал мечовете за красиви. Сега просто не можеше да проумее защо толкова време ги е пренебрегвал. Такава грация. Такава мощ. Те го очароваха.

Генералът застана пред затворника и сложи маската на лицето си, като здраво я привърза към главата си с кожените ремъци. Пръстите му погалиха късите железни рога, които стърчаха от челото ѝ, а езикът му се плъзна по остриите извити кучешки резци, дълги почти колкото собствените му зъби. Очите на затворника се разшириха. Той се опита да се отдръпне назад. Движението му бе почти недоловимо, най-незначителното отстъпление във военната история, но страхът му вече бе осезаем. Шичио реши, че вкусът му е превъзходен.

— Не ми доставят никакво удоволствие — заговори той. — Кръвопролитията имам предвид. Честно казано, дори самата миризма ме отвращава. А мисълта да завържа човек за масата, да го лиша от всякаква защита и *тогава* да му пусна кръв — тя е просто чудовищна, нали? Но въпреки това трябва да изпълня заповедта на моя регент. Ала ти го разбираш, нали? Да. Мисля, че разбираш.

Шичио се усмихна състрадателно на мъжа, потупа го по бузата, прокара пръсти през косата му. Затворникът се дръпна настрани. Колко лесно бе да се уплашат тези мъже, тези безстрашни герои от самурайската каста. Те не обръщаха внимание на болката, изпитваха презрение към смъртта и въпреки това застиваха в колебание при вида на един най-обикновен луд. Този тук нямаше представа как да реагира на Шичио и на маската му, а в подредения свят на един войник непредсказуемостта означаваше лудост. Най-голямата кобра и най-жестокият тигър не можеха да се сравняват с нея. Животните имаха инстинкти. Намеренията им се разгадаваха с лекота. Но нещата не стояха така с побърканите.

Фактът, че носеше демонска маска, не означаваше непременно, че е ненормален. Всъщност любовната му ласка накара затворника да потрепери. Дори телохранителите на генерала ужасено отстъпиха.

— Така — каза Шичио, — ти чу разговора ни по-рано, *нее*? Когато Джун обясняваше на регента кой си? Разбира се, че го чу. Сега ще ми кажеш всичко за нещата, които Джун пропусна в обяснението

си. За този белег на челото ти. За мъжа, който ти го направи. За неговия приятел, монаха.

Затворникът вече трепереше неудържимо. Дали се опитваше да разгадае следващия ход на маскирания лунатик? Или прехвърляше през ума си различни стратегии за бягство? Дали се чудеше колко мечове и копия отделят тази стая от улиците на Киото или колко далеч би могъл да стигне със завързани зад гърба ръце? Шичио умираше от любопитство.

Той хвана брадичката на затворника с палец и показалец и се наведе толкова близо до лицето му, сякаш се канеше да го целуне.

— Разкажи ми за монаха — прошепна той. — Разкажи ми за дома Окума.

[1] Пекин. — Бел.прев. ↑

6.

Бокенът на претендента се стовари върху кокалчетата на дясната ръка на Дайгоро. Младежът отстъпи, но не и болката. Докато съперникът му го обикаляше, той се опита да размърда първите два пръста. Прониза ги остра болка, сякаш бяха направени от натрошено стъкло. Две счупени кости, може би повече. Трябваше да изчака дуелът да приключи, за да провери със сигурност.

Дайгоро закуцука надясно, повтаряйки движението на противника си. Саманосуке Сора беше предпазлив боец. По-често отстъпваше, отколкото нападаше и по-често финтираше, отколкото да напада наистина. Върхът на меча му потрепваше като крилца на колибри. Младежът го отби встрани и замахна, за да нанесе удар по китките му, но Сора отстъпи. Дайгоро се хвърли напред и притисна противника си, опитвайки се да го следва по петите. Сора се завъртя. Дайгоро замахна високо, прицелен в слепоочието му. Сора парира и удари ниско.

Бокенът му уцели малко над коляното. Дайгоро усети как кракът му се подгъна и единственото, което му оставаше, бе да се строполи на земята.

— Точка за Сора — каза Гоемон Кацушима и след миг се озова в средата на двора, разделяйки двамата противници. Бързината на движението му накара Дайгоро да ахне. Миг по-рано Кацушима седеше коленичил в съдийска поза и въпреки посивелите кичури в косата и рунтавите му бакенбарди той се бе придвижил със скоростта на хищна птица. Дори и в най-добрите му дни коленичилият Дайгоро щеше да се нуждае от доста повече време, за да се изправи на крака.

А днес денят определено не беше добър. Болката изгаряше като факла дясната му ръка, а десният му крак, разбира се, изобщо не му помагаше. Той бе хилав по рождение и сега, когато Дайгоро разполагаше само с една здрава ръка и един здрав крак, се превръщаше в поредната тежест, която младежът трябваше да повдигне, докато се опитваше да се изправи.

Пясъкът на двора излъчваше топлина под ръката му. Дърветата в имението Окума шепнеха под полъха на вятъра, а в ъгъла, край потъмнялата дървена ограда, се виеше пясъчна вихрушка. В лекия ветрец Дайгоро усещаше соления мирис на океана и обещанието за пролетен дъжд, макар единствените облаци да се виждаха далеч над хоризонта. В другия край на двора седеше господарят Сора, сияещ в жълтото си кимоно и яркооранжево *хаори*. Той гледаше дуела, а дългата му бяла брада се полюшваше на вятъра и Дайгоро внезапно изпита срам заради посипаната си с пясък *хакама*.

Най-накрая той успя да се изправи на крака и стиснал тресящия се дървен меч с двата си оцелели пръста на дясната ръка, се поклони на Саманосуке Сора. Шампионът на клана Сора отвърна на поклона и двамата бойци се оттеглиха в своите половини на двора — Дайгоро куцукаше, а Сора сякаш се носеше над пясъка. Той бе смятал, че ще изгуби, и сега гърдите му се пъчеха от гордост.

— Какво съм ви казвал за търпението? — попита Кацушима, когато Дайгоро бавно коленичи на пясъка. — Не трябва да притискаш боец, който иска да бъде притиснат. Позволявате му да ви хване неподготвен.

Дайгоро отвори уста, за да отговори, но стисна здраво зъби, когато ледените шипове на болката пронизаха дясната му ръка. Той погледна надолу и видя как Томо, прислужникът му с бебешкото лице, внимателно отмества пръстите му от дръжката на *бокена*. Томо вдигна поглед към него и вездесъщата му усмивка премина в мръщене.

— Ужасно съжалявам, Окума-доно. Най-добре е наместването на костите да се направи веднага.

Дайгоро се запита откъде ли един обикновен син на грънчар ще знае такива неща. Но освен това си представи болката, която би изпитал, ако Томо се бе захванал да изпъва пръстите му един по един. Така беше по-добре — бързо и наведнъж. Младежът потисна прилива на гадене и се опита да се съсредоточи върху нещо друго — каквото и да е, различно от ръката му.

— Не мога да ви разбера — каза Кацушима и гласът му прозвуча по-остро от всякога.

Той бе с трийсет години по-възрастен от Дайгоро, ала младежът беше господарят на дома. Но пък Кацушима не се бе заклевал във вярност пред рода Окума. Отказваше да приеме заплащане за услугите

си. Самураят наистина изпълняваше ролята на учител по фехтовка на Дайгоро и беше негов ментор в по-широк смисъл, но строго погледнато, той бе всъщност гост в дома му. Чисто и просто мъжът беше *ронин*.

— Това е седмата ви поредна загуба с *бокен* — продължи Кацушима — и седемнайсетата в последните ви двайсет дуела. Но когато се биете със стомана, сте непобедим. Защо?

Защото не искам да убия никого, помисли си Дайгоро. Защото, докато не пожелае да убия някого, Славна победа нетърсена никога няма да ме остави да загубя. И защото, след като свикнеш веднъж да се дуелираш със стомана, играта с *бокен* започва да ти изглежда толкова сериозна, колкото маймунки, които играят на гоненица в клоните на дърветата. Това е игра и аз я играя само защото се налага.

Леденостудената болка прониза костите на ръката му. Той погледна надолу и видя, че Томо бе започнал да привързва първите му два пръста един към друг. Те бяха полилавели и подути, но уверените ръце на Томо и дългата памучна лента щяха да ги обездвижат колкото се може по-безболезнено. И то каква игра, помисли си Дайгоро.

— Липсва ви всякаква концентрация — намръщи се Кацушима. — Чуйте ме. Защо при дървото не показвате същото търпение, както при стоманата? Със Славна победа винаги сте съсредоточен. Момчето на Сора беше ваше, а вие му подарихте победата.

— Не — отвърна Дайгоро и се намери да обясни на Кацушима защо бърка, но тогава си спомни: Кацушима не вярваше в омагьосани мечове. Приказките са за съпругите на фермерите, казваше той и точно сега не беше подходящ момент да подхващат отново този спор. Дайгоро трябваше да се подготви за един много по-различен разговор.

Затова само подхвърли:

— Това вече няма никакво значение.

Той беше спечелил първата точка, но бе изгубил следващите две. След няколко минути Кацушима щеше да привика двамата бойци и да обяви Сора за победител. Но положителното в случая е, каза си Дайгоро — който се опитваше да не мисли за смазаната си дясна ръка — че Сора поне няма да искат да се дуелират със стомана. Славна победа е твърде тежка за мен дори когато съм в най-добрата си форма. Днес не съм сигурен, че ще успея дори да повдигна върха ѝ от земята.

Кацушима поклати глава, изсумтя тихичко и се върна в центъра на двора.

— Бойци, поклонете се!

Дайгоро се изправи, с бокен в лявата си ръка и пронизваща болка в дясната, и се поклони.

— Бойци, приближете се! — извика Кацушима и двамата дуелисти закрачиха заедно към центъра на двора. — Победител е Саманосуке Сора.

Това беше, помисли си Дайгоро и се поклони на противника си. Сега ще можем да се заемем с важните неща. Той не беше голям почитател на дуелите. Години наред се бе чудил дали щеше да се чувства по-различно, ако се беше родил висок и силен като баща си или брат си, но в момента единственото, за което мислеше, бе колко бързо щеше да свърши работата си, ако всички останали не бяха толкова обсебени от дуелите.

Славна победа нетърсена представляваше само половината проблем. Това беше мечът на баща му, оригинален Иназума, но дори без него баща му щеше да бъде прочут воин, дипломат и тактик. Вероятно славата на оръжието му бе станала причина да бъде убит. Заради меча беше убит и по-големият брат на Дайгоро, Ичиро — е, оръжието в комбинация с егото му, предполагаше Дайгоро, но със сигурност тези проклети дуели не помагаха особено. Претендентите идваха от шир и дълж, за да се изправят срещу прочутия меч Иназума на дома Окума. А сега единственият, който можеше да се изправи срещу тях, беше Дайгоро. Смъртта на Ичиро обрече Дайгоро на доживотната присъда всекидневно да работи за поддържането на бащината му репутация.

Младежът все още не можеше да разбере защо водачите на кланове се бяха съгласили да го определят за Изу-но-ками, господаря закрилник на Изу. Със своите шестнайсет години той бе не само най-младият от останалите петима господари закрилници, а можеше да е правнук на всеки един от тях. Дайгоро трябваше да защити отличната репутация на Тецууро Окума, а все още не беше свикнал да си бръсне темето.

— Господари мои — каза Дайгоро, — за мен беше чест да бъда победен от толкова ловък воин. А сега, ако желаете да се присъедините към мен за вечеря...

— Не толкова бързо — възрази господарят Сора. Той се изправи и се приближи към бойците. Полите на жълтото му кимоно се носеха зад него, а широките оранжеви рамене на неговото хаори сияеха под слънчевите лъчи. Нобушиге Изу-но-ками Сора беше друг от защитниците на Изу и заемаше този пост още от времето, когато бащата на Дайгоро е бил малко момче. Въпреки напредналата му възраст побелялата му коса изобщо не бе оредяла, а червендалестото му лице все още изглеждаше така, сякаш току-що беше напуснал ковачницата, която го бе направила прочут. След пристигането в имението Окума, господарят Сора и неговият внук бяха подарили на Дайгоро два от прочутите кланови йорой, нагръдници, които бяха изработени толкова умело, че за тях се говореше, че могат да спрат дори мускетните сачми на южните варвари. Дайгоро не можа да не си помисли, че подаръкът им пристига твърде късно; ако двамата Сора бяха дарили уникалната си броня година по-рано, днес щяха да се срещнат с бащата на Дайгоро.

Годините, прекарани във вдигане на тежести и размахване на чука, бяха направили тялото на господаря Сора силно, но последвалите десетилетия значително го бяха забавили.

— Внукът ми е неудовлетворен — почти извика той, защото бе прекосил съвсем малко разстояние. Дайгоро със съчувствие забеляза тътренето на краката му; самият той не се движеше много по-бързо. Но освен това отбеляза, че заради викането на господаря Сора и постоянно зачервеното му лице беше невъзможно да се разгадаят емоциите му. — Той смята, че прочутото Мече на Изу не се е борило така, както подобава на мечките — продължи да говори господарят Сора с бумтящ глас. — Той смята, че нашият млад господар не е вложил всичките си сили срещу него, за да могат преговорите ни да протекат спокойно. Сигурен съм, че младият господар ще му обясни защо бърка.

Това поне беше лесно за разгадаване. Дайгоро бе сигурен, че съмненията изобщо не идваха от Саманосукe, а се бяха породили във възрастния мъж.

И решението на всичко това можеше да е много лесно. Дайгоро трябваше само да повдигне ръба на своята хакама и да покаже на двамата Сора тънкия си като китка крак, който се криеше под нея. Но разкриването на собствената му слабост щеше да посрами както клана

му, така и паметта на баща му. Едва малцина знаеха, че синът на Тецуро Окума е сакат.

Вместо това той отвърна:

— Господари мои, за уменията ми наистина се говори твърде много — повече, отколкото са в действителност. Уверявам ви, че вложих в битката всичките си сили.

— Тогава защо внукът ми ви победи толкова лесно? Репутацията ви, ви предхожда, Окума-доно. Всеки знае, че сте непобедим в дуел със стомана. При добро желание внукът ми можеше да стигне до извода, че сте обидили дома ни. Че сте си играли с него. Дори, че сте му позволили да победи, за да си осигурите по-добра цена за *йорой*.

А човек би могъл да стигне до извода, помисли си Дайгоро, че ти умишлено откриваш най-лошото във всяка ситуация, за да можеш да вдигнеш цената на безценните си брони. Или пък смяташ, че два счупени пръста са твърде малка цена за честта човек да вечеря с теб. Или пък че животът на внука ти не струва нищо и че за дома ти ще е достатъчно някой от рода ви да загине от острие на Иназума.

Но Дайгоро не произнесе нищо от това на глас. Можеше единствено да се въздържа от поклащането на глава, да сдържа дъха си, вместо да изсумти подигравателно. Господарят Сора вече се бе приближил и стоеше рамо до рамо с Кацушима. Дайгоро се надяваше, че е успял добре да прикрие мислите си, защото възрастният мъж се намираше достатъчно близо, за да забележи и най-лекия намек за неуважение.

— Предполагам — каза младежът с не толкова снизходителен тон, колкото би трябвало, — че вашият внук няма да дойде лично да изрази притесненията си.

Червендалестите бузи на Сора се набръчкаха при появата на лека усмивка.

— Боя се, че е изгубил присъствие на духа.

— Едва ли ще поиска да го направи — намеси се Кацушима и стрелна Дайгоро с пронизващия си поглед.

— Да, сигурно — съгласи се Дайгоро. — Не би пожелал. — Упорит стар негодник, помисли си той. Проклет да си, че ме караш да правя това. — Но сигурно е готов да се изправи срещу мен във втори дуел?

Белите вежди на Сора се стрелнаха нагоре.

— Ех, Окума-доно, за какъв варварин го вземате? Той трябва да мисли за честта си. Не може да предизвика на дуел човека, когото току-що е победил.

— Разбира се, че не — отговори Дайгоро през стиснати зъби. — Искях да кажа, че ако той благоволи да приеме поканата ми за дуел с мечове, за мен ще бъде чест.

Малките черни очички на господаря Сора проблеснаха триумфално.

— Саманосуке — извика той, без дори да си прави труда да се обръща, — пригответи си *катаната*!

Дайгоро доуцука до верандата, където го очакваха Томо и Славна победа. Томо го погледна с усмивка, в която проличаваше повече безпокойство, отколкото радост. Косата му беше разрошена, а в ръцете си стискаше нещо, което бе твърде малко, за да може Дайгоро да го види.

— Томо, искам да направиш нещо за тези пръсти. По никакъв начин не бих могъл да държа...

— За всичко съм се погрижил, господарю. — Усмивката на Томо отново придоби момчешкия си вид, когато той протегна на Дайгоро затворения си юмрук. Разтвори пръстите си с размах и разкри късо закривено парче мед.

— Томо, това фибата ти ли е?

— Вече не, господарю. Това е вашата шина. Мога ли да видя ръката ви?

Металът отговаряше точно на дължината на средния пръст на Дайгоро. Той нямаше представа как Томо бе успял да го направи. Болеше го адски, докато прислужникът развиваше превръзката, а когато огъна безформените пръсти, за да съвпаднат с извивката на фибата, Дайгоро бе готов на всичко, само и само да не заплаче като малко дете. Но металът беше много по-силен от счупената кост — може би достатъчно силен, за да издържи тежестта на един *одачи*, помисли си Дайгоро. Ако преди това не припадна.

След няколко бързи увивания с памучната превръзка счупените пръсти на Дайгоро изчезнаха, заменени от нещо във формата на дебел, болезнен език, който беше извит точно във формата, необходима за хващането на дръжката на меч.

— В името на Буда, това пари — изпъшка Дайгоро. Той избърса последните нежелани сълзи от очите си и отпусна стиснатите си челюсти. — Ти си чудотворец, Томо.

— Ако извадите късмет, той ще ви убие, господарю. Ако ли не, ще се наложи отново да намествам пръстите ви след дуела.

Дайгоро се изправи на крака, притиснал дясната ръка към тялото си. Наложил се Томо да му помогне да извади от ножницата *й Славна победа*, чиято дължина надминаваше почти два пъти дължината на ръката му. Когато двамата се запътиха към средата на двора, той видя как очите на Саманосуке се разшириха.

— Заемете пози — нареди Кацушима и дясното бедро на Дайгоро потрепери, докато той центрираше меч си. Болката в двата пръста беше заслепяваща. Дайгоро вдигна *Славна победа* в отбранителна позиция, с насочен право към слънцето връх, разкривайки всичките си важни органи в опит да облекчи тежестта върху осакатената си дясна ръка.

Саманосуке кръжеше около него като пчела, далеч от обхвата му. *Катаната* му едва стигаше до половината от дължината на Дайгоровия *одачи*, а и той бе твърде умен боец, за да опита бързо убийство. Беше ли се изправял досега срещу меч на конник? Знаеше ли, че високата отбранителна позиция на Дайгоро ограничаваше обхвата му? Младежът нямаше как да научи това.

Саманосуке се приближи. Дайгоро запази стойката си. Още една стъпка и Саманосуке се приближи достатъчно, за да нанесе удар. Погледите им се срещнаха. Саманосуке се хвърли напред.

Дайгоро бе толкова съсредоточен върху острието на Саманосуке, че така и не забеляза как майка му се втурна на бойното поле.

Изглеждаше като полудяла, косата *й* се вееше във всички посоки около главата *й* и тя сграбчи Саманосуке откъм гърба.

— Не, не, не, не — изпищя жената, впила пръстите си като железни куки в лактите на Саманосуке. Той се опита да запази равновесие.

Дайгоро стоеше като парализиран. Не можеше да свали острието си, за да не си помисли Саманосуке, че го напада.

Нито можеше просто да захвърли бащиния си меч настрани като някоя стара пилешка кост. Ножницата му се намираше на десетина крачки встрани.

— Майко! — извика той, като продължаваше да държи меча си във въздуха.

— Не и детенцето ми — проплака тя. — Не и детенцето ми, детенцето, детенцето...

Най-после Кацушима я хвана и една по една отдръпна ръцете ѝ от Саманосуке. Миг по-късно до нея се озова и Томо и двамата я отведоха обратно в къщата.

— Какво означава това? — извика господарят Сора. Дайгоро и Саманосуке все още държаха мечовете си в ръце. Формално погледнато, дуелът им не беше приключил, но всяко усещане за официалност се бе изпарило. Този път походката на господаря Сора беше раздразнена, а гласът му бе заплашителен. — Това ли е причината никой да не ви побеждава? Нима вие, Окума, позволявате на вашите жени да се бият вместо вас?

Дайгоро свали оръжието си, като се погрижи острието му да сочи настрани, за да не си помисли никой, че се кани да напада.

— Господари мои — каза той, — моля ви да приемете най-дълбоките ми извинения. През последната година майка ми изгуби съпруга си и първородния си син. Несъмнено сте чули, че брат ми Ичиро загина, *нее*?

Все още видимо разтърсен, Саманосуке кимна нервно.

— При дуел.

— Дуел точно като този.

Истината бе далеч по-лоша, но Дайгоро нямаше намерение да споделя семейните тайни. Името на Ичиро означаваше „първороден син“. Дайгоровото значеше „пети син“. Майка им бе пометнала два пъти между тях двамата, но, разбира се, никоя жена не би нарекла следващото си дете „четвърти син“. Четири беше числото на смъртта. Майката на Дайгоро беше решила вместо това да даде на четвъртия си син момическо име, защото очевидно над момчетата от дома Окума висеше някакво проклятие. Може би момическото име щеше да измами злите духове. Но съпругът ѝ не го позволи и затова тя кръсти следващото си дете Дайгоро, макар той да не беше петият ѝ син. Проклятието вече бе успяло да обезформи крака на сина ѝ; тя не пожела да стовари върху новороденото и тежестта на числото на смъртта.

Мисълта, че може да го загуби, я разтърси като земетресение. Три от четирите ѝ момчета вече си бяха отишли, преди да им дойде времето, а сега видът на последния ѝ жив син, който се бе изправил пред оголената стомана, напълно я пречупи.

— Господари мои — заговори Дайгоро, — моля за вашето разбиране. Тя не е на себе си от мъка. Понякога не знае какво върши.

Саманосуке кимна, по-скоро на себе си, но дядо му беше разярен.

— Не мисля — прогърмя гласът му. — Никога не съм ставал свидетел на нещо толкова безчестно.

— Давам ви думата си, че тя повече няма да се намеси. Хората ми ще се погрижат за това.

— Трябвало е да се погрижат още първия път!

— Много сте прав, господарю Сора. Трябвало е. Бъдете сигурен, че отговорните за това ще бъдат наказани най-строго. Междувременно моля ви, ако състраданието на Буда означава нещо за вас, съжалете горката жена, която е загубила повече, отколкото може да понесе.

Господарят Сора сумтеше силно като мях. Огромните му червени юмруци напомняха на Дайгоро за демонските статуи на Фудо, които стояха на стража край толкова много храмове и ужасно плашеха Дайгоро, докато беше още малък. Той представляваше буреносен фронт в човешка форма и дори носеше със себе си дъжд: тъмните облаци на хоризонта вече бяха стигнали до имението и скриваха слънцето.

— Това е възмутително, Окума. Повечето даймьо в Изу са по-млади от мен, а вие сте най-младият от тях, но аз *никога* досега не съм чувал даймьо да бъде наричан „детенцето ми“. Ако смятате, че ще останем в това неудобно положение... само си помислете какво ще кажат останалите кланове, Сора победен в дуел от, от... това, това е недопустимо...

Той продължи да фучи и да бушува. Дайгоро му поднесе извинения от името на цялото си семейство. Предложи му да приеме поканата му за дуел, този път в имението на Сора. Предложи им покрив над главите. Но макар Саманосуке да изглеждаше готов да приеме, дядо му предпочете дългия път до дома под дъжда.

7.

Същата вечер Дайгоро седеше в чайната, която бе подготвена за повече гости от само тях тримата с Томо И Кацушима. Из цялата стая бяха разположени ниски маси, върху всяка бяха подредени пръчици за хранене, купа за мариновани зеленчуци, втора за супа, трета за ориз, малка пръстена чаша за чай и беше оставено място, където да се поставят чиниите с рибени ястия. Дайгоро предположи, че напускайки толкова прибързано, гостите му всъщност бяха проявили милост към него. Ако бяха останали, сега той щеше да бъде принуден да потисне страданията си, докато те се хранят. А така Томо можеше направо да се захване с наместването на счупените му кости.

Той потрепна и здраво стисна зъби, а очите му се навлажниха, докато Томо наместваше последните парчета на местата им.

— Ужасно съжалявам, господарю — каза Томо и го погледна със съчувствена усмивка. Всъщност Дайгоро не можеше да си спомни някога да е виждал Томо намръщен. Треска, кучешко ухапване, дори тайфуните, нищо не можеше да помрачи усмивката му. Той сигурно щеше да се усмихва и ако някой забиеше кама в гърдите му. Това беше неговият начин да се справя с изпитанията на живота и в този смисъл двамата с Дайгоро не се различаваха особено. Тъй като Дайгоро се бе родил самурай, от него се очакваше да скрива болката и страха си зад маската на хладнокръвие. Томо беше от нисша каста, но въпреки това се прикриваше зад усмивката си така, както Дайгоро намираще убежище в престореното си спокойствие.

Той се изчерви, засрамен, че е позволил на маската си да падне. Томо приключи наместването на пръстите и ги привърза към две тънки бамбукови пръчки. Болеше така, сякаш самият Фудо ги стискаше между големите си червени зъби, но Дайгоро успя да запази маската на лицето си.

— Благодаря ти, Томо. Мисля, че ми спаси ръката.

— Това е нищо, господарю.

— Лека нощ.

— Лека нощ, Окума-доно.

Дайгоро изпрати с поглед момчето на грънчаря. То внимаваше да се движи близо до стените, за да избегне тежките дъждовни капки, които не спираха да барабанят по края на верандата. Трополенето им по глинените плочки на покрива бе толкова монотонно и силно, че беше трудно да се чуе каквото и да било друго.

— И така — успя да ги надвика Кацушима. — Днес можеше да мине и по-добре.

Дайгоро се засмя, угнетен и мрачен като самата нощ.

— Така ли мислите? Аз се надявах, че слуховете за това как майка ми е победила Саманосуке ще се разпространят като опустошителен пожар. Само си помислете колко ще се страхуват всички от Окума, щом дори невъоръжените им жени могат да победят въоръжени самураи.

Кацушима изстена.

— Какво се случи там? Защо изобщо е излязла от спалнята си?

— Какво значение има? Вредата е нанесена.

— Какво смятате да направите по въпроса?

— Изгоних всичките й прислужници, разбира се. Добре поне, че главният й управител прояви достатъчно здрав разум и не се наложи да го използвам, за да давам пример на останалите. Той беше добър човек и никак нямаше да ми хареса да го екзекутирам. Оттегли се в овощната градина и се хвърли от скалата.

— Не говорех за прислужниците.

— Да — отвърна Дайгоро с въздишка. — Майка ми. Очевидно ще се наложи да бъде пазена, докато не намерим по-компетентни заместници.

— Не — възрази Кацушима. Дайгоро ясно долови укорителната нотка в гласа му. — Най-належащият ви проблем е домът Сора. А съвсем скоро към тях ще се присъединят и Инуе. Кога пристигат те?

Дайгоро отпусна рамене.

— След по-малко от седмица. Времето няма да ми стигне да закърпя отношенията си със Сора. А що се отнася до агресията, казвали са ми, че господарят Сора бледнее в сравнение с господаря Инуе. Опропастих всичко, Кацушима. Как изобщо е успявал баща ми да се оправя с тези хора?

— Нищо не сте опростили. Сора оставиха два от прочутите си *йорой* в знак на добра воля.

— Това няма нищо общо с мен. Оставиха ги, преди дори да седнем да прием чай. А ако се наложи да купя мира с рода Инуе, ще ми трябва много повече от два нагръдника.

Дайгоро погледна към дъждовните капки, които разплискваха повърхността на всички локви в двора.

— По всичко личи, че Изу ще подгизне тази нощ, Кацушима, но истината е, че това място е повече като поле със суха трева. Достатъчна е само една искра, за да започне пожар, а проклетото съперничество между Сора и Инуе пръска искри навсякъде. — Дайгоро удари с юмрук по масата — със здравия си юмрук; десният продължаваше адски да го боли. — Развалих всичко, което можеше да бъде развалено. И заради днешния ден утрешният ще бъде още по-лош.

— Търпение — посъветва го Кацушима.

8.

Господарят Инуе влезе в имението Окума на гърба на огромна бяла кобила. Той беше дребен мъж, малко по-висок от Дайгоро, и компенсираше ниския си ръст с висока шапка, обемна роба и много покъси от обичайните *дайшо*, сякаш някой щеше да го помисли за по-висок, ако сметнеше, че мечовете му са с нормална дължина. Според Дайгоро дрехите му приличаха повече на театрален костюм, отколкото на нормално облекло. Той направи впечатляваща поява, но младежът се усъмни, че изобщо се е замислял какво ще последва след това. Конят му беше твърде дългокрак и самураите от почетната стража на Окума трябваше да отместят поглед встрани, докато господарят Инуе слизаше сам от коня си и в един момент двата му крака увиснаха безпомощно над земята.

— Това ли е страховитият Шигекацу Инуе? — промърмори Дайгоро под носа си.

Кацушима, който стоеше до него, изсумтя.

— Такъв иска да го видите. Това е маневра, точно като в битка. Действайте внимателно.

Младежът кимна.

— Майка ми на сигурно място ли е?

— Томо лично я наглежда. Е, Томо и група лични телохранители.

Дайгоро почувства хлад в стомаха си. Беше изминала една година, откакто бяха получили вестта за смъртта на баща му. Той трябваше да утешава майка си, а не да я затваря като някой обикновен престъпник.

— Днес бе особено труден ден за нея — прошепна той. — Не трябва да ѝ се позволява да смущава срещата с Инуе, но се погрижете да се държат внимателно с нея.

— Ще повикам онзи ваш стар лечител. Чаят от мак би трябвало да я успокои.

Господарят Инуе, който най-после бе успял да слезе на земята, се приближи до Дайгоро, придружаван от осем самураи, до един негов синове. Всички бяха облечени в черно и сребърно, а бакенбардите и

тънките мустачки на Инуе също бяха черни, прошарени със сребристо. Острият му поглед прескачаше от Кацушима към Дайгоро, после към покрива, кладенеца, сенките под верандата. Дайгоро беше чувал, че човекът страда от параноя, но слуховете не го бяха подготвили за това. Инуе се държеше така, сякаш убийците го дебнеха на всеки ъгъл.

Накрая господарят Инуе стигна до стълбището, което водеше до широката, сенчеста веранда, заобикаляща голямата къща. Той се поклони дълбоко и грациозно на Дайгоро.

— Окума-сама, силно се надявам, че майка ви се чувства по-добре.

Дайгоро положи всички усилия, за да запази невъзмутимо изражение. Какво ли бе чул Инуе за провала със Сора предишната седмица? Говореше се, че шпионската му мрежа има очи и уши навсякъде, но Дайгоро се беше погрижил да ограничи достъпа до тази информация. Бе затворил имението Окума и не позволяваше на никой, който бе видял дуела със Саманосуке Сора, да излиза през портата. Сора със сигурност не бяха казали нищо; случката не само щеше да подкопае репутацията им, но и родът Сора презираше Инуе. Кой беше проговорил?

— Майка ми се чувства доста добре — отвърна Дайгоро и се поклони в отговор. Дясната му ръка случайно се отърка в крачолата на хакамата му и остра болка прониза счупените му пръсти. — Благодаря за загрижеността ви. Влезте да поседнем. Изминали сте дълъг път.

Двамата изпиха чая си в дългата стая с изглед към морето. Всички шоджи бяха отворени и през тях нахлуваха лекият бриз и упояващият мирис на камфоровата горичка, която се намираще зад имението.

— Ах — каза Инуе и отпи от чашата си. — Небето е синьо. Чайките пицят. Какъв красив ден за разговор за шпиони.

Дайгоро се засмя учтиво, за да замаже гафа на своя гост.

— Очевидно приключихме с подготвителната фаза. Вие естествено сте прав, Инуе-сама. Съюзявайки се с вас, семейството ми ще спечели от шпионската ви мрежа.

— Както и всички останали. Дори Тойотоми-но-Хидейоши, новият главен министър и регент на императора, прояви интерес.

Кажете ми, Окума-сама, какво можете да ми предложите, което подобните на Тойотомии не биха могли?

Дайгоро знаеше какво цели Инуе. Хитрият стар даймьо бе един от първите на островите, който осъзна тактическото предимство на мускетите на южните варвари. Може би въоръжените с мускети батальони на Инуе бяха подтикнали господаря Сора да разработи нагръдници, способни да отразяват мускетните сачми. И тъй като Инуе беше параноик, нямаше как да отхвърли страховете си, че може да бъде убит от мускет. Задължително бе да се сдобие с *йорой* на Сора, и то не само за себе си. Той имаше безброй синове, както и висши офицери. Всички те имаха нужда от защита. Само че Сора нямаше да търгува с него. Докато единствено командирите на Сора бяха защитени от стрелбата, те можеха да неутрализират предимството на огневата мощ на Инуе.

Първоначалният отказ на господаря Сора да продава бе преминал в открита враждебност, която сипеше искри над обраслите със суха трева полета на Изу. Дайгоро искаше да предотврати пожара и ако не беше провалът със Сора, той би могъл да продава броните им на Инуе. Можеше да изкове връзка между двата рода, като защитава Инуе, докато обогатява Сора. Всички щяха да спечелят. Но майка му бе съсипала всичко. А по-лошото беше, че Дайгоро не бе успял да поправи съсипаното. Той беше убеден, че баща му щеше да намери решение, някакъв отговор, който самият Дайгоро не бе успял да открие.

Така че той знаеше точно за какво намеква господарят Инуе, а Инуе беше наясно с това, преди да пристигне тук, и двамата заедно знаеха със сигурност, че Дайгоро не може да си позволи да откаже онова, което Инуе иска от него. *Силно се надявам, че майка ви се чувства по-добре.* Това не бе просто проява на учтивост, не беше просто безобидна забележка. Това бе съобщение: водил си преговори със Сора и майка ти ги е провалила. Опити се да ме надхитриш и се провали. И все още се нуждаеш от онова, което знам, така че мога да поискам всичко от теб.

А Дайгоро знаеше какво иска господарят Инуе. Най-вече искаше броните, но след като вече беше наясно, че няма да може да ги получи оттук, оставаше само едно нещо, което можеше да му предложи домът Окума, само един дар, който бе толкова ценен, колкото и

информацията от шпионите на Инуе. Дайгоро знаеше кое е това нещо, знаеше и че семейството му не може да си позволи да се раздели с него.

Той срещна погледа на Инуе. Този път шарещите очи бяха неподвижни като камъни. Опасни като мускетни сачми. Бяха видели твърде много.

— Господарю Инуе, тъй като вече приключихме с формалностите, мога ли да се осмеля да предположа какво ви е обещал генерал Тойотоми?

Очите проблеснаха. Устните на Инуе потрепнаха в съвсем лека усмивка. Той леко наведе главата си настрани, намести се на възглавницата си и изгледа преценяващо Дайгоро.

— Нима моят млад господар желае да се състезава с мен в областта на събирането на информация?

— Желая.

— Моля, доставете ми това удоволствие.

Дайгоро преглътна. Пулсът му се учести, но той не можеше вече да отстъпи.

— Мисля, че Тойотоми ви е предложил да свържете родовете си чрез брак. Той, разбира се, вече е женен, но дори регентските конкубини заемат почетна позиция. Не ми се иска да рискувам с предположение коя от дъщерите си сте му предложили, тъй като те са много — всичките, несъмнено, са красиви и очарователни, но смея да заявя, че сте му предложили някоя, която е достатъчно млада, за да може да му обещае много деца. Прав ли съм дотук?

Инуе беше присвил очи. Усмивката му се бе свила до тънка равна линия.

— Аха — кимна Дайгоро. — Минаха доста години, откакто имах честта да прекарвам доста време с дъщерите ви, но сигурно си спомняте, че Камеко беше моята учителка по граматика. Не съм забравил колко се радваше тя всеки път, когато ѝ дарявахте нов брат или сестра. Тъй като сте изключително плодовит, господарю Инуе, не мога да си представя да страдате от липсата на дъщери в подходяща за омъжване възраст. Би трябвало да имате петнайсет или шестнайсетгодишна девойка, която да е идеална за регента. Тя може да му осигури почти толкова синове, колкото имате и вие.

Последните му думи бяха силно преувеличени. Тойотоми щеше да се нуждае от цяло село жени, за да се сдобие с толкова синове, колкото имаше Шигекацу Инуе. Хората се шегуваха зад гърба на господаря си, че разузнавателната мрежа на Инуе е толкова обширна, защото той има женени син или дъщеря във всеки дом от тук до Китай. Това бе поредната проява на параноята му, предположи Дайгоро; кой би бил по-добър телохранител от собствената ти кръв и плът? Кой би командвал по-добре батальоните ти, управлявал хранилищата за зърно, готвил храната ти? Нито едно от малките момичета на Инуе не можеше да се надява да надмине баща си, който броеше децата си така, както повечето мъже броят ориза.

Но Инуе със сигурност бе предложил някое от тях на Тойотоми. Дайгоро можеше да го прочете по лицето му. Прошарените вежди се събрчиха съвсем леко; погледът му се стрелкаше към хоризонта и обратно. Дайгоро беше улучил точно в центъра.

И сега се страхуваше какво щеше да последва. След като бе оплескал преговорите със Сора, най-ценното, което Окума можеше да предложат на дома Инуе, беше брак. А в тази сделка Инуе държеше всички козове. Той имаше в излишък дъщери за женене, а Дайгоро можеше да предложи само собствената си ръка.

Само допреди няколко месеца той щеше да е повече от щастлив да се ожени за благото на семейството си. Тогава Ичиро бе трофеят на клана. А сега Ичиро беше мъртъв, оставяйки Дайгоро като най-голям син на Окума. Цената и ползата от един брак вече бяха съвсем различни.

Дайгоро се прокашля.

— Мисля, че става дума за бъдещ брак между една от дъщерите ви и господаря регент.

Инуе сви рамене.

— Подобна възможност беше допусната, да. Но по-належащият въпрос, млади господарю, е за кого може да се ожените вие. Сега вие сте главата на дома Окума. Наистина е жалко подобен могъщ даймьо да няма съпруга, *нее*?

Не толкова жалко, колкото да пропиляе най-ценната разменна монета на семейството ми, помисли си Дайгоро.

— Аз съм на шестнайсет, господарю Инуе. Остават ми още година-две, преди ергенският ми живот да започне да прави неприятно

впечатление. — И още година-две да привлече други съюзници чрез възможността за брак. В момента, в който се сгодеше, семейството му щеше да изгуби най-ценното си предимство.

— Така ли е модерно напоследък? Простете ми. Аз съм стар човек, не гледам на нещата по същия начин като младите. Може би безбрачието ви не е толкова срамно за вас, както за хората от по-старото поколение — моето например или това на майка ви.

Присвитите очи на Инуе проблеснаха. Линиите покрай устата му се задълбочиха, сякаш се опитваше да потисне усмивката си.

— Говорете направо — каза Дайгоро.

— Както желаете. Колко време майка ви е без съпруг? Година? Повече?

— Какво значение има? Тя не е вдовстващ водач на клана. Отговорността за дома Окума пада на моите рамене.

— Така е. Така е. Но ако моят млад господар желае да остави отворени възможностите си за женитба, той може със същия успех да омъжи майка си, *нее*? Само си помислете каква тежест ще вдигне това от раменете ви, ако повече няма да се налага да се притеснявате за нея. Предполагам, че годините вече започват да ѝ тежат. Мина много време, откакто бях на нейната възраст, но си го спомням достатъчно добре.

Дайгоро се замисли за бръчиците около очите ѝ и как се бяха увеличили през последната година. Замисли се и за това с каква лекота господарят Инуе би могъл да манипулира рода Окума, ако омъжи свой син за техния матриарх. Инуе грешеше — тя не беше толкова стара, че годините да ѝ тежат. Бръчиците се бяха появили от тревогите, а не от възрастта. Мъката ѝ бе толкова силна, че заплашваше да изцеди живота от тялото ѝ. Тя не беше в състояние да се омъжи отново, поне не за някой побойник от дома Инуе.

Кое то правеше ръката на Дайгоро още по-ценна. Той не само щеше да изкове някой необходим съюз, а и щеше да защити майка си от хищните ухажори — най-вече от хищниците от глутницата, наречена дом Инуе.

Очите на господаря Инуе проблеснаха още по-ярко.

— Млади ми господарю, усещам колебанието ви. Но както казахте преди, не само моите синове си търсят съпруги; аз имам и дъщери. Вие споменахте Камеко например. Смея да заявя, че я

познавате достатъчно добре, за да си спомните колко умна и грациозна е тя. Идеалната съпруга за умен млад мъж като вас.

Дайгоро помнеше. Камеко бе нежна душа, каквато всеки мъж мечтаеше да срещне. А той беше твърде зает да се учи как да управлява клана си и да поддържа стабилността на Изу, затова нямаше време за ухажване. Това правеше Камеко Инуе мъдър избор. Той я познаваше. Тя го бе научила да чете и пише, а по-късно му бе преподавала поезия и калиграфия. Беше търпелива, сладка, мила и добросъвестна.

И бе с трийсет години по-възрастна от Дайгоро. Нямаше да може да му роди синове, а родът Окума отчаяно се нуждаеше от синове.

Това насочи мислите на Дайгоро в различна посока. За последен път бе видял Камеко Инуе на погребението на брат си Ичиро. С нея беше една от по-младите ѝ сестри, която според Дайгоро бе почти на неговата възраст. Камеко бе присъствала на погребението от уважение към Ичиро, също неин бивш ученик, а по-малката ѝ сестра бе дошла като нейна придружителка. Но как ѝ беше името?

Образът ѝ бе ясен в съзнанието му. Беше облечена в бяло, с мънички червени листчета, избродирани на коприната. Листата бяха червени, *ака*, заради *аки*, есента...

— Акико — произнесе на глас Дайгоро. — Какво ще кажете за нея? Тя присъства на погребението на брат ми. Много мило от нейна страна. Доколкото си спомням, не е омъжена, *нее*?

Инуе присви очи. Между веждите му се образуваха дълбоки линии. Вместо да отговори, той предпочете да отпие от чая си. Имаше само една причина за това. Дайгоро го бе притиснал в ъгъла. Но с какво?

Ако се откажеше сега, това нямаше да му донесе полза. Момичето очевидно бе ценно, най-ярката звезда в небето на баща ѝ. И по някаква причина беше важно. Но Дайгоро не можеше да разбере каква е тази причина. Опитва се да запази нотката на несигурност в гласа си, да говори искрено, сякаш Инуе бе най-старият му приятел.

— Колко голяма е вашата Акико? Предполагам, че е приблизително на моята възраст, но ако трябва да съм откровен, лицето ѝ е толкова ясно и чисто, сякаш това е първият ѝ рожден ден. Трудно е да се преценят годините на красиво момиче като нея.

Господарят Инуе допи чая си. Дайгоро отново напълни чашата му, без да сваля очи от лицето му. Сбръчканият дребен даймьо упорито избягваше погледа му.

— Със сигурност е на възраст за брак — продължи Дайгоро. — Освен ако вече нямате предвид някой съпруг за нея. Генерал Тойотоми, може би?

Погледът на Инуе се стрелна към пода, после към стената, чашата за чай, масата. Аха, помисли си Дайгоро. Пипнах те.

— Е, няма значение — каза той с весел и невинен тон. — Щом е обещана, значи е обещана. И въпреки това се чудя с какво едно толкова младо момиче е успяло да разгневи баща си, че да е готов да я захвърли като някое мръсно кимоно.

Думите му накараха Инуе да го погледне.

— Какво имате предвид?

— Стига, Инуе-сама. Дори регентът отдава дан на парите. Тойотоми планира войни наляво и надясно, но рядко се бие. По-често заплашва, *нее*?

— Нима се осмелявате да питате *мен*? Ако не бях аз, никой в Изу нямаше да е чувал името Тойотоми, камо ли за неговите подвизи.

Това си беше чисто преувеличение, но Дайгоро със задоволство отбеляза, че е засегнал болното му място. Той се поклони и с дълбоко извинителен тон потвърди:

— Разбира се. Искях само да посоча, че това е човек, който купува победите си, като раздава земи на онези, които признават поражението си. Така разширява империята си, без да уголемява кесията си. Това е рисковано, *нее*?

— Рисковано? — Инуе се намръщи. — Това е невероятно хитро — а аз си мислех, че сте достатъчно умен, за да разберете колко е хитро. Не виждате ли? Победеният даймьо, който запазва собствената си територия, смята, че е победил. Мисли си, че няма да е трудно да сбира войниците си по заповед на Тойотоми, когато всичко, което прави глупакът, е да изхранва армията на Тойотоми. Ако регентът поиска десет хиляди войници, то точно толкова мъже трябва да събере местният господар, като междувременно трябва да пълни десет хиляди корама.

— Моля да ме извините, господарю Инуе, но аз не говорех за рисковете, които поема Тойотоми. А за тези, които се отнасят до

жените в домакинството му. Колко съпруги и конкубини има вече той? Представете си колко струват обличането им и поддържането на стил на живот, който да подхожда на домакинството на един регент. — Дайгоро се поколеба за миг, за да позволи на Инуе да си представи колко пищен ще да е този стил на живот. — За дъщеря ви няма да е зле, ако генерал Тойотоми непрекъснато увеличава личното си богатство, но той не го прави. Акико ще бъде най-малкото пале в котилото, което копнее за млякото на майка си. А всичките онези жени вече ще се бият със зъби и нокти за най-дребната дрънкулка. Но вие несъмнено вече сте предвидили това, което ме накара да се зачудя що за ужасно престъпление трябва да е извършила дъщеря ви, за да я хвърли собственият ѝ баща на вълците.

— Хм. — Инуе приглади с палец и показалец тънкия си мустак. Последва продължително, напрегнато мълчание.

Най-накрая той каза:

— Вие сте доста схватлив за момче на вашите години. Впечатлихте ме. И аз не искам да видя как дъщеря ми се превръща в отхвърлена конкубина, която живее в странноприемница.

— Също като всеки любящ баща — кимна Дайгоро.

— Ако ви предложи ръката на Акико, ще приемете ли?

Дайгоро примигна и погледна към небето. Току-що беше надхитрил великия Шигекацу Инуе или може би Инуе го бе надхитрил? Първоначалната цел на Дайгоро беше да се възползва от шпионската мрежа на Инуе. Щеше да го постигне, сключвайки брак със зеницата на окото му. Но най-важната му задача беше да запази най-ценното притежание на своето семейство: ергенството му и с него възможността да сключи съюз чрез брак. И сега, вместо да се опитва да избегне брака с ялова дъщеря, той бе принудил Инуе да му предложи най-желаната си дъщеря. Или пък не? Може би Инуе се беше правил на глупак през цялото време с надеждата, че ще накара Дайгоро да го подтикне към това заключение.

Във всеки случай Инуе бе задал въпроса и го беше направил от позицията на губещ. Ако това бе дуел, Инуе щеше да лежи по гръб, обезоръжен и безпомощен. Никой човек с чест не би го убил в тази поза. Всъщност Инуе го молеше за милост.

И истинският последовател на *Бушидо* нямаше да има друг избор, освен да изпълни желанието му.

Татко, как ми се иска да беше тук, помисли си Дайгоро. Искане ми се да можеше да ми кажеш как да постъпя правилно. Той не се и съмняваше, че семейството му ще бъде по-силно благодарение на безбройните очи и уши на шпионите на Инуе. Както не се и съмняваше, че възрастният мъж, който седеше срещу него, ще тормози новия си зет, както и когато пожелаеше.

Но освен това нямаше никакво съмнение, че ако Дайгоро отхвърлеше ръката на Акико, Инуе щеше да го приеме лично. Десетилетия наред бе поддържал глупавата си омраза към рода Сора. Несъмнено би използвал пълната мощ на шпионската си мрежа, за да нарани Окума. Може би дори щеше да потърси начини да ожени свои деца както за Дайгоро, така и за майка му. Младежът дори не беше сигурен, че е успял да надхитри стареца този път; и със сигурност нямаше представа дали изобщо ще успее отново да го преметне.

Трябваше да се замисли и за още нещо: онова, от което се нуждаеше Изу в момента, беше стабилност. Като господар — защитник на Изу, Дайгоро знаеше задълженията си. Бракът между неговия клан и Инуе щеше да донесе стабилност.

Какво да правя, татко? Да жертвам позицията на семейството ни, за да стабилизирам Изу? Или да изложя на риск Изу, за да запазя позицията на семейството ни за в бъдеще?

Дайгоро нямаше представа какъв щеше да е отговорът. Знаеше само, че баща му имаше любима поговорка, която бе повтарял безброй пъти, докато Дайгоро беше малък: *Самураят трябва да взема всяко решение за времето на седем вдишвания и издишвания*. Пътят на Бушидо не беше за колебливите.

* * *

Празненството същата вечер бе истинска прелест. Готвачите на Окума бяха надминали себе си: печените врабчета бяха толкова крехки, че се топяха в устата; мекото тофу бе оформено в изящни скулптурки и боядисано; скаридите бяха изпъстрени със злато; имаше суши във всякакви комбинации: сепия и октопод, омар и хайвер, змиорка и яйце. Сакето се лееше безспир. Вдигаха се тостове. Прислужниците в кухнята щяха да мият чинии до разсъмване.

После дойдоха музикантите, пляскането с ръце и танците, а след множество подтиквания господарят Инуе се изправи и запя. Дори майката на Дайгоро като че ли си прекарваше добре — несъмнено отчасти заради чая от мак, но само отчасти. Лекарството ѝ би се отразило добре дори на Дайгоро; счупените му пръсти все още се чувстваха така, сякаш бяха направени от потрошени грънци. Той гледаше как майка му припява и се усмихна. Ако някой имаше нужда от веселието тази вечер, то това беше тя.

Час след началото на празненството Дайгоро най-после позволи на Кацушима да го притисне в ъгъла.

— Доволен съм да науча, че най-после ще топнете чушлето — каза Кацушима, — но уверен ли сте, че направихте правилния избор?

Дайгоро се наведе към него, за да може да бъде чул през музиката от *шамисени* и *шакухачи*.

— Не. Но с Акико Инуе би могъл да се сроди с по-важен род от нашия. Той направи жертва и ние направихме жертва.

— Кой пожертва повече?

— Все още не знам. Но майка се забавлява, а това е нещо, което не съм убеден, че мога да купя, на каквато и да е цена.

Лицето на Кацушима помръкна.

— Тя представлява пречка.

— Тя ми е майка. Какво бихте предпочели да направя? Да я омъжа за някого?

— Не — отвърна Кацушима твърде бързо. — Колкото и да е опасно да я държите тук, толкова по-опасно ще е да я отпратите.

— Какво тогава?

Самураят не му отговори нищо, но Дайгоро се страхуваше, че може би знае отговора. Кацушима нямаше семейство. Той беше свободен като вълните в морето. Ала бе прав. Майката на Дайгоро може би щеше да се държи спокойно до края на вечерта, но той знаеше колко е уязвима. И заради нея целият клан беше уязвим. Вече бе провалила преговорите със Сора и състоянието ѝ бе принудило Дайгоро да се обвърже с дъщерята на един нищожен, арогантен, търсец власт собственик на шпионска мрежа. Окума щяха да са послабите, докато майката на Дайгоро беше сред тях.

Внезапно музиката забуча в ушите му и сакето му загорча. Някой като Кацушима сигурно щеше да я омъжи и да я превърне в проблем

на някой друг клан, след което щеше да прекъсне всички връзки, за да не може тя да бъде използвана срещу него. Това определено щеше да е по-лесното решение. Но дори Кацушима разбираше, че не е лесно да бъдат прерязани емоционалните връзки. А след като тя не можеше да остане тук и не можеше да бъде изпратена другаде, оставаше само едно.

Би трябвало да е ужасно лесно. Дайгоро разполагаше със стотина бойци, които биха могли да изпълнят задачата. Всъщност това бе единствената му разумна алтернатива. И той никога нямаше да си прости за това, че я обмисляше.

9.

След изтичането на най-шеметния месец в живота му, в една благоуханна вечер Дайгоро установи, че седи до новата си съпруга. Зад стените на имението весело жужаха цикади, а залезът бе боядисал западното небе в хиляди отсенки на оранжевото. Акико седеше до него на ръба на верандата, а парфюмът ѝ ухаеше сладко като цветовете на ябълка. Той все още се чувстваше така, сякаш почти не я познава — сватбата им беше първият път, когато двамата прекараха повече от един час в компанията си, а това се бе случило едва преди седмица — но засега имаше впечатлението, че се разбират добре. Тя го караше да се смее и този простичък факт го накара да осъзнае, че не е имал много поводи за смях през последната година. Хубаво беше, че смехът отново се бе завърнал в живота му.

А още по-хубаво беше, че видът на крака му изобщо не я бе разстроил. Той приличаше особено много на змия и до предишната седмица всяка мисъл за брак пораждаше у Дайгоро ужасяващата мисъл, че трябва да крие крака си от съпругата си до края на съвместния им живот. Не би могъл да понесе отвращението на жена си при вида му, но как щеше да го крие от някой, който всеки ден щеше да го вижда по долни дрехи? Може би Акико беше предварително предупредена за това. А може би се бе изненадала от вида му, когато го разсъблече за пръв път, и наистина не се бе отвратила. Дайгоро не се интересуваше кое от двете беше истината. Изпитваше единствено завладяващо чувство на благодарност, че тя не бе реагирала с отвращение.

А откриването на секса беше направило живота му неизмеримо по-хубав. Той разбираше достатъчно добре механиката му, а за четиринайсетия му рожден ден Ичиро дори го бе завел в един бордей. Но на онази възраст той се чувстваше още по-притеснен от крака си, а и проститутката само се бе съблякла гола и бе плъзнала ръката си по предницата на неговата хакама. Брачната нощ на Дайгоро наподобяваше почти религиозно откровение. Акико беше също така нетърпелива и въпреки тромавостта им на новаци в техните

експерименти, досега те не бяха спирали да експериментират поне шест пъти дневно.

И все пак не трябваше да загърбва безкрайните държавни дела — споровете между клановите, враждите заради разни дребни неща между този и онзи господар — както и делата на дома Окума. На първо място беше сватбата, планирането на която му отне всеки свободен миг преди това и плащането, на която обещавахе да ангажира следващите няколко седмици. Разкъсван между задълженията си и непрекъснатото изкушение да подгони Акико отново към спалнята, на Дайгоро едва му оставаше време да се храни. Почти не беше вадил Славна победа от ножницата ѝ, а за тренировки не можеше да става и дума, макар че потрошената му дясна ръка се чувстваше изключително благодарна заради това.

Акико погали с пръсти раменете му и му подаде следващия плик. Краят им като че ли не се виждаше — някои бяха доставени лично по време на сватбата им, останалите се трупяха постепенно покрай ездачите, които всеки ден идваха и си отиваха. Дайгоро отвори новия плик — той бе изкусно сгънат така, че да се разтвори като цвете — и откри, че писмото е от господаря Ясуда, най-предпочитания от Дайгоро сред всичките му съюзници. Младежът мислеше за него повече като за чичо, отколкото като за военна придобивка. За съжаление той беше много възрастен и годините започваха да му се отразяват. Повален от болест, не бе успял да присъства на сватбата, макар имението Ясуда да се намирало на по-малко от половин ден път. Въпреки това подаръкът на господаря Ясуда беше изключително щедър: девет красиви коня, три жребеца и шест кобили, придружени от пожелания за много жребчета и много деца. Самият старец тъкмо се бе сдобил с нов правнук и изказваше желанието си Дайгоро и Акико бързо да му направят другарче.

— О! — изчурулика Акико. — Виж, писмо от самия регент!

— Как така? — изненада се Дайгоро. — Не бих дори и предположил, че новините за нашата малка сватба ще стигнат чак толкова нависоко.

— И само като си помислиш, че луната и слънцето не са се сетили да ни изпратят нищо. Какъв позор!

Тя разчупи восъчния печат във формата на цветче *кири* и загледа нетърпеливо Дайгоро, който го взе от ръцете ѝ и зачете.

— О, ужас — простена той.

— Това ли мисли регентът за нашия брак? Засега не ми се струва толкова зле.

Дайгоро се засмя, но вяло.

— Томо — каза той, без да се налага да повишава глас; момчето винаги беше наблизко, освен ако не бе изпратено да изпълни някаква задача. — Намери ми Кацушима-сан, моля те.

— Проблем ли има? — попита Акико.

— От най-лошите. Заповед за екзекуция.

Девојката ахна.

— Регентът на императора иска да си направиш сепуку?

Дайгоро поклати глава и озадачено погледна писмото.

— Не. Заповядва ми да убия игумена на Като-джи.

— Какво? Защо?

— Не казва. Искане само да изпратят главата му в Киото.

Този път беше ред на съпругата му да се намръщи. Тя сама прочете посланието на регента и когато стигна до края му, Дайгоро видя как челото ѝ се набръчква от същия ужас, който бе изпитал и той, докато го четеше.

— Кой е този монах? — поинтересува се тя.

— Срегнахте се за кратко.

— Какво, онзи старец, който благослови брака ни?

Това и много повече, помисли си Дайгоро. Той се възхищаваше на игумена. Знаеше, че старият монах е бил някога самурай, което означаваше, че сигурно си е създавал врагове на бойното поле. Нищо чудно дори да се е изправял срещу генерал Тойотоми. Възможно ли бе да е участвал в някой от разгромите на Тойотоми?

Дайгоро прогони тази мисъл. Дори да беше истина, всички минали обиди биваха опрощавани в мига, в който човек си сложеше монашеско облекло. Защо някой ще иска главата му точно сега? И защо някой, който заема толкова висок пост, благоволява дори да си спомня за съществуването на игумена?

— Дайгоро, това писмо има дата отпреди две седмици.

— Знаем.

— Той би могъл да нареди да те убият дори само за това, че не си отговорил навреме. — Тя му се закани с навитото на руло писмо като с

пръчка. — Тук става дума на Хидейоши Тойотоми. А той не е известен с търпението и справедливостта си.

— Знам, Аки. Просто ме чуй...

— Как се случи това? Нима ти праща толкова много писма, че просто си *забравил* за това?

Дайгоро не беше свикнал да бъде мъмрен от жена на неговата възраст. Той се запита дали това му подготвя брачния живот, макар да призна, че тревогата ѝ бе примесена с любов. След само седем дни, прекарани заедно, тя вече беше дотолкова загрижена за него, че се разстройваше, когато го виждаше заплашен. И въпреки това остана доволен, когато видя как Кацушима се приближава до нея и грабва писмото от ръката ѝ. Появата му я изненада — стъпките му бяха напълно безшумни — и я накара да млъкне, затаявайки дъх, така че Дайгоро успя да вземе думата.

— Аки, чуй ме. Да предположим, че на това писмо му е била необходима една седмица, за да пристигне от Киото. Което означава, че е пристигнало на сватбения ни ден — и се е изгубило в бъркотията, *нее*?

— А след това се е озовало в купчината с други писма и подаръци... Милостиви Буда, Дайгоро. Какво ще правим?

— Онова, което се очаква от нас — отговори Кацушима. Той огледа цветчето *кири*, отпечатано върху счупения печат, прочете отново писмото, след което го върна обратно с обречено свиване на рамене. — Най-добре да приключваме по-бързо. — И по стар, неизличим навик палецът му се стрелна към ножницата, за да освободи меча.

— Няма да го направя — каза Дайгоро.

Кацушима се поклони учтиво.

— Разбирам. Трудно е при наличието на близка връзка. Дайте ми един кон и ще се погрижа за това.

— Не ме разбрахте. Нямам намерението да обезглавя един невинен човек.

— Буда милостиви — възкликна Акико, — нали не смяташ да се опълчиш на регента? — Засичайки погледа, който ѝ хвърли Кацушима, тя го изглежда кръвнишки. — Не ме гледайте така. Нима си мислите, че като съм жена, не разбирам нищо от държавнически дела?

Кацушима изсумтя.

— Вие сте момиче, не жена. И отговорът на вашия въпрос е „да“. Акико веднага скочи на крака, опряла юмруци на хълбоците си.

— Аз може да съм момиче, но моето *татенце* притежава най-мощната шпионска мрежа от тук до Киото.

Ако Дайгоро си мислеше, че я е виждал накокошинена и преди, нищо не можеше да се сравни със сегашния ѝ вид. Тя стоеше надвесена над него с цялата решителност на вълчица, която защитава своите вълчета. Младежът установи, че това доста му харесва.

А тя още не беше приключила.

— Нима си мислите, че този ваш меч е единственият вид оръжие? Едно рано разцъфнало малко *момиче* може да преодолее защитите на някой мъж по начин, по който един меч не би могъл. Аз служех на баща си като куриер още от времето, когато бях достатъчно голяма, за да мога да преброя до десет.

На лицето на Кацушима се бе изписало изражение, каквото Дайгоро не беше виждал досега. Той изглеждаше едновременно стреснат, сличан и засрамен, сякаш бе разбутал гнездо със стършели, а оттам бяха излетели само ято гневни пеперуди. Видът му не умилостиви Акико.

— Аки — намеси се Дайгоро, като я подръпна за ръкава, — моля те, седни до мен. Искam да ми кажеш какво разбра от цялата тази безсмислица за реката и наводнението.

Тя стрелна Кацушима с предизвикателен поглед и сядайки, грабна писмото от ръката на Дайгоро. Той се подсмихна, изпълнен със задоволство, че Акико не го е видяла; бойкостта ѝ беше очарователна, но по-добре щеше да е да не разбира чувствата му. Все още не.

— Тук — посочи той въпросния пасаж. — *Онова, което е твърде тежко за реката, потокът отнася с лекота.*

— Очевидно Негова светлост се мисли за поет — каза Кацушима.

Акико изхъмка.

— На мен ми се струва, че Негова светлост ти дава ултиматум: или ще вземеш главата на абата, или той ще изпрати батальон войници да я вземе.

— И може би докато са тук, ще свършат и някои други работи — довърши Дайгоро. — Като например да нахлуят като потоп в дома на

всяко бързо издигнало се господарче, което се е осмелило да се опълчи на волята му.

— Но в това няма смисъл — поклати глава Акико. Тя отново прочете писмото, сякаш се надяваше да открие някакво обяснение, което е било пропуснато. — Защо един даймьо от другия край на страната ще иска убийството на този мъж?

— Не знам — отвърна Дайгоро, но всъщност нямаше намерение да се опитва да го разгадава. Терзаеха го други въпроси. Как беше възможно толкова много неща да се объркат за толкова кратко време? Баща му бе успявал благополучно да държи под контрол дърлещите се господари от Изу. Сега, само година след смъртта му, спокойствието в Изу постепенно се разпадаше и Окума си бяха навлекли гнева на най-могъщия феодал, който островите бяха виждали някога. Дайгоро се наруга. Не това бе пътят, който баща му бе разкрил пред него. Макар да успяваше да размахва твърде тежката Славна победа нетърсена, водачеството на клана беше достатъчно тежко, за да го смачка като насекомо.

Почти можеше да усети как покровът на баща му се спуска над главата му, каменните му окови притискаха раменете му и стягаха сърцето му. Костите го боляха от тежестта му. Единствената му цел бе да защити клана и да запази честта му, но с всяко свое решение той постигаше точно обратното.

— Не мога да разбера колебливостта ви — обади се Кацушима. — Правилният път е ясен.

— Ни най-малко — възрази Дайгоро. — Наистина ли очаквате от мен да препусна по хълма и да убия един невинен човек?

— Разбира се.

Акико тихичко ахна. Една мъничка, скрита част от ума на Дайгоро разсъждаваше върху различията между истинския самурай и онзи, чието семейство притежаваше статута, но не спазваше кодекса. Акико имаше смело сърце и с всеки изминал ден Дайгоро все повече се привързваше към нея, но баща ѝ беше гарван, който се криеше зад стените на имението си, точно както неговият баща преди това. Шигекацу Инуе бе потенциален съюзник, но не и на бойното поле. Той никога не беше говорил открито за убиване и умиране, както го бе направил Кацушима, иначе Акико нямаше да реагира по този начин.

На Дайгоро му стигаха шпионите и информаторите на баща ѝ — и самурайската му прическа, разбира се. Ако Инуе не бяха самураи, бракът с Акико никога нямаше да му мине през ума. Да се ожени за селянка беше все едно да се омъжи за борово дърво. Самото понятие не съществуваше за истинския самурай, подобна мисъл изобщо не минаваше през ума му. Кацушима беше от тях. Както и баща му, така че пред Дайгоро не оставаше друг път. Но в настоящия случай той не можеше да се съгласи с новия си наставник.

— Кацушима-сан, това не е пътят на честта. Не мога да се съглася с вас.

— А аз просто не мога да проумея как вашият морал ви пречи да постъпите както е редно. — По тона на гласа му си личеше, че търпението му бързо се изчерпва. — Как може да се страхувате да сторите необходимото?

— А вие как може да говорите по този начин на съпруга ми? — Акико отново беше скочила на крака. — Вие сте прислужник в този дом!

Макар търпението му да се изчерпваше, не можеше да се отрече, че Кацушима показва забележително присъствие на духа при избухването на Акико. Той само погледна момичето, което се извисяваше над него като великан, тъй като се бе изправило на верандата, а той стоеше в градината — но великан, направен от цветни листенца, според Кацушима.

Дайгоро докосна нежно Акико по ръката.

— Той не е прислужник. Остана тук, защото ми е приятно, а и защото той го пожела. Смятам го за приятел и съветник, но Кацушима-сан не положи клетва пред знамето ми.

— Няма и да го направя — каза Кацушима. — Но ако ме помолите, съм готов да препусна до Като-джи и да се върна преди залез-слънце с главата на стареца в торба. Ако не искате вашите хора да пролеят кръвта му, изпратете мен.

— А ако не ви изпратя? Ще го направите ли по собствено желание?

Кацушима не размишлява дълго над въпроса му.

— Не. Решението е ваше. Аз не мога да го взема вместо вас.

Дайгоро кимна, изпълнен с облекчение, че няма да се налага да търси начин да възпира мъжа, когото силно уважаваше.

— Това не е редно, Кацушима-сан. Той не е извършил никакво престъпление.

— Сигурен ли сте? Достатъчно сигурен, че да коленичите до него пред *кайшаку*? Защото това ви чака, ако не се подчините на регента: ще бъдете осъден на екзекутиране.

И отново онзи тихичък, стаен глас в главата на Дайгоро изрази наблюденията си върху различията в социалния статут. Само един *ронин* би могъл да говори за *осъждане* на смърт. Дайгоро, господар на дома си, нямаше да чака присъдата на върховния господар; ако беше сбъркал, вече щеше да е забил меч в корема си.

И все пак в думите на Кацушима прозираше истина. Дайгоро нямаше представа за общото минало на регента и игумена. Всъщност той дори не знаеше истинското име на игумена. Колко пъти бе разговарял с възрастния мъж? Три? Четири? Игуменът беше впечатлил Дайгоро още при първата им среща и му бе дал ценни духовни напътствия, но освен това младежът всъщност *не знаеше* нищо друго за него. Очевидно е бил самурай, но на кого? Беше участвал в битки, да, и дори се бе изправял срещу бащата на Дайгоро, но как се бе държал на бойното поле? С чест! Дали не бе опозорил самия Тойотоми? По какъв начин?

Дайгоро не можеше да отговори на нито един от тези въпроси. Оставаше му единствено да нареди да оседлаят коня му, за да посети храма Като-джи.

10.

— Окума-доно — каза игуменът, когато отвори вратата в каменната ограда на градината. — Каква изненада! Вече е късно.

Той държеше в ръката си тънка свещичка; сенките, които хвърляше примигващото пламъче, правеха бръчките по лицето му да изглеждат още по-дълбоки. Вечерта беше станала доста мразовита, но плешивият игумен не носеше нито шапка, нито връхна роба.

— Мога ли да вляза? — попита Дайгоро.

— Разбира се, разбира се.

Докато минаваше през портата на Като-джи, Дайгоро забеляза лъчите лунна светлина, които танцуваха върху напуканата кора на огромния разкривен, древен бор, който доминираше в манастирския двор. Камъните, които го обграждаха, бяха подредени така, че да образуват концентрични вълнообразни кръгове около дебелиите му чворести корени, подобно на вълничките, които се разпиляват около стъпилия в плитък басейн крак. Тук-там се забелязваха потрепващите пламъчета на свещи зад хартиени прозорци, но в по-голямата си част манастирът беше тъмен и неподвижен.

— Моля, седнете, Окума-доно. Какво мога да направя за вас в тази красива нощ?

Игуменът седна на ниското стълбище, което водеше към залата за медитации. Дайгоро се отпусна на стъпалото до него, като десният му крак потрепери, а дясната му ръка гръмогласно се възмути, когато се подпря на нея, за да запази равновесие, докато седаше. Той погледна към игумена, чиито силни ръце бяха отпуснати на коленете му, и установи, че завижда на възрастния мъж за здравето му. И колко стар беше той? На шейсет? На осемдесет? Дайгоро не беше сигурен. Знаеше само, че самият той е едва на шестнайсет, а сбръчканият игумен се придвижва наоколо с по-голяма лекота от него.

— Получих едно послание — заговори младежът. — От генерал Тойотоми, новия регент.

Дайгоро гледаше изпитателно лицето на игумена, докато му съобщаваше новината. При споменаването на името на Тойотоми,

старецът повдигна вежди. След това на лицето му се разля още по-дълбоко спокойствие — което означаваше нещо, защото този мъж можеше да научи на спокойствие дори озарените от лунната светлина камъни в каменната градина.

— Познавате ли го? — попита Дайгоро.

— Отговорът на този въпрос зависи от това какво влагате в думата „познавате“. Никога не сме се срещали лице в лице.

— Но сте се сблъскали на бойното поле.

Отново повдигане на веждите.

— Аха — рече игуменът. — Това вече е интересен извод. Как стигнахте до него?

— Той иска да му изпратя главата ви в торба.

— Я виж ти, нима?

Дайгоро се възхити на спокойствието на игумена. Да, възрастният мъж е бил самурай, и да, практикувал е дзен в продължение на години, въпреки това обаче можеше поне с нещо да намекне за притеснението, което бе изпитал, научавайки, че най-могъщият човек в империята го иска мъртъв. Дайгоро отново се улови, че му завижда. Но се чувстваше и разочарован. Игуменът имаше дразнещия навик да не отговаря на въпросите, а тази вечер отговорите му можеха да запазят главите и на двамата на раменете им.

— Значи сте се срещали в битка — заключи Дайгоро, за да го подтикне да отговори.

— Да, може и така да се каже. В смисъл че бойното поле е единственото място, където един мъж наистина може да се срещне с друг. Там падат всички маски. Но отговорът на зададения по този начин въпрос може да ви подведе.

Дайгоро не се чувстваше подведен, но не можеше и да пренебрегне предупреждението на игумена. Усещаше как раздразнението му се засилва и си пое дълбоко дъх в опит да го потисне.

— Господине — каза най-накрая той, — ще ми кажете ли откъде познавате Хидейоши Тойотоми?

— Вие ме попитахте дали сме се срещали в битка. Това може да означава две неща, *нее*? Дали сме се сражавали един срещу друг? Не. Дали съм видял истинското му лице в битката? Да.

— Значи сте служили под негово командване.

— Не под неговото, а на един от неговите командири, мъж на име Шичио. Може и да не сте чували за него, но ви уверявам, че писмото, което сте получили, не е от Хидейоши.

— Твърдите, че никога не сте се изправяли срещу регента лице в лице — изглежда го Дайгоро, — а същевременно говорите за него и командира му на малки имена. Защо?

— Шичио си е Шичио. Хидейоши не е Хидейоши, но не е не-Хидейоши.

Раздразнението отново се надигна в гърдите на Дайгоро. Той почувства пулсирането му в тила си и то бе достатъчно силно, за да го задави. Пулсирането се усещаше и в счупените му пръсти, гризеше болезнената му, отекла плът. Младежът положи огромни усилия, за да запази маската си на учтивост.

— Трябва да ми обясните какво имате предвид под това.

— Шичио си е Шичио, защото той няма друго име. Произходът му е селски. Някога чували ли сте за селянин с бащино име?

— Разбира се, че не.

— А Хидейоши има толкова имена, колкото са звездите на небето. „Хидейоши“ е не по-лошо от останалите.

Дайгоро бе готов да изръмжи. Повече от всичко му се искаше да изкрещи: *Проклет да си, отпуши си изкуфелите уши и слушай какво ти казвам.* Вместо това той търпеливо настоя:

— Може би е необходимо да се изразя по-ясно. Един мъж със стотици хиляди войници зад гърба си иска от мен да ви убия. Ако откажа, той ще вземе и моята глава. Трябва да престанете да говорите с гатанки.

— О, но аз не го правя — отвърна игуменът с невинно като на новородено котенце лице. — Мъжът, когото наричате „регентът“, променя имената си толкова често, колкото останалите мъже сменят дрехите си. Когато се бих под негово командване, той се казваше Хидейоши. Преди това беше Хашиба, а преди това Плешивия плъх, преди това Киношита, а преди това кой знае какво. Сега е Маймунския крал или императорски регент, или главен министър. За последно бе Хидейоши Тойотоми. Кой знае какво име му е дала майка му? Аз го наричам с името, което носеше, когато го срещнах за пръв път.

— Много добре — кимна Дайгоро. — Благодаря ви за обяснението, но се надявам да ми простите, че то дори ни най-малко не

ми помогна да разбере защо този човек иска от мен да му доставя главата ви.

— Вече ви го обясних, *нее*? Не той я иска. А Шичио.

Дайгоро затвори очи. Това беше единственото, което можеше да направи, за да не удуши игумена.

— Добре — каза той през зъби, — тогава защо Шичио иска главата ви?

— Предполагам, че наскоро се е срещнал с мъж, който има белег през челото си. Преди години станах свидетел как този мъж получи белега си. В резултат на това армия от призраци победи Шичио и тъй като Шичио беше разгромен, Хидейоши също загуби. И ако някога Хидейоши научи за тази история, очаквам да поиска главата на Шичио, а не моята.

Дайгоро удари с юмрук по коляното си.

— Проклет да сте и вие, и обърканите ви слова! Не можете ли да говорите по-разбрано?

— Господарю мой, ако изчакате още само минута...

— Не мога да чакам повече. Не разбирате ли? Мога да сложа край на този разговор с един удар на меча ми. И може би ще е по-добре, ако го направя. Достатъчно е само да изпратя главата ви и животът внезапно ще стане много лесен — за мен, за семейството ми, за целия проклет полуостров. Но въпреки това вие продължавате със своите игри на думи. Стига с тези истории и приказки! Не искам да чувам повече за никакви призрочни армии.

— Дори ако това е призрочната армия на баща ви?

Дайгоро изстена и разтърка челото си с лявата си ръка.

Беше готов отново да се разкрещи на стария монах — как се осмелява да си играе със сърцето му, да разравя спомените за баща му — но след това си спомни: баща му и игуменът се бяха изправяли един срещу друг във война.

Дайгоро не знаеше почти нищо за тази среща, нито за което и да е от останалите геройства на баща си на бойното поле. Баща му никога не бе говорил особено за войната; избягваше да я възхвалява твърде много пред синовете си. Той беше от хората, които не изпитваха куража си в безсмислени сражения — или поне с такова впечатление бе останал Дайгоро. Предположенията на младежа бяха много повече от фактите, които знаеше със сигурност.

А сега, когато проблемите в управлението на клана го притискаха от всички страни, Дайгоро *трябваше* да научи какъв всъщност е бил баща му. Той винаги знаеше какво да направи. Винаги виждаше правилния път и затова Дайгоро *трябваше* да се научи да мисли като него.

— Много добре — каза той. Изправи се на крака, защото повече нямаше търпението да седи неподвижно. — Разкажете ми за баща ми. Но в името на Буда ви умолявам, бъдете кратък и ясен.

Игуменът леко наведе глава.

— Какво знаете за Хидейоши?

— Той е майстор на тактиките. И майстор манипулатор, казват, за когото е по-вероятно да спечели битката с думи, отколкото с мечове. Твърди се, че е необичайно грозен, необичайно хитър и необичайно пристрастен към пиенето и спането. И сега, когато Нобунага Ода е мъртъв, той е най-великият генерал от тази страна на Китай.

— Най-великият? Не мисля. По-добре е да се каже най-могъщият. Но нека започна оттам, откъдето започнахте и вие. Знаете ли как е спечелил репутацията си за майстор на тактиките?

— Разбира се. Само за няколко месеца е покорил цяло Шикоку. А Кюшу само за няколко седмици.

Игуменът сви рамене.

— Не е нещо впечатляващо. Бързите победи срещу неподготвени врагове са лесни, а още по-лесни стават, когато враговете решат да се превърнат в съюзници. Никой не е велик генерал само защото е успял да подкупи алчни мъже.

— Ами битката му при замъка Такамацу? Чух, че попаднал в капан между крепостта и приближаващата се армия, която значително надвишавала силите му. Оцеляването в подобна ситуация би било достатъчно, за да предизвика възхищение, но Тойотоми успял да надхитри и двете страни и да спечели победа за един ден. Има и други примери. Списъкът е доста дълъг.

— Така е. Но онези, които са съставили този списък, са пропуснали да отбележат загубите му. Аз съм свидетел на една от тях.

— Помолих ви да бъдете кратък — напомни Дайгоро.

— Да, да. Лагерувахме край Гакуден, в Овари. Недалеч на юг се издигаше хълмът Комаки, където Йеясу Токугава току-що бе разположил гарнизон и главния си щаб. Познавате ли Токугава?

— Разбира се. Баща ми се е сражавал заедно с него в битката при Микатагахара. Оттогава родът Токугава се отнася с голямо благоразположение към нас.

Игуменът кимна и се усмихна.

— Ако някога ви се удаде случай, попитайте господаря Токугава какво е направил баща ви, за да спечели домът Окума такъв специален статут. Но тази история ще ви разкажа друг път. В този случай Токугава се намираше на Комаки, а Хидейоши беше в Гакуден — както и аз, защото служех като разузнавач при неговия командир Шичио. Нее?

— Продължавайте.

— Вие споменахте, че Хидейоши е майстор манипулатор. Но той изглежда като глухоням пред своя човек Шичио. Шичио знаеше, че Токугава таи огромна любов към родната Микава и след като е отвел почти всичките си дивизии на Комаки, Микава е останала сравнително незащитена.

Дайгоро кимна.

— Нападнал е Микава?

— Не, но принуди един друг генерал да го направи. Шичио не е от хората, които обичат да си цапат ръцете, когато някой друг може да го направи. Смята, че е по-безопасно да изказва идеите си пред останалите, да си приписва заслугите им в случай на успех и да стоварва върху тях вината в случай на провал.

— Не виждам как тази история ще бъде разказана накратко.

— Простете ми. Шичио прилъга един генерал — Нобутеру Икеда, да нападне Микава. Хидейоши одобри и изпрати Икеда, синовете му и Шичио да осъществят нападението. Не очаквахме голяма съпротива. Както и нямахме представа, че един от дребните съюзници на Токугава, неизвестен даймьо на име Тецуро Окума, беше предусетил хода на Хидейоши срещу Микава. Той бе разпратил шпиони седмици преди това във всяко село около Микава и научи за нас почти веднага след като потеглихме. И ние, главата на чука, вървахме натам в очакване да разбием презрелия пъпеш, а вместо това се натъкнахме на наковалня. — Игуменът удари с юмрук в дланта си.

Дайгоро кимна.

— Значи, вместо да нанесете директен удар в сърцето на врага...

— Влязохме право в кланицата на Токугава. Икеда, синът му и зет му бяха убити, преди да се усетят. Но Шичио не е от хората, които водят нападение. Той остана в тила и изпрати мен и още четирима ездачи да проучим възможността за нападение по фланговете. От дясната ни страна открихме само една пълноводна река. Вляво имаше гора от знамена, които носеха мечешката лапа на Окума.

— Значи отстъпихте?

— О, не. Не искам да ви обидя, мое малко Мече, но вашият дом беше от малките в тази война. Единственото, от което трябваше да се страхуваме, бе настъплението на Токугава. След като флангът му се пазеше единствено от малкия дом Окума, ние решихме, че можем да си пробием път с бой.

— Но баща ми е очаквал и това, нали?

Игуменът се засмя сухо.

— Това беше само началото. Внезапно се оказахме обградени от всички страни, със стотици стрели, насочени към гърлата ни. Той ни съблече, облече двама от хората си с нашите брони и ги качи на нашите коне. Те препуснаха обратно, за да съобщят на Шичио, че другарите им са били посечени и че Токугава не могат да бъдат нападнати по фланговете. Шичио избяга с малкото останали войници. Той докладва на Хидейоши, който пък бързо отстъпи. И до днес тази загуба го тормози.

Дайгоро се усмихна. Досега не беше чувал никоя история, в която името Окума да грее толкова силно, колкото имена като Токугава и Тойотоми. Това бяха домовете, които определяха границите на империята. И само като си помисли, че един почти неизвестен боец от Изу е подпомогнал каузата! Дайгоро никога не бе изпитвал толкова силна гордост.

Но след като се замисли, той установи, че в разказа има пробойни.

— Вие знаете твърде много за един обикновен войник. Сигурно сте били довереник на Хидейоши или поне на Шичио.

— Аз бях главният разузнавач на Шичио. Разбира се, че му бях довереник.

— Тогава как е могъл да сбърка ездача на баща ми с вас?

— Аха — възкликна игуменът с такава гордост, каквато сигурно бе изпитвал бащата на Дайгоро, когато единият от синовете му обяди

първия си кон. — Много добре, господарю мой. Колко рани на главата сте получавали?

— Какво?

— Раната на челото кърви ужасно силно. Един разрез над веждата може да скрие лицето на човек дотолкова, че дори собственият му брат да не може да го разпознае.

— Хм — промърмори Дайгоро. Първоначално това му прозвуча като истинско предателство: баща му бе окървавил собствените си хора. И по-лошото беше, че го бе направил заради една измама. Дайгоро се зачуди какво ли е усещането да порежеш челото си с остър нож, или още по-лошо, да заповядаш на друг човек да го направи. Но след това прозря истината: всеки един от неговите самураи щеше да го направи, без да се замисли. Негов дълг беше да се подчини, а дългът на господаря му бе никога да не дава заповеди, които да не заслужават да бъдат изпълнени.

И въпреки това Дайгоро се чудеше колко ли отчаяна е била ситуацията, за да накара баща му собствените си хора да обезобразят лицата си. Справедлива ли бе подобна заповед? Да. Не можеше да не го признае. Но как щеше да живее с мисълта за това? Дайгоро се надяваше, че никога няма да му се наложи да разбере.

— Разочарован съм — заяви той.

— От баща ви?

— Никога. Разочарован съм от вас. Пропуснахте да ми разкажете за армията от призраци.

Игуменът се усмихна и хиляди бръчици покриха бузите му.

— Моля да ме извините, Окума-доно, но не съм. Призраците изиграха основна роля в разказа.

Дайгоро се замисли за миг. След това каза:

— Вдясно е била реката, а вляво...

— Точно така. Представете си моя срам, когато научих, че гората от знамена на Окума е била точно това: колове със знамена, но без армия под тях. Баща ви използвал почти всичките си хора за засадата, а оставил само шепа от тях, за да създадат илюзията за армия.

— Неговата армия от призраци.

Игуменът се засмя и поклати глава.

— Както вече казах, представете си моя срам. Собственият ви господар разгромен не от армиите на Токугава, а от въображаемата

армия на един незначителен дом. Победен, без да бъде изваден и един меч. Баща ви ми показва какво наистина означава да бъдеш самурай. И след това, естествено, аз повече не можех да запазя самурайската си прическа.

— И какво се случи точно?

— Помолих за разрешение да си обръсна главата. Той ми оказа най-великата чест в живота ми: отрязва косата ми със Славна победа нетърсена, същия меч, който носите днес. Постъпих в манастир. Четиримата ми другари бяха взети в плен. Двамата самураи, които порязаха челата си по заповед на баща ви, бяха възнаградени подобаващо за смелостта и самоотвержеността си. И по всичко личи, че единият от тях е мислил твърде много за отминалите дни.

— Какво имате предвид?

— Преди няколко години баща ви освободи четиримата си затворници. Хидейоши беше станал твърде могъщ, за да рискува да си навлече гнева му, а затворниците вече не можеха да му нанесат вреда — поне не на дома Окума. Но въпреки това Шичио нареди да ги разпънат на кръст. Всичките. Защо?

— Защото са знаели истината — предположи Дайгоро. И започна да размишлява на глас: — Но това би имало значение само ако... не. Не може да бъде. Нима намекувате, че Шичио все още не е признал на господаря си какво се е случило онзи ден?

— Никога не забравяйте, Окума-доно, че и Хидейоши, и Шичио са синове на фермери. Те не са отрасли като вас съгласно кодекса. Шичио казва истината само когато му е изгодно.

— Значи и до днес Хидейоши си мисли, че е бил победен от Йеясу Токугава?

— Велико име, достойно да съперничи на неговото — отвърна игуменът. — И дори то сигурно ужасно го дразни. Представете си каква съдба очаква Шичио, ако Хидейоши научи как точно е бил победен. Представете си гнева му, ако някога разбере, че най-срамната му загуба е можела да бъде победа.

Дайгоро се замисли и почувства как сърцето му се изпълва с гордост. Един от генералите на регента живее в страх от екзекутиране само защото е бил измамен от Тецууро Окума. Екзекуцията не е правилният начин да умре един самурай, но този Шичио не

заслужаваше по-добро. Ако беше истински самурай, той отдавна щеше да си е разпрал корема, в самия час, в който се бе провалил.

— Внимавайте на какво се радвате, младо Мече. — Дайгоро вдигна очи и срещна изпитателния поглед на игумена. — Червената мечка на Изу си спечели враг в двора на Хидейоши. Сега вие наследихте този враг. Един от хората на баща ви се е разприказвал за миналото.

— Не. Нашите хора са верни.

— Тогава каква е причината да поискат смъртта ми? Шичио е разбрал, че съм още жив. Присъствах на погребенията на баща ви и на брат ви; някой от хората ви ме е видял там.

— Не мога да го повярвам.

— Тогава имате нужда от друго обяснение. Разузнавачите на баща ви бяха млади мъже, когато измамиха Шичио. Освен ако не им се е случило някое нещастие, не виждам причина да не са още живи.

— Да. — Дайгоро порови в спомените си, опитваше се да си спомни за някой от самураите на Окума, който да има белег през челото. Не се сети за никого — но пък той не познаваше всичките си васали. Познаваше всички мъже в имението си, но родът Окума имаше и по-малки имоти, пръснати из цяло Южно Изу.

— Може би някой от тях е бил пиян — допусна игуменът. — Може да е решил, че по някакъв начин сте го обидили. Може да е почувствал, че домът Окума по някакъв начин вече не заслужава верността му.

О, не, помисли си Дайгоро. Майка ми.

Провалът в преговорите със Сора бе струвал много на Дайгоро, но това не беше първото й такова избухване. Те зачестяваха все повече, ставаха все по-остри и твърде често на публични места. Възможно ли бе да е прогонила някой от верните му самураи? Не му се искаше да мисли за това. Но след като загуби баща си и брат си, домът Окума несъмнено бе отслабнал. Сега матриархът му беше полудял, а господарят му бе сакат младеж.

Не. Лоялността си беше лоялност. Ако го предадяха дори веднъж, значи тя никога не бе съществувала. Баща му беше обучил добре хората си. Нали?

— По някакъв начин Шичио е разбрал, че съм жив — обади се игуменът, сякаш разчел мислите на Дайгоро. — Има ли друг начин да

го е научил?

— Чрез гадаене — предположи Дайгоро. — Предсказание. Някой ками му е говорил насън.

— Възможно е. Но по-вероятното обяснение идва от този свят. Някой от верните ви хора е говорил малко повече, след като питиетата са развързали езика му. Някой от хората на Шичио, чийто път случайно е пресякъл вашия, е разпознал белега.

— И какво общо има това с вас? Вие сте облекли робата. Старите престъпления на човек се заличават, щом той обръсне главата си.

— Сред почтените хора, да.

— Тогава нещата са лесни — заключи Дайгоро. — Хидейоши е определен за регент. Може да не е роден самурай, но сега със сигурност е такъв. Няма друг избор, освен да се държи подобаващо. Ще му разкажа истината, той ще вземе главата на Шичио и цялата тази абсурдна драма ще приключи.

— Няма нищо по-добро от това да опитате. Но не забравяйте, че Шичио манипулира хората с такова умение, както грънчарят оформя глината. Ако разкажете на Хидейоши истината, ще трябва да му признаете, че вашият баща го е победил в най-срамната му загуба. И не само го е победил, а го е и *измамил*. Какво ще успее да изопачи от разказа ви Шичио?

— Нищо. Императорът е дал на Хидейоши име и титла. Нека Шичио плете мрежите си. Хидейоши ще ги разреже с меча си. Той вече е самурай.

— И въпреки това вие го наричате Хидейоши вместо генерал Тойотоми.

Дайгоро изсумтя и се загледа в камъчетата в градината. Игуменът беше прав. Дори императорът не може да промени онова, което човек носи в сърцето си. Светът може и да гледа на Хидейоши като на истински самурай, но Дайгоро се съмняваше, че някой, който е роден селянин, ще може да тръгне по пътя *Бушидо*.

— Тогава какво да правя?

— Обезглавете ме. Спасете себе си и семейството си. Купете си мир.

— Не. Вие не сте сторили нищо грешно.

— О, напротив.

— Няма да го приема. Да, всички сме правили грешки в живота си, но вие не сте сторили нищо на Шичио — а дори и да сте сторили, всичките ви престъпления са заличени, след като сте станали монах.

Игуменът сви рамене.

— Може и да е така. Но ако цената на мира е главата на един невинен човек, мисля, че всеки даймьо би преценил, че си струва.

— Не. Това е грешно. — Но още щом се чу да го казва, Дайгоро разбра, че всъщност е най-лесният път. Игуменът нямаше семейство, дори не се страхуваше от смъртта. Бе приел преходността на съществуването си. Светът извън стените на Като-джи едва ли щеше да забележи смъртта му. А вземайки главата му, Дайгоро щеше да укроти този Шичио, мъжа с феодална мощ, но със съзнание на жалък крадец. Кой знае какво можеше да направи, ако се почувства застрашен? Дайгоро не беше в състояние дори да си представи. През целия си живот младежът се бе старал да бъде достоен за името си, за рода си, за образа на баща си. Нямаше представа какво се случва в съзнанието на непочтените хора.

Дайгоро си тръгна и докато се спускаше надолу към имението Окума, позволи на кобилата си сама да избере бавния ход. Радваше се, че е сам, когато трябва да взема такова важно решение. Томо беше добър слуга и още по-добър приятел, но имаше скромен произход. А Кацушима се бе отклонил от пътя в мига, в който бе избрал меча си пред своя господар. Никой от тях не можеше напълно да разбере онова, което изискваше *Бушидо*.

Ако нещата се свеждаха до простата заповед да изпрати собствената си глава на Хидейоши, Дайгоро щеше да знае как да постъпи. Саможертвата в името на семейството беше нещо естествено за него, също като дишането. Но убийството на невинен човек в името на семейството бе по-скоро проява на страхливост, а не на саможертва. И въпреки това игуменът беше прав. Обикновено мирът се купуваше с кръвта на хиляди. Герои умираха заради него. Защо един монах да не е също толкова храбър, колкото един самурай? Игуменът му бе предложил главата си доброволно. Нито беше настоявал, нито се бе скрил. Дайгоро не можеше да поиска повече от който и да е от бойците си.

Но игуменът не беше воин. Той се бе отказал от меча и по този начин се бе озовал от другата страна на линията, която Дайгоро не

искаше да прекоси. Постигане на мир с цената на морален компромис. Запазване на принципите с цената на застрашаване на семейството му.

Дайгоро знаеше какво трябва да направи. Просто не знаеше как да се справи със страха. Твърде често правилните постъпки му носеха страдания. Този път го караха да трепери.

11.

Любимата стая на Шичио в Джуракудай се намираше на най-горния етаж на лунната кула. Хашиба също я харесваше, но по съвсем различни причини. Той обичаше да гледа града; гледката отвисоко го караше да се чувства по-могъщ, а тишината го умиротворяваше. Шичио харесваше лунната кула заради аскетичността ѝ. Тя бе едно от малкото места в целия дворец, което все още не беше позлатено, боядисано и натруфено. Това странно защо дразнеше Хашиба; той като че ли свързваше показността с богатството и като един вид продължение — изяществото с бедността. Затова горната тераса на лунната кула бе негово интимно място, подходящо за губене на време и за лични срещи с най-близките му съветници.

Шичио се радваше, че отговаря и на двете изисквания. В момента това означаваше да измие Хашиба, след като приключат. Внезапно демонската маска му се стори по-тежка — или по-точно, след като вече нямаше какво да отвлича вниманието му, Шичио внезапно усети тежестта ѝ върху вратните си мускули — и той я вдигна на темето си. Лунната светлина нахлуваше през отворените стени, а хладният бриз караше голото, хлъзгаво от потта тяло на Шичио да настръхва. Хашиба като че ли никога не чувстваше студа. Той беше къде по-издръжлив от Шичио и в много други отношения.

— Погледни се — разсмя се Хашиба. Той сви на топка копиреното кимоно на Шичио и го запрати по него. — Защо продължаваш така? Имам достатъчно конкубини. Защо не поканим няколко тук горе да те стоплят?

Шичио добре разбираше подтекста. Хашиба не осъзнаваше, че сексът може да е като лунната кула за тях — приятен по две различни причини. За него истинските мъже извършваха проникването, а не приемането и затова смяташе, че връзката им носи срам — не за него, а за Шичио. И затова искаше някоя от съпругите му да се присъедини към тях — за да може Шичио поне веднъж да бъде покорител. Но дори покоряването имаше две страни. Това беше нещо, което Хашиба не можеше да осъзнае.

— Кажи ми — попита Шичио, — има ли някакви новини от момчето Окума?

Хашиба се засмя.

— Пак ли той? Ако искаш, някоя нощ можем да доведем тук горе някои от нашите момчета.

Ръката на Шичио се плъзна по вътрешната страна на бедрото на Хашиба.

— Стига де. Кажи ми.

Хашиба въздъхна.

— Оженил се е. Мога само да предполагам, че го е направил, за да склучи съюз с клана Инуе. Което е добре. Мога да използвам единия, за да оказвам натиск върху другия.

— Не ме интересува с кого споделя леглото си някакво си недодялано хлапе. Искам да знам какво става с подаръка ми.

— А, това ли. — Хашиба подпъхна една възглавница под главата си и се отпусна върху нея. — Съжалявам, нямам никакви монашески глави за теб. Нима монасите наоколо не са ти достатъчни? Разходи се по планината Хией. Събирането на няколко глави там ще държи в смирение останалите манастири.

Шичио направи нацупена физиономия.

— Не искам коя да е глава, а *неговата* глава.

— Е, няма да я получиш.

Шичио свали маската от главата си.

— Сигурен ли си?

— И защо непрекъснато носиш тази маска? — Хашиба отблъсна ръката на Шичио, изправи се и отиде до парапета, за да погледне към ширналата се долу столица. Сянката му отрязва голям триъгълник лунна светлина от пода. — Това нещо твърде много ти харесва — каза той. — Галиш го като домашна котка.

Шичио с изненада установи, че наистина е така. Палецът му неспирно се плъзгаше по зъбите на маската, напълно неподвластен на волята му. Действаше съвсем несъзнателно, но след като Хашиба привлече вниманието му към това, Шичио осъзна, че галенето на маската и разговорът за проявите на насилие бяха двете страни на една монета. Виденията на мечове, на нанасяне и понасяне на удари, на пронизване и проникване. Маската пораждаше тези видения в него. Затова я носеше по време на техните любовни срещи и затова

разговорът им за обезглавяването бе породил подобни чувства. Шичио усети как постепенно се възбужда.

— Причината е майсторската й изработка — обясни той, без да спира да я гали. — Ела тук. Погледни колко е изразителна. Изработен от злато, този детайл ще е съвсем банален, но от желязо? Никога. Подобни неща се срещат рядко. Това е най-суровият вид красота, не мислиш ли?

Също като теб, помисли си Шичио, но размишленията на Хашиба поеха в съвсем различна посока.

— Мисля, че трябваше да я погребва заедно с убиеца, от когото я взе.

Шичио си спомняше твърде добре онази нощ. Тогава за пръв път уби човек. Това бе нощта, в която показва на Хашиба колко може да му е полезен, нощта, в която съдбата му започна да се променя към по-добро. Правилно или не, Шичио приписваше успеха си на маската. Често се чудеше дали щеше да е по-различно, ако я бе купил, вместо да убие, за да се сдобие с нея. Дали тогава докосването ѝ щеше да поражда в главата му мисли за пари? Може би манията по мечовете беше присъща на нейното желязо, а може би маската просто отразяваше омразата на Шичио към самурайската каста. Просто нямаше как да знае със сигурност.

— Трябва да изхвърлиш този твой демон — заяви Хашиба. — И да прочистиш от главата си мислите за онзи монах от севера. Той не представлява заплаха за никого.

— Значи *наистина* си получил известие от момчето Окума. И то не само за сватбата му.

Хашиба въздъхна, отпусна се сред копринените възглавници и се предаде.

— Да.

Шичио не размишлява върху отговора му повече от секунда.

— Получил си писмо, нали? Донесе ли го тук? Тази вечер?

Единственият отговор бе ленив поглед към вратата. Шичио бързо изтича дотам и откри голям, грижливо сгънат лист сред останалите документи на Хашиба. После се върна бавно, с широка усмивка на лицето, настани се отново до любовника си и разтвори писмото.

Докато четеше, Хашиба хвана ръката му и я насочи към чатала си. Шичио прескочи обичайните приветствени слова и потърси

мястото, където се споменаваеше монахът. „Най-учтиво ви съветвам да отмените обезглавяването на игумена на Като-джи — прочете. — Той е един стар човек, който не представлява заплаха за никого, но най-вече защото си е обръснал главата. Страхувам се, че изпълнявайки заповедта ви да екзекутирам някой като него, ще ви донеса лоша карма, а дълг на всеки самурай е да пази господаря си.“

Шичио почувства как ритъмът на сърцето му се ускорява, но продължи да чете. „Между избора да се подчиня и да нараня избрания от императора регент, от една страна, и да не се подчиня, но да защита интересите му — от друга, аз съм длъжен да избира неподчинението.“

— Можеш ли да повярваш на наглостта на това момче?

Хашиба се засмя.

— Според мен е доста умен.

— Той не се подчини на пряка заповед от своя регент!

— Той е единственият самурай на тази земя, който се закле да ме защитава дори в бъдещите ми животи. Помисли си само! Телохранител за следващото ми прераждане. Шичио, не можеш ли просто да забравиш за това?

— Казвам ти, че този монах е заплаха за теб и за твоя дом. Убий го.

— Момчето вече го е направило. Прочети следващия абзац.

Шичио отново погледна към момчешкия почерк на Окума.

Онова, което прочете, го разгневи достатъчно, за да скочи на крака и да започне да крачи напред-назад.

— Гарнизон? Това ли е всичко? Просто гарнизон в манастира?

— Повече от достатъчно е. Старецът ще го напусне едва като пушек, който се издига над погребалната му кладя.

Шичио смачка писмото на топка и го захвърли на пода.

— Той все още може да говори. Все още може да учи. Няма да е първият монах, който обръща ордена си срещу теб.

— Пак ли това? — Хашиба отпусна тежко главата си върху възглавницата. — Колко пъти трябва да ти казвам? Сектата Икко вече не съществува. Двамата с Ода я затрихме от лицето на земята още преди години. Единствените, които избегнаха мечовете ни, го направиха, след като ми се заклеха във вечна вяност.

— Този обаче се намира на север. Ти не си получил никакви клетви за вяност от севера.

— Защото всички са мъртви. Токугава се погрижи за това. Той се страхува от тях също като теб.

Шичио се отпусна тежко на леглото и положи главата си върху корема на Хашиба. Ръката му се движеше разсеяно нагоре-надолу по члена му.

— Искам главата му.

— Няма да я получиш и по-добре свиквай с тази мисъл. Старецът е много по-ценен жив. Убийството му ще ми коства бъдещия съюз с този Окума, а без него трудно ще се добера до останалите даймьо на Изу.

Ръката на Шичио ускори движението си. Пулсът на Хашиба направи същото.

— Сигурен ли си?

— О, не, недей.

— Абсолютно сигурен? Без капчица съмнение?

— Шичио, няма да убия този стар монах заради теб и това е.

Сърцето му, което биеше под ухото на Шичио, говореше съвсем различни неща. Шичио се настани между коленете на Хашиба. Демонската маска имаше два дълги, остри зъба в двата края на устата си. Ако наклонеше съвсем леко главата си, той можеше да прокара острия връх на единия зъб по кожата на Хашиба. Ако го направеше грубо, можеше да я пробие. Направено точно на правилното място с подходящата сила, създаваше божествено усещане.

— Може би не е нужно да го убиваме — каза Шичио, поклащайки маската напред-назад. — Може би просто трябва да го посетим.

Хашиба си пое дълбок, треперлив дъх.

— Пътят е дълъг. Много време в морето. Дълги часове, през които не се прави нищо.

Хашиба стисна в юмруците си две копринени възглавници.

— Някоя от жените ти обича ли да плава? Не, не обичат, нали?

Юмруците на Хашиба се свиха още повече.

— Може пък да отида съвсем сам. Ти не искаш да идваш, нали?

— Да.

— Искаш? Искаш ли да дойдеш?

— Да, да, даааааа.

— Добре тогава. Можеш да дойдеш.

12.

В имението Окума за втори път пристигаше пратеник на Хидейоши Тойотоми. Почти година беше минала след първия път и преживяното все още не се бе изличило от младото съзнание на Дайгоро. Шозаемон Ширамацу, емисарят на Хидейоши, беше пристигнал с цял батальон, за да накаже брата на Дайгоро, Ичиро, заради проявеното високомерие при дуелите му. Не беше твърде грешно да се каже, че Ичиро бе загинал, защото не изпълни съветите му.

Дайгоро винаги бе смятал, че Ширамацу пристига с такава сила зад гърба си, за да принуди дома Окума да се подчини. Даймьо на Изу понякога се придвижваха с почетна стража, но само при специални случаи; обикновено неколцината телохранители представляваха достатъчна защита. Шозаемон Ширамацу пристигна, ескортиран от цял батальон. Навремето Дайгоро беше ужасно впечатлен, но никога не се бе замислял какво смята за подходяща охрана самият регент.

Когато младежът зърна първата лодка, той реши, че идва най-лошото. Лодката бе два пъти по-голяма, от който и да е рибарски съд в Изу. Цветовете на *кири* върху огромните ѝ платна не можеха да бъдат сбъркани, както и строените в боен ред на палубата самураи, чиито остриета на копията блестяха под слънчевите лъчи. Те бяха десетки на брой и Дайгоро изобщо не се самозалъгваше, че са дошли с мир. Със сигурност са дошли за игумена, помисли си, а може би и за моята собствена глава.

Той изобщо не можеше да си представи, че това е *малък* кораб, не по-голям от шлюпка. Следващият, който се появи, беше един от прочутите кораби костенурки. Дайгоро никога не бе виждал такъв, но не можеше да го сбърка. Десетки споени един с друг щитове покриваха цялата палуба като лъскава черупка. Фактът, че младежът не можеше да види палубата, само подхранваше допълнително въображението му. Колко войници имаше на борда? Сто? Повече?

Изу представляваше земя на високи, ръбести морски скали, които се забиваха във вълните като огромни черни пръсти. Заради тях

беше невъзможно да се разгледат добре бреговете и при високи вълни бледи облаци от морски пръски се носеха безспирно покрай скалите, затруднявайки още повече видимостта. Затова флотата бе изникнала край брега сякаш отникъде. Два кораба костенурки, после четири, после осем. След което се появи истинският боен кораб.

Той бе същински плаващ замък. Корпусът му беше като на всеки друг кораб, с изключение на огромните му размери. Но палубите изобщо не приличаха на палуби. Вместо това от корпуса се издигаха прави дървени стени, с височина не по-малко от пет етажа. Над основната структура се извисяваше двуетажна кула. Греблата на кораба приличаха на крака на стоножка: източени, движещи се в унисон, затрудняващи всеки опит да бъдат преброени. Амбразуриите образуваха мрежа от тъмни квадрати по стените на замъка и Дайгоро се уплаши, че зад всяка една от тях може да се крие по едно от оръдията на южните варвари. Кое то означаваше, че корабът носи стотици оръдия. Младият мъж се зачуди дали на света съществува достатъчно желязо, за да се изковат толкова много оръдия.

С приближаването си корабът изглеждаше все по-огромен и Дайгоро започна да се съмнява кой е по-голям, корабът или цялото имение Окума. Нужни бяха четири котви, за да пристане край брега, и всяка една от тях имаше размерите на боен кон. Лодката, която беше спусната във водата, за да отведе командира му на брега, изглеждаше като грахово зърно в сравнение със самия боен кораб и въпреки това Дайгоро успя да преброи поне трийсет и трима бронирани мъже на борда ѝ.

Питаше се кой от тях е Хидейоши. Само един мъж се виждаше ясно от наблюдателното място на Дайгоро на оградната стена: гигант с блестящ черен *йорой*, чиято коса беше бяла като сняг. Твърде стар е, за да бъде телохранител, помисли си младежът. И твърде едър, за да е самият регент; според слуховете той бе доста слаб. Дайгоро се зачуди дали гигантът не е някой от генералите на регента. Може да бе дори онзи Шичио, който искаше главата на игумена.

Дайгоро наблюдаваше собствените си командири, които посрещаха групичката. Самият той не беше слязъл на брега, защото пристигането на регента бе абсолютно изненадващо. Докуцукването до брега щеше да му отнеме по-голямата част от сутринта, а той не бе разполагал с достатъчно време, за да осигури паланкин и хора, които

да го отнесат дотам. Вместо това изпрати най-добрите си офицери заедно с един отряд копиеносци. Дори те сигурно се потяха здраво под броните си, след като се беше наложило да пробягат целия път до брега. Дайгоро им съчувстваше. Потта вече се стичаше и по собствения му гръб, а единственото, което правеше той, бе да стои на стената и да наблюдава.

Усещаше гнева си като диво животно, затворено в капана на собственото му тяло. Той потрепваше неистово в гръбнака му и затрудняваше говора му. Защо беше сключил брак с момиче от дома Инуе, ако не за да се възползва от шпионската им мрежа? И как така вездесъщите очи и уши на дома Инуе бяха пропуснали да забележат кораб с подобни размери, който плава обграден от цяла бойна флотилия? Щеше да си поговори със своя тъст, и то твърде скоро.

Акико го контеше, докато той разпределяше задачите на слугите: готвачите при огньовете им; прислужничките по местата им; бързоходците изпрати до града, за да съберат продукти за приветствения пир; други бързоходци изпрати да наемат музиканти и гейши; изпрати слуги да почистят всяка една стая в имението, с изключение на залата за приеми, в случай че регентът и войниците му решат да прекарат нощта тук; назначи Томо за главен надзирател на цялата операция. И последното, но най-важно нещо бе да изпрати Акико да се оправя с майка му.

Искаше му се да разполага с повече време; ако беше научил за пристигането малко по-рано, щеше да я изпрати да погостува на господаря Ясуда или на някой друг съсед. А сега най-доброто, което му хрумна, бе да нареди на Томо да я усмири с всички възможни средства. Но Акико имаше по-добра идея. Господарката на дома Окума беше особено доволна от новата си снаха, а и Акико като че ли се разбираше много добре с нея. Тя се усмихна широко на Дайгоро и го целуна по бузата.

— Не се притеснявай — каза му. — Имам панделки и кълбета за *темари*, фуркети и гребени, всичко, което е необходимо за забавленията на две момичета.

Той я изпрати с поглед, докато се отдалечаваше, след което отново погледна към брега. Там бе акостирала втора лодка, пълна с паланкини. Белокосият гигант седна в единия от тях. Двама стройни мъже се качиха във втори. Други три бяха заети от четворки мъже в

различни униформи, някои бронирани, други не. Останалите четири бяха предложени на Дайгоровите командири. Главата на Дайгоро пламна при мисълта да притежава четири допълнителни паланкина в комплект с носачите им — както и екипажа на Тойотоми, да не говорим за двореца му.

Всички гости пристигнаха за нула време. Всички самураи на Окума бяха подредени в почетната стража. Те стояха в големия двор, неподвижни като самите стени. Дайгоро разпозна Шозаемон Ширамацу, който се появи от своя паланкин заедно с трима облечени в златно самураи на Тойотоми. Той носеше сребристо кимоно, в тон с посребрените му коси, имаше тънка брадичка и още по-тънки мустачки. Самурайската му прическа беше безупречна, а движенията — прецизни. Той се приближи с премерени крачки до централния паланкин, плъзна вратата му настрани и заяви:

— Поклонете се на императорския регент, Негова светлост главния министър и велик господар генерал Тойотоми-но-Хидейоши.

Всички самураи на Окума паднаха на колене, последвани от самураите на регента. Заради крака си Дайгоро не можеше да коленичи бързо и изящно, затова той се поклони дълбоко, пречупвайки се през кръста.

— Коленичетe веднага — чу той гласа на Ширамацу и като погледна нагоре, видя изпепеляващия поглед на мъжа. Този Ширамацу беше съвсем различен от онзи, който бе дошъл година по-рано. Онзи човек беше спокоен и самоуверен. А този буквално оголи зъби, когато повтори командата си.

— Свободно — нареди дребният мъж с опулени очи, който изскочи от паланкина.

Бронята му беше в черно, оранжево и златно и той бе толкова слаб, че тя висеше на тялото му като на дървена Стойка. Скулите му бяха прекалено изпъкнали, брадичката твърде издължена. Дайгоро неволно си помисли за макаците, които понякога се срещаха в планината. Почувства срам, че е сравнил мъжа с маймуна, но поне в прякора му Маймунския крал имаше някакъв смисъл. Този човек можеше да е само Хидейоши Тойотоми.

— Това е неговата къща — каза Хидейоши. — Остави го да се покланя както пожелае. — Той стрелна Дайгоро със затворническа усмивка. Зъбите му бяха остри, неравни и редки, също като пръснатите

по земята пилешки кости на някой гадател, които сочеха в най-различни посоки.

— Да, господарю, регенте мой — наведе глава Ширамацу. — Изключително милостиво от ваша страна. Можете да се изправите, Окума-сан.

Хидейоши не обърна никакво внимание на Ширамацу. Вместо това огледа първо събраните самураи на Окума, а след това и имението.

— Хубаво местенце си имате тук.

Мислите на Дайгоро се препъваха една в друга като пияни. Всичките му асоциации и заключения се бяха оказали неверни. Когато Ширамацу пристигна за пръв път тук преди около година, Дайгоро го помисли за някой високопоставен емисар, толкова важен, че се нуждае от цял легион телохранители. Сега можеше да види истината, отразена в отпуснатата поза на Хидейоши и в угодническият поглед на емисаря му. Ширамацу не беше нищо повече от един блюдолизец. Хидейоши го бе изпратил с бял батальон самураи по същата причина, поради която самият той бе пристигнал с цяла агресивна флотилия: за да сплаши Окума. И въпреки това самият Хидейоши беше всичко друго, но не и страшен. Дайгоро вече не мислеше за планинските маймуни, а за баща си: отзивчив, дори любезен, но майстор в правилното разполагане на силите си. От психологическа гледна точка Хидейоши бе изправил Дайгоро на нокти още преди да стъпи на брега.

И въпреки това Дайгоро веднага разбра защо игуменът го наричаше Хидейоши, а не генерал Тойотоми. В този мъж нямаше нищо господарско. Раменете му бяха отпуснати, походката скоклива. Самурайската му прическа бе немарлива. Едва ли беше по-висок от Дайгоро, който според всички бе дребосък. Хидейоши беше императорски регент, военният офицер с най-висок ранг в страната, и въпреки това шнурувете на *катаната* му изглеждаха така, сякаш той никога не я бе докосвал, камо ли да я бе вадил в битка. Ръцете му бяха гладки и без мазоли. Бронята му със сигурност беше изработена така, че да предизвиква сравнения с тигър — оранжево и черно за райетата, златисто за проблясващите свирепи очи — но единственото, което успяваше да постигне, бе да привлича вниманието на всички към факта, че Хидейоши е пълна противоположност на тигъра. Цветовете

бяха ярки, а не приглушени, бронята твърда, а не гъвкава, движенията му — припрени, а не царствени.

Мъжът, който стоеше зад него, бе величественият. Той беше слаб като Хидейоши, но висок, внушителен, с красиво лице и изящна аура. Още докато излизаше от паланкина, той оправи прическата си. Огледа се със заучения маниер на благородник и пренебрежително повдигна вежда при вида на Дайгоро. Всъщност той първо забеляза Славна победа и я огледа с интерес повече като произведение на изкуството, отколкото като оръжие. Оправи леко златистото си кимоно, преди едва да наведе брадичката си към Дайгоро в почти незабележим поклон.

С две думи мъжът беше надут пуяк и Дайгоро се зачуди кой ли е той.

Последен от паланкините излезе гигантът, когото Дайгоро бе видял в лодката. Паунът му стигаше едва до рамене, а *катаната*, която висеше на хълбока му, беше дълга почти колкото Славна победа. Но в сравнение с огромния му корем мечът не изглеждаше особено голям. Въпреки възрастта си мъжът не беше оплешивял; личеше си, че все още се налага да бръсне темето си. Белият му самурайски кок и заострената бяла брада бяха добре сресани. Черната му броня беше излъскана до блясък, а върху кожата бяха избродирани конски мотиви. Той бе истинско олицетворение на аристократизъм и високомерие.

И въпреки присъствието на гиганта и пауна императорът беше определил за регент точно Хидейоши, който бе накарал хиляди даймьо да му се подчинят, Хидейоши, който привличаше вниманието на всички в двора. Дайгоро не можеше да се сдържи: очите му не се отместваха от мъжа, където и да отидеше той. Запита се каква ли е тайната на Хидейоши. И двамата с Дайгоро бяха хилави. И двамата бяха по-дребни от средния ръст за мъж. Никой от тях не беше роден за самурай — Дайгоро заради недъга си, Хидейоши заради произхода си — но въпреки това и двамата играеха тази роля. И докато Дайгоро имаше проблем дори с контролирането на лоялността на собствения си тъст, Хидейоши имаше самия император зад гърба си.

Императорският регент се приближи до Дайгоро и се поклони.

— Добро утро. Аз съм Хидейоши Тойотоми. Да поседнем и да поговорим.

Войниците и слугите се пръснаха като листа пред тайфун. Скоро всички бяха насядали в залата за срещи в имението: Хидейоши на

подиума, гигантът от лявата му страна, а паунът от дясната, десетина самураи на Тойотоми от двете им страни, неподвижни като статуи. Дайгоро седеше пред регента, Кацушима от дясната му страна, лейтенантите му в редичка зад тях, а останалите му офицери бяха насядали по чинове най-отзад.

Ширамацу, Томо и още няколко прислужници бяха коленичили до вратата, хрисими и мълчаливи. В стаята имаше около шейсетина мъже и от всичките само Хидейоши беше спокоен.

— Шичио тук ми казва, че имаме проблем — заговори той и кимна към пауна. — Нещо, свързано с някакъв монах.

Значи това е Шичио, помисли си Дайгоро. Мъжът го накара да застане нащрек. Още с пристигането си погледът му непрекъснато се отклоняваше към Славна победа нетърсена. Мечът като че ли го привличаше. Дайгоро беше виждал подобна обсебеност и преди и знаеше, че това няма да свърши добре.

Но точно сега не можеше да си позволи да размишлява. Най-могъщият феодал на острова му бе задал въпрос.

— Да, игуменът на Като-джи — отвърна Дайгоро. — Затворен е в дома си. Храмът му се намира на втория връх северно оттук.

— Той членува ли в сектата Икко?

— Не, господарю регент. Той е от ордена на Дзен.

— Членувал ли е някога?

— В Икко Икки? Не, господарю мой.

— Приютил ли е някакви монаси от Икко? Подбужда ли към бунтове? Държи ли в манастира си скрит арсенал?

— Не, господарю регент.

Хидейоши погледна през рамо към пауна — не, поправи се наум Дайгоро: към генерал Шичио. Можеше да чуе как Кацушима го гълчи. Ако направите и най-малката погрешна стъпка, този мъж ще ви вземе главата. Най-добре внимавайте.

— Виждаш ли? — каза регентът на Шичио. — Монахът не представлява опасност.

— Изминахме целия този ужасно дълъг път само за да чуем думата на това момче — отвърна Шичио с подигравателна усмивка. Гласът му беше толкова тих, че почти не се чуваше извън подиума, но Дайгоро забеляза, че мъжът не използва нито едно от почтителните обръщения, които човек би очаквал да чуе в разговор с втория човек в

империята. Дали защото Хидейоши бе толкова непринуден, че не държеше на тези подробности? Или причината беше гордостта на накупрения паун?

Хидейоши сви рамене.

— Господарю Окума, сигурен съм, че разбирате загрижеността ми. Издадох заповед за екзекуция. Вие не я изпълнихте. Дори най-обикновен взводен сержант не може да прости неподчинението на войниците си. А под моята власт неподчинението процъфтява.

— Да, господарю регент.

— Но аз уважавам титлата ви, името ви и вашия авторитет. Нищо добро няма да постигна, ако лиша един даймьо от властта над именията му. Никаква полза няма да имам от гнева ви; аз искам единствено вашата лоялност. И точно тук се крие моят проблем. Най-лесното решение е да ви убия, да убия този монах и да отплавам обратно към дома. И преди съм убивал непокорни даймьо. Така че подскажете ми, господарю Окума, как така показвате лоялността си към мен, като отказвате да изпълните волята ми?

— Моят господар регент не желае да си създава врагове в Изу — започна Дайгоро, след което замълча. В ума му отекна предупреждението на игумена относно генерал Шичио: този мъж пре моделираше значението на думите като глина. Отговорът на Дайгоро може би вече беше изтълкуван като завоалирана заплаха, затова той подбра изключително внимателно следващите си думи. — Монахът е много почитан мъж. Той е ръководил погребенията във всяко едно семейство на три дни път оттук. Родителите са пропътували двайсет *ри* само за да може той да благослови бебетата им. Убийството му, господарю регент, със сигурност ще породви гняв сред фермерите; всеки даймьо, който го убие, ще има големи проблеми при събирането на данъците.

— Разбирам — рече Хидейоши, но Шичио се наведе напред и прошепна нещо в ухото му.

— Господарю, аз съм съгласен с господаря Окума — заяви гигантът, обръщайки се с лице към своя господар. — Не е тайна, че възнамерявате да се изправите срещу Ходжо. Ако създадете безредици сред северните даймьо, ще осигурите съюзници за врага.

— И въпреки това неподчинението си остава неподчинение — настоя Хидейоши. Шичио кимна едва забележимо. Дайгоро се зачуди

чий думи е чул току-що от устата на регента.

— Господарю — каза гигантът, — може да се прояви неподчинение, но може да се изпълни духът на заповедта, без човек да я спази дословно.

— Я виж ти, генерал Мио — обади се Шичио, — не очаквах от вас да проявите такава педантичност.

— А аз не очаквах от вас да прекарате цялата командна флотилия през половината империя, за да задоволите дребнавата си злоба. Някой ден ще трябва да ми обясните защо този монах е толкова важен за вас.

Паунът го изглежда заплашително. Гигантът Мио се завъртя на стола си и се обърна с лице към Дайгоро.

— Господарю Окума, имаме ли думата ви, че никой извън Като-джи няма да види повече въпросния игумен?

— Имате думата ми, Мио-доно, и се заклевам в нея с живота си.

— И той няма да разговаря с никого извън манастира?

— Да, Мио-доно.

— Ами посетителите в манастира? Ще може ли да разговаря с тях?

Дайгоро се поклони дълбоко.

— Достатъчно е моят господар, регентът, да заяви своите предпочитания и аз ще ги превърна в закон. Тойотоми-доно, моля ви, разберете, че игуменът дълбоко уважаваше покойния ми баща. Той е могъл да постъпи в който и да е манастир, но избра да го направи в Като-джи, за да бъде близко до баща ми и да се учи от него. Ако му наредя да положи доживотен обет за мълчание, той ще се подчини.

Генерал Мио отвори уста, за да зададе нов въпрос, но Шичио го изпревари и за пръв път заговори на висок глас:

— Струва ми се, че този мъж е толкова обичан от хората, че затварянето му в манастира ще бъде също толкова непопулярна мярка, колкото и убиването му. Всъщност дори може да се окаже по-зле; ако го принудим да даде обет за мълчание, той или ще го наруши, или ще разгневи допълнително хората, когато откаже да говори в тяхно присъствие. Тогава каква е ползата ни да го оставим жив?

Стомахът на Дайгоро се сви. Не знаеше как да отговори на това. Надхитрен си от един паун, помисли си той.

Но Мио отговори вместо него.

— Генерал Шичио потвърждава моята гледна точка — каза гигантът. — Във всяко едно отношение игуменът е мъртъв за света. Господарят Окума не е проявил неподчинение. Той е изпълнил духа на заповедта на регента.

— Не — възрази Шичио. — Да я изпълни означава да изпрати главата на игумена в кутия.

— Мой господарю регент — заговори Дайгоро с разтуптяно сърце; никога досега не се беше намесвал в разговора на толкова висши командири. — Самият игумен ми предложи това решение. Аз му отказах.

Хидейоши впери изпъкналите си очи в Дайгоро.

— Нима? Я го вижте какъв бил куражлия. — Той се засмя и продължи: — Обяснете ми, господарю Окума.

— Господарю мой, баща ми ми е казвал много пъти, че когато сме изправени пред избора да поемем по лекия или по тежкия път, пътят на *Бушидо* почти винаги не е лекият.

Устните на Хидейоши се изкривиха в многозначителна усмивка.

— Помня го. Срещал съм го само веднъж, но си спомням, че си помислих: „Това вече е истински самурай“.

— Той беше най-добрият — рече Дайгоро.

— Не ме разбрахте — поклати глава Хидейоши. — Той бе впечатляващ мъж, баща ви. Съвършеният самурай. Но никога не съм откривал в тази негова чест — тази ваша чест — и капчица здрав разум.

Дайгоро беше объркан. Той бе сигурен, че слухът му го е подвел. Едва ли беше чул регента, човека, когото самият император бе въздигнал до статута на самурай, да признава, че не вярва в честта. Това беше невъзможно. Нали?

Хидейоши продължи:

— Признавам, че не съм израснал сред тия глупости за честта, но дори и да бях, пак не съм сигурен, че щях да ги разбера по-добре. Как изобщо стана модно да се предпочита смъртта пред нелоялността? Защо да не се възхвалява себелюбието? Защо не амбицията? Не са ли хората пригодени да следват собствените си интереси?

— Никога не съм се замислял върху това — призна си честно Дайгоро. За него повелята на честта беше нещо неоспоримо като звездите в небето. Тях никой не ги поставяше под въпрос; те просто

съществуваха. Онези, които предпочитаха да плават, без да се водят по тях, го правеха на собствен риск. Но Хидейоши също беше прав: оставени сами на себе си, човешките същества сигурно щяха да се ръководят от собствените си егоистични интереси, нали?

— Помислете — каза Хидейоши. — Предизвиквам ви да ми обясните защо трябва да живея според правилата на онова нещо, което вие наричате чест. Животът ви няма ли да е по-лесен без нея? Ето че се намирате точно в гнездото на дракона, а ако бяхте убили този монах, както ви бях наредил, двамата с вас никога нямаше да се срещнем. Всъщност, ако не бяхте дотолкова обсебени от тази чест, досега да сте изпратили нечия глава, *нее*? Можехте да излъжете и да си спасите кожата. Но ето ви тук. Мога да ви убия с едно мигване. Вашата чест ви прави по-слаб от мен, нали?

Дайгоро почти усещаше енергията, която бликаше от генерал Мио — и то не само от него, а и от Кацушима. И двамата бяха родени самураи, и двамата бяха твърде разявени, за да успеят да кажат нещо. И двамата излъчваха горещина като два вулкана. Предизвикваше ли ги Хидейоши? Или предизвикваше Дайгоро? Или наистина нямаше представа какво означава да си самурай?

— Господарю, аз смятам, че съм по-слаб от вас — отговори най-накрая Дайгоро. — Но не заради моята чест. По-слаб съм, защото имам по-малко влияние. На мое разположение имам само неколкостотин воители; вие имате стотици хиляди. И да, мисля, че имате право: според мен хората по природа са склонни да бъдат не нечестни, а егоистични. Но точно това е причината честта да е важна; целта ѝ е да се издигнем над себе си. Без нея ще бъдем просто едни умни животни. С нея сме по-добри, отколкото ни позволяват нашите животински инстинкти.

— Така ли мислите за нас, селяните? — попита Хидейоши. — Че сме животни?

— Не, господарю, аз...

— Нека ви попитам следното: ще се съгласите ли с мен, че селяните в нашата страна — умните малки животни — биха искали да видят края на една война?

— Разбира се, господарю.

— А ще се съгласите ли, че докато самураите съществуват, война ще има?

— Ние сме родени от войната. Това означава да си воин.

— Не виждате ли какво означава всъщност? Докато съществуват войните, войната няма да свърши. Онова, от което имаме нужда, е да сложим край на това. Когато и последната провинция попадне под властта на един човек, той повече може да не е военачалник. Ще бъде просто владетел.

Хидейоши се усмихна. Усмивката му изглеждаше грозно, острите му зъбки не се различаваха особено от струпаните по крайбрежието скали. Но колкото и да беше грозна, в нея се долавяше искрена доброта.

— Кажете ми, господарю Окума, баща ви щеше ли да предпочете да види края на всички войни?

— Да, господарю регент. Несъмнено.

— Тогава каква е ползата от тази ваша чест, щом тя води просто до нови битки? Няма ли да е по-добре, ако всички самураи забравят за своята чест и започнат да мислят повече като селяни?

— Моля да ме извините, господарю, но аз уважавам баща ми повече от всички мъже. Най-голямо възхищение предизвиква у мен стриктното спазване на *Бушидо*. Ако той беше още жив, ако се намираше в тази стая и вие ми заповядахте да го обезглавя, щях да го направя без колебание и вярвам, че той щеше да се гордее с мен. Принасянето в жертва на семейството пред някой господар е най-трудният път и той води до високата чест. Но да пожертваш невинни е най-лесният път. Да пожертваш невинни заради някого е още по-зле. А да го направиш за нечия сметка е непростимо.

— Кой ти дава право да решаващ кое е непростимо? — провикна се Шичио с гръмък и рязък глас, на ръба на ръмженето. Гневният му изблик абсолютно противоречеше на префинения му вид. — *Ти* ли си регентът сега? На *теб* ли даде императорът благословията си?

Дайгоро се поклони и опря челото си в пода.

— Моите искрени извинения, Шичио-доно. Неправилно подбрах думите си. — И ти побърза да се възползваш от това, помисли си той.

След като не последваха възражения, младежът продължи:

— Господарю мой, вие сте прав: аз можех да ви изпратя главата, на който и да е плешив мъж. Можех да обръсна някой най-обикновен престъпник. Можех да ви изпратя и главата, за която помолихте...

— Императорският регент не *моли* за нищо — изсъска Шичио. — Той заповядва и подчинените му изпълняват.

Челото на Дайгоро отново докосна пода.

— Както кажете, Шичио-доно. Хиляди извинения, господари мои. Хиляди пъти по хиляда.

— Продължете — нареди Хидейоши.

— Господарю регент, можех да обезглавя игумена, както ми наредихте, и всичко това щеше да приключи. Но това щеше да означава да убия невинен само за да улесня живота на семейството ми и моя собствен. А още по-лошото е, че според мен щях да ви направя лоша услуга. Смятам, че генерал Мио е прав, Тойотоми-доно — ако бях убил този игумен, това щеше да подсили враговете ви и да отдалечи северните територии от вас.

— Ръката на регента стига навсякъде — заяви Шичио. — Нищо не може да й убегне. Но дори и да има такава, дали някой във вашето положение ще е достатъчно могъщ, за да му се опре? Според мен не.

— А според мен вие говорите повече, отколкото трябва — намеси се генерал Мио. — Затворете си устата и оставете повисшестоящият спокойно да вземе решение.

Шичио погледна намръщено към Мио, но не каза нищо. И все пак Дайгоро забеляза промяна в Хидейоши. Той седеше някак поизправен отпреди; беше изпънал раменете си и съвсем леко бе навел брадичката си. Целият този разговор за неговата мощ като че ли го караше да се чувства още по-могъщ и Дайгоро със закъснение осъзна, че думите на Шичио бяха насочени не само към него, но и към Хидейоши. Той сякаш го надъхваше, засилваше решителността му, като същевременно привличаше гледището му към своето, както магнит привлича железните стружки. Дайгоро се запита колцина в стаята го бяха забелязали. Мио се намираше в пълно неведение, както и самият Хидейоши. Паунът наистина беше майстор манипулатор.

Хидейоши остана мълчалив известно време.

— Господине — обади се най-после Мио, — трябва да видите логиката в думите на това момче.

Но Дайгоро не беше напълно сигурен в това. Хипнотичната песен на Шичио продължаваше да се носи над него. Ако регентът трябваше да произнесе присъдата си сега, решението му можеше да е всякакво и младежът бе убеден, че обяви ли Хидейоши решението си, то щеше да е непоклатимо като самата планина Фуджи. Шичио бе подхранил егото му; повече нямаше място за отстъпление.

Толкова ли зле бяха нещата? Игуменът сигурно щеше да умре, помисли си Дайгоро. Да речем, че загине от меч на Тойотомии или дори на Окума по заповед на Хидейоши. Един човек щеше да приеме доброволно смъртта си, а семейство Окума щеше да избегне гнева на регента. Дори още по-добре, щеше да избегне гнева на дясната ръка на регента, който не само бе докоснат от ръката на лудостта, но и очевидно имаше далеч по-голямо влияние от разумния генерал Мио. Толкова ли беше лоша тази алтернатива? Тихо, обади се глас в главата му. Нека регентът произнесе каквато присъда пожелае.

Гласът на Кацушима също се обади в съзнанието му. Търпение. Не казвай нищо. И без това си стъпил на ръба; не застрашавай равновесието си.

Тогава се появи и трети глас: този на баща му. Съществува лесен път и труден път. Ти знаеш кой да избереш.

— Господарю регент — каза Дайгоро, — има и друг начин да разрешим тази дилема.

Хидейоши го погледна, примигвайки, сякаш току-що се беше събудил.

— Нима?

Дайгоро преглътна. Почувства как сърцето му потъва в студен, тъмен кладенец. Накара ръката си да остане спокойна, докато издърпва *вакизаши* от колана му и го поставя церемониално на пода пред него. След това посегна да свали горната част на кимоното си и да разголи гърдите си.

Самураят винаги бе разполагал с този последен начин на протест: сепуку. Всички смятаха, че ритуалното изкормване е един от най-болезнените начини да умреш, но никой не би посмял да постави под въпрос искреността на човек, който е готов да забие нож в корема си. Жертвайки собствения си живот — нещо, за което бе сигурен, че Шицио никога нямаше да направи — Дайгоро щеше да докаже правилността на каузата си. Сепуку беше проверена с времето традиция, която дори Хидейоши можеше да разбере.

Дайгоро установи, че ръцете му са замръзнали. Той можеше да извърши сепуку едва след като свали кимоното си, а сега всичките му мускули се противяха.

— Да — изсумтя Шицио. — Винаги има друго решение, нали?

Разбира се, помисли си Дайгоро. Как можеше да очаква от Шичио да улесни нещата за него? Как можеше дори да очаква да оцени сериозността на положението? Той не беше самурай. Щеше да се наслади на всеки миг от самоубийството на Дайгоро. А сега дори собственото му тяло заплашваше да провали тържествеността на сепуку. Не бе моментът да губи решителността си.

Дайгоро затвори очи и вля жизненост във вкаменените си ръце. Щом самоубийството беше единственият изход, той щеше да го посрещне без страх.

13.

— Изпитание чрез двубой — каза Шичио.

Дайгоро изненадано отвори очи. Шичио трябваше да се наслаждава на смъртта му, а не да му пречи да се самоубие.

— Момчето е право — продължи Шичио. — Думите на мъжете се доказват със стомана. Щом проблемът не може да се разреши със спор, нека го разрешат мечовете.

— Шегувате се — поклати глава генерал Мио. — Вие? Да се биете?

— Разбира се, че не — отвърна Шичио. — Нямам никакво желание да се бия с това дете, както и то няма желание да се бие с мен. Но то сигурно има шампион. И сигурно някой от нашите смели самураи ще пожелае да се бие с шампиона заради нашата кауза.

— *Вашата* кауза — натърти Мио.

Цялото тяло на Дайгоро се разтрепери. Беше се приближил на една крачка от смъртта. В съзнанието си вече бе приел настъпването ѝ, а сега тя нямаше да дойде — или поне не чрез сепуку. Ако тази глупост за изпитанието чрез двубой се осъществеше, той пак можеше да загине, но смъртта му щеше да бъде последвана от смъртта на игумена. Шичио бе предвидил самоубийството на Дайгоро и влиянието, което щеше да окаже то върху Хидейоши. Беше го предвидил и го бе изкоренил в зародиш. Дайгоро отново бе надхитрен от пауна.

И въпреки това Шичио беше прав. Дуелите бяха измислени, за да разрешават въпроси на честта. Традицията да доказваш думите си чрез меч бе стара като самия меч. Ако Дайгоро откажеше да се дуелира, това щеше да е равностойно на признание за измяна. Ако отказът му да убие игумена беше наистина правилен, то той нямаше друг избор, освен да го защити със стомана.

Но колко много кръв бе пролята без нужда в името на честта! Дайгоро беше наблюдавал достатъчно дуели, включително онзи, който бе отнел живота на брат му. Беше виждал как мъже биват окървавени, осакатявани и убивани заради идеята, която той приемаше за даденост,

идея, в чиято същинска дълбочина никога не бе задълбавал, докато Хидеюши не я бе поставил под въпрос.

А дуелите, на които Дайгоро бе ставал свидетел, бяха най-добрите по рода си. Колко от тях бяха завършили със смъртта и на двамата воители? Половината? Повече? В повечето случаи двамата експерти в боя с мечове се посичаха взаимно. Двама новаци биха направили същото от чиста липса на опит, а не заради уменията си. Оцеляването в двубой също често даваше мрачна перспектива; самурайската каста беше пълна с мъже, които бяха защитили честта си с цената на някой крайник. Това изобщо не допадаше на Дайгоро.

Но дори една-единствена дума на протест щеше да го отличи като предател и страхливец. Пред него имаше само един път.

* * *

— Няма да рискувам никой от моите хора заради толкова незначителен повод — каза хлапето Окума. — Сам ще се изправя срещу вашия шампион.

— *Незначителен?*

Шичио сам се изненада от остротата на гласа си. Нямаше ли срам това момче? В цялата тази история нямаше нищо незначително. Нищо нямаше да му достави по-голямо удоволствие от това да гледа как момчето се изкормва, но ако това се случеше, Хашиба щеше да отстъпи за монаха. А след това любопитството на Мио само щеше да расте и огромният глупак сигурно щеше да изпрати хора, които да започнат да задават въпроси. Ако Мио някога научеше истината, следващият, който щеше да я научи, бе Хашиба, а това щеше да сложи край на всичко. Не, тук нямаше нищо незначително.

Дори за момчето това не беше маловажно. Собствената флота на регента бе врхлетяла земите му и бе напълнила дома му с войници. Всеки един момент Хашиба можеше да нареди екзекуцията му заради неподчинение. Самият Шичио сигурно вече щеше да я е наредил. Мислите му веднага се насочиха към демонската му маска и към забиването на нож в шията на момчето. С най-надменния си тон той заяви:

— Коя част от регентските дела ви се струва *незначителна*?

— Правилният начин да се подходи към този проблем е ясен — отвърна момчето. — Вече разположих постоянен гарнизон в манастира на мои разноски. Вече изказах мнение, че убийството на игумена ще разбуди региона и ще донесе лоша карма на регента. Правилният път е ясен. Всички останали пътища са незначителни.

— Господарю, длъжен съм да се съглася с него — потвърди Мио с дълбок, отекващ глас. Той извъртя огромното си бронирано тяло, за да се обърне с лице към Хашиба, пренебрегвайки изцяло Шичио. — Господарят Окума се грижи изцяло за вашите интереси. Смятам, че най-доброто решение ще е да простите на стареца каквито грехове е извършил в миналото. Моля ви, Хидейоши-доно, откажете се.

Шичио не можеше да реши кого мрази повече, Ясумаса Мио или хлапето Окума. Но беше сигурен в едно нещо: не можеше да позволи на Хашиба да загърби проблема с игумена. Срамните действия от миналото бяха като призраци, които ставаха все по-гладни с времето. А Хашиба не бе известен с милосърдието си. По-добре да се разправя с малък селски бунт в Изу, отколкото да рискува пробуждането на призраците и реакцията на Хашиба.

— Оставете ми един гарнизон тук — предложи Шичио. — Нека покажа на тези селяндури какво ще им се случи, ако възразят срещу убийството на някакъв си монах. Нека им покажа мощта ви. Нека това момче почувства бързия удар на справедливостта на Хидейоши.

— Справедливостта тежи там, където ѝ е мястото — отвърна Хашиба. — Господарю Окума, ще изберем шампион, който да се изправи срещу вас. Генерал Мио, съберете войниците.

Мио се поклони толкова дълбоко, колкото му позволяваше огромното шкембе.

— Моля за извинение, господарю, но няма да го направя. Щом младият господар Окума няма да рискува живота на никой от войните си, и аз няма да го направя. Сам ще се изправя срещу него.

Шичио погледна към момчето и се запита дали онова, което видя в очите му, беше страх. Минути по-рано Окума изглеждаше напълно незаинтересован от смъртта и говореше прямо, сякаш Хашиба бе някой обикновен прислужник. Но Мио беше четири пъти по-голям от него. Бе ветеран от безброй битки и никога не беше губил в двубой. Със същия успех момчето би могло да предизвика цунами на състезание по сумо.

За части от секундата Шичио се зачуди дали Мио не се опитва да го измами. Дебелият мъж през цялото време се бе съгласявал с Окума; може би възнамеряваше да изгуби двубоя. Но след това размисли. Хитрината и коварството не бяха в характера на Мио. Той преминаваше през живота като огромен камък, който се търкаля надолу по хълма.

В съзнанието на Шичио проблесна друга, още по-приятна мисъл: ами ако дебелакът наистина ме предаде? Все пак е самурай; не е невъзможно да се убие, за да докаже правото си. Ако Мио възнамерява да умре от меч на момчето, поне ще се освободя от него.

Мечът на момчето. Той непрекъснато привличаше погледа на Шичио от момента, в който бе слязъл от паланкина. С изключение на демонската маска, това беше най-изящното изделие, което бе виждал някога. Твърдеше се, че е творение на Иназума — което трудно можеше да се повярва за оръжието на някакъв си провинциален дръвник, но един поглед беше достатъчен да разпръсне всякакви съмнения. Това наистина бе забележително красиво оръжие.

А маската проявяваше по-силно влечение към този меч, отколкото към който и да е друг. Шичио нямаше друг избор, освен да я остави в паланкина, защото за пръв път едва издържаше да я докосва — или по-точно докосването ѝ пораждаше у него такъв копнеж, че той наистина се уплаши да не загуби контрол над тялото си. Докато държеше маската в ръце, той се *нуждаеше* от този меч. Не можеше да понесе мисълта, че подобен шедьовър се използва в битки. Ами ако се нацърби? Ами ако бъде изцапан с кръв?

Но от друга страна, ами ако убие дебелака?

Шичио сдържа усмивката си. Да, помисли си той; ако Окума спечели, Мио ще напусне завинаги живота ми. Просто ще трябва да намеря друг начин да убия монаха. А ако дуелът поеме в другата посока, ще се отърва от хлапето Окума и монахът е мой. Който и да изгуби в този двубой, победата ще бъде моя — както и мечът на Иназума, веднага след като открия как да се сдобия с него.

Той гледаше доволно как хлапето се обърна за последен път с молба към Хашиба да постъпи правилно. Последваха възвишените претенции на дебелака, които бяха достатъчни, за да му се завие свят; тъй като момчето не носеше броня, Мио събра прислужници, които да му помогнат да свали своята. За простак с неговите размери бяха

нужни трима души. След като приключиха, Мио и Окума заеха позиции в двора, хвърляйки къси и тъмни сенки под високото обедно слънце. Мио извади масивния си меч, а един висок прошарен мъж с опърпан вид донесе оръжието на Окума.

Шичио отново остана поразен от красотата му. Мечът бе почти толкова дълъг, колкото бе високо момчето и твърде голям, за да го размахва с лекота. Всяко друго острие щеше да проблясва на слънцето, но стоманата на Иназума като че ли грееше със своя собствена великолепа светлина. Шичио никога не се бе чувствал толкова радостен, че не носи маската със себе си. Ако беше в него, той сигурно щеше да изтича на бойното поле и да грабне меч за себе си.

Под тежестта на меча Окума правеше къси, тътрещи се крачки и за пръв път Шичио забеляза, че момчето сигурно си бе наранило крака. То се стараеше да не отпусна тежестта си върху десния крак и макар Шичио да не беше майстор, той знаеше достатъчно, за да разбере, че десният крак е най-важен във фехтовката. Той бе основният крак, източник на равновесието, силата и движението. А кракът на Окума беше увреден.

Значи Мио ще спечели, помисли си Шичио. Ще трябва да намеря друг начин да се отърва от него. Но поне ще имам удоволствието да гледам как хлапето Окума умира, а щом издъхне, ще поискам красивия му голям меч.

Шичио се настани до Хашиба на верандата, която гледаше към двора. Умираще от нетърпение да види какво ще се случи.

14.

Потта се стичаше в очите на Дайгоро, а той не можеше да си позволи да я избърше. Славна победа нетърсена беше твърде тежка, а дясната му ръка вече бе доста слаба; можеше да я използва единствено за стабилизиране на върха на острието.

Беше горещо, адски горещо, и макар гърлото му да беше пресъхнало, той не бе сигурен, че причината е в горещината. Мио беше огромен. Мечът му бе почти толкова дълъг, колкото Дайгоровия, а ръцете му бяха значително по-дълги. Първоначалната тактика на Дайгоро винаги бе да разчита на по-големия обхват на Славна победа, но този път това очевидно нямаше да му помогне.

Двамата се обикаляха бавно, а слънцето ги биеше в главите като чук. Повече от сто души се бяха събрали да гледат. Дайгоро никога не се беше дуелирал пред толкова много хора. Това го изнервяше. Потните му болящи ръце стегнаха захвата си върху оръжието.

Той знаеше, че не иска да се бие с този мъж, знаеше за силата на Славна победа да го води към успех всеки път, когато не искаше да се бие, но сега не беше сигурен. Дуелът можеше да бъде избегнат. Дайгоро можеше да обезсили принудителните слова на Шичио с един удар на меч. Ако бе намерил смелостта да забие *вакизаши* в корема си, той щеше да сложи край на всички спорове. А ето го сега на сред двора, изправен срещу една жива планина.

Остриетата им се срещнаха. Мио посегна към гърлото му. Дайгоро отби удара му и замахна към китките. Мио отблъсна Славна победа настрана с такава сила, че едва не завъртя Дайгоро.

Младежът бързо зае отбранителна позиция и успя да отбие следващия удар на Мио. Залитна, но съумя да възстанови равновесието си, преди да падне.

Дайгоро никога не се бе изправял срещу толкова силен противник. Но Мио не разчиташе единствено на ръста си; той имаше много по-голям опит. Във всеки друг двубой възрастта може би щеше да му окаже лоша услуга, но предимствата на младостта бяха сила и бързина, а заради крака си Дайгоро не разполагаше с нито едно от тях.

Брат му Ичиро сигурно бързо щеше да се справи с този великан. Кацушима също; той непрекъснато го изненадваше с бързината си. Но самият Дайгоро винаги бе предпочитал да навлиза бавно в двубоите, да търси слабостите на противника си, оставяйки раздразнението и нетърпението му да растат.

Мио не показваше никакви признаци на нетърпение. Той нападнаше непрекъснато, но не от раздразнение, а просто защото надмощието бе на негова страна. Дайгоро се хвърли към него, точно обратното на онова, което би трябвало да направи един по-дребен боец, с надеждата да хване великана неподготвен. Мечовете им се срещнаха, Мио го отблъсна и Дайгоро почувства как краката му се отлепят от земята.

Дори конете не ритаха толкова силно. Младежът не можеше да каже колко време летя, преди да се стовари на земята. Чакълът изхрущя под тялото му, той се претърколи и се изправи на крака, а Мио вече го нападнаше. Показа на Дайгоро точно колко е голям обхватът му, разрязвайки ръкава му със замах, докато Славна победа дори не успя да се доближи до гърлото му. Единствено късметът спаси ръката на момчето.

Мио засили атаките си. Дайгоро се хвърли, претърколи се на земята и се озова точно зад гърба му. Мио продължи напред, извън обхвата на Дайгоро. Младежът не успя да контраатакува, но поне си осигури миг отдих.

Пръстите на дясната му ръка го боляха. Устните и устата му бяха сухи като горещ пясък. Сърцето му туптеше в ушите като тъпан *тайко*, толкова силно и толкова бързо, че не можеше да чуе нищо друго. Студеният, парализиращ страх от сепуку отдавна беше изчезнал. Сега го бе обхванала изгаряща паника, нуждата да избяга от този гигант и огромния му меч. Бойци като Мио обикновено се биеха с демони или *тенгу*: те бяха митологични воители, не реални. Дайгоро нямаше никакво желание да бъде убит от един истински кошмар.

Генерал Мио се обърна към него и отново нападна. Дайгоро съзря само един шанс за победа. Мио бе толкова дебел, че не можеше да види краката си. Хората като него обикновено нямаха добро равновесие. Ако Дайгоро успееше да го накара да падне, Мио нямаше да може да разчита повече на по-голямата си сила и бързина.

Славна победа нетърсена беше създадена за конна битка. Мечът бе достатъчно дълъг, за да може да посича пешаци от седлото, достатъчно дълъг, за да може да сваля конник от седлото, достатъчно дълъг за подсичащата техника, която Дайгоро реши да опита. Срещу краката на нападащ боен кон шанс имаше само най-здравата стомана. При Мио едва ли щеше да е по-различно.

Генералът нападна. Дайгоро отстъпи встрани, приклепна и нанесе удар по глезените му.

Мечът на Мио се спусна надолу, за да парира удара, точно както бе очаквал младежът.

Независимо дали ударът щеше да бъде отбит или не, Славна победа беше достатъчно тежка, за да го спъне, точно както успяваше да спъне конете. Но вместо това Мио скочи.

Би трябвало да падне. Ала Мио имаше равновесието на танцор — не, на *рикиши*, боец по сумо, защото сумото изискваше не обикновено равновесие, а такова с немислима сила. Мио се приземи на един крак, завъртя се към Дайгоро и силно тропна с другия по земята. Дайгоро се сви назад. Мио нанесе удар с ужасяваща сила, който би могъл да обезглави вол.

Отчаяно, безнадеждно, с ясното съзнание, че битката е приключила, Дайгоро вдигна оръжието си, за да парира удара.

Славна победа нетърсена гладко преряза меча на Мио на две.

Срещу всеки друг противник това би означавало край на двубоя. Мио се намираше в обхвата на Дайгоро и *катаната* му беше безполезна. Но той се бе сражавал под командването на Нобунага Ода и Хидейоши Тойтоми. Беше се изправял в битка срещу хиляди мъже още преди Дайгоро да порасне достатъчно, за да може да държи меч. Мио запрати осакатения си меч срещу Дайгоро и измъкна *вакизаши*то си.

Дръжката на меча му удари Дайгоро през бузата. След него полетя *вакизаши*то, насочено към корема на младежа. Дайгоро парира удара и острието прониза плат вместо плът, омотавайки се в дрехите му.

Гръдният кош на Мио се блъсна в лицето му. Дайгоро залитна назад. Мио продължи нападението си, докато се опитваше да освободи меча си от дрехите му. Дайгоро запъна крак в земята, насочи Славна победа право към небето и я подпря с рамото си.

Генералът се блъсна в меча.

Той отстъпи назад, повличайки Дайгоро със себе си. Младежът щеше да падне лице в лице върху него, но в последния момент протегна сакатия си крак и го заби в корема на Мио.

От тялото на генерала бликна струя кръв. Мехурчета жълтеникава мас изскочиха от корема му и се смесиха с червените ручейчета. Мио сигурно беше успял в последния момент да извие главата си настрани, защото лявото му ухо липсваше, но лицето и шията му бяха останали непокътнати.

Едва тогава Дайгоро забеляза, че острието на меча му се бе спряло на косъм от гърлото на Мио. Дали заради обучението му, от чист късмет или заради незнайно каква магия, вложена в стоманата от майстор Иназума, мечът се беше спрял точно преди да нанесе смъртоносния удар.

Дайгоро погледна към подиума. Хидейоши гледаше с ококорени очи и увиснало чене, а в ъгълчетата на устата му играеше изумена усмивка. Шичио бе толкова ядосан, че Дайгоро очакваше всеки момент да извади меча си. Кацушима приличаше на баща, изпъчил гърди от гордост, притиснал ръце към бедрата си, за да успее да се въздържи и да не се затича към Дайгоро. Младежът леко се поклони на публиката. След това обърна поглед към генерал Мио.

Проснат по гръб, Мио се смееше гръмогласно. Той докосна с два пръста липсващото си ухо, засмя се още по-силно и отпусна главата си назад, за да погледне към своя господар.

— Ето на това му викам битка! Господарю мой, намерете ми стотина мъже като този и ще поваля Ходжо в краката ви до края на седмицата.

Дайгоро погледна към Мио, към Славна победа и към собствения си крак, който все още бе стъпил върху корема на Мио, сякаш генералът беше нос на кораб, а Дайгоро бе неговият капитан. Без да го иска, той сполучливо бе илюстрирал победата си над Мио.

Хидейоши плесна с ръце и скочи на крака.

— Много впечатляващо! Сега вече разбирам защо го наричат Мечето на Изу.

Дайгоро отстъпи от падналия си противник, чийто смях вече беше примесен от тихи пышкания, докато ръцете му опипваха раната на корема.

— Трябва да разберете — каза тихо младежът, — че не съм възнамерявал да ви засрамя.

— Да ме засрамите? Господарю Мече, вие ми оказахте голяма чест. Хората ще говорят за този дуел стотици години наред. Помислете само! Малкото мече, което събори планината! Хайде, помогнете ми. Да си намерим нещо за ядене.

15.

Дайгоро се събуди внезапно. Нощта беше тиха — или поне дотолкова, колкото можеше да бъде близо до брега. Квакаха жаби, пееха цикади; вълните монотонно се разбиваха в скалите. Това бе приспивната му песен още от детството, но тази вечер нещо липсваше.

Той се измъкна от леглото и потрепери от допира с нощния хлад след топлината на Акико под завивките. Намери кимоното и колана си и по навик затъкна мечовете си под колана, докато се оглеждаше за нещо, с което да върже косата си. След това обу сандалите си и дръпна шоджито настрани, за да влезе малко чист въздух.

Една самотна фигура стоеше по средата на двора.

Сянката ѝ изглеждаше синкава на фона на белия чакъл, а стъпките ѝ отекваха звучно, докато се приближаваше бавно към спалнята на Дайгоро. До Дайгоро се приближи и друга фигура — Томо притича колкото се може по-безшумно, чорапите му приглушено шумоляха при допира до дървените дъски на верандата. Той леко се плъзна при опита си да спре и се озова до краката на Дайгоро вече на колене. След дълбок поклон го погледна с обезпокоена усмивка. Останал без дъх, избъбри:

— Вашият гост, Окума-доно. Помоли да го приемете.

Телохранителите на Дайгоро не се бяха размърдали. Те разпознаха от пръв поглед Томо, а въоръженият с меч мъж в двора все още се намираше твърде далеч, за да представлява някаква заплаха. С право не бяха събудили Дайгоро, но той забеляза онзи неуловим преход от бдителност към готовност.

— Спокойно — каза им Дайгоро. — Томо, кажи на останалите стражи да не се намесват.

Той слезе с вдървено куцукане по стълбите, схванат от битката с Мио, и прекоси двора, за да се срещне с Шичио — защото тъмната, прокрадваща се фигура можеше да бъде само неговата. Силуетът му беше висок и слаб, сянката му се простираше като дълга игла върху камъните, но всъщност само един мъж в имението бе привлечен толкова неумолимо от Славна победа нетърсена.

Ала когато Дайгоро се приближи до Шичио, той не видя лицето му. Кожата му се покри със студена пот при вида на демоничната гледка. Къси, криви рога стърчаха от челото на Шичио, дълги железни резци ограждаха устата му. Редица остри зъби покриваха горната му устна, а изражението му се криеше зад зловещото желязно намръщено лице.

Дайгоро нямаше представа какво да прави. Той никога не се бе срещал с луд човек. Майка му се люлееше на ръба на лудостта, но дори тя не бродеше нощем из къщата, понесла мечове и маски. С един поглед Дайгоро прецени обхвата на меча на Шичио, но нямаше как да е сигурен, че мъжът ще го нападне с него. Знаеше много добре какво да очаква от нормален човек, но от побъркан? Нямаше как да знае какво може да го провокира.

А трябва ли изобщо да го знам? — запита се той. Шичио му беше осигурил повод. Никой, дори да е дясната ръка на регента, нямаше правото да се промъква нощем в дома на друг мъж.

— Какво правите тук? — попита Дайгоро.

— Искан да видя меча ви — отвърна Шичио с глух, дори призрачен глас.

— Може да го видите по-отблизо, отколкото ви се иска. — Тонът на Дайгоро бе умишлено безцеремонен. Ако успееше да примамви пауна да изтегли меча си, той щеше да има правото безнаказано да го убие. — Ако се приближите още една крачка, ще ви взема главата.

Шичио като че ли не го чу.

— През цялото време си мислех, че разбирам тази моя маска — заговори той. — Винаги съм смятал, че тя поражда в съзнанието ми видения на мечове. Но не е така, нали? Това са били видения на *вашия* меч.

— Не. Грешите.

— Напротив. Почувствах промяната веднага щом кракът ми стъпи на брега. Нуждата... ставаше все по-силна, почти като живо същество. Чувствах я под кожата си. Тогава не я разбирах, но вече ми е ясно. Вашият меч и моята маска са свързани по някакъв начин. Колкото по-близо се намират, толкова по-силна става нуждата ми. Този меч — как казаха, че се нарича? Славна победа нетърсена? Да. Маската ми сякаш го вижда. Нуждае се от него. Трябва да го притежавам.

— Маската ви няма нищо общо с него. Това е острие на Иназума. Мъже са полудявали, докато са се опитвали да го придобият. Някои дори са убивали заради него.

Думите му като че ли изтръгнаха Шичио от унесеността му. Той изглеждаше наранен.

— Така ли си мислите за мен? Един побъркан, който е дошъл да ви убие заради вашето оръжие?

— Можете да се опитате. Извадете меча си или се връщайте обратно в постелята. И в двата случая не мога да позволя на някой мъж да се разхожда маскиран и въоръжен в дома ми.

Шичио се намръщи.

— За какъв ме вземате? За обикновен крадец?

— За убиец — отвърна Дайгоро. — Вие и господарят ви приехте моето гостоприемство. Стотици бойци от вашия клан спят под покрива ми. А ето че вие се спотайвате наоколо с тази демонска маска на лицето. Да не би да се мислите за *шиноби*? Нима смятате да минете през стените, за да ме убие в съня ми?

Очите зад маската се отместиха от Славна победа, за да срещнат погледа на Дайгоро.

— Държите се грубо, нахално момче — заяви Шичио. — Не заслужавате да носите това произведение на изкуството на кръста си. Би трябвало да го взема от вас и да го поставя на почетно място, далеч от тази колиба и соления въздух.

— Кажете това на висок глас — рече Дайгоро. — Нека всички чуят как обиждате своя домакин и неговия дом. Или се връщайте обратно в леглото. Нямам намерение да заплашвам един луд.

— Нито пък аз едно нагло пале.

Дайгоро почувства как гневът пламва във вените му. Кацушима щеше да го посъветва да запази търпение. Бащата на Дайгоро щеше да му напомни за проклятието на Славна победа. Но този арогантен паун бе станал причина гневът на регента да се стовари върху дома Окума и би го направил отново при първия удобен случай. Дайгоро беше сигурен в това. Бе обмислил сериозно дали да не убие невинния монах само за да накара пауна да стои далеч оттук. Защо вместо това да не вземе неговата глава?

Незнайно как Славна победа беше излязла от ножницата си. Дайгоро не помнеше да е вадил меча си. Не усещаше никаква болка в

дясната си ръка. Сковаността в мускулите му вече я нямаше, макар да я бе усещал допреди няколко мига. Шичио погледна острието и дори вдигна ръка, сякаш искаше да го докосне.

— Колко е красив! — възкликна той.

* * *

Толкова беше красив. Гледката на момчето, което вади меча срещу него, би трябвало да ужаси Шичио — тя всъщност го ужаси, но страхът не можеше да се мери с копнежа да притежава този меч. Никога не бе изпитвал такава всепоглъщаща нужда да притежава нещо. Дори любимата му маска бледнееше в сравнение с това. Всъщност самата маска искаше от него да вземе меча. Дясната му ръка се протегна несъзнателно, копнееща отчаяно да докосне сияйната стомана. Колко е красив, помисли си той. Може би дори го бе произнесъл на глас. Нямаше как да е сигурен; мечът поглъщаше цялото му внимание.

— Ако искате, ще го получите — каза Мечето. — Трябва само да го вземете от мен.

Момчето отпусна оръжието. Погледът на Шичио го последва. Мечът можеше да е негов. Той имаше нужда от него. Беше го виждал в хиляди видения. Маската искаше от него да го вземе. Гадното момче се бе разкрило пред него. Беше уязвимо. Шичио посегна към своята *катана*.

Някакъв глас изкрещя предупредително в главата му. Хлапето беше победило Мио, а Шичио не можеше да се справи с великана дори ако той бе въоръжен единствено с пръчици за хранене. Шичио беше наясно с това — мразеше тази мисъл, но го знаеше. Нямаше никакъв шанс срещу Мечето, но въпреки това маската насочваше цялата му воля към този огромен, великолепен меч. Шичио не бе от хората, които вярваха в магии, но тук несъмнено ставаше въпрос точно за това: маската притежаваше някаква сила над него. Тя беше омагьосана и макар да не разбираше същността на магията ѝ, той знаеше, че нуждата му да притежава острието Иназума на Мечето е неустоима. Тя можеше дори да го убие, но въпреки това единственото, което му оставаше, бе да ѝ се подчини.

Той се хвърли към меча. Момчето очакваше този ход и отстъпи назад. Шичио посегна и с двете ръце към дръжката на меча, но улови единствено въздух. Оръжието на Мечето излетя нагоре, бързо като стрела. Шичио разбра, че главата му скоро ще се търкулне от раменете.

Но момчето пропусна. Ударът му не успя.

Не докосна плътта му, но намери желязо. Острието на Иназума отрязва единия от резците на маската — само връхчето му всъщност, но Шичио го почувства така, сякаш някой от собствените му зъби бе отсечен до корена.

Светът се завъртя пред очите му. Мечето изгуби равновесие и залитна назад. Шичио се хвана за лицето. Ръката му попадна точно на мястото, където бе преминало острието на младежа. Зъбът вече имаше остри ъгли и красотата му бе похабена завинаги. И въпреки счупения зъб Шичио усещаше как в маската се влива нова сила.

И най-слабата милувка на маската винаги го беше карала да мисли за мечове. Днес за пръв път го бе накарала да копнее толкова силно за някой меч. Тя жадуваше за острието на Иназума — и сега, след като момчето я бе повредило, Шичио усети как жаждата ѝ се променя. Не можеше да каже как. Просто го знаеше по начина, по който вълната знае каква форма да заеме, когато се разбие в брега, но почувства импулсивната сила на промяната.

Превит през кръста и притиснал ръце към лицето си, той някак успя да предусети приближаването на огромното острие на Иназума. Собственият му меч все още се намираше в ножницата. Дори маската да не беше отвлякла вниманието му, страхът щеше да го накара да забрави да извади оръжието си. Мечето се хвърли към него с широк замах, способен да разсече човек наполовина. На Шичио му оставаше единствено да се наведе и да се надява.

* * *

Ударът на Дайгоро щеше да разсече Шичио наполовина. Беше му в обхвата. Мечът на Шичио все още се намираше в ножницата му. Той беше беззащитен. И Дайгоро отново пропусна.

Острието му профуча над главата на Шичио и го накара да се завърти. Беше изгубил равновесие. *Отново.* И той знаеше защо.

Искаше да види Шичио мъртъв. Искаше да победи този наперен кучи син и да спаси веднъж завинаги дома Окума. Хидейоши не можеше да се гневи: Шичио бе нарушил всеки един закон на гостоприемството. Ако зависеше от генерал Мио, убийството на Шичио щеше да донесе генералски пост на Дайгоро. Щеше да надмине дори баща си, най-великия му модел за подражание, неговия герой.

И точно по тази причина Славна победа нетърсена щеше да се погрижи да загине.

Това бе проклятието на меча — той осигуряваше победа, но само на онзи, който не я търсеше. Дайгоро никога не беше губил дуел, защото не искаше да се бие. Денят, в който поискаше да спечели, щеше да бъде денят, в който бащиният му меч щеше да го погуби. Дайгоро го бе виждал и преди. Ичиро умря заради това, посечен в снега под ярка луна точно като сегашната. И застаналият по огрения от луната снежнобял чакъл Дайгоро най-накрая разбра.

Той прибра Славна победа в ножницата ѝ — което не беше лесно, предвид дължината на меча — и застана пред Шичио напълно беззащитен. Ако паунът извадеше меча си, Дайгоро нямаше да може да отрази удара. Но Шичио не извади оръжието си. Той залитна назад, вкопчил ръцете си в страшната маска, сякаш тя му причиняваше болка. Кръв закапа от ръцете му, оставяйки в Дайгоро зловещото впечатление, че самата маска кърви.

— Направи грешка, като ме заплаши в собствения ми дом — каза Дайгоро, макар ужасно да му се искаше просто да посече пауна и да сложи край на всичко. — Имам пълното право да те убия. Но няма да го направя.

При произнасянето на тези думи сърцето му се сви. Този човек беше побъркан. Опасно бе да го оставя жив. Но той се беше свил от страх и бе невъоръжен, а Дайгоро вече почти беше пристъпил границите на честта, като го бе нападнал. А това, че не бе успял да го убие, му бе донесло голям срам: всеки страж, който се бе намирал наоколо, се бе приближил, за да види какво става в двора, а никой от тях не разбираше проклятието и благословията на Славна победа нетърсена. Те бяха видели единствено едно самото момче, което се опитва да убие невъоръжен мъж и се проваля.

— Връщай се в безопасност при регента си — нареди той. Усещаше, че тежестта на думите му може да го смачка. — Скрий се

под крилото му и не забравяй, че тази вечер Мечето от Изу прояви милост.

След това изпрати с поглед отдалечаващия се Шичио, като отлично разбираше, че това е най-ужасният враг на семейството му и че може би никога повече няма да има възможност да го убие.

КНИГА ТРЕТА
ПЕРИОД ХЕЙСЕЙ, ГОДИНА 22 (2010 ОТ
Н.Е.)

16.

Марико скочи, преди приближаващата се кола да я блъсне в коленете.

Разнесе се скърцането на гуми върху асфалт, засенчено от вонята на горяща гума. Марико приклепна и се претърколи над капака на двигателя, точно както инструкторът по айкидо в участъка я беше научил, след което продължи да тича.

Обектът се намираше на десет метра пред нея и не спираше да увеличава разстоянието. Името му беше Нанами, дългурест дваайсет и две годишен мъж с платиненоруси кичури в косата, дълго досие с предшестваци наркопрестъпления и значителен превес във височината, който силно затрудняваше Марико, с нейните по-къси крака.

Адреналинът и адският късмет позволиха на Нанами да премине през четирите пътни платна, без никой да го блъсне. Единственото, което можеше да помогне на Марико, бе, че лудото му препускане паникьоса шофьорите достатъчно, за да ги накара да намалят скоростта си. Тя се плъзна в стил Ичиро Сузуки^[1] по капака на едно такси, което ѝ спечели ценни части от секундата.

Разделяха ги вече девет метра. Нанами пресече по диагонал покрития с каменна настилка двор на един шинтоистки храм, който беше поне с триста години по-стар от заобикалящите го небостъргачи. Марико направи завоя под по-остър ъгъл и скъси разстоянието.

Осем метра. Тя последва по петите Нанами в тясната уличка между храма и един от жилищните блокове. Пред тях се ширна права отсечка и той бързо увеличи разстоянието на десет метра, а след това и на дванайсет.

И тогава отстрани изскочи Хан. Точно когато Нанами се отдалечи от ъгъла на жилищния блок, той го подсече под коленете с идеален тейкдаун. Двамата мъже се стовариха на земята вкопчени един в друг и преди Марико да сграбчи Нанами и да го притисне към асфалта, Хан отнесе един зашеметяващ удар в челюстта.

— Добро утро отново — каза той и разтърка брадичката си, след което опря коляното си върху гърба и част от тила на Нанами. — Трябваше да ме послушаш още първия път, Нанами-сан. Искрахме само да поговорим.

Марико закопча с белезници ръцете на Нанами зад гърба му. Косата му се натопа в една случайна локва, останала след ранния сутрешен дъжд.

— Добра подсечка — подхвърли тя.

— Благодаря — отвърна Хан. — Съжалявам, че закъснях с няколко секунди.

— Не се притеснявай. Челюстта ти добре ли е?

Хан леко я раздвижи.

— Да — рече той, — но мисля, че си нащърбих един зъб. Виждаш ли, Нанами-сан? Ако беше останал да си поговорим, нямаше да те водим в участъка. Но сега трябва да пиша доклад за нараняването ми, а това означава, че ще трябва да те арестувам.

— Мамка му — изсумтя Нанами, — ако знаех, че владееш такива хватки, нямаше да фъсна толкоз бързо.

Марико усети как тялото му се отпуска под ръцете ѝ. Така постъпваха само рецидивистите. Заловените за пръв път винаги се бореха известно време в напразни опити да се освободят от белезниците. На престъпниците им трябваше известно време, за да свикнат с подобни ситуации, но Нанами имаше доста голям стаж.

На Марико ѝ се искаше да притежава такова спокойствие. Все още не се беше съвзела от нахлуването в апартамента ѝ сутринта, а кражбата на меч на стария ѝ сенсей — най-ценното ѝ притежание — я караше да се чувства изгубена. Дори нивата на ендорфин в организма ѝ не бяха достатъчни, за да я отвлекат от притесненията ѝ. Кое то бе допълнителна причина да се въздържа да съобщи за обира в полицията; ако лейтенант Сакакибара сметнеше, че това я разсейва, щеше да я остави да работи на бюро. Марико примигна, избърса потта от тила си и се съсредоточи върху случващото се.

— Спийд — каза тя. — Купуваш го от Камагучи-гуми, *нее*?

— Знаете го много добре — отвърна навъсено Нанами. И не грешеше. Наистина го знаеха и точно затова Хан бе решил да го посетят. Той имаше много контакти на улицата. Създаването на мрежа бе неизбежно след осем години в „Наркотици“, но той беше истински

майстор: като че ли разполагаше с информатор за всеки случай. Когато сутринта излязоха от участъка, Марико поиска да говори с някой, който има връзки с Камагучи-гуми и освен това знае откъде може да се вземе първокачествен спийд. Отговорът на Хан беше мигновен: „Познавам точния човек“.

— И как е стоката им? — обърна се Хан към Нанами.

— На Камагучи ли? Беше много кофти. Сега е добра. Искате ли вече да ми се махнете от главата?

Хан отпусна леко натиска си върху тила на Нанами, но не го пусна.

— Чух, че Камагучи са на опашката в бизнеса — рече той. — Да не би да казваш, че информацията ми не струва?

Нанами се опита да поклати глава, но не успя, защото брадичката му беше притисната към асфалта.

— Мамка му, Хан, дай го по-лекичко. Отговарям на въпросите ти, *нее*? Трябва ли да прилагаш върху мен цялата полицейска бруталност?

Думите му накараха пулса на Марико да се ускори — бруталността бе сериозно обвинение и адски я вбесяваше, когато хората я споменаваха наляво и надясно без повод, сякаш беше нещо съвсем обикновено, — но Хан просто се изсмя.

— Ти оказа съпротива при арест и нападна полицаи. Смятай се за късметлия, че очите ти не са пълни с лютив спрей.

Телефонът в джоба на Марико изжува. Тя не му обърна внимание.

— Колкото по-бързо проговориш, толкова по-скоро ще ти позволим да станеш — заяви тя.

— Навремето Камагучи наистина бяха на опашката — въздъхна Нанами. — На пазара, *нее*? Сега избиват рибата. Сдобиха се с дайши. Нова дрога. Само те я продават.

— Дайши? — Марико никога не бе чувала за този наркотик. Тя погледна към Хан, който сви рамене. Очевидно и той не беше по-наясно от нея. — Добра ли е?

— Няма по-добра.

Телефонът ѝ спря да жува, но само секунди по-късно отново се включи. Марико предполагаше, че е майка ѝ, единственият човек, когото познаваше, способен да ѝ звъни, докато не вдигне, затова

бръкна в джоба си и натисна с палец бутона, прехвърлящ обаждането на гласова поща. Обърна се към Хан и безмълвно — само с поглед към Нанами и леко кимване на глава, придружено от бързо повдигане на веждите — го попита какво ще правят. Хан ѝ отвърна, като се изправи и изцяло отпусна натиска върху тила на Нанами. Марико отново изпита благодарност, че има партньор, с когото мислят почти еднакво. Това им позволяваше понякога да осъществяват почти телепатична връзка, което им беше много полезно в случая, тъй като никой от двамата не искаше да разкрие на информатора, че не са чували за това дайши. От друга страна, това, че мислеше по същия начин като едно добро наркоченге, означаваше, че самата тя бе добро наркоченге.

Марико посочи брадичката си и погледна въпросително Хан, а той отвърна с кимване и вдигане на палец: в отговор на незададения ѝ въпрос потвърди, че челюстта и зъбът му са добре и че все пак не е нужно да арестуват хлапето.

— Следващия път като ти кажем, че искаме само да поговорим — рече тя, докато му отключваше белезниците, — може би ще обмислиш възможността това да е истина.

Нанами се изправи. Той също разбра своята част в този мълчалив разговор: не беше станал свидетел на разменените между Марико и Хан знаци, но това, че му позволиха да се изправи сам, означаваше, че тази сутрин няма да отиде в затвора. Направи един лек, изразяващ разкаяние професионален поклон и си тръгна.

Телефонът в джоба на Марико отново изжува.

— Момент само — каза тя на Хан. — Майка ми пак се е вкиснала. — И отвърна на обаждането с едно раздражено: — Да?

— Това не е подходящият тон да разговаряш с мен — разнесе се дрезгав мъжки глас. — Нито ти препоръчвам да игнорираш обажданията ми.

Марико погледна към екрана на телефона си и примигна изненадано. Там пишеше ХАНЗО КАМАГУЧИ. Булдога. Синът на Рюсуке Камагучи, вторият човек в бандата Камагучи-гуми. Бивш съмишленик на Шузо Фучида, якудзата, когото Марико бе убила в прочутия си вече дуел. Като един от убийците на Камагучи-гуми, Булдога беше получил поръчка за убийството на Марико и освен ако не бе преценила правилно, тази сутрин беше изпуснал шанса си да я

убие. Вместо това бе откраднал Славна победа — макар за нея да оставаше загадка защо го е направил.

Марико понечи да го пусне на високоговорител, но размисли и просто махна на Хан да се приближи, за да слуша заедно с нея.

— Булдог-сан — използва обръщението по-скоро заради Хан, отколкото заради нещо друго, — искате ли да ми кажете как намерихте този номер?

— Ха. Не и ако само ме попитате учтиво.

Марико нямаше да позволи на този мъж да я уплаши — или поне нямаше да му позволи да *разбере*, че е уплашена.

— Започвам да си мисля, че си падате по мен — продължи тя. — Първо нахлувате в апартамента ми. След това пребивате някой нещастен човечец, за да се сдобие с телефонния ми номер. Поласкана съм.

— Какво? Нахлул съм...? А, майната му. Къде се намирате? Ще ви пратя кола.

Двамата с Хан се спогледаха с недоверие. Марико отново погледна телефона си, сякаш искаше да се увери, че все още е в ръката ѝ, че наистина е станала от леглото и че цялата тази ужасна сутрин не е била всъщност един ужасен сън.

— И какво ви кара да смятате, че доброволно ще седна в една кола с вас?

— Искам да ви предложа сделка. Мисля, че ще ви хареса.

Тя отново погледна въпросително телефона.

— Сделка?

— Чухте ме. Вие имате нещо, което искам, а аз ще ви дам нещо, което вие искате.

Марико не беше сигурна какво точно изпитва — объркване или гняв. Две секунди по-рано той като че ли нямаше представа за нахлуването в апартамента ѝ. Сега звучеше така, сякаш ѝ предлага Славна победа като средство за замяна.

Накрая гневът надделя.

— Чуй ме добре, кучи син такъв. Няма да позволя да ме въвлечеш в някаква шибана игра на замяна с личната ми собственост. Върни ми меча; после ще поговорим.

— Нямам представа за какво говориш, смахната...

— Върви по дяволите — изруга Марико и затвори.

Хан я зяпна развеселено.

— Наистина ли беше Ханзо Камагучи?

— Да. — Телефонът ѝ пак иззвъня. Тя прехвърли повикването директно на гласова поща.

— Онзи Ханзо Камагучи? Лудият Булдог Ханзо Камагучи?

— Да.

— И ти му каза да върви по дяволите?

— Така мисля. — Телефонът ѝ отново се обади. Тя пак прекъсна повикването.

— Марико, това е златна възможност. Трябва да приемеш обаждането.

— *Какво?* — Тя го стрелна с поглед, който сякаш казваше: „Май трябва да се върнеш в лудницата“. — Майтапиш се с мен. „Златна възможност“?

Телефонът в ръката ѝ отново изжука и Хан кимна към него.

— Помисли си само. Кое е онова нещо, от което един детектив се нуждае най-много, за да работи в „Наркотици“?

Изражението на Марико не се промени.

— Партньор, който не иска да го види застрелян от якудза?

— Стига де. Какво винаги ти казвам, че трябва да разработиш?

— Мрежа от контакти. — Тя му отговори така, сякаш отговаряше на риторичен въпрос на учителя си в гимназията.

— Точно така. А кой би могъл да е по-добър контакт от Ханзо Камагучи? Този тип сигурно има достъп до всичко, управлявано от Камагучи-гуми. Дрога, оръжия, рекет, изнудване, каквото ти хрумне.

— Хан беше толкова въодушевен, че не можеше да стои на едно място.

— Казвам ти, Марико, това е страотно. Работя в този отдел от осем години и *никога* не съм имал възможността да разработя връзка на толкова високо ниво.

— Обзалагам се, че и никой от тях не е обявявал награда за главата ти.

— Не мисля, че иска да те застреля. Според мен иска да поговорите.

Марико погледна към телефона си, който не спираше да вибрира в ръката ѝ като затворена в буркан муха. Беше се уморила да се чувства застрашена. Искеше ѝ се да отговори на обаждането и да предизвика Булдога на дуел в полунощ. Тя не си падаше особено по

номерата на Клинт Истууд и все още не се чувстваше особено уверена в уменията си да стреля с лявата ръка, но добрата стара престрелка поне щеше да реши веднъж завинаги проблемите ѝ.

И все пак Хан беше прав. Такава възможност се появяваше веднъж в живота и по всичко личеше, че Камагучи няма намерение да я убива. Първо, той наистина изглеждаше объркан, когато тя спомена за кражбата на меча. Второ, не беше от хората, които се обаждат предварително, за да уговорят стрелба от автомобил.

По дяволите, помисли си. След това отговори на обаждането.

— Кучко, ако още веднъж ми затвориш, ще съжаляваш.

Марико завъртя очи и едва не му затвори отново. Само паникьосаните жестове на Хан я накараха да размисли. Тя въздъхна и попита:

— Какво искаш?

— Казах ти. Сделка. Кажи ми откъде да те взема.

— Щабът на столичната полиция — отвърна тя. — Чийода-ку.

— Хубаво. След половин час. — И линията замлъкна.

Тишината накара сърцето ѝ да се разтупка. Току-що си беше уговорила среща с мъжа, който бе нает да я убие. А той току-що се беше съгласил да се срещне с мишената си пред небостъргач, пълен с ченгета. Тя промърмори по-скоро на себе си:

— Не мога да повярвам, че приех това.

— Няма да си сама — обеща Хан и я стисна успокояващо за рамото. — Ще бъда точно зад теб в немаркирана кола и ще пуснем още две като опашка.

— Не се страхувам — поклати глава тя. Което беше само отчасти лъжа. — Просто... този тип е гангстер, Хан. Изкарва си хляба, като унищожава живота на хората. Наистина ли искам да се замесвам с него?

— Ние сме в отдел „Наркотици“, Марико. Занимаваме се с лоши хора. Това е част от работата ни.

— Да, разбирам го. Просто...

Тя не знаеше как да завърши собствената си мисъл. За щастие двамата с Хан бяха на една телепатична вълна.

— Знам, че е като е хазарт — въздъхна той. — Намираш се на първа база и смяташ да вземеш втора. Това е само един от рисковете, които поемаш понякога, ако искаш да спечелиш играта.

[1] Японски професионален бейзболист, десен аутфилдер в клуба от американската Главна лига по бейзбол „Ню Йорк Янкис“. — Бел.прев. [↑](#)

17.

Щабът на Токийското столично управление на полицията приличаше на изправена и леко разтворена гигантска бетонна книга, с огромна сламка за пиене като разделител. Осемнайсетте етажа на неукрасената, ръбата, постмодерна бетонна сграда се извисяваха в центъра на Чийода Сити, правителственото сърце на Токио, от другата страна на улицата срещу Министерството на правосъдието и точно до рова, ограждащ градините на императорския дворец. Сградата бе увенчана с фалическа кула, боядисана в червено и бяло, допълнена с три наблюдателни платформи, пълни с най-разнообразни антени с форма на чинии или мини фалоси, чието предназначение беше напълно неясно за Марико.

Видът на сградата бе достатъчен, за да накара кожата ѝ да настръхне. Тя бе работила толкова усилено, за да постъпи в ТСУП, повече от всеки друг детектив или сержант в полицията, и гледката на полицейския щаб през прозореца на колата потвърждаваше онова, което все още ѝ се струваше нереално: най-после бе успяла да получи мечтаната работа в „Наркотици“. А гледката от сградата към императорския дворец събуждаше наситени с щастие и мъка спомени. Марико бе посетила двореца само веднъж и поводът за визитата ѝ беше смъртта на любимия ѝ сенсей. Приплакваше ѝ се само от мисълта за доктор Ямада, но тя никога нямаше да позволи на колега да види сълзите ѝ, затова потискаше порива всеки път, когато се появяше на работа.

И така се чувстваше в дните, когато не ѝ се обаждаха разни гангстери. Разговорът с Камагучи по телефона я бе разтърсил из основи, а тя беше доста разстроена още преди да види името му, изписано на екрана. Щом Камагучи не бе нахлул в апартамента ѝ, кой беше тогава? И щом Славна победа не бе у него, каква ли беше разменната му монета? И какво щеше да поиска в замяна?

Хан също бе доста развълнуван. Опитваше се да не го показва, но пушеше вече трета цигара и крачеше напред-назад пред сградата като пантера в клетка.

— Сигурна ли си, че не трябва да уведомим Саакибара за това? За десет минути ще разположим снайперисти по всички околни покриви.

— Ти сам каза, че идеята не е добра.

— Да, но това беше, преди да разбере, че ще чакам заедно с теб на тротоара. Ако стреля по теб, току-виж ме улучил погрешка.

— Знаеш ли, Хан, понякога си истински задник.

— Просто се опитвам да повдигна малко настроението. — Той се усмихна иззад цигарата си, но Марико не се засмя. — Добре де, добре, виноват. Но сериозно, не трябва ли да се обадим на лейтенанта?

— Стига де, знаеш какво ще каже. „Фродо, ти си сержант; мисли за себе си и за проклетата си работа.“ — Марико млъкна внезапно. — Мамка му.

— Какво? — попита Хан и раменете му внезапно се напрегнаха. Погледът му се стрелкаше във всички посоки, очевидно застанал нащрек. — Камагучи ли видя?

— Не. Фродо.

— А?

— Прякорът. Фродо. Мисля, че го разбрах. Частта с хобита е лесна, *нее*? Ниска съм. Но кой е единственият хобит, който накрая се оказа с девет пръста?

Тя размахна осакатената си ръка пред лицето му. Хан дръпна от цигарата си и поклати глава.

— Ти не си наред. Как може точно сега да мислиш за това?

Марико сви рамене.

— Честно казано, изненадана съм, че Саакибара е чак такъв фен. Не мога да си го представя като почитател на Толкин.

— Страхотно. Загадката е решена. Сега трябва само да разберем...

Точно в този момент пред тях внезапно спря един голям червен ленд роувър. Потокът автомобили го заобикаляше като ято гълъби, бягащи от ястреб. Задната врата се отвори автоматично, също като на такси, и навън излезе един огромен мъж. Не беше Булдога; този бе по-голям. Очевидно прекарваше много време във фитнеса и спринцовката със стероиди му беше най-добрият приятел. Марико се зачуди къде са успели да намерят толкова много раиран плат, че да изработят костюм,

който да му става. Самото ушиване на костюм за мъж без врат сигурно изобщо не бе лесно.

Той ѝ кимна.

— Ти ли си Оширо?

— Да — отвърна Марико.

— Влизай.

Марико кимна колкото се може по-равнодушно и спокойно тръгна към мъжа. Не трябваше по *никакъв* начин да показва страха си. Хан веднага се затича към немаркираната кола, която чакаше със запален двигател до тротоара. Нямаше смисъл да пускат скрита опашка; те искаха Камагучи да разбере, че не изпускат Марико от погледа си.

Тя изчака Хан да стигне до колата, преди да се приближи на една ръка разстояние от ленд роувъра.

— Къде е Камагучи? — попита.

— Чака те. — Културистът се настани на задната седалка и зае по-голямата част от нея. Под сакото му се забелязваха издайническите очертания на бронирана жилетка против намушкване — която бе станала част от модната линия на якудза, след като една полицайка превзе новините със своите самурайски изпълнения. След случилото се Токио бе залято от вълна от нападения с мечове и ножове, най-вече сред якудза, които намираха това за *гокудо*, изключително, консервативно, излязло от старата школа. Очевидно момчето за поръчки на Камагучи нямаше желание да става част от статистиката.

— Хайде — подкани я той, — влизай.

Мястото, което ѝ предложи, се намираше в лявата половина на колата. Марико не знаеше дали това бе пресметнат тактически избор, но беше добър. Повечето ченгета носеха кобурите си на десния хълбок и ако Марико също носеше своя там, ръката му с лекота щеше да достига до пистолета ѝ. Но сега тя стреляше с лявата ръка и когато влезе в колата, оръжието ѝ се озова в безопасност между левия ѝ хълбок и вратата.

— Да тръгваме — каза полицайката.

Пътуването като че ли продължи цяла вечност. Мускулестият мъж очевидно нямаше никакви скрупули да обсъжда бизнеса си пред ченге, така че от няколкото проведени телефонни разговора Марико научи, че той се подвизава с прякора Куршума, че една от днешните му

задачи е била да прибере голямо количество от нещо и че кодът, който той и приятелите му якудза бяха разработили, за да обсъждат престъпните си дейности, я оставяше в пълно неведение относно това дали Куршума е трябвало да прибере оръжия, пари от рекет или бейзболни картички. Можеше да е всичко и в един момент Марико се зачуди дали изобщо щеше да разбере, ако той реши да насочи разговора към терена, където ще захвърли тялото ѝ, след като я убие.

Куршума имаше запазено място в паркинга под небостъргача Ебису и парола за асансьора, който го откара до най-горния етаж. Дотук с подкрепленията. Нещата не се развиваха добре.

Вратите на асансьора се отвориха и разкриха гледка към Ебису и Ропонги, два от най-богатите квартали на Токио. Марико предположи, че това е апартаментът на Ханзо Камагучи, защото, ако не беше, от цялата обграждаща я показност нямаше да има никакъв смисъл. Повечето мансарди имаха фоайе със заключваща се врата, което разделяше жилищната площ от асансьора — да държи по-надалеч утайките като, да речем, полицаи или разносвачи на пици, или съседските деца, които безделничеха по противопожарните стълби — но ако Камагучи искаше веднага да изуми посетителите си, най-добрият начин да го направи бе да им разкрие гледката. Мебелите му изглеждаха твърде скъпи, за да са елегантни. Същото се отнасяше до килимите, тапетите, камината, която се запалваше с дистанционно. По стените имаше повече картини, отколкото Марико би очаквала от гангстер, но колекцията му беше еkleктична, вероятно подбрана по-скоро по цена, отколкото по вкус. Това бе наблюдателна палуба, не всекидневна, и обектът за наблюдение беше личното богатство на Камагучи. Марико отбеляза, че Славна победа нетърсена не бе включена в колекцията.

Съседно Ропонги имаше лошата репутация на рай за най-могъщите якудза и Марико се зачуди как ли се чувства гангстер като Камагучи, който живее толкова близо до истинската власт и въпреки това е разделен от нея. Ебису беше недодялан в сравнение с Ропонги, като „Харли“, паркиран до лъскаво „Дукати“, скъп, но без капчица класа.

— Ето я и нея — отбеляза Ханзо Камагучи и веднага щом попадна пред погледа ѝ, тя разбра защо прякорът му е Булдога.

Долната му челюст беше по-издадена от тази на баща му, повече, отколкото разкриваха снимките. Коремът му бе изпъкнал като варел, а широките му рамене бяха увиснали, сякаш тежестта на черепа му им идваше в повече. Той имаше голяма глава с гарвановочерна коса, но в действителност изглеждаше по-възрастен от годините си. В досието му — което Марико прочете веднага, след като научи, че той е получил задачата да я убие, и което бе препрочела хиляди пъти след това — пишеше, че той е само на трийсет и осем години, но бръчките му го правеха да изглежда поне десет години по-стар. Просто част от характеристиката на човек, който живее стресиращия живот на ръководител от средното звено на престъпния свят, предположи Марико. Запита се дали работата му на уличен главорез му причинява допълнителен стрес, или му помага да свали напрежението. Още щом си зададе въпроса, интуицията ѝ подсказа, че е по-скоро второто. Не особено успокояваща мисъл.

— Ченгето герой — каза той. — Убиецът на дракони. Момичето, което не знае кога е преминало границата. — Гласът му беше леко дрезгав, сякаш току-що бе преболедувал ларингит или бе крещял цяла нощ.

Марико почувства как я изпълва странен хлад. Очакваше при вида на този мъж сърцето ѝ да се разтупка, но вместо това просто разкърши пръсти и изчисли наум разстоянието между гангстера и нейния зиг зауер. Все още беше изплашена, но това бе враждебен, свиреп страх, а не нервни тръпки.

— Какво искаш? — попита тя.

— Да ти покажа нещо. — Той я привика с месестата си ръка. — Ела. Готвя кебап.

След показната претенциозност на апартамента Марико се изненада, че Камагучи си готви сам, но нямаше никакво желание да го вижда в действие — или по-скоро, от чиста прагматична точка, не искаше да отиде с него в стая, пълна с ножове. Но после си напомни, че ако бе искал да я убие, собственият му дом щеше да е последното място, където би го направил, затова го последва със самонадеяна, отпусната походка.

В кухнята на Булдога миришеше на лук и чушки. Видя ги нарязани на две купчинки върху мраморния плот, заедно с още някакви зеленчуци и голяма метална купа, в която се мариноваха късчета

телешко месо. В другия край на плота стоеше и лаптопът му, и предвид огромния размер на кухнята, другият край се намираще доста далеч. Той сграбчи големия готварски нож, завъртя го с ловкост, която подсказваше, че е прекарал доста време с острие в ръцете си, и посочи лаптопа с него. Марико мразеше подобни игрички — той се опитваше да ѝ нарежда — затова седна на един стол и зачака.

Най-накрая Куршума събуди лаптопа, обърна го към нея и пусна плейъра му. Последва беззвучен клип от охранителна камера. Марико не успя веднага да разпознае стаята, тъй като досега не я беше виждала от перспективата на камерата, но скоро се досети, че това е търговският офис на транспортната компания, който двамата с Хан бяха нападнали предишната нощ.

В кадър се появи ченге в броня на спецчастите, включително шлем, очила за нощно виждане и маска от номекс. Никаква част от лицето му не се виждаше. Той пристъпваше с леко накуцване — не от скорошна рана, предположи Марико. Не се придвижваше с усилие; просто леко провлачваше крак. Взе нещо от рафта, който тя помнеше добре — същия, който съдържаше колекцията от антики и разни джунджурийки. Записът бе достатъчно ясен, за да може Марико да различи предмета с формата на маска в ръцете на полица.

Това бе най-наглото присвояване, за което беше чувала. Кражбата от Камагучи-гуми бе равностойна на самоубийство, а извършването ѝ по време на активно разследване достигаше нови нива на лудост. А може би не, помисли си тя. Лудост щеше да е само ако смяташ, че някой ще те види. Ако си някой съвременен нинджа — от онези, които могат да откраднат огромен меч от апартамент на седемнайсетия етаж например, дори ако всички врати и прозорци са заключени отвътре — тогава може и да ти се размине. Тя пусна отново клипа и загледа зърнестия образ на крадеца, който, ако интуицията не я лъжеше, беше откраднал и Славна победа нетърсена.

— Позволили сте на тези идиоти да ми вземат нещата — обади се Камагучи. — Сега ще ми ги върнете.

Марико не му обърна внимание и затвори плейъра, за да разгледа по-добре пидиеф файла, който Камагучи беше отворил в друг прозорец. Това бе застрахователна оценка — доста обемна, над двеста страници — но отворената страница показваше добре познатата ѝ древна маска. Ръждивокафявата ѝ кожа беше покрита с дупчици от

старост, а ковачът, който я бе създал, очевидно е бил изключително надарен, защото маската беше невероятно изразителна, гневът ѝ бе автентичен, като на всяко живо същество. Видени отблизо, късите и дебели рога изглеждаха жестоки. За разлика от скицата в дневника на Ямада, маската на Камагучи имаше един счупен резец, като върхът му бе отрязан идеално гладко. Иначе приликата със скицата на Ямада беше доста голяма — с единствената разлика, че в документа на Камагучи бе дадена и цената на маската. Парите бяха повече, отколкото Марико щеше да спечели през следващите десет години.

Тя се опита да си припомни какво беше казано в записките на Ямада за маската и меча. Те бяха свързани по някакъв начин. Маската имаше връзка и с Хидейоши Тойотоми, един от основателите на Япония, но не и Славна победа. Студеният, враждебен страх не ѝ позволяваше да си спомни нещо друго. Държеше да е съсредоточена.

— Хей! — провикна се Камагучи. — Слушаш ли ме?

— Може да се каже. — Държеше се предизвикателно и го знаеше много добре. — Кои са „онези идиоти“?

— А?

— Каза, че сме позволили на „онези идиоти“ да ти откраднат маската. Това означава, че според теб мъжът от клипа не е ченге, *нее*? Защо? Не ти ли изглежда достатъчно полицейски?

Камагучи се засмя.

— Хе. Не сте чак толкова тъпи, че да крадете *моите* неща. Не, това са онези религиозни педали.

— Кои?

— От култа. Откаченияците. Само те са я откраднали.

— Тогава защо идваш да ми хленчиш на мен? — рече Марико, усещайки как фалшивата ѝ храброст се изпарява, заменена постепенно от истинска. Страхотно бе усещането да се опъне на този тип. — Върви им сритай задниците. Върни си обратно играчката.

— Едва ли искаш да го направя. Отдавна изгубих търпение да се занимавам с тези педалчета. Ако сега тръгна след тях, ще се лее кръв.

Той я баламосваше и тя го знаеше. Ханзо Камагучи не беше от хората, които се страхуваха да пролеят малко кръв. Той криеше нещо, но Марико все още не беше сигурна какво.

Затова реши да рискува и тръгна към вратата.

— Имам работа. Ако си готов веднага да започнеш да говориш, сега е моментът. В противен случай...

— Не се засягай толкова бързо — изсумтя Булдога. — Нищо чудно, че Фучида-сан е искал да те убие. Шибани жени, нее?

— Да. Жени. Приятен ден.

— Виж какво, тези типове от култа искаха да купят маската. Затова беше дрогата. Схващаш ли? Всичко снощи се случи заради маската.

Марико се върна и седна на стола си.

— Продължавай.

Ножът на Камагучи завърши дъгата си, като нанесе последен удар върху една дълга и крехка тиквичка.

— Те искаха да получат маската. Искаха я веднага. Предложиха ми много повече, отколкото струва. Така че се съгласих. Но след това ми казаха, че вие, задници, идвате да ни развалите купона, и поискаха да ускорим нещата. Казах им да ходят да се шибат. Но не, те така или иначе се появиха и после всичко се омаза. Хе. Това не е нужно да ти го казвам, нее? Нали вие омазахте нещата. И след като приключихте, точно посред операцията ви по прочистване, тяхното момче влиза право в стаята, взема *моята* собственост и си излиза. Право под проклетите ви носове.

— Значи?

— Значи ще ми я върнете. Вината е ваша.

Марико се подсмихна.

— Да видим дали съм разбрала правилно. ТСУП е виновно, защото си сключил сделка за дрога, не си си платил, а после доставчикът ти е дошъл, за да вземе онова, което си му обещал за разплата?

Разгневеният Камагучи разсече един ананас с такава сила, че от трясъка на удара върху плота ушите на Марико писнаха.

— Нищо не им дължа. Казах им да не носят нищо. Но те така или иначе го донесоха, а после вие се появихте и го заловихте. Не. Не им дължа нищичко.

— Да — рече Марико, — прав си. Горкичкият. Никой не ти дава каквото искаш.

— Хе. — Ножът отрязва с трясък ново парче от ананаса. — Я се виж как ми пробутваш разни лафове в собствения ми дом. Мислиш се

за много гокудо, а?

Марико се подсмихна. Трябваше да признае, че наистина се чувстваше като голямата работа в момента. Чувстваше се всемогъща, докато разменяше реплики с този мъж, подмамвайки го да разкрие подробности от сделката си. Хан беше абсолютно прав в преценката си: тя можеше да намери начин да се среща редовно с него, Ханзо Камагучи можеше да се окаже един от най-ценните й информатори. Ако, разбира се, първо не я убиеше, но това също й даваше сили. По-добре да се изправи срещу него лице в лице, вместо да се крие из сенките в очакване убиецът да нанесе своя удар.

— Добре, на мен малко гокудо ще ми дойде добре — каза той. Ножът отново разсече ананаса с трясък. — Освен това с теб можем да се договорим. Ти ми носиш маската, аз отменям присъдата. Разбрахме ли се?

Марико не обърна внимание на думите му. Нямаше никакво намерение да започне да се доверява на един наемен убиец.

— Какво всъщност представлява тази маска?

— Нищо. Някаква антика. Аз колекционирам такива неща.

— Недей. Нямаш никакъв вкус.

— Хе. — Камагучи посочи с върха на ножа си всекидневната наблюдателна палуба. — В моя занаят се търсят повече неща, които имат по-голяма парична стойност, *нее*? Изкуство. Недвижими имоти. Такива работи.

— Защото са по-подходящи за пране на пари?

— Бинго.

Марико изпита неохотен интерес. Човек трябваше да е голям куражлия, за да обсъжда такива неща с ченге. А Булдога още не беше приключил.

— Така че аз разполагам с подставени компании. За химически доставки долу до пристанището. Две туристически агенции. Онази компания за опаковка и транспортиране, на чиято врата почука снощи.

— Нека позная — каза Марико. — Части от артколекцията ти украсяват всеки офис.

— Хе. Виждаш ли, Куршум? Вече я накарахме да мисли като престъпник.

Идиот, помисли си тя. Мисленето като престъпник фигурираше в служебните й задължения. Така бе успяла да разбере, че крадецът на

маската е същият, който бе откраднал меча ѝ. Маската на Камагучи не беше единствената антика на онзи рафт. Ако крадецът я бе задигнал заради пари, той щеше да открадне всичко ценно. И тъй като не го беше направил, значи маската имаше специално значение за него.

— Тук има нещо друго. Приятелите ти — как ги нарече? Педалчета? Те неслучайно искат маската. Ти неслучайно си я купил. Каква е причината?

— Кой знае? Понякога влизам в серия. Известно време колекционирах самурайски далаверки. Брони. Оръжия. От твоя тип, *нее*?

Марико не обърна внимание на намека за самурайския ѝ сблъсък.

— Това не е *мемпо* — тя посочи демонската маска, която я гледаше от екрана на компютъра.

— А?

— *Мемпо*. Лицева маска. Бронирана. Самураите са носели такива. Не каза ли, че си колекционер?

Булдога сви рамене. Марико също сви рамене, копирайки движението му. Нямаше да се изненада, ако той имаше някъде винена изба, пълна с няколкостотин бутилки, чиито имена нямаше да може да прочете и чийто вкус едва ли щеше да различи от вкуса на евтино светло пиво.

— Маската, която си купил, е декоративна — поясни тя. — Може би за кабуки или нещо такова. Безполезна е в битка.

Ново свиване на рамене.

— Хич не ми пука каква е. Просто искам да знам кога ще ми я донесеш.

— Да, бе. Защото е била открадната от злобните момченца, с които си играеш след училище, *нее*?

Камагучи донаряза ананаса; ръцете му и ножът лепнеха от сладкия сок. Той облиза едно от кокалчетата на пръстите си с дебелия си език.

— Я каква куражлийка била. Май трябва да те накарам да си свалиш панталоните. Да се убедя, че наистина си мацка.

Марико скочи от стола си и тръгна към вратата.

— Приятен ден, Камагучи-сан.

— Много дързост, никакво търпение. Мацка си, няма грешка.

Ножът му издрънча върху плота и зад гърба ѝ се разнесоха тежките му стъпки. Без дори да погледне през рамо, тя натисна бутона за асансьора с чукачето, което някога бе представлявало десния ѝ показалец. Но лявата ѝ ръка беше готова да се стрелне към пистолета ѝ.

— Добре, хубаво, печелиш — предаде се Булдога. Когато я видя, че обръща гръб на асансьора, раменете му се отпуснаха с облекчение. — Ще се наложи да те включа във вedomостта ми. Така ще си длъжна да ме изслушваш.

Тя го възнагради с най-наглата си усмивка.

— Не съм ти по джоба. Сега, ако искаш да потърся тези хора, трябва да ми дадеш нещо.

— Не *трябва* да ти давам нищо. Това е моят дом, момиче.

— Хубаво, значи нямаш късмет, защото нито ти, нито аз имаме някаква представа къде се намират тези типове.

— Какво те кара да мислиш, че не...?

— Моля те. Ако знаеше къде да търсиш тези хора, щеше ли изобщо да разговаряш с мен? Не. Значи си ги изгубил. Така че почвай да говориш.

Камагучи се намръщи, долната му челюст изпъкна още повече и зъбите му щръкнаха.

— Ти си една досадна малка...

— Можем да започнем с това защо са бързали толкова да вземат маската още снощи. Защо са рискували да се покажат, след като са знаели, че подготвяме операция?

— Кой знае? Тук става дума за религиозни откачалки, не за бизнесмени.

— Защо смяташ, че са религиозни?

— Хе. — Той поклати отвратно глава и облиза един от пръстите си. — Защото първо се наричат Божествен вятър. В първия момент изглежда доста *гокудо* да се наречеш на пилотите камикадзе, но покрай тези момчета оставаш с впечатлението, че по-важното е божествеността, отколкото идеята „майната му, дай да загинем в бой“.

— Как разбра?

— Искаш да ми кажеш, че няма да усетиш разликата между някакъв *тип*, който звъни на входната ти врата, и някакъв *мисионер*, който стои на прага ти? Става дума за начина, по който се обличат,

начина, по който говорят — глупостите от сорта на „няма място, където вятърът да не може да проникне“. Защо просто не те заплашат като обикновени престъпници? Кълна се, че това ще е последният път, когато ще правя бизнес с някой култ.

Марико не обичаше да си прави изводи въз основа на нечия чужда интуиция — най-вече на хора с прякор Булдога — но в този случай той сигурно беше прав, че крадецът на маската е някакъв религиозен фанатик. Защото всеки, който умишлено се изпречеше пред Камагучи-гуми, сигурно таеше голям оптимизъм относно живота в отвъдното. Освен това да се появиш на местопрестъплението, облечен в оперативна униформа на спецчастите, изискваше налудничава неустрашимост, каквато по-скоро можеше да бъде открита в религиозните екстремисти, отколкото в наркодилърите.

Не биваше да пропуска и самата маска: скъпа играчка, да, но уличната стойност на наркотика беше повече от два пъти по-голяма от застрахователната оценка на маската, според документа на Камагучи. Марико не можеше да се досети за нещо друго, освен религиозния фанатизъм, което да изкуши някого да плати два пъти повече за нея и да рискува да бъде заловен при полицейска операция. Абсолютно сигурно бе, че полицаите няма да конфискуват маската. Тя не беше контрабанда. Единствената причина Марико изобщо да я забележи бе, че донякъде ѝ напомняше за скицата в дневника на Ямада.

Тогава защо не бяха изчакали няколко дни с кражбата ѝ? Някой можеше да забележи, че престъпникът не е от спецчастите. Той може и да носеше маска и броня, но накуцващата походка беше твърде отличителна. Единствената причина крадецът да се появи точно тогава бе, че маската му бе необходима точно в *онзи* момент, в онова определено време за някаква определена цел, което подсказваше за доста шантави религиозни убеждения. Много шантави, много специфични и *много* силни — което със сигурност сочеше към култ.

Това сочеше и към нахлуването в апартамента ѝ. Преди векове маската бе имала някаква връзка с меч на Иназума. Предишната вечер маската на Камагучи и мечът на Марико бяха откраднати в разстояние от няколко часа. Това не можеше да бъде съвпадение.

Марико се замисли и върху това как престъпникът бе успял да открадне истинска униформа на спецчастите. Отрядът за специални операции беше единственият, с изключение на военните, който имаше

законното право на автоматично оръжие, затова щеше да е твърде меко да се каже, че държаха оборудването си под ключ. По-правилно бе да се отбележи, че кражбата на танк щеше да е по-лесна от кражбата на бронирана жилетка с емблемата на спецчастите. И въпреки това престъпникът бе успял да се оборудва изцяло.

Дали типовете от Божествения вятър разполагаха с вътрешен човек? Така ли бяха разбрали предварително за операцията? Или наистина бяха модерни нинджи? Бяха си откраднали екипировката по същия начин, както и меча ѝ? Като минаваха през стени? Това беше невъзможно, а Марико не вярваше в невъзможното. Тя бе детектив; вярваше в онова, което показваха доказателствата. А когато се окажеше изправен пред доказателство за нещо невъзможно, единственият избор на детектива е да преосмисли онова, което смята за „възможно“. В този случай това означаваше, че в Токио от двайсет и първи век действа клан нинджи.

Но върху това щеше да помисли по-късно. Сега трябваше да се разправи с един убиец на якудза, който се опитваше да я баламосва.

— Добре, да се престорим, че не знаеш защо им трябва маската — започна Марико.

— Казвам ти...

— Няма значение. Как са разбрали, че е у теб?

— Не знам.

— Стига де. Ако си някой колекционер на изкуство, тогава да, сигурно са дошли при теб специално, за да я търсят. Но ти не си. Просто обичаш да купуваш скъпи играчки, които те карат да се чувстваш наистина като висша класа, а не просто да се преструваш, че си част от нея.

— Това е моят дом — извика той и плесна готварския нож върху плота. — Няма просто да стоя тук и да слушам...

— Напротив. Не знаеш къде да намериш типовете, които търсиш. Имаш нужда от мен, *нее*? За да запазиш имиджа си. Изгубил си малката си играчка и искаш да си я върнеш, преди улицата да разбере, че си изгубил и цяла планина спийд. Веднага щом се разчуе, че Булдога не може да защити собствената си колибка... според теб колко време ще мине, преди някой да те приспи?

Той я погледна със сурова животинска ярост, която Марико бе виждала само веднъж — в очите на Шузо Фучида, докато се опитваше

да я накълца на парчета. Ако не се нуждаеше от нея, Камагучи щеше да я удуши още тук, на място. Марико не се съмняваше в това. Единствено не беше сигурна до каква степен мъжът умееше да се владее. Ако го притиснеше твърде много, той можеше да я убие и след това да търси разрешение на този малък проблем. Но отстъплението също не беше вариант. За булдозите, както и за якудза, битката бе преди всичко позиране. Да отстъпи означаваше да предизвика незабавно нападение.

Затова Марико реши да рискува и просто го погледна гневно.

А той се ядоса още повече.

— Приближаваш се адски близо до ръба, момиче.

— Така се прави, ако искаш да си гокудо.

За миг си помисли, че е отишла твърде далеч. Той шумно си пое дъх и изпъна широките си рамене — може би се подготвяше за кратка, но смъртоносна схватка, която щеше да струва на Марико живота ѝ. След това отметна глава назад и се разсмя.

— В теб гори огън, това е сигурно. Не съм сигурен дали искам да се бия с теб, или да те изчукам.

— Не съм сигурна какво ще ти се случи, ако опиташ което и да е от двете. И сега какво? Ще ми кажеш ли онова, което искам да знам?

18.

— Те са го прецакали — каза Марико. — Между другото светна зелено.

— *Кой* го е прецакал? — попита Хан. — Какво се случи горе, по дяволите?

— Зелено означава, че трябва да тръгваш — настоя тя.

Най-накрая той успя да отклони част от вниманието си от нея и да го насочи към шофирането на колата.

— Марико, стига де!

— Вече ти обясних — онези фанатици от култа. Божествен вятър.

— Не каза ли, че *той* е прецакал *тях*?

— Така си мисли Камагучи. Заяви, че купувачът се свързал с него преди около шест месеца чрез една от подставените му компании, някакво място за химически доставки в Одайба. Купувачът бил подставено лице на този Божествен вятър. Пазарувал уротропин с варели, плащал в дайши. Камагучи смята, че го е измамил да плаща двойно. Но според мен купувачът още от самото начало е знаел, че това е собственикът на маската и просто се е правел на глупав.

— Чакай малко — прекъсна я Хан. — Уротропин ли каза?

— Да.

— Значи нашият купувач произвежда МДА?

— Така изглежда — отвърна Марико, доволна, че Хан мисли като нея. Бутиков амфетамин като МДА отговаряше точно на психологическия профил на клиентелата от фанатизирани последователи на някакъв култ. Те повече си падаха по стимулантите и антидепресантите. МДА беше едновременно стимулант и халюциноген, религиозно преживяване под формата на хапче. Уротропинът може и да имаше стотици промишлени приложения, за които Марико никога не бе чувала, но в областта на наркотиците беше известен единствено като ключова съставка на МДА.

— Значи купувачът му трябва да е адски добър готвач — заключи Хан. — МДА се среща рядко, но това дайши е нещо друго. То

не само е най-добрият спийд, който се предлага на улицата; достатъчно евтино е, за да могат тези пичове да го продават с камиони.

— Мислиш ли, че са *гайджин*?

— Може би. Или поне си внасят химикалите отвън. Вземат си ги евтино; очевидно не го продават за печалба. Тази маска ли е единствената антика, от която се интересуват? Или сделката е включвала още подобни неща?

— Камагучи каза, че са искали само маската, и то само този път. Иначе винаги са купували уротропин. Но според мен крадецът на маската и крадецът на моя меч са един и същи човек.

Веждите на Хан подскочиха до средата на челото му.

— Сериозно? Да ти имам логиката.

Марико му обясни. Хан я погледна със съмнение.

— Нинджа клан през двайсет и първи век, а? Защо не започнеш отначало?

— Добре де — съгласи се тя, — последната част може и да е малко фантастична. Но трябва да признаеш, че е невероятно съвпадение тези два артефакта да бъдат откраднати в една и съща нощ.

Хан кимна, разклащайки дългата си коса.

— Така е — отвърна той, — но как това ще ни помогне да осъществим арест?

— Ами... не ни помага. Но въпреки това е вярно.

Марико се смути, но поне получи една одобрителна усмивка от Хан.

— Точка за Оширо — каза той. — Относно другото нещо, трябва да ти кажа, че просто не го схващам. Защо им е на тези момчета да продават спийд само за да произвеждат МДА? Защо просто не си го приготвят сами и напълно да отрежат Камагучи?

Марико сви рамене.

— Може би не могат. Може би там, откъдето идват, уротропинът не се намира лесно.

— Да, може би. — Хан се умълча намръщено и се загледа в предното стъкло. След известно време заключи: — Нещо не се връзва. За какво количество говорим? Колко уротропин им е продал Камагучи?

— По един варел на няколко седмици — отвърна Марико.

— Тогава защо още никой не е арестуван? Ако улиците бяха връхлетени от нова вълна психеделичен спийд, аз щях да науча за това.

— Очевидно си пропуснал дайшито.

— Да — кимна той, — и това направо ме вбесява. Моите хора ме издъниха. Но погледнато реално, в дневника никой няма да напише „дайши“, а просто „амфетамини“. Иначе досега да сме видели записано някъде „МДА“.

— Може би го продават зад граница? Не. Няма значение.

Хан също поклати глава. В Япония беше скъпо. Тукашните дилъри внасяха от Тайланд, Северна Корея, Камбоджа — от евтините пазари. Нямаше смисъл да се изнася. На Марико ѝ се искаше да бе стигнала до този извод няколко секунди по-рано, преди да каже онази глупост. Сигурно трябваше да е доволна, че бе успяла да хване грешката си, преди Хан да я поправи, но въпреки това се смути. Причината беше абсолютният ѝ перфекционизъм, страхът, че колегите ѝ мъже ще видят в нея момиче вместо полицаи. С Хан не се чувстваше толкова напрегната, но въпреки това и най-малката ѝ грешка я изгаряше като капчици горещо олио, пръснати от тигана.

— Това дайши — продължи тя, — какви са шансовете да е същото нещо, което намерихме снощи във фабриката? Искам да кажа, че трябва да е то, *нее*?

— Вероятно — отвърна Хан. — За да сме сигурни, трябва да арестуваме няколко купувачи, да вземем проби за сравнение...

Но аз се отклоних от темата. Да се върнем на срещата ти с Камагучи.

— Добре — каза Марико. — Значи нашият купувач си набелязва Камагучи, играе си с егото му, като му плаща двойно за уротропина, след което заявява, че иска маската, и намеква, че отново ще плати двойно...

— И Камагучи решава, че е попаднал на будала, защото онзи е плащал двойно месеци наред. — Хан се засмя невярващо. — Човек би си помислил, че един професионален престъпник ще е запознат с този тип измами.

— Да, никога не съм разбирала тези типове. Камагучи не е идиот. Дори не е мързелив. Няма да повярваш колко усилия хвърля, за да укрива приходите си. Ако работи и наполовина толкова усилено като продавач на коли, той пак ще може да си позволи апартамент в Ебису и никой от клиентите му няма дори да се опита да го изиграе така, както току-що беше изигран.

— Може би, но никой не плаща за кола с амфетамини.

— Нито пък с антични маски.

— Туше. — Хан се умълча замислено в продължение на няколко пресечки — което се оказа не чак толкова дълго, защото той караше доста по-бързо, отколкото Марико бе свикнала. — Чакай малко. Защо изобщо да му плащат?

— Кой? Божествения вятър?

— Да. Искам да кажа, че разбирам защо е искал да му се плаща в дайши вместо в брой. Собственият му продукт не струва и е скъп за производство. Дайши е много по-добър. Но защо тези пичове изобщо са му платили? Те очевидно са искали да откраднат от него; защо не са действали направо? Защо не са нахълтали вътре и не са отмъкнали маската още в самото начало?

— Ти би ли ядосал Булдога, ако не се налага?

— Ами не, честно казано. — Хан профуча на жълто през едно кръстовище. — Значи според теб какво е станало? Първоначално са се опитали да действат направо, но той ги е замотал...

— По-дълго, отколкото са били готови да чакат. — Марико кимна. — Мисля, че снощи времето им окончателно е изтичало и те са били отчаяни.

Двамата поседяха известно време мълчаливо; Хан шофираше, Марико гледаше през прозореца прелитащия край тях град и двамата размишляваха върху предположението.

— Добре — каза най-накрая той. — Ще го приема. И все пак цялата работа изглежда твърде добра, за да повярват Камагучи-гуми, че е истинска, не си ли съгласна? Те получават по-добър продукт, и то в големи количества, а от тях се очаква само да се разделят с някакъв химикал, който мухлясва в склада, химикал, който се използва за приготвянето на наркотик, който те дори не произвеждат.

— И какво от това? Това ли е голямата новина? Дилър се опитва да докопа качествена дрога на ниска цена? Не е кой знае какво, Хан.

— Не, интересува ме каква е далаверата за Божествения вятър. Ако една сделка изглежда твърде добра, за да е истина, то зад нея трябва да се крие измама, *нее*? А те са разполагали с *шест месеца* да я обмислят. Това трябва да е най-тъпата групичка наркочилъри, за която съм чувал.

— Ти мислиш като наркоченге. За да разгадаеш тази история, трябва да мислиш като последовател на култ.

— Ъх. — Хан се загледа надолу за секунда, после поклати глава. Засмя се на себе си и сподели: — Виждаш ли, точно заради *това* се нуждаем от теб, Марико. Ти непрекъснато се тормозиш, че си новак в „Наркотици“. Време е да престанеш. Аз плувам в тоя басейн от толкова време, че вече съм забравил за съществуването на такова нещо като суша. Ние се нуждаем от теб. Ти си земноводна.

— Боже, наистина знаеш как да накараш едно момиче да се чувства добре.

— Стига де, знаеш какво имам предвид.

— О, да, знам. Земноводна. Много секси. Това определено ще стане хит в бързите свалки.

Най-накрая успя да го накара да се изчерви.

— Хубаво — рече той, — значи съм неандерталец. Виноват. А сега ще ме научиш ли да мисля като последовател?

Марико си позволи една самодоволна усмивка.

— МДА е халюциноген, *нее*? Идеален за трипове на разни сбирки, общи молитви и други подобни. Така че може би... може би жрецът носи маската, за да подсили трипа.

— Какво искаш да кажеш? Че тези типове са последователи на дявола? Само, *моля те*, не ми казвай, че са ти откраднали меча, за да принасят човешки жертви.

— Не знам. Просто разсъждавам на глас. Но фанатиците са готови на всичко заради вярата си, *нее*? Това ще ни помогне да разберем защо са рискували толкова много, за да вземат маската и меча. Може да са им били необходими за някой ритуал, който трябва да се извърши в определен ден...

— Или Венера се е изравнила с Юпитер, или каквото там е станало. — Хан се замисли за миг и кимна. — Да, възможно е. Предполагам, че скоро ще разберем.

— Защо смяташ така?

— Пътуваме към спешното отделение. Един от нашите заподозрени е поискал адвокат.

19.

Марико не обичаше болниците. Предполагаше, че всъщност никой не ги харесва, особено ако, също като нея, наскоро е лежал в някоя от тях. След дуела си с Фучида тя прекара на легло цяла седмица, но не това бе породило неприязънта ѝ. Причината да се чувства толкова неспокойна в болниците бе смъртта на баща ѝ.

Трудно можеше да го обясни. В смъртта му нямаше особен драматизъм. Тя не го бе отнесла къврящ в спешното. Не беше до него в последните му часове. Въобще не бе ходила там. Знаеше, че е болен, когато отиваше на училище, но родителите ѝ бяха скрили от нея колко е болен. Той се чувстваше зле от доста време, достатъчно дълго, че всекидневният страх от смъртта постепенно да се притъпи. Наистина е смущаващо колко бързо едно семейство може да се върне към обичайната си рутина дори когато някой от членовете му умира. Да напазарува, да си напише домашните, да измие чиниите, татко има рак. Така че Марико постъпи в колежа с благословията на баща си, а после — в спомените ѝ бяха минали само няколко дни — майка ѝ се обади, за да ѝ каже, че е починал.

Години след това Марико съжеляваше, че не е присъствала в онази болнична стая. Или поне сама да беше избрала дали да отиде или не. На осемнайсет тя все още не можеше да взема решения, без да влага чувства в избора си; сигурно щеше да зареже всичко, без да се интересува от семестриалните си оценки и точно затова родителите ѝ не ѝ се бяха обадили. Познаваха добре дъщеря си.

И въпреки това Марико все още смяташе, че е трябвало да я оставят сама да вземе решение. Понякога, дори след всичките тези години, тя се опитваше да си представи стаята, където баща ѝ беше починал. Не разполагаше с никакви снимки. Никой не вади на подобни места фотоапарати. Марико никога не бе карала майка си да ѝ я опише — нито пък сестра си, като се замислеше, защото, макар и по-малка, Саори бе останала там до края. Доколкото ѝ бе известно, стаята, където беше починал баща ѝ, бе изглеждала точно като тази, в която стоеше в момента.

Марико никога не беше виждала мъжа, който се намираше в стаята, но бе виждала достатъчно жертви на побой. Той сякаш бе потънал в леглото си. И двете му очи бяха почернели. Огромен оток изпъкваше на дясната половина на челото му, от веждата до линията на косата, очевидно резултат от удар с тъп предмет; изглеждаше така, сякаш някой бе успял да натика цяло хлебче за хамбургер под единия му клепач. Небръснатите бузи над шийната яка бяха набръчкани. Устните му бяха нацепени. Ръцете му до лактите бяха покрити с възлести, посинели отоци — почти сигурно получени при опитите му да се предпази — но никоя от двете не беше счупена. Накратко, по стандартите на Камагучи-гуми той се бе отървал леко. Щеше да остане под наблюдение няколко дни, но нямаше да прекара остатъка от живота си в инвалидна количка.

Устата на заподозрения непрекъснато мърдаше. Първоначално Марико си помисли, че блънува, но след известно време видя, че той повтаря все едни и същи думи. Мантра. Погледът му се отмести към нея, бялото на очите му проблесна като пълна луна, неестествено ярко заради червеникаволилавите отоци, които ги обграждаха. Марико почти не го чуваше, но съдейки по начина, по който той я гледаше, очевидно говореше на нея. Но не това бе странното, а промъкващото се подозрение, че този мъж гледа към всички с този отсъстващ поглед. Това я възпираше да се приближи до него, за да чуе по-добре тази негова мантра.

Единственият друг човек в стаята бе оперативният медик от спецчастите, който изглеждаше толкова изтощен, че според Марико едва ли беше безопасно сам да се прибира с колата си вкъщи.

— Откакто го вкарахме в линейката, не е спрял да припява — обади се медикът. — Не е млъквал, нито е спал.

— На това му викат спийд — поясни Хан.

Марико бе стигнала до същия извод. Да остават будни дни наред сигурно бе нещо обикновено за членовете на култ, който забърква огромни количества амфетамини. От друга страна, продаването на толкова много стока вероятно осигуряваше достатъчно средства за правни услуги.

Докато влизаше в стаята, адвокатът вече бъркаше в джоба си за визитната си картичка.

— Полицаи — поздрави той и леко се поклони на Марико и Хан. Тонът му бе малко по-фамилиарен от приетото, облеклото му не отговаряше съвсем на безупречния стил, налаган от колегите му. Ризата му беше идеално изгладена, но бързайки към болницата, той не бе успял да я запаше добре. Костюмът му беше от второто най-добро качество, което означаваше много по-скъп от всичко, което Марико или дори лейтенант Сакакибара можеха да си позволят, но въпреки това не бе на нужната висота за критичното око на съдебната зала. Ако беше някой бизнесмен *гайджин*, никой нямаше да забележи тези подробности, но в един японски адвокат те говореха за гордост, арогантност, дори наглост.

Но това бе прикрита арогантност, арогантност по подразбиране, точно като качеството на визитките, които подаде с двете си ръце на Хан и на Марико. Те бяха изработени не от хартия, а от дърво, фурнир, по-тънък от картон и по-гладък от коприна. На него пишеше: ДЖИРО ХАМАЯ, СЪДЕБЕН АДВОКАТ.

Това изразяваше мълчалива покана към Марико и Хан да му подадат собствените си визитки и те нямаха друг избор, освен да се подчинят. Хамая вече беше поставил условията на техните отношения.

— Вярвам, че ще се съгласите — заговори той, — че Акахата-сан все още не е в състояние да издържи полицейски разпит.

Марико погледна към мъжа в леглото, в чиито очи искреше налудничав пламък. Устните му не спираха да мърдат в ритъма на мантрата.

— Акахата, така ли? На мен ми се струва годен да говори, съветник.

Хамая й се поклони с безразличие.

— Той говори, да, но не на хората в тази стая. Моли се на Джоко Дайши да освободи душите ни.

Хан и Марико се спогледаха многозначително. Тази сутрин за втори път срещаха думата „дайши“. Без да видят канджито й, нямаше как да разберат какво означава *дайши* — с едните два символа означаваше „монахиня“, с други два „мукава“ — затова когато Нанами им каза, че напоследък Камагучи-гуми разпространява дайши, наркоченгетата не можеха да направят кой знае какво с тази информация. Дайши можеше да е прякор, съставка, каквото и да е. Но в този контекст Джоко Дайши можеше да е само Великият учител

Джоко, същият *дайши* като Кобо Дайши, чието име бе известно на всички. Кобо Дайши беше псевдоним, даден на Кукай, монах от осми век, който бе допринесъл най-много от всички в японската история за разпространението на будизма. Несъмнено целта на името Джоко Дайши беше да предизвиква асоциации с Кобо Дайши, печелейки по този начин авторитет.

— Джоко Дайши, а? — Марико погледна към наркомана в болничното легло. — Нека позная: той е водачът на вашия Божествен вятър?

— Същият — отвърна Хамая с изпълнен с благоговение глас и се поклони, притворил очи. Напяването на Акахата премина от беззвучно мърдане на устни към едва доловим шепот и бързината му се увеличи двойно.

Без да е видяла канджито на Джоко, Марико не можеше да използва името за нищо. Хубаво щеше да е да разполага с нещо, което да впише в интернет търсачката. С удоволствие би измъкнала значението му и по старомодния начин, но не й се вярваше, че ако внезапно прояви желание да се присъедини към Божествения вятър и накара Хамая да й напише на едно листче името и адреса на шантавия си водач, номерът й ще мине.

Адресът му спокойно можеше да е психиатричното отделение. Марико не се съмняваше, че този Джоко Дайши е психопат и екстремист. Само един екстремист би могъл да породи у Акахата подобно чувство за лоялност; травмата в главата можеше да го убие, но дори тогава той щеше да отиде в гроба с името на Джоко Дайши на уста. Освен това бе убедена, че хапчетата дайши, които Нанами употребяваше напоследък, бяха директно свързани с мъжа, наречен Дайши, на когото се молеше Акахата. Един бърз поглед към Хан й подсказа, че той смята същото.

— Не е зле да го знаем — каза Хан. — Сега ще се опитам да позная от раз; Джоко Дайши смята да освободи душите ни, като ни накара да се надрусаме.

Хамая лекичко се подсмихна.

— Това би било незаконно, детектив.

— Добре, ами ако нещото, което използва за освобождаването, е МДА? — попита Марико, с което накара Хамая да насочи вниманието си към нея. Двамата с Хан си бяха създали навика да се редуват в

говоренето. Те действаха в хармония, всеки от тях предусещаше накъде се е насочил другият, перифразираха изреченията си, за да попречат на заподозрения да се съсредоточи, като същевременно не му позволяват да се отпусне. Тактиката им работеше и при адвокатите на заподозрените. — Яко надрусване с леки халюцинации — идеално за разни религиозни преживявания. Пласирай достатъчна част от него и сигурно ще можеш да поставиш началото на нов култ.

— Възможно е — подкрепи я Хан. — И за да се получи тази работа с култа, той, разбира се, ще се нуждае от редовни доставки, за да произведе достатъчно количество МДА.

— Момент — намеси се Марико, — вашият клиент не беше ли сключвал сделки с Камагучи-гуми за цели варели с уротропин?

— Точно така — каза Хан. — Прави го от месеци, нали? Знаете ли какво може да се направи с уротропина, Хамая-сан?

— Убеден съм, че нямам представа.

— Добре, но клиентът ви има — поклати глава Марико. — Тоест не може да няма. Все пак знае как да забърка спийд. В големи количества. Достатъчно, за да забогатее — дотолкова, че да си позволи да купува скъпи антики например. Маски, мечове, такива неща. Освен ако не реши да ги открадне, разбира се.

Хан тупна Хамая по рамото и прошепна:

— Тук му е мястото да кажете: „Според слухове“.

— Така, защо му е на човек, който обича да забърква амфетамини, да подари просто ей така цяла доставка? — попита Марико, изпреварвайки най-очевидното твърдение на Хамая. Тя реши, че няма да е зле да обсъдят това още тук, преди случаят да влезе в съда. Сосеки Урано, който отговаряше за транспортната компания на Камагучи-гуми, бе използвал същата защита минути след като Марико го изблъска през онази врата: сделка с дрога никога не е била осъществявана. Не са били предавани пари. В съда Хамая би могъл да заяви същото от името на Акахата — тъй като спийдът вече се намираще във владение на Камагучи-гуми, той очевидно беше тяхна собственост. Продажба не се осъществяваше, докато някой не заплатеше за стоката.

Това нямаше да помогне на хората на Урано. Наличието на наркотик в сградата бе достатъчно, за да ги обвинят. Но Акахата беше невинен до доказване на противното. Единственото му престъпно

деяние от онази нощ беше, че бе станал жертва на ужасен побой — освен ако Марико и Хан не докажеха, че е участвал в сделката, а в такива случаи обичайното доказателство беше наличието на голяма пачка пари. Двамата можеха да принудят Урано да издаде Акахата, но правдоподобността на свидетелските му показания нямаше да издържи при кръстосан разпит. Марико също можеше да се изправи на свидетелската скамейка, но щеше да ѝ е доста трудно да убеди съдебните заседатели в това, че Акахата е използвал петдесет или шейсет килограма спийд, за да откупи стара ръждясала маска, а още по-трудно щеше да е да обясни как се е сдобила с тази информация, докато се е мотала в кухнята на Ханзо Камагучи. Освен ако Акахата не се признаеше за виновен в престъпно притежание на забранена субстанция, Хамая щеше да го измъкне.

Но Хамая отхвърли изцяло тази линия на защита.

— Никой не раздава безплатно контрабанда, полицай.

— Нима? — попита Хан. Ако Марико го бе разчала правилно, той, също като нея, все още изчакваше.

Хамая им се усмихна леко.

— Моля ви. Тази ваша игра на размяна на реплики може и да свърши работа при някой беден злополучен джебчия, когото сте завлекли в стаята за разпит, но тук сме само професионалисти. Не е необходимо да обиждате интелигентността ми.

Хан изглеждаше като ударен от гръм. Устните му се движеха, но от тях не излизаше нито звук.

Марико се намеси:

— Какво искате да кажете, Хамая-сан? Нима признавате, че клиентът ви е виновен в престъпно притежание на забранена субстанция? В наркотрафик? В конспирация? Какво?

— Не искам да прозвуча арогантно, полицай, но нека изкажа предположение за вашите намерения. Вие очаквате от мен да заявя, че клиентът ми е невинен. Че не е участвал в наркосделка или нещо подобно. Тъй като не разполагате с никакви доказателства, смятате да убедите някой от другите ви заподозрени да свидетелства срещу него. Понеже сте добри в работата си, най-вероятно ще успеете и тогава клиентът ми ще бъде осъден на дълги години затвор. Това ли е планът ви в общи линии?

Никога през живота си Марико не се бе чувствала омаловажавана по толкова учтив начин.

— Тъъ — смотолеви тя.

— Сигурно се мислите за много умен — включи се Хан, чийто тон разкриваше, че изобщо не му допада някой да разгадава мислите му. — Добре, за тази игра са нужни двама. Вие всъщност не сте адвокатът на Акахата, нали? Работите за шефа му, този Джоко Дайши, каквото и да означава това, по дяволите...

— Великият учител на Пречистващия огън — вмъкна Хамая.

— ... когото, между другото, вече сме хванали за топките. Знаем, че е купувал уротропин, знаем какво забърква и знаем, че на улицата се е появил нов амфетамин, наречен дайши, който се продава като островърхи уши на Стар Трек фестивал. Освен това знаем, че Камагучи-гуми пласират този наркотик и е само въпрос на време да докажем, че вашият клиент е тяхното момче за доставки. И сега вашето момче е в ръцете ни, а вие имате само един бръщолевещ наркоман, който цял ден ръси безсмислици. Шефът е започнал да се тревожи, че неговият подчинен може да изтърси нещо уличаващо, затова ви е изпратил тук да овладеете ситуацията. Как се справям дотук? Това ли е в общи линии планът?

Смехът на Хамая смрази до кости Марико. Обикновен смях, който казваше „добре, хванахте ме натясно“, щеше да ѝ е достатъчен. Дори би приела презрителния „вие, ченгетата, сте толкова тъпи“ смях или дори високомерния „аз съм твърде голяма хапка за вашата уста“ смях — *нещо*, което да ѝ покаже, че Хан е абсолютно прав. Невесела усмивка. Леко преглъщане. Едва доловим проблясък на вина. Нещо. Но смехът на Хамая носеше съвсем различен подтекст: *Не само си на грешния стадион, ами направо си объркал спорта. Дори не е нужно да се притесняваме от теб. Нямаш и най-малката представа с какво си имаш работа.*

Хан пропускаше нещо. Нещо голямо. И Марико също не можеше да го забележи.

Тя направи онова, което правеше винаги при подобни обстоятелства: съсредоточи се върху детайлите. Не го правеше умишлено; просто така беше свикнало съзнанието ѝ. И първото нещо, което забеляза, бе студената светлина в очите на Хан. Той не изпитваше безпристрастно любопитство като Марико. Беше вбесен.

Детективският ѝ ум веднага започна да търси връзки. Бе виждала Хан ядосан и преди. Когато губи потенциална победа в съда заради обикновена техническа подробност. Но сега беше различно. Този път губеше потенциална победа, защото адвокатът на престъпника бе адски добър в работата си. Гневът му също беше по-различен. Както когато губи голям залог на масата за покер у лейтенант Сакакибара в четвъртък вечер, като проиграе сигурна ръка. Такъв тип гняв. Хан не обичаше хората да ровят из съзнанието му. Или по-скоро не обичаше да го правят непоканени. Марико можеше да го прави колкото си иска. Те бяха партньори. Но когато Хамая го направи, той наруши най-свещеното лично пространство. Нахлу в светая светих. И заради това Хан бе готов да се сбие с него.

— Хан — Марико застана между партньора си и Хаяма, — защо не излезеш за секунда навън?

— Този задник е наясно, че клиентът му е виновен.

— Знам.

Лицето на Хан започна да почервява. Той погледна Хамая право в очите и заяви:

— Той ще каже на клиента си да бяга. Ще го насърчи и ще помогне на известен престъпник. Няма просто да стоя тук и да му позволя да го направи.

— Нямате друг избор — каза Хамая развеселено. — Боя се, че досега Акахата-сан не е бил обвинен в нищо и докато не убедите някой от другите заподозрени да свидетелства срещу него, ще разполагате единствено с една невинна жертва на нападение и нейния адвокат.

— Направете си услуга и млъкнете — изсъска Марико, като го стрелна с гневен поглед през рамо. — Хан, трябва да излезеш. Навън. Веднага.

— Майната му на този...

— Моля те. Заради мен? Аз ще се справя с него.

Хан се спря за миг, напрегнат, сякаш се канеше да скочи. От мястото, на което се намираше, Марико започна да обмисля коя задържаща хватка да приложи. След това Хан се обърна и излезе навън, затръшвайки вратата зад гърба си.

— Бих казал, че това привлече вниманието на сестрите — подхвърли Хамая.

— Вие сте задник — каза Марико.

— А вие, сержант, сте нагазили в дълбоки води. Не можете да направите нищо, за да попречите на клиента ми да излезе оттук...

— Да го изкарат с инвалидна количка.

Хамал призна правотата ѝ с леко кимване.

— Както предпочетете. Двата с него ще си тръгнем скоро. Ще се наложи да обмислите изключително внимателно следващите си действия.

Сега беше ред на Марико да признае правотата му. Тя, Хан и Хамая го знаеха предварително: без заповед бе незаконно да следят Хамая или Акахата. Те не бяха заподозрени в по-мощен заговор — все още не. Този заговор, какъвто и да беше той, тъкмо започваше да се оформя в съзнанието на Марико. Джокко Дайши бе свързан с наркотика дайши, който пласъорите разпространяваха по улиците. Поне това беше сигурно. Този адвокат и неговият луд религиозен клиент също бяха свързани. А Акахата не бе слабото звено сред заговорниците. Това беше грешката на Хан. Акахата бе актив, а не пасив и беше достатъчно важен, за да се наложи Хамая да го измъкне от ръцете на полицията още преди да е безопасно от медицинска гледна точка.

Най-доброто, което им оставаше, бе да проследят тези двамата до Джокко Дайши и Хан го беше предвидил. Донякъде това бе причината да е толкова ядосан — Хамая се беше усетил и ги бе изпреварил. Ако разполагаха с няколко часа повече, Марико и Хан щяха да си осигурят съдебно разпореждане. Тогава проследяването на Акахата и този тефлониран адвокат щеше да е най-лесната работа на света. А сега, защото не бяха успели да направят това изключително просто нещо, един опасен човек щеше да се озове на свобода и много скоро щеше да направи нещо много лошо.

Не той беше откраднал мечата. По време на кражбата се бе намирал в спешното отделение. Но Марико не се и съмняваше, че Акахата е опасен. Защото през цялото време, докато се беше намирала в стаята, той не бе свалил погледа си от нея, припаяйки мантрата си. Беше мъж с мисия и нямаше да се откаже, докато не я видеше изпълнена. Фанатизмът му бе поне толкова силен, колкото и наркотиците в тялото му. Той не беше спал. Всяко негово дихание бе посветено на каузата му. И каквато и да беше мисията му, тя бе далеч по-значима от увеличаването на последователите на култа му чрез дрогирането на неколцина души. Не това „освобождаване на душата“

бе имал предвид Джоко Дайши. Марико не можеше да го докаже, но вътрешното ѝ чувство не допускаше други заключения.

Хората, попаднали под влияние на наркотици, бяха поподатливи. Акахата и Джоко Дайши възнамеряваха да манипулират мнозина и Марико искаше да узнае защо.

След няколко минути трябваше да направи своя избор. Можеше да забрави за дълга си, за необходимостта от достатъчно основания и да последва като сянка Хамая и Акахата, докато не я отведат до този загадъчен Джоко Дайши. Или можеше да направи онова, което бе редно, и да остави двамата си най-добри свидетели да тръгнат по безкрайните улици на Токио и повече да не ги види — или още по-лошо, да ги види едва когато вече щеше да е твърде късно.

Тя излезе навън, за да потърси Хан, но от него нямаше и следа. Марико трябваше да вземе решението си сама. Голяма част от нея смяташе, че това е труден избор, но дълбоко в себе си тя вече знаеше точно как да постъпи.

КНИГА ЧЕТВЪРТА
ПЕРИОД МУРОМАЧИ, ГОДИНА 148 (1484 ОТ
Н.Е.)

20.

Кайда напусна повърхността и се върна в света, където се чувстваше повече у дома си, отколкото навсякъде другаде.

Днес водата беше студена, но това не ѝ пречеше. С наслада усещаше как двата студени потока се затопляха, навлизайки в ушите ѝ. Под вода не можеше да я достигне нито една подигравка. Под вода всички бяха безмълвни.

Торбичката ѝ с пясък придърпа глезените ѝ и бързо я повлече надолу към кораловия риф. Вдясно от себе си видя как другите три *ама* също порят водата с ръце: Миоко, слаба и стройна като акула; Киоко, по-закръглена, приличаща повече на риба фугу; Шиоко, ниска и силна, която размахваше ръце над главата си, за да ускори спускането си. Шиоко винаги се опитваше да навакса, да изпревари другите две; Миоко винаги беше водачката, а Киоко винаги просто я следваше, поредният делфин в стадото. От това разстояние те изглеждаха просто като светли петна в синьото море, но Кайда ги разпознаваше с лекота.

Радваше се, че трите бяха избрали да се гмуркат край Главата на сепията, продълговатата изпъкнала скала и кораловия риф, който се намираше на три-четири дължини от нея. Докато пътуваха насам, подигравките на Миоко бяха особено груби — затова и Кайда изпита такова облекчение при завръщането си към тишината на водния свят — а когато Миоко беше такава заядлива, лошите думи намираха начин да се превърнат в лоши дела. Другите две момичета не бяха зловни като нея; всъщност те се страхуваха от Миоко, може би дори колкото Кайда. Но нямаше никакво значение дали се водеха по нея от лоялност, или просто за да избегнат подигравките ѝ.

А това, че днес на греблата бе Сен, влошаваше нещата още повече. Той беше глупак, с ум като на морска костенурка. Бе достатъчно съобразителен, за да гребе, когато му се кажеше, но не и да направи разлика между подигравателна и приятелска усмивка. Когато хапливите забележки на Миоко караха другите да се смеят, Сен разбираше единствено, че трябва да се смее заедно с тях. Ако Миоко не се задоволяваше само с приказки, Кайда не можеше да разчита, че

Сен ще се намеси, макар той да бе голям мъж, а четирите момичета да бяха още малки.

Пясъкът се завихри около краката на Кайда, когато тя достигна до дългите ластари на мозъчните корали, които всички в селото наричаха Пипалата. Ята от коралови рибки се пръснаха настрани като издухани от вятъра и червените им, бели и жълти телца запърхаха като хиляди знаменца. Премина студена вълна. Кайда се намираше на две или три дължини по-дълбоко от Главата на сепията и когато погледна нагоре, видя останалите, които плуваха с равномерни, грациозни загребвания. Танцуваха като три бели делфина зад стената от раирани коралови рибки.

В сравнение с тях движенията на Кайда изглеждаха тромави. Тя подпъкна чуканчето на лявата си ръка през дръжката на торбичката с пясък, а с дясната извади своя *кайгане* и подпъкна металното му острие между корала и черупката на най-близката стрида.

Тя се оказа доста упорита и тъй като момичето не можеше да понесе мисълта да счупи красивите зелени клончета на корала, откъртването ѝ отне доста време. Другите *ама* вече се издигаха към повърхността. Те сигурно носеха не само една нещастна мида в торбичките си. Дробовите на Кайда пареха, но тя не пожела да се издигне нагоре.

Намери втора стрида, прикрепена на още по-дълбоко място от първата. Подмина я и забеляза трета, която беше доста по-мъничка. Четвъртата вече си заслужаваше, затова се спря и се залови за работа със своя *кайгане*.

Не знаеше какво я накара да погледне нагоре. Когато го направи, трите бели делфина вече не се гмуркаха край Главата на сепията. Кайда погледна към дъното на лодката, с надеждата да види там трите други *ама*. Едва когато зърна гмуркащата се към нея Шиоко, тя разбра, че я нападат.

Две ръце се вкопчиха в дясната ѝ китка. Това бе Киоко, най-силната от всички; Кайда разбра, че не може да освободи ръката си.

Тънки ръце се плъзнаха откъм гърба ѝ като чифт змиорки. Това сигурно беше Миоко. Тя винаги предпочиташе сама да нанася най-лошите удари. Кайда удари с главата си назад, с надеждата да я улучи навреме, но Миоко беше подготвена. Сигурно бе навела главата си

напред, защото черепът на Кайда се удари в нещо твърдо, а не меко и хрущящо като нос.

Миоко я стисна през гърдите с бързината на удар с чук. Кайда повърна и последния останал в дробовите ѝ въздух. Пред погледа ѝ заплуваха черни петна.

Тя се опита да освободи дясната си ръка. Щеше да покаже на Миоко колко дълбоко може да реже *кайгане*. Но Киоко я стискаше здраво. В този миг Шиоко също стигна до нея и трите заедно издърпаха Кайда на половината разстояние до повърхността, преди да я пуснат.

Но само на половината. Кайда не можеше да се оттласне от дъното, а и не се намираше достатъчно близо до повърхността, за да е сигурна, че ще успее да изплува. Пред погледа ѝ вече танцуваха черни петна. Разполагаше с части от секундата, за да реши: да се гмурне надолу — винаги труден избор — или да се опита да стигне до повърхността без помощта на оттласкването.

Тя заплува право нагоре, ритайки като полудяла с крака. Дробовите ѝ се гърчеха толкова силно, че едва не повърна. Когато изскочи над водата, вдъхването ѝ беше шумно, тежко, като на птица. Трябваше да си поеме дъх още пет или шест пъти, преди да чуе смеха на Миоко, който поведе хора от гласове.

Кайда повърна в лодката и предизвика нов взрив от смях. Лодкарят Сен също се смееше; през дървения корпус на лодката Кайда чувстваше вибрациите от дълбокия му, глупав смях. Тя изплю събралото се в устата ѝ повърнато върху крака му и веднага съжали за това. Той не го заслужаваше; просто бе най-близката цел. Беше твърде глупав, за да разбира какво прави. А сега Кайда нямаше повече повърнато в устата си, за да наплюе Миоко и останалите.

Гмурна се отново под водата, не за да заглуши смеха им, а за да си изплакне устата. Остана известно време там, като пълнеше устата си със солена вода и я изплюваше, докато вкусът на жлъчка не се отми. След това изплува на повърхността, пое си дълбоко дъх и отново се гмурна, за да прибере своите *кайгане* и мида.

Този път другите три не я последваха. Веднъж беше достатъчно. Сигурно щяха да се задоволят да я наблюдават от повърхността и да обсъждат колко резки са движенията ѝ. Дори тишината на водата не бе достатъчна, за да накара гласовете им да замлъкнат в съзнанието на

Кайда. Тюлен без перки. Костенурка без плавник. Бяха я наричали и с много по-лоши имена. Очевидно все още не се бяха отегчили.

Кайда се чудеше какво ли бе направила, за да заслужи такива сестри.

Този път имаше достатъчно въздух, когато се оттласна от дъното, макар че през цялото време, докато плуваше към повърхността, си мислеше как на косъм се е измъкнала от удавяне. Отново. Номерът с откъсването от морското дъно беше поредното изобретение на Миоко. Тя наистина бе виртуоз в жестокостите. В някой от следващите дни Кайда нямаше да успее да изплува на повърхността и се чудеше дали тогава Миоко пак щеше да се смее.

Беше сигурна, че другите ѝ две доведени сестри нямаше да го направят. Киоко си бе нацелила Кайда само за да се впише в групичката. Също като риба прилепало, тя се бе прикрепилa към акулата, за да не пострада. Шиоко не толкова беше зла, колкото обичаше да се състезава. Тя бе най-младата, винаги се опитваше да направи впечатление, беше обсебена от нуждата да се докаже. Когато прояви истинска злоба, Кайда я прие като един вид емоционално карате, породено от някакво неясно чувство, че така ще успее да защити крехкото си самосъзнание. Жестокостта на Миоко беше от почист вид, изпълнена с омраза. Тя задоволяваше злостните си пориви просто защото ѝ бе забавно. Кайда знаеше за малките животни, които понякога попадаха в капаните ѝ, и онова, което Миоко правеше с тях. А след като се сдоби с грозна и саката доведена сестра, тя разшири вкусовете си.

Кайда разби гребена на една голяма вълна и видя, че останалите вече се топлеха около малкия мангал в лодката на Сен. Когато Кайда стигнеше там, чайт вече щеше да е свършил — несъмнено „разлян“ през борда, ако не го бяха изпили всичкия. Това не ѝ пречеше. Гневът щеше да я топли. Но тя забеляза, че вятърът духа силно, че вълните са доста по-високи, отколкото бяха допреди няколко минути. Задаваше се буря и тя приближаваше бързо и яростно.

21.

В момента, в който корабът на странниците се появи пред очите ѝ, Кайда знаеше, че е обречен, и въпреки това видът му я изпълни с оптимизъм. Всеки път, когато видеше кораб, тя си мечтаеше да се озове на борда му. В нейните очи Ама-мачи не беше село, а затвор и корабите бяха единственият начин да се махне оттук.

Особеностите, които превръщаха Ама-мачи в идеално място за селище, бяха същите, които го правеха най-суровия затвор. Голите черни скали, които се спускаха към брега от три страни, го защитаваха от най-силните бури и от нашествениците. Вълните, които се разбиваха неуморно в скалите, както го бяха правили от хиляди години, оформяйки заливчето, отблъскваха назад всеки, който се опитваше да доплува до него. Те бяха създали и брега, на който се издигаха колибите на Ама-мачи, скупчени като групичка патенца край майка им, дарителката на живот.

На югозапад редицата от зъбати скали, известна като Пастта на Рюджин, отбелязваше границата между заливчето и откритото море. Тя бе четвъртата стена на затвора на Кайда, безжалостна, мамеща, но непредаваща изход. Там се намираха най-големите акули, най-силните насрещни течения, най-студените потоци. Назъбената, начупена стена на Пастта защитаваше от всички тези заплахи, но същевременно ограничаваше всяка млада жена, която мечтаеше някой ден да отплува към хоризонта и никога повече да не се върне.

Надеждата за бягство изпълваше Кайда само когато пред погледа ѝ се появеше някой кораб. Дори този нов кораб, който профуча с разпънати платна покрай Пастта на Рюджин, накара сърцето ѝ да се разтупка, макар да знаеше, че странниците и техният кораб скоро щяха да бъдат погълнати от вълните. Старейшините казваха, че до другите села може да се стигне единствено по море. Скалите, които обграждаха Ама-мачи, бяха вулканични, остри и крехки, но дори и да бяха меки като бебешка кожа, пак щяха да са твърде стръмни. Преди време, когато все още имаше две ръце, Кайда се бе изкачила веднъж на върха просто за да види какво има там. Но горе не се виждаха други села,

нямаше дори път; тя откри само непроходими, обрасли с гъста растителност хълмове, а обратното спускане беше толкова трудно, че едва не я уби.

Тогава Кайда все още имаше причина да иска да се върне. Майка ѝ още беше жива. Баща ѝ все още признаваше съществуването ѝ, макар че предпочиташе да има син пред дъщеря. Но дори в онези дни Кайда смяташе, че Ама-мачи е твърде малко за нея. Момчетата бяха скучни, а момичетата бяха жалки. Добре че беше най-добрата ама на нейната възраст — по-добра дори от повечето жени на двайсетина и трийсетина години — защото единственото място, където се чувстваше нормална, бе под водата. Сега желанието ѝ да избяга оттук беше дори още по-силно, но Кайда знаеше, че опитът да се изкатери отново на скалите нямаше да ѝ помогне. Как би могла да оцелее сред хълмовете? Там нямаше коралови рифове, където да търси храна, нито пък водопади или канали за улавяне на дъждовна вода за пиене. Нямаше кой да ѝ каже коя посока накъде води; в спомените ѝ всички хълмове изглеждаха еднакво.

Не, единственият начин да избяга от Ама-мачи беше да отплава до друго село, а тя нямаше да получи позволение да го направи, докато не навършеше петнайсет години. Хиляди пъти си бе повтаряла да забрави за бягството, но въпреки това всеки път, когато се появеше някой кораб, сърцето ѝ я предаваше. Всеки път се изпълваше с надежда.

В този кораб нямаше надежда. Той беше най-големият, който Кайда бе виждала някога, но въпреки това знаеше, че надежда няма. Корабът на странниците беше червен, с три мачти и издути от вятъра платна и препускаше пред бурята, която се спускаше върху него като стадо баракуди. Килът му пореше вълните и разпръскваше панделки от пяна. Цветният дракон на носа му изрева предизвикателно, когато се стрелна право към Ноктите.

Кайда чуваше ахканията около себе си и макар да не сваляше очи от умиращия кораб, знаеше, че сигурно цялото село се е събрало на брега, за да гледа. Дъждът се лееше като из ведро, но гледката на обречения кораб беше толкова хипнотизираща, колкото и ужасяваща.

Вероятността капитанът му да забележи Ноктите на Рюджин беше нищожна. Приливът бе висок; скалите бяха скрити под водата. А и корабът очевидно не идваше от някое близко до Ама-мачи място.

Капитанът му не познаваше тези води. Старейшините винаги казваха, че другоземците не ценят мъдростта на *ама*. Никога не наемаха местни да ги прекарват през тукашните води, затова крайбрежието беше осеяно със стотици корабокрушения.

Понякога старейшините грешаха, но не и тази вечер.

Като че ли боговете се бяха наговорили да принудят Кайда да гледа как надеждите ѝ потъват и се удавят. Облаците по целия хоризонт бяха черни, но между тях и гневното море се виждаше една дълга лента златисто небе, а в средата ѝ, точно на хоризонта, слънцето гореше като кръгло червено въгленче. Корабът на странниците профуча покрай слънцето. Всеки зъб в Пастта на Рюджин се оцъкляше черен като око на акула право в червения му нос. Несъмнено капитанът бе видял Пастта. Несъмнено вълна от облекчение беше заляла кормчията му, който бе решил, че е успял да я премине невредим. Това беше всеобща грешка.

Ноктите разпраха търбуха на кораба и го накараха да спре на място въпреки големината и скоростта му. Десетки мънички човешки фигурки се затъркаляха напред, безпомощни като рачешки бебета пред огромна пенеста вълна. Неколцина от моряците изчезнаха зад борда. Други се докопаха до планшира и се вкопчиха с всички сили в него.

Огромна вълна се издигна вляво от носа му, достатъчно голяма, за да отхвърли настрани която и да е рибарска лодка. Лодките на *ама* сигурно щяха да успеят да се освободят от Ноктите, но корабът на странниците беше твърде тежък, твърде обемист, газеше твърде надълбоко. Вълната се удари странично в него и го разцепи на две.

Някой на брега изпищя. Другите се развикаха, но Кайда чуваше от устата им само глупости. Онези моряци сигурно щяха да заплуват към тях. Повечето щяха да умрат. Дъждът се усили, шибайки лицето на Кайда, като едва не я ослепи. Останалите събрали се на брега селяни притискаха ръце към челата си, създавайки нещо като стряха над очите си. Кайда имаше само една ръка, но въпреки това се опита да заслони очите си, за да вижда по-добре. Хипнотизирана и ужасена, тя наблюдаваше агонията.

Озовалите се във водата моряци разбираха защо Ноктите са толкова опасни. Едно невидимо течение ги отхвърли от Ноктите към неравните зъби на Пастта, сякаш Рюджин се хранеше. Морският дракон беше ненаситен. Кайда го знаеше твърде добре. Той бе

погълнал майка ѝ и за десерт беше взел лявата ръка на момичето. И това се бе случило в много по-спокойно море.

Кайда гледаше как вълните размазват един след друг мъжете върху скалите на Пастта не защото искаше да го види, а просто защото не можеше да откъсне очи.

— Погледнете я — чу тя гласа на Миоко. — Изглежда така, сякаш всеки момент ще заплаче.

— Наистина — потвърди Киоко послушно, както винаги.

— Изплачи големите си жабешки очи — каза Шиоко. — Те и без това вече са наполовина изскочили от главата ти. *Нее?* Миоко? Очите ѝ приличат на бръмбари.

Кайда дори не погледна към сестрите си. Мъжете умираха пред очите им, а те пак намериха време да се заяждат с нея. Замисли се дали да не издърпа една лодка на брега и може би да накара баща си и неколцина от приятелите му да ѝ помогнат да спаси някого. Но тази мисъл не се задържа дълго; отхвърли я с такава лекота, както морето хвърли поредния моряк в Пастта. Прибойт беше достатъчно силен, за да уплаши дори най-силните гребци в селото, а ако успееш по някакъв начин да изминат и половината път до Пастта, дори сто гребци нямаше да са достатъчни, за да задържат лодката стабилна в морето. За другоземците лодката, пълна със спасители, щеше да е просто поредното твърдо нещо, в което да се разбиват главите им.

Но въпреки това Кайда наистина желаше да догребе до тях, за да ги спаси. Искаше ѝ се да не се тревожи за това или поне да не ѝ личи толкова. И естествено на Миоко ѝ стигаше да види изражението ѝ, за да открие мунициии за следващата си атака.

— Горката Кайда — заговори тя с подигравателно-хленчещ тон. — Искаш ли да доплуваш дотам, за да си намериш съпруг? Може би трябва да го направиш. Никой от мъжете в Ама-мачи няма да те вземе.

Аз не бих ги взела, помисли си Кайда, а и половината от тях вече са те имали. Тя беше чувала какво прави Миоко с момчетата от селото. Правила го бе дори с възрастни мъже. Беше го направила и на Сен с ръка, но само донякъде, след което бе избягала със смях, докато той вилнееше и крещеше. Опитва се да я последва, препъвайки се в омотаните около глезените му панталони, а членът му стърчеше измежду краката му. Цялото село знаеше за избухването на Сен, но не и как го беше причинила Миоко. Кайда обаче знаеше. Чула го бе от

собствената уста на Миоко, точно както беше чула и всичко останало: прошепнати хвалби в тъмното, след като всички си бяха легнали, след като бащата на Кайда бе приключил с шумоленето, пъхтенето и грухтенето с майката на Миоко, след като беше утихнал смехът на момичетата. Никоя от тях не знаеше, че Кайда ги чува, също както никоя от тях не знаеше, че Кайда може да чува обидите им въпреки ромолящия дъжд. Тя никога не даде да се разбере.

Миоко повтори подигравката си на по-висок глас. Киоко ѝ подражаваше като маймуна, а Шиоко се опита да надмине и двете. Върви да си уловиш съпруг. Не, гмурни се, за да си намериш съпруг. Ще предпочетат да се удавят, вместо да те вземат. Всичко бе толкова предвидимо. Дори не беше необходимо да викат, за да ги чуе Кайда.

Но те я познаваха толкова добре, колкото ги познаваше и тя. Знаеха, че иска да избяга. Знаеха, че корабът на другоземците олицетворява надеждата и знаеха какво означава разбиването му на парчета за Кайда. Но разбираха погрешно надеждата ѝ. Тя не беше злобна като Миоко. Не искаше да види как тези мъже умират. И въпреки това за нея нямаше да има значение, ако не оцелеят. Дори никой да не стигнеше до брега, те бяха твърде много, за да остане незабелязано изчезването им. Някой щеше да дойде да ги търси. Някой, чийто кораб щеше да напусне това място с Кайда на борда си.

Докато гледаше как последните моряци се държат за върховете на зъбите на Рюджин, блъскани от вълните, вкопчени отчаяно в живота, макар смъртта им да бе неизбежна, Кайда почувства лекичък прилив на надежда. Независимо дали някой очакваше да намери оцелели, спасителният кораб със сигурност щеше да се появи. Не само заради моряците. Корабът им беше масивен, скъп и вероятно бе тежко натоварен. Със сигурност щяха да дойдат да го търсят. И когато пристигнеха, Кайда възнамеряваше да тръгне с тях и никога повече да не се върне тук.

22.

Когато другоземците най-последно пристигнаха, те дойдоха по суша, а не по море.

Това беше странно. Дори повече от странно. Там горе нямаше нищо: нито пътища, нито дори пътеки. Никакви села, никаква храна, никаква вода. И въпреки това те се появили, малка върволица от мъже, чернеещи се на фона на залязващото слънце.

Дойдоха девет дни след като потъна големият червен кораб, но Кайда веднага разбра, че са дошли заради него. В Ама-мачи другоземци не идваха. Тук нямаше нищо за тях — нищо, освен ако Ноктите на Рюджин не бяха докопали някое от техните съкровища. Точно затова Кайда се измъкваше навън рано всяка сутрин и се гмуркаше край мястото на корабокрушението.

Когато за пръв път забеляза странниците, тя тъкмо пореше водата над корабните останки. Слънцето не се бе издигнало достатъчно високо, за да могат лъчите му да достигнат Ама-мачи, затова селяните все още спяха. Това означаваше, че Кайда единствена ги беше забелязала. Само ако бе успяла да намери онова, за което бяха дошли, тя щеше да им го достави, преди някой от останалите да се е събудил. Каквото и да търсеха странниците, Кайда би могла да го използва, за да откупи отпътуването си от Ама-мачи. Нямаше значение къде щяха да я отвеждат, дали щяха да я вземат със себе си в техния дом, или просто щяха да се отърват от нея, щом им омръзнеше. Всичко беше по-добро от Ама-мачи.

Тя си пое дълбоко дъх и се гмурна право надолу. Разбитият кораб се намираше точно под нея — поне предната му половина — и на тази дълбочина изглеждаше пурпурен, а не червен. Вляво от нея се издигаха Ноктите на Рюджин, остри и страховити. Около тях обикаляше малко стадо от риби чук, само пет или шест, недостатъчно, за да представляват заплаха за Кайда. Без да им обръща внимание, тя се гмурна още по-надълбоко.

Носът на търговския кораб сочеше право към пропастта, която селяните наричаха Цепката на проститутката, име, което Кайда не

можеше съвсем да разбере. Единственото, което знаеше за проститутките, бе, че в селото им няма такива и че те понякога правеха точно онова, което Миоко правеше на момчетата с ръцете и устата си в тихите, уединени местенца в селото. Цепката беше единствената пукнатина в обширния черен скален риф, който формираше дъното в тази част от залива. Белият морски пясък се намираше много по-надълбоко, чак на дъното на Цепката, по-дълбоко, отколкото някоя *ама* от Ама-мачи се бе гмуркала някога. Сега озъбеният дракон, който някога бе стоял на носа на кораба на другоземците, лежеше заровен в пясъка, а злополучният кораб се беше заклецил между остриите черни стени на Цепката.

Никой от селото не смееше да се гмурка тук. Не и след корабокрушението. Уловът обикновено беше добър; широкото скално дъно се намираше на малка дълбочина и бе осеяно със стотици дупки, в които да растат стриди. В спокойни дни една или две лодки рискуваха да минат покрай Пастта и Ноктите, за да хвърлят котва тук. Тази сутрин морето беше спокойно като спящо бебе, но Кайда знаеше, че ще бъде единствената, която днес ще се гмурка тук. Всички останали се страхуваха от призраците. Твърде много мъртви моряци, казваха те. На брега бяха изхвърлени само три тела (и Миоко, разбира се, не пропусна възможността да попита дали Кайда няма да помоли някой от тях да я обладае и да я забремени, за да може да го задържи). Трите тела бяха изгорени в обща погребална клада, но духовете на онези, които бяха погълнати от вълните, нямаше да получат такова изкупление. Това означаваше десетки гладни призраци, затова всички се стараеха да стоят надалеч от големия червен корабокрушенец.

Кайда се притесняваше повече от акулите, отколкото от призраците, а тук те не представляваха голям проблем. Големите не харесваха силното насрещно течение, което минаваше покрай Ноктите, а малките, които можеха лесно да преминат през течението, бяха по-опасни за рибите, отколкото за хората. Всъщност опасни бяха не акулите, които можеше да види. Трябваше да се притеснява за онези, които не се виждаха. Една *ама* знаеше за какво да внимава, как да разпознава агресивната акула от онази, която просто искаше да грабне торбичката ѝ и да отплува. Но имаше и акули, които удряха толкова силно, че можеха да те изпратят в безсъзнание, след което изчезваха

толкова бързо, че *ама* дори не осъзнаваше, че е била ухапана, докато кръвта не се появи във водата.

Макар че не акулите я притесняваха. Онези неща, които тя си *представяше*, че са там долу, бяха по-страшни от истинските. Онова, което наистина я плашеше, беше самият кораб.

Търбухът му зееше срещу нея, синя дълбина, преминаваща в чернота. Странно, че най-много я плашеха празните места, където липсваха части. Вероятно обвивката на кораба бе най-опасната. Дупката в нея представляваше безформен отвор от стотици стърчащи дъски и греди, като всяка беше достатъчно остра, за да успее да я прониже, ако Кайда не преценеше правилно течението. Строшени гребла, също толкова остри, висяха от оплетените въжета, полюлявани от вълните. Те също можеха да я пронижат или пък въжетата можеха да се оплетат около глезените ѝ, дори около шията, ако течението и лошата карма се обърнеха срещу нея. Но онова, което я плашеше най-много, бяха онези дълбоки тъмни ями, които някога бяха представлявали трюмове. Двата, наместени един върху друг, разделени от начупената равнина на палубата.

Кайда не обичаше затворени пространства. Гърлото ѝ се стягаше всеки път, когато усещаше, че стените са се приближили твърде много. Под водата бе още по-зле, и то не защото биещото ускорено сърце изгаряше по-бързо въздуха в тялото ѝ. Този студен, мокър, тих свят беше нейният дом. Не ѝ харесваше да се чувства уплашена тук.

Но каквото и да бяха дошли да търсят другоземците, то щеше да се намира или в тези дълбоки сини ями, или изобщо нямаше да е тук. Пастта на Рюджин бе сдъвкала другата половина на огромния червен кораб и я беше изплюла обратно в морето. Кайда я бе потърсила. Дори се беше осмелила да доплува до самата Паст, да се вкопчи здраво в един от зъбите, за да може да гледа под водата толкова дълго, колкото ѝ позволяваше дъхът. Там не се виждаха никакви дъски, нито тела, само няколко въжета се бяха оплели в коралите и се поклащаха напред-назад в ритъма на вълните.

Значи, ако другоземците бяха дошли, за да търсят потъналото съкровище, те щяха да го намерят в останките, до които сега се гмуркаше Кайда. Тя се повъртя над тях. Доста време се опитваше да се убеди, че стените няма да се затворят над нея и да я погълнат.

Приливът беше силен. Корпусът бе слаб. Нямахме да е трудно цялото нещо да се разбие.

Тя се гмурна по-дълбоко. Не чак до тъмнината, а просто до дъските, които обграждаха отворените трюмове. Слънчевата светлина стигаше дотук. Кайда харесваше начина, по който водата улавяше светлината и я разсейваше, насочваше я към места, които би трябвало да се намират в сянка. На повърхността слънчевата светлина не се държеше по този начин.

Онова, което би трябвало да е преградна стена, сега лежеше като палуба под нея. Ноктите на Рюджин бяха откъснали половината от нея, а приливите бяха унищожили по-голямата част от останалото, но въпреки това имаше един ръб, за който Кайда да се закачи с чукачето си и да увисне, докато разглежда вътрешността на трюма. Това не беше чак толкова лошо.

Видя няколко монети, които не беше забелязала при предишните гмуркания. Последните осем сутрини тя бе идвала тук заедно с торбичката си за улов и всеки път се връщаше обратно на брега, за да добавя нови неща към малкото си съкровище: кесията с монети на мъртъв моряк; колчан за стрели с някаква странна шарка върху кожата, която беше избледняла под въздействието на солената вода; брошка с перли; колекция от фуркети, събрани от мъртвите; пръчици за хранене, украсени с перли, съхранявани в тънка златна кутийка; дори къс меч, взет от колана на един удавник. Тя ги пазеше в една малка кухня в основата на скалата зад селото, затрупани с пясък, за да не ги открият сестрите ѝ.

Кайда имаше усещането, че нито един предмет от колекцията ѝ не е ценен, но си мислеше, че може би когато пристигнат другоземците, те ще видят колко усърдно е събирала предметите и колко мъдро е подбрала кое да вземе и кое да изостави. Монетите например бяха безполезни. Там долу сигурно имаше стотици такива, но в големите градове, за които бе чувала от разказите на старейшините, сигурно имаше десетки хиляди. Още няколко, взети от кораба, нямаше да имат голямо значение. Фуркетите обаче или мечът, както и пръчиците за хранене, прибрани в украсената им кутийка, можеха да послужат за идентифициране на собственика им. Може би някой от пътниците беше важен човек. Или може би другоземците бяха изпратили отряди, които да търсят оцелели. Ако брошката

принадлежеше на някой благороден господар, Кайда щеше да я предаде на другоземците и те щяха да разберат, че господарят им все пак се е намирал на борда на кораба.

Затова Кайда не си направи труда да се гмурка надълбоко, за да събере още монети. Не искаше другоземците да я помислят за глупава. Когато слънчевите лъчи най-после достигнаха до брега, другоземците бяха спуснали дълги въжета от скалите и неколцина мъже слизаха по тях. Други подготвяха големи дървени сандъци, за които Кайда предположи, че ще бъдат спуснати при хората долу. Онези на скалите водеха със себе си огромно същество, чието тяло беше по-голямо от на делфин и имаше четири дълги и тънки крака. Главата му също изглеждаше странно, шията бе дълга и дебела, от задницата му висеше голяма опашка от водорасли, точно като на някоя стара костенурка. Тя се запита дали това не е някой от конете, за които бе чувала в приказките. Ако беше така, то той бе доста по-голям, отколкото си го беше представяла.

Кайда отново се гмурна, като този път се плъзна покрай дясната страна на борда, докато не стигна до дупката в корпуса. Не знаеше какво я е направило, но през пролуката се виждаха още мъртви моряци. Единият от тях носеше нагръдник и се наложи да се гмурне няколко пъти, преди да среже всички въжета, които го придържаха към тялото му. За рязането използва нож, който взе от друг труп; намери го за доста полезен и го пхна в тъничкия си колан за по-нататъшна употреба. С надежда се запита дали Миоко няма вече да се замисли, преди отново да се опита да я заплаши с удавяне.

Гмурна се отново, намери войника, върху когото работеше, и стисна нагръдника между коленете си за по-добър захват. С новата си придобивка разряза и последното въже.

Отпуснатият труп се залюля и се понесе настрани. В следващия миг бронята я повлече право надолу към тъмния трюм. Оказа се по-тежка, отколкото бе очаквала, много по-тежка, и сега тя се беше озовала съвсем самичка в тъмното място, обградена от всички страни със стени. Пусна бързо нагръдника. Някъде под нея се разнесе силен глух удар, сигурно някоя голяма акула се опитваше да си пробие път навън. Не. Това беше просто нагръдникът. Въпреки това звукът я уплаши. Гърлото ѝ се стегна; сърцето ѝ запърпори като уловена в мрежа рибка, останала без въздух.

Назъбеният син прозорец над главата ѝ бе единственото нещо, което можеше да види. Всичко останало беше черно. Тя заплува към синината, но нещо я отблъсна от нея. Течението оформяше странни вихри в празнината на трюма. Отхвърли я към нещо твърдо. Стената. Тя се опитваше да се затвори около нея. Кайда изпищя, изкарвайки от устата си поток от мехурчета, и заплува като полудяла.

Внезапно вече се къпеше в синя светлина и миг по-късно се озова отново на повърхността. Отне ѝ доста време да се успокои, а след това се изненада, че все още държи ножа в ръката си. Мислеше, че го е изпуснала при лудешкото си драпане във водата, докато се опитваше да се измъкне от трюма — за който, осъзна тя, изобщо не съществуваше опасност да се срути. Просто се бе сблъскала с предмети, които не можеше да види. Това беше всичко. И сега, когато се намираше на сигурно място в открити води, тя го разбираше с лекота.

Доколкото знаеше, сестрите ѝ нямаха представа за страха ѝ от затворени пространства. Кайда се радваше, че в този момент те не бяха с нея. Ако Миоко научеше за това, щеше да погребее Кайда жива, просто за забавление.

23.

Единственото, с което Кайда можеше да се похвали от това гмуркане, беше ножът, но тя така или иначе заплува към брега. През цялото време се опитваше да се убеди, че се връща, защото е изморена, а не защото я е страх. Но когато пръстите на краката ѝ докоснаха дъното, все още не бе убедена в това.

Изпълни новия си сутрешен ритуал, който включваше промъкване покрай селото и криене на торбата от чужди погледи, докато не стигна до голямото камфорово дърво. Най-големият му корен беше чворест и изкривен като пръст на стара вещица, на което Кайда за пръв път обърна внимание. Следвайки корена в права линия, намери скривалището със съкровището си, което тази сутрин за пръв път изрови изцяло. Досега винаги бе идвала тук с пълна торба, доволна от плодовете на своя труд. Но след като разгледа цялата си колекция, тя ѝ се стори незначителна. Корабът беше толкова голям, а всичко, което бе успяла да намери, можеше да носи в двете си ръце. Защо му е на някого да проявява интерес към толкова малко съкровище, което дори едно сакато момиче може да носи? Запита се дали ще е достатъчно, за да успее да купи благоволението на другоземците.

Но тя така или иначе събра всичко, притискайки по-големите предмети към корема с чуканчето си, а по-малките подхвана с дясната си ръка. Тръгна по тясната пясъчна ивица между морските скали и високата трева, която запълваше задната част на залива. Вървеше приведена към другоземците, за да не я види някоя от сестрите ѝ и да извика останалите две.

Зърна Сен, преди да види другоземците. Младежът се влачеше след група други мъже и Кайда с изненада забеляза, че начело вървеше баща ѝ. Той рядко излизаше от спалнята толкова рано сутрин. Новата му жена сякаш го бе уловила на рибарски кукички, защото откакто се бяха оженили година по-рано, той като че ли не беше способен да прекара повече от час далеч от нея.

Баща ѝ бе едър мъж, ръцете му бяха големи като лопати на гребло. Дългогодишното гребане и плетенето на въжета бяха

причината за това. Всички мъже в Ама-мачи имаха мускулести ръце, а всички жени имаха слабите тела на плувци.

— Добро утро — поздрави баща ѝ и Кайда надигна глава над тревата, за да го види как се приближава до един от другоземците. Той се усмихваше дружелюбно, не със своята женкарска усмивка, а умиротворяващо. Странникът изобщо не се усмихна. — Дойдохме, за да ви приветстваме в нашето село — каза баща ѝ, макар Кайда да разбираше, че лъже. Зад гърба му стояха трима здрави мъже. Не бяха дошли, за да ги приветстват. Освен това баща ѝ говореше с онзи преувеличено приятелски глас, който бе използвал, за да обясни на Кайда, че ще се ожени за майката на Миоко.

Другоземците бяха четирима, макар само един от тях да беше обърнал внимание на селяните; останалите бяха заети да развързват дългия сандък, спуснат от другите, които се намираха на скалата. Кайда веднага разбра, че мълчанието на непознатия смути баща ѝ. Той направи каквото можа, за да прикрие страховете си.

— Чудехме се дали можем да ви помогнем — продължи той. — Денят обещава да е горещ, а вас като че ли ви чака доста работа. Може ли да попитаме какво правите тук?

— Ще счупя всяка костичка в ръката ти — заяви странникът. Гласът му беше тих и спокоен, чак зловещ. Кайда определи възрастта му малко над четирийсетте; той имаше плешива глава и спретнато подстригана черна брада. Съдейки по това как връхната му дреха се вееше на лекия бриз, Кайда разбра, че бе ушита от материя, много по-фина от използваните в Ама-мачи.

— Моля? — сепна се баща ѝ.

— Ще започна с рамото — рече странникът — и ще продължа надолу. Ще разбереш, че съм човек, който си държи на думата.

— Вижте какво...

Единият от местните рибари пристъпи напред към непознатия. Това беше грешка. Внезапно той се озова на земята, вкопчил ръце в коляното си. Кайда не видя движенията на странника. Изпълнените ѝ с ужас очи бяха вперени в баща ѝ.

Ръцете на непознатия бяха бързи и гъвкави, стрелкаха се като змиорки. Едната се плъзна под мишницата на баща ѝ, другата мина отгоре. Баща ѝ замахна към него, но мъжът с лекота избегна удара.

После баща ѝ се озова по лице на пясъка. Кайда чу как рамото му изпука.

Последва лакътят, чийто звук беше по-силен, отколкото на рамото. Непознатият бе опрял коляното си върху тила на баща ѝ, смъртоносните му ръце бяха отпуснати свободно, а лицето му беше невъзмутимо. Останалите трима другоземци дори не си бяха направили труда да погледнат.

Последният рибар побягна с всички сили, за да си спаси живота или може би да повика помощ, но Сен бе твърде глупав, за да схване случилото се. Той се хвърли към брадатия непознат, който отговори с поредица от бързи мушкания с два пръста. Едно във вътрешната страна на бедрото, едно под ребрата и когато Сен се превеи надве, последното го засегна зад ухото. Сен се строполи на земята така, сякаш костите му бяха станали на прах.

— Почакайте! — изкрещя Кайда, точно когато странникът се пригответи да счупи китката на баща ѝ. Тя си проправи път през високата трева и изсипа цялото си съкровище на пясъка. — Ето, вземете ги. За него. Позволете ми да го отведа у дома.

Странникът я изгледа със смесица от любопитство и веселие. Баща ѝ, който бе затиснат под коляното му, виеше като животно, писъците му бяха прекъсвани от кашлица и звуци от плюене на пясък. Ръцете му сякаш нямаха нито кости, нито стави и изглеждаха като въжета в ръцете на непознатия.

— *Моля ви* — настоя Кайда. Никога не бе ставала свидетел на такава проява на насилие, а със сестри като нейните насилието беше част от всекидневието ѝ. Но техните действия бяха отмъстителни, дори развлекателни по някакъв извратен начин. А сега тя бе станала свидетел на бруталност в най-чиста форма, изцяло лишена от емоции. — *Моля ви* — повтори тя, — позволете му да си отиде.

— Какво имаме тук? — заговори непознатият със зловещо спокоен и тих глас след всичко, което беше направил досега. — Малко момиче с половин ръка и цяла купчина подаръци. Откъде ги взе?

— От вашия кораб — отвърна тя. — Гмурках се, за да ги извадя.

— Нима? Какво друго си намерила?

Кайда погледна към другите трима непознати, които продължаваха да работят върху възлите. Единият от тях погледна през рамо, огледа я за миг, след което се върна към работата си.

— Това е всичко — каза Кайда. — Това и ножът ми. — Тя постави ръка върху дръжката му и понечи да го измъкне от колана си, но размисли. Не беше добра идея да вади оръжие пред този човек. — Ще ви дам и него, ако искате. Само го пуснете.

— Значи остриетата ти харесват, така ли? Виждам, че този малък ловджийски нож ти харесва повече от останалото. Можеш да го задържиш. — Той се почеса по брадата с палец. — Какъв ти се пада този глупак?

Кайда преглътна. Гърлото ѝ бе започнало да се свива точно както се беше случило в тъмния трюм на кораба. Начинът, по който я гледаше непознатият, я караше да копнее за бягство. Искаше ѝ се да долови поне капчица вълнение в гласа му, някакъв мъничък намек, че откъсването на ръката на някое човешко същество кара пулса му да се ускори. Искаше ѝ се да побегне, но се насили да остане; дори зарови пръстите на краката си по-дълбоко в пясъка.

— Баща ми е.

— И какво е името ти, дете?

— Кайда.

— Боя се, че ще трябва да счупя китката и пръстите на баща ти, Кайда-сан. Аз държа на думата си.

И без да му мигне окото, той пречупи китката на баща ѝ. От устата му изригна нов писък, приглушен от пясъка и пристъпа на кашлица. Всяко изкашляне размърдваше осакатеното му рамо, което го караше да пъшка и стене и така да поглъща още пясък. Цялото му тяло трепереше от болка. Непознатият обхвана с пръсти палеца на баща ѝ.

— Вие казахте ръка — избъбри скоростно Кайда.

— Моля?

— Казахте всяка става в ръката му. Пръстите му не са част от ръката, а от дланта. Не е нужно да ги чупите.

Другоземецът повдигна едната си вежда.

— Хм — рече той. След като помисли за миг, се съгласи: — Права си. — После пусна ръката на баща ѝ и се изправи.

Тя падна на пясъка като обезкостена риба. Баща ѝ извика, но не помръдна от мястото си. Дали страхът от болката го задържаше там? Кайда не беше сигурна.

— Аз съм Гензай — представи се непознатият. — Радвам се да се запознаем, Кайда-сан.

Тя не знаеше как да постъпи. Незнайно как от устата ѝ се изплъзнаха думите „за мен е удоволствие“ и Кайда осъзна, че се покланя.

Това накара Гензай да се разсмее. Непоклатимото му спокойствие я бе изнервило, но смехът влоши нещата още повече. Това изобщо не беше смях, а по-скоро дълбоко зловещо боботене.

— Ти си едно смело малко момиче — отбеляза той. — Защо не ми кажеш за какво са ти всички тези дреболии?

Кайда погледна към земята, където прибраните в златната кутийка пръчици за хранене лежаха върху купчината от съкровища, които бе събрала последните няколко утрини. Те вече не ѝ изглеждаха като съкровища. Беше си представяла, че чуждоземците ще се впечатлят от нещата, които бе събрала за тях — следи, си беше помислила тя, към онова, което се бе намирало в онзи кораб, или може би дори кой. Смяташе, че ще ѝ благодарят, че им е спестила доста работа. Дори не си бе представяла, че един човек може за толкова кратко време да осакати трима едри мъже. Тези хора нямаха нужда от помощта ѝ. Те бяха достатъчно способни да се справят сами. И сега всичките ѝ съкровища ѝ изглеждаха просто като момичешки играчки.

— Е? — попита Гензай.

— Помислих си... че може...

— Изплюй го, дете. Не ми казвай, че смелостта вече те е напуснала.

— Мислех си, че може да ме вземете с вас. Когато си тръгвате.

Тогава баща ѝ се размърда. Повдигна с усилие глава и я погледна. Половината от лицето му беше покрита с бяла маска от залепнал пясък.

— Какви ги говориш, Кайда?

— Казва, че вашето селце е твърде малко — уточни Гензай. — Трябваше да се досетя. Самият аз произхождам от такова селце. Нищо чудно, че иска да избяга. Да не би да си си играл с нея? Със собствената ти дъщеря?

Той погледна баща ѝ с присвити очи и за миг Кайда се уплаши, че ще започне отново да чупи костите на пръстите му. Най-накрая мъжът рече:

— Не. Тя е дошла да те спаси. Може би иска да си тръгне, защото мъжете в твоето село имат нужда собствените им малки

дъщери да ги спасяват. Така ли е, Кайда-сан? Това място твърде малко ли е за момиче с такава героична смелост?

— Не съм смела — отвърна тя.

— Кайда, защо? — недоумяваше баща ѝ.

— Затваряй си устата. Сега разговаряме. — Гласът на Гензай бе все тъй спокоен, точно какъвто беше, преди да съсипе ръката на баща ѝ. Той се почеса по брадата, изучавайки внимателно Кайда. — Какво те кара да мислиш, че когато си тръгна, ще поискам да взема с мен едно малко момиче — малко момиче с половин ръка?

— Няма да поискате. Точно затова донесох... съкровищата.

Думите ѝ отново накараха Гензай да се засмее. Смехът му прогърмя като земетресение.

— Съкровища? Наистина. Сигурно си изгубила цяла сутрин, за да ги извадиш с тази твоя саката ръка.

— Осем.

— Какво?

— Осем сутрини.

— Охо. Да не искаш да ми кажеш, че преди осем дни просто си се събудила и си решила да се гмуркаш за „съкровища“ с надеждата, че някой като мен ще се появи, за да те попита за тях?

— Не — поклати глава Кайда. Лицето ѝ пламна и тя наведе поглед към пясъка. Не се беше *надявала* да се появят. Тя *знаеше*, че ще дойдат. Трябваше да дойдат, защото иначе Кайда щеше да бъде принудена да остане в Ама-мачи още две години. *Поне* още две, и дори тогава единствената ѝ надежда да се измъкне оттук бе да се ожени за някое момче от друго село, което щеше да прилича досущ на Ама-мачи. Шансовете на едноръко момиче с изпъкнали очи да се омъжи бяха наистина нищожни, а Кайда и без това не виждаше у момчетата нещо, което да ѝ хареса. Повечето от тях бяха злобни, а другите бяха мекотели. Миоко непрекъснато ги караше да дразнят Кайда. Харесваше ѝ да използва жестокостта си по този начин, точно както ѝ харесваше да извива малките вратлета на откраднатите от гнездата им врабченца, за да види колко ще издържат. Затова Кайда трябваше да се махне оттук заедно с другоземците, защото, ако останеше, щеше да стане износена, куха и чуплива като парче плавей.

Но тя не можеше да произнесе нищо от това на глас. Не и докато баща ѝ я слушаше. Вместо това момичето изтърси:

— Знаех, че ще дойдете.

— В такъв случай притежаваш прозорливост, освен смелостта — кимна Гензай. — Кое е наистина впечатляващо в някой, който е толкова млад. Но въпреки това е безполезна. Кажи ми, Кайда-сан, според теб какво ще правят непознатите с малкото момиче, щом го отведат оттук?

— Не ме интересува. Стига да се махна.

Баща ѝ ахна и в очите му проблесна болка, каквато не беше виждала у него. Гензай също я погледна и по безизразното му лице пробяга сянка на любопитство.

— Ти си доста интересно същество — призна той. — Твърде умна, за да излъчва такава наивност. От друго момиче, да, но не и от теб. Наистина си отчаяна, нали?

Кайда го погледна ядосано. Веждите и бузите ѝ се сбърчиха, чуваше шумното излизане и влизане на въздух през носа си.

— Просто ме вземете с вас — помоли тя.

— Съжалявам, Кайда-сан. Нямам никаква полза от малките едноръки момичета нито тук, нито на следващото място, където отиваме. Запази своите „съкровища“. Кажи на баща си и на приятелите му да не ни притесняват повече.

24.

Единственото, което Кайда можеше да направи, бе да помогне на баща си да се изправи на крака. Дясната му ръка висеше от ключицата безжизнена като платнена лента и при най-малкото движение той едва не припадна от болка. Гмуркането бе направило Кайда силна, но не достатъчно, че да носи сама възрастен мъж.

Никой друг не се осмели да дойде за Хару-сан, рибаря, чието коляно Гензай беше унищожил, нито за Сен, който продължаваше да лежи свит на кълбо. Кайда щеше да го помисли за мъртъв, ако не го бе чула да диша. Трябваше да се върне за Хару-сан сама, служейки му като човешка патерица, и тъй като Сен беше най-едрият от всички, тя не можеше да му помогне с нищо. Опитва се да уговори някои от мъжете в селото да отидат да го вземат, но думата на баща ѝ винаги тежеше повече от нейната, а единственото, което се чуваше от него, бяха викове от болка, докато две възрастни жени се опитваха да наместят рамото му. За лакътя му нямаше никаква надежда; той трябваше да зарасне сам.

Това дочу Кайда от възрастните жени, докато седеше пред колибата и наблюдаваше как по скалата лека-полека се плъзга още един дълъг сандък, спускан отгоре сигурно от коня. От време на време край нея минаваше мащехата ѝ Чо. Тя се беше заела да обикаля край колибата, защото не издържаше да гледа онова, което ставаше вътре.

— Горкото момиче — каза тя, когато стигна за пореден път до Кайда. — Сигурно си била ужасно уплашена. И нека бъде благословено сърцето ти за това, че го доведе отново при мен.

— Не съм го върнала при теб.

— Ох, разбира се, че не. Той ти е баща. Знам. — Чо коленичи на пясъка и положи длан на коляното на Кайда. — А ти знаеш колко ме боли, че моите момичета така ти вадят душата. Знаеш го, нали? Горката тя.

— Тогава ги накарай да спрат.

Чо я изгледа със съжаление и любов, сякаш едновременно се опитваше да се усмихне и да се намръщи.

— Знаеш, че бих го направила, ако можех, нали? Просто младите жени са доста дребнави по природа. А техният баща... Е, той не беше мил като твоя. Нараняваше ги по начин, по който един баща не трябва да го прави. Знаеш ли, че когато той умря, моите момичета дори не заплакаха?

Кайда си спомняше. Смъртта на никого не беше тайна в Амамачи. Когато това се случи, Киоко и Шиоко изглеждаха по-скоро облекчени, а мъката на Миоко бе толкова откровено престорена, че след това се наложи да се *упражнява* в лъжене, докато то не се превърна в нейна втора природа.

— Те са преживели много — продължи Чо. — Ти също. Горкото момиче. Никак не е лесно да си девойка, нали? И аз съм била на твоята възраст. Знам как се чувстваш.

Кайда я погледна намръщено. Чо нямаше представа как се чувства тя. Мащехата ѝ имаше две здрави ръце. Имаше красиво лице. И ако някога останалите момичета ѝ се бяха подигравали, то сигурно щеше да е заради всичките момчета, с които се бе заигравала в буренака. Дори сега се шушукаха подобни неща за нея. Кайда знаеше, че баща ѝ беше флиртувал с Чо още преди жена му — *истинската* му жена, майката на Кайда — да бъде убита. Напълно естествено бе да се оженят толкова скоро след това. Тя все още беше достатъчно плодovита. Той нямаше синове. Чо можеше да му ги осигури.

Едва сега Сен се появи в селото, като се олюляваше замаяно. Очевидно се бе събудил сам, защото другоземците бяха напуснали района. Вече се намираха в северната част на плажа, най-близо до мястото, където бе потънал корабът. Дългите тежки сандъци лежаха на пясъка като редица заспали тюлени.

По въжетата се спускаха още двама другоземци и броят им край селото нарасна на шестима. На скалите останаха още неколцина. Кайда беше чувала, че конете имали нужда от грижи, което винаги ѝ се бе струвало странно. Нито едно животно в морето нямаше нужда от грижите на хората; тези коне сигурно бяха изключително глупави. Във всеки случай те се намираха горе, а другоземците, които бяха останали при тях, се появяваха от време на време, за да хвърлят отгоре дърва за горене. Другарите им долу ги събираха и ги трупяха край лагера им на брега. Вече бяха натрупали цяла планина, а не спираха да събират.

Това означаваше, че възнамеряват да се задържат тук. Кайда се чудеше с колко време разполага, за да открие начин да си тръгне с тях, когато напуснат залива.

* * *

Въпреки случилото се сутринта нямаше никаква причина за спиране на риболова и гмуркането. Денят беше идеален, но независимо от това по обяд във водата все още не се виждаха никакви лодки. Другоземците бяха уплашили всички.

Кайда не можеше да разбере напълно защо. Тя никога не бе виждала някой да упражнява насилие като Гензай, но в действителност, освен нея никой друг не беше станал свидетел на действията му. Хару-сан бе паднал още преди борбата да започне, а когато се беше озовал на земята, той вече здраво стискаше очи и зъби, сякаш се надяваше, че така ще успее да изцеди болката от тялото си. Цялото насилие беше упражнено върху бащата на Кайда и той бе понесъл всичките му последствия, но беше *видял* много малко. Всичко, което бе видял Сен, беше заключено в костенурчестия му мозък, откъдето нямаше излизане. Спомените на четвъртия рибар бяха невероятно фантастични, изкривени от заслепяващата паника. Историята му се променяше през час; едва ли някой вярваше на приказките му. Затова, макар Кайда да се страхуваше от Гензай и спътниците му, не разбираше каква е причината останалите да се страхуват от тях.

Тя размишляваше върху това, докато гледаше как слънчевите лъчи танцуват по повърхността на океана. Вълните се надигаха и се спускаха без нито една лодка върху тях. Тази вечер вечерята в Ама-мачи щеше да е много постна. Но не и разговорите около масата. Всички щяха да си чешат езиците с разкази за другоземците, за свръхестествената им скорост и нечовешка сила, с разговори за поличби и *ками*, с налудничави предположения за това какво ли е довело в Ама-мачи едновременно демоничните другоземци и призраците от морето.

Това беше глупаво, помисли си Кайда. Дори смущаващо. Цялото село, всички, които бе познавала някога, сплашени от четирима

непознати. Доколкото Кайда знаеше, единственият опасен беше Гензай. Другите трима сигурно бяха пясъчни акули, на пръв поглед страшни, но абсолютно безобидни — освен ако не си мекотело. Кайда изпръхтя и се намръщи. Тя живееше в село, населено с мекотели.

Част от нея знаеше, че не е честно да си мисли такива неща. Преживяното от баща ѝ *беше* страшно. Да се държиш на почтително разстояние от Гензай бе мъдър избор, а не проява на страх. Веднага щом стигна до този извод, Кайда осъзна, че никога не е схващала разликата между това да бъдеш предпазлив и да проявяваш страх. Всяка сутрин, когато се гмуркаше до потъналия кораб, тя изпитваше нещо, което бе смятала за страх. Сега осъзна, че просто е била предпазлива. А да проявяваш предпазливост, когато се гмуркаш до потънал кораб, не е слабост; това е... как го нарече Гензай? Предвидливост. Точно така. Плуването покрай Пастта на Рюджин си беше опасно и без потъналия кораб, готов да я погълне в мига, когато течението я отнесе в погрешната посока. Да внимава това да не се случи не бе проява на слабост. Беше проява на мъдрост, ако изобщо някой на нейните години можеше да се нарече мъдър.

Тъкмо си бе наумила да си намери гребец и да тръгне на лов за стриди, когато чу мащехата си да я вика.

— Кайда, баща ти вече се чувства достатъчно добре, за да поговори с теб. Горкото малко същество, сигурно си се поболяла от тревоги. Ела вътре.

В къщата беше много по-хладно, но освен това вонеше. Възрастните жени сигурно бяха приготвили някаква лапа и каквото и да бяха сложили в нея, то оставяше досадна горчивина в ноздрите на Кайда. Баща ѝ седеше гол до кръста на футона, облегал гръб на стената, а дясната му ръка беше омотана от ключицата до върховете на пръстите му, с каквито парцали бяха намерили. Ръката му приличаше на морска краставица, дебела и странно скована, сякаш бе изгубила гъвкавостта си само заради дебелината си.

Чо беше излязла на прага, за да извика Кайда вътре, но сега отиде и седна до съпруга си, докосвайки с ръка здравото му рамо. Кайда рязко спря, щом зърна трите дъщери на Чо, коленичили в редичка на пода до нея.

— Кайда-чан — повика я баща ѝ. — Ела насам. Не се страхувай.

— Не се страхувам. Как се чувстваш?

— Казаха, че рамото ми сигурно скоро ще се пооправи.

Типично, помисли си Кайда. Опитва се да изглежда силен пред жените си.

— Влез — подкани я той. — Седни при семейството си.

— Нямам нищо против да стоя — отвърна тя, облегнала ръка на касата на вратата. — За какво искаш да говорим?

— Кайда-чан, трябва да прогониш тази лоша мисъл от главата си. Не можеш да избягаш с тези мъже. Помисли си какво ще кажат всички.

— Вече знам какво казват всички. Ако си тръгна, поне няма да се налага да ги слушам повече.

— Ти си на тринайсет. Няма да позволя хората да започнат да говорят, че дъщеря ми е уличница.

Кайда усети как мускулчетата под дясното ѝ око започнаха да потреперват. Тя прехапа устната си, за да спре и нейното треперене. За миг се бе надявала, че баща ѝ беше против, защото щеше да му липсва. И може би донякъде щеше да е така. Но най-голямото му желание беше тя да се бе родила момче и тъй като то нямаше как да се сбъдне, единственото, което искаше от нея, бе да не петни доброто му име.

До неотдавна мислите му бяха съвсем различни. Когато майката на Кайда беше жива, той също искаше синове, но въпреки това се бе отнасял с привързаност към Кайда. Но след като майка ѝ беше убита, след като Кайда изгуби ръката си, той повече не я погледна по същия начин. Тя се чувстваше като жива рана, напомняне за онова, което някога е било цяло, и потръпваше от ужас при мисълта, че собственият ѝ баща мислеше за нея по същия начин, както тя мислеше за грозните, лигави, раздуващи се червеи, които се гърчеха върху чуканчето на лявата ѝ ръка. Когато я поглеждаше, я изпълваха гняв и чувство за загуба и ако не искаше да се чувства по този начин, просто извърщаше глава.

— Уличница ли? — възкликна Кайда. — Онези, които говорят такива неща, седят ей там. Тази сутрин чух Миоко да казва, че съм откупила живота ти с устата си. И нямаше предвид с *говорене*. Хайде, попитай я какво каза.

Миоко ахна.

— Не разбирам какво имаш предвид — обади се тя. — Целувки? За какво говори тя, майко?

— Миоко не ми е казвала нищо — обади се Шиоко. — На теб казвала ли е, Киоко? — Киоко поклати глава и сви рамене.

Чо плесна с ръце в скута си.

— Кайда-чан, ти си много сладко момиче, но няма да ти позволя да вкарваш такива мръсни мисли в главите на дъщерите ми.

— Не е нужно аз да им ги вкарвам. Момчетата вкарват много помръсни неща в техните...

— Кайда! — Баща ѝ потръпна от болка и захапа кокалчетата на ръката, която все още можеше да движи. — Няма да ти позволя да говориш по този начин за сестрите си.

— Те не са ми сестри.

— Напротив. Ожених се за майка им. Това е всичко. А сега ще си избиеш от главата всички тези глупости за бягство с чужденците.

Той искаше да каже още нещо, но вниманието на Кайда бе привлечено от викове зад гърба ѝ. Тя погледна през рамо и видя, че двама от другоземците са застанали до обърнатите с дъното нагоре лодки на брега. Гензай не беше сред тях. Неколцина от селяните също се бяха събрали там и образуваха импровизирана ограда между лодките и чужденците.

Най-послед. Малко проява на кураж. Кайда се обърна, за да види какво става. Някой извика, че това е неговата лодка. Един от странниците отвърна нещо, но тя не можа да го чуе заради протестите на останалите рибари. Последваха нови викове и оградата се затвори около странниците.

Чужденците изчакаха да ги обградят изцяло. Кайда не можа да види какво бе първото нещо, което се случи. След него последва хаос. Оградата се разпадна; най-силните мъже от селото ѝ се пръснаха като пясъчни крабове, които търсят сянка. От петимата, които останаха след тях, трима кървяха от носа и устата, а другите двама придържаха счупените си крайници. Чужденците изглеждаха невредими. Единият от тях застана между носовете на две лодки и подхвана по една с всяка ръка. Другият направи същото при кърмата и двамата тръгнаха обратно към лагера си в северния край на пясъчната ивица.

Когато се върнаха за следващите две лодки, никой не оказа съпротива.

25.

Тъй като никой, освен другоземците не се гмуркаше, Кайда имаше достатъчно време да помисли.

Тя седеше на върха на Перката, висока, заострена скала в средата на плажа, гледаше вълните и си мислеше за разговора с баща си — със „семейството“ си — като не спираше да се чуди как би могла да го проведе по-добре. Щом се отегчи, което стана почти веднага, Кайда си припомни битката на брега. Беше почувствала невероятен прилив на гордост, когато видя как рибарите от Ама-мачи смело се изправиха срещу чужденците. Това означаваше, че не живее в село от мекотели и че сред тях има и няколко гръбначни животни. Затова беше още потъжно да види как гръбнаците им бяха пречупени и смелостта им се смачка като хартиена лодка.

Изненада се колко я боли за хората от ужасното й малко село. Може би се бе надявала да види някакво положително качество, някаква добродетел — каквато и да е — която да притъпи желанието й да се махне оттук. Но такова качество, такава добродетел не съществуваше. Във всеки случай, макар да не желаше успеха на другоземците, тя не спираше да им се възхищава. Ако не друго, то поне любопитството я гризеше все по-надълбоко, настояваше да му обърне внимание. Струваше й се странно, че чуждоземците бяха изчакали да бъдат обградени напълно, преди да нападнат. Колкото и сръчно да бяха победили групата рибари, очевидно бяха поели немалък риск, позволявайки на врага да заеме по-добра позиция. Защо им трябваше да рискуват? Другоземците щяха да спечелят с лекота, ако се бяха нахвърлили направо върху тях.

Луната изгря над главата й, слънцето се скри пред очите й, звездите започнаха да се появяват една по една, а Кайда *все още* не можеше да го разбере. Междувременно мислеше и за други неща: по какво се различаваше злобата на Шиоко от тази на Миоко; дали проявата на злоба, за да се впишеш, за да не останеш на губещата страна, е по-добра или по-лоша от вродената злоба, доставяща удоволствие; защо Киоко нямаше собствено мнение, независимо дали

лошо или друго; защо чуждоземците не знаеха как да се гмуркат — а те определено не знаеха, съдейки по хората на Гензай; дали Миоко можеше да контролира жестокостта си, или всъщност жестокостта ѝ бе истинският кукловод, а Миоко беше просто кукла на конци; дали Киоко изобщо имаше някакви морални задръжки; дали Миоко беше способна да чувства вина или срам; каква бе разликата между аморалността на Миоко и неспособността на Киоко сама да реши кое е морално или аморално; как се е озовала тук Перката; дали баща ѝ и Чо ще продължат с похотливите си занимания, след като ръката му е толкова зле; защо баща ѝ не беше благодарил за спасяването на пръстите му; дали човек трябва да се възхищава на някой, който държи на думата си, ако той говори на безмилостния език на Гензай. Но колкото и да блуждаеха мислите ѝ, накрая винаги се връщаха към схватката на брега.

Всички онези, които се бяха били — или бяха пострадали всъщност; трудно беше да се каже, че рибарите изобщо бяха участвали в боя — сега се намираха в единствената къща, където фенерите и огнището все още горяха с ярък пламък. Всички старейшини се намираха там. Бащата на Кайда, най-младият от селските старейшини, трябваше да бъде отнесен там от своята съпруга и доведените си дъщери. Бащите от всички семейства в селото се намираха там, заедно с всички ранени, които можеха да извървят, дори накуцвайки, пътя до къщата. Щяха да обсъждат как да се справят с другоземците. Никой не го бе обявил на глас, но нямаше друго обяснение за събирането.

Майките и бабите се скриха по къщите си, а децата бяха оставени да правят каквото намерят за добре. Веднага щом тази мисъл премина през ума на Кайда, тя се зачуди какво ли замисля Миоко. Точно тогава чу стъпките по пясъка.

Те бяха едва доловими, заглушавани от шума на разбиващите се вълни, но Кайда имаше остър слух.

— Ще счупя всяко кокалче в ръката ти — рече тя на висок глас, — като започна с палеца и продължа нагоре.

— Какво?

Гласът на Миоко прозвуча ниско долу, някъде вдясно зад нея. Това означаваше, че Киоко се намира отляво, също долу на пясъка. Шиоко, която винаги изпитваше нужда да се доказва, щеше да се изкатери по опашката на Перката, за да я бутне долу.

— Шиоко-чан — продължи Кайда, без да се обръща, като се стараяше да говори колкото се може по-спокойно, — казвам ти, че ако ме пипнеш с ръка, ще ѝ счупя всяка ставичка.

— Тя как... — започна Киоко.

— Няма значение — отвърна Миоко. — Тя е изрод. Да се махаме.

— Мога да стигна до нея, Миоко.

— Не можеш — заяви Кайда. — Слизай вече, Шиоко, докато все още имаш две здрави ръце, с които да го направиш.

— Ти нямаш две здрави ръце — сопна се Шиоко. — Ти си изрод.

— Тръгвай след Миоко. Само за това те бива.

Кайда положи всички усилия, за да не се обърне след тях. Част от нея искаше да узнае какво планират и дали носят нещо със себе си, за да изиграят малката си игра. Миоко често въоръжаваше сестрите си с пръчки и въжета, понякога с някое гребло или мрежа, но този път Кайда не успя да задоволи любопитството си. По-добре да се наслади на мига. По-добре да ги остави да си мислят, че не ѝ е необходимо да се обръща, за да гледа отстъплението им. По-добре да знае, че следващия път, когато я нарекат жабешки очи, ще се чудят дали наистина няма никакви очи на тила си.

Мислите ѝ отново се насочиха към загадката: Защо другоземците бяха позволили да ги обградят? Преди малко Миоко и Киоко се бяха опитали да се приближат към нея от двете ѝ страни, а Шиоко се придвижваше откъм гърба ѝ, за да я блъсне от Перката. Защо трябва да ги изчакват да заемат позициите си? Определено беше по-добре да нанесат първи удара си или поне да последват примера на Кайда и да предотвратят нападението, преди враговете да са получили предимство.

Накрая вече не можеше да търпи да живее в неведение. Скочи от Перката, краката ѝ потънаха до глезените в студения, мокър пясък и тя тръгна към лагера на другоземците.

Долови миризмата им, преди да чуе гласовете им. Бяха си запалили огън, но тя усети само мириса на горящо дърво, а не на сварен ориз или някаква друга храна. Срецу нея духаше постоянен вятър, който бе наситен с мирис на солена вода и всякакви други миризми.

Когато се приближи, вятърът донесе до ушите ѝ странни гърлени напеви. След малко успя да различи приглушен разговор и си помисли,

че може да долови мотив в напевите. Почти не виждаше другоземците, тъй като те бяха издигнали насип от пясък и камъни, висок почти колкото дюна. Сиянието на огъня им се издигаше над него така, сякаш всеки момент от северния край на брега щеше да изгрее някакво малко слънце.

Докато се придвижваше откъм подветрената страна на дюната, зад гърба си чу хрущане на пясък. Обърна се, но беше закъсняла и нещо сграбчи косата ѝ. Кайда изписка тихичко и се вкопчи в онова, което я държеше. Донякъде очакваше да открие ръката на Миоко, но всъщност се натъкна на голям мъжки юмрук, който сякаш бе изкован от желязо.

Въпреки това тя го стисна с надеждата да облекчи поне отчасти тежестта на тялото си върху скалпа.

— Хванах една рибка — обяви онзи, който я държеше, и я повлече за косата към лагера им. През цялото време тя риташе с крака в опити да открие опорна точка, за да възстанови равновесието си, но намираще само пясък.

— Струва ми се, че хвърлих тази рибка обратно в океана — каза смаяният Гензай. Дълбокият му глас обезпокои Кайда по странно неразбираем начин, макар тя ясно да разбираше, че бе успяла да разпознае гласа му, въпреки че някакъв едър мъж я влачеше за косата; факт, който показваше колко се страхува от него.

— Пусни я, Маса-сан. — Кайда падна на пясъка в мига, в който Гензай произнесе думите. — Какво правиш тук, малко момиче?

Кайда погледна нагоре към Маса, който отвърна на погледа ѝ. Беше изненадващо слаб за толкова силен мъж, но тя установи, че кожата му е силно изопната върху гърдите и ръцете, сякаш в цялото му тяло нямаше нищо меко. Косата му бе дълга и разрошена, което всъщност я беше накарало да го запомни: той бе един от двамата на брега, които се бяха оставили да ги обградят. Мъжът леко наведе главата си настрани и я огледа изучаващо, сякаш тя беше някакво насекомо, каквото не бе виждал досега.

— Тази тук има слух като на вълк.

— Нима? — усъмни се Гензай.

— Чу ме да се приближавам — обясни Маса. — Мен.

— Не съм — обади се Кайда. — Хванахте ме, преди да успея да избягам.

— Вярно е, но започна да се обръщаш, преди да съм те хванал. Сигурно губя усет.

Кои бяха тези хора? — запита се Кайда. Маса беше слаб, да, но не чак толкова, че да се приплъзне между зрънцата на пясъка. Тя бе минала покрай него по празния бряг и не го бе забелязала. Беше чувала историите на разни пътешественици за *юки-онна*, които можеха да превръщат телата си в сняг, и се зачуди дали Маса не притежава подобна способност да се превръща в пясък. В разказите снегът винаги беше навяван от вятър, също както понякога вятърът завихряше пясъка във въздуха. Тя се запита дали снегът не представлява някакъв другоземен вид пясък.

— И така — рече Гензай, — какво правиш тук? Обиди ли те баща ти? Да не би все пак да искаш да му счупя пръстите?

— Не — отвърна Кайда и огледа лагера. Четирима мъже седяха около малък лагерен огън; те изглеждаха като Маса, слаби и силни едновременно, макар от всички тях единствено Маса да й изглеждаше приятелски настроен. Двама от останалите бяха заети с накладването на втори огън. Те бяха построили нещо като къщичка с три стени, вградена в малката пясъчна дюна, която бяха натрупали наблизко. Стените бяха равни и прави, най-вероятно служеха за заслон от вятъра, и тъй като Кайда не виждаше никъде големите сандъци, които бяха спуснали от скалата, тя предположи, че другоземците сигурно ги бяха натрошили, за да използват дъските за строежа на малката къща. Подът й представляваше дълбок кръг от камъни, пълен с тлеещи въглени.

За огнището се грижеше едноок гърбушко, приблизително на възрастта на Гензай. Празното гнездо на липсващото му око като че ли се вираше право в нея. Гърбушкото работеше безспир на духалата, каквито Кайда бе виждала само веднъж досега. Тогава беше още малка. Един чуждестранен кораб се бе блъснал в Пастта и моряците успяха да натоварят всичко в една лодка, с която доплаваха до брега. Един от чуждоземците й беше казал, че духалото представлява къщичка на една малка птичка и когато Кайда надникна вътре, за да я види, то духна вятър право в лицето й, което я накара да се разсмее. Онзи чуждоземец не се потеше така, както този. Едноокият бе коленичил до гнездото с въглени и работата с неговите духала като че ли беше доста тежка.

Мъжът, който клечеше до него, припяха безспирно, без да се интересува, че разрошената му бяла, тънка коса можеше също да се запали. В първия момент Кайда си помисли, че тялото му е голо и изцяло покрито с косми, но когато очите ѝ привикнаха към примигващата червена светлина, тя видя, че всъщност има дрехи — или поне онова, което минаваше за дрехи при тях. Той носеше само опърпани ивици износен плат, който изглеждаше безцветен, с изключение на оранжевото сияние от огъня. Дрехите, брадата и косата му се вееха на вятъра. Мъжът взе нещо от огъня, удари го няколко пъти с чук и го хвърли обратно сред въглените.

— Не бях останал с впечатлението, че толкова лесно се разсейваш, Кайда-сан. Да не би отдавна да е минало времето ти за лягане?

— Не — отвърна тя на Гензай. — Просто... никога... добре, какво правят те?

— Не е твоя работа. Какво търсиш тук? Да не би да си дошла отново да молиш да те вземем с нас?

— Да дойде с нас? — изненада се Маса. Той се засмя и рошавата му коса се разлюля. — Къде?

— Където и да е — каза Кайда. — Само не и тук.

Маса отново се засмя.

— И какво си мислиш, че ще правиш, като стигнеш там?

Същия въпрос ѝ бе задал и Гензай. Стори ѝ се много странно, че всички чуждоземци задават едни и същи въпроси.

— Каквото ме накарате — отговори тя. — Ще се гмуркам. Ще ловя риба. Каквото...

Този път Маса се разсмя толкова силно, че сигурно го бяха чули чак в селото. Гензай също се засмя, само веднъж, а смехът му приличаше повече на ръмжене. Гърбушкото край огнището се намръщи и им изшътка.

— Тишина! — сопна им се той. — Почти сме готови.

Кайда го погледна. Той беше ужасно грозен, а светлината на въглените правеше сбръчканото му лице да изглежда червено като на демон, насечено от черното на бръчките. Гърбавият погледна намръщено и нея, просто за всеки случай. Липсващото му око бе ужасяващо, но Кайда не можа да се сдържи да не погледне право в него.

— Да се гмурка! — извика Маса, чието тяло продължаваше да се разтърсва от спорадични пристъпи на смях. — Много смешно. Само това ли са се научили да правят тези селяни с момичетата си?

Тя погледна Гензай, който бе възвърнал сериозността си и сега седеше неподвижно като скала край огъня. Маса се изкиска, отметна разрошената коса от лицето си и започна да човърка зъбите си с врабчова костница.

— Така и не отговори на въпроса ми — напомни Гензай с обичайния си равен глас. — Дойде, за да видиш какво правят приятелите ми в огъня?

— Не.

— Тогава защо си тук, Кайда-сан?

Той мълчаливо впери поглед в нея. Останалите направиха същото. Кайда знаеше, че доведените ѝ сестри щяха да решат, че едноокият е най-страшен от всички, но щяха да сбъркат. Онзи, от когото трябваше да се страхуват, беше Маса. Не ѝ допаднаше мисълта, че има човек, който е толкова бърз и когото не може да чуе, че приближава. А Гензай я плашеше още повече, но въпреки това успя да намери смелост да избъбри:

— Мислех си за това цял ден и не можах да го разбера. Вие им позволихте да ви обградят. Селяните. Двамата с приятеля ви. А след това се сбихте с тях. Но първо им позволихте да ви обградят.

Маса повдигна едната си вежда.

— Защо? — попита тя.

Мъжът избухна в ужасно гръмогласен смях, който го събори по гръб на пясъка. Гензай се засмя само веднъж, а смехът му наподобяваше дълбок, стържещ тътен като онзи, който издават големите каменни плочи дълбоко в земята.

— Тишина! — кресна едноокият, без да спира да работи с духалата си. — Почти сме готови. Не ни пречете.

— Тадааки-сан е прав — каза тихо Гензай. Маса кимна леко и без да спира да се подсмивва, се настани отново на камъка си. — Кайда-сан, нима искаш да ни кажеш, че си рискувала живота си, за да ни зададеш този въпрос?

Кайда сбърчи нос.

— Не съм рискувала нищо.

— Маса издаде заповед да бъде убит или осакатен всеки, който се приближи до нас.

— Когато стигнах до нея, видях, че вече е саката — леко помръдна с рамене Маса. — Имаш не само остър слух, малко момиче. Имаш и смелост.

— Ще си вървя — реши Кайда. — Не трябваше да идвам.

— Да — отвърна Гензай, — не трябваше. Но не бива да си тръгваш с празни ръце. Кажй й защо им позволи да те обградят, Маса.

Мъжът отново помръдна с рамене.

— Кой пръв нанесе удар? — попита той.

— Не знам — призна Кайда.

— А кого пръв ударих аз?

— Не знам.

— Онзи, на когото му липсват всичките зъби, с какво го ударих в устата? С юмрук? С коляно? С лакът?

— Откъде да знам? Нищо не можах да видя.

— Защото бяхме обградени — каза Маса. — Никой друг от селото ти не можа да види.

— Остана им само въображението — завърши Кайда по-скоро за себе си, отколкото за останалите. — Ако не им позволите да видят какво правите и особено ако им дадете някакво предимство, *преди* да нападнете... единственото по-страшно нещо от акулата, която виждаш, е акула, която не можеш да видиш.

— Тя е природен талант, Гензай.

Гензай се почеса по брадичката, точно там, където свършваше брадата му.

— Не е зле, малката. Наистина ли дойде само заради това?

— Аха.

Той отново се засмя с характерния си дълбок, смущаващ смях.

— Хубави сънища, Кайда-сан. Можеш да кажеш на семейството си, че не смятаме да оставаме още много време.

Момичето кимна, поклони се и се обърна да си ходи. И докато се обръщаше, с крайчеца на окото си зърна онова, което рошавият белокоп мъж държеше в машата си. Беше един демоничен лик, маска, чиито рога и зъби сияеха в червено като самите въглени, в червено като залязващото слънце.

26.

Кайда не знаеше какво е било обсъждано предишната вечер в колибата на старейшините, но на сутринта научи какво бяха решили. Лодките на *ама* отново бяха пуснати във водата, но само в южната половина на залива. Там беше по-дълбоко и ловът на стриди вървеше по-бавно, но южният край имаше предимството да е лишен от плаващи наоколо буйстващи чуждоземци.

Тя харесваше гмурканията надълбоко. Можеше да се спуска по-дълбоко от сестрите си — по-дълбоко от всички момичета на нейната възраст всъщност — така че да остава сама. Много от по-възрастните жени насърчаваха развитието на гмуркаческите ѝ умения или хвалеха издръжливостта на дробовете ѝ. Неколцина шушукаха, когато мислеха, че Кайда не може да ги чуе, колко неестествено е тринайсетгодишно момиче да се гмурка толкова добре, колкото трийсет и три годишна или четирийсет и три годишна жена. Всички знаеха, че най-добрите години за една *ама* идват с възрастта.

Но като че ли никой не разбираше онова, което за Кайда беше очевидно: едноръката *ама* нямаше друг избор, освен да остава по-дълго време на дъното. Тя не можеше да използва своя *кайгане* с една ръка, а да тършува по дъното с пръстите на другата. За да налови същото количество стриди като останалите, Кайда трябваше да прекара двойно повече време под повърхността.

Налягането в ушите беше съвсем друг въпрос, но прекрасните ѝ доведени сестри я бяха научили да търпи на болка. А и само с една здрава ръка, тя не можеше да доплува до повърхността толкова бързо, колкото останалите. *Естествено*, че ще успява да се гмурка по-надълбоко от тях. За Кайда логиката в това бе толкова ясна, колкото и слънцето в небето.

Днес вълните бяха по-високи и по-широки и размътваха пясъка повече от обичайното. Това влошаваше видимостта, затова на Кайда ѝ беше по-трудно да следи Миоко, Киоко и Шиоко. Но това нямаше значение. Долу на дълбокото тя имаше предимство и те го знаеха. Това

бе още една причина да харесва повече южния край на залива; хищниците, от които трябваше да се пази, бяха с три по-малко.

Искаше ѝ се да може да вижда чуждоземците. Стоеше на разстояние от предпазливост, не от страх. Също като предишния ден, лодките им се носеха над потъналия кораб. След цял ден гмуркане до него те не бяха намерили онова, което търсеха, което не беше изненадващо; дори от сто дължини разстояние си личеше, че нямат представа какво правят. Гмуркаха се, без да свалят панталоните си. Не привързваха към тялото си тежести, за да потънат по-добре. Лодките им бяха *ама*, но не им хрумваше да използват мангалите, за да стоплят гмурците си. Но въпреки това Гензай смяташе, че днес ще намерят плячката си — или поне така бе казал предишната вечер, ако Кайда го беше разбрала правилно. Тя предположи, че увереността му сигурно бе свързана с демонската маска, която приятелите му не спираха да пъхат в огъня. Струваше ѝ се, че каквото и да представлява тя, те ужасно бързаха да я завършат, макар Кайда да не разбираше по какъв начин маската щеше да им помогне да намерят каквото и да било под водата. По-добре щеше да е, ако вместо това се бяха научили да плуват както трябва. Единствените други чуждоземци, които Кайда бе срещала, идваха от търговски съдове и доколкото можеше да прецени, те също не можеха нито да плуват, нито да се гмуркат.

И въпреки това при самата мисъл, че трябва да се гмурка в онзи кораб, водата около нея започваше да ѝ се струва ужасно студена. Едно беше да плува под малкия коралов риф. Съвсем друго бе да се окаже оградена от всички страни от стени. Понякога в рифовете се виждаха дупки и останалите момичета преминаваха през тях и се озоваваха на съвсем различно място. Кайда също обичаше да го прави, когато беше по-малка — когато майка ѝ все още бе жива. Но не и след това. Никога.

От самата мисъл ѝ се догади. Към устата ѝ се надигна горчива, пареща жлъчка. Гърлото ѝ се сви; наложи се да изрита торбичката с пясък от глезена си и да изплува преждевременно на повърхността.

— Кайда? — рече Хару-сан, чието осакатено коляно му пречеше дори да гребе, но той харесваше слънцето и шума на разбиващите се вълни. Не му допадаше да стои по цял ден пред колибата, затова днес бе решил да излезе в морето с гмурците, макар да не можеше да върши нищо, освен да прави компания на Сен. И тъй като Сен смяташе двете си гребла за достатъчна компания, Хару-сан се занимаваше с

разпалването на въглените в малкия мангал на лодката. — Добре ли си? — попита той.

Кайда кимна, закашля се и изплакна устата си с вода, докато вкусът на жлъчка не се отми. Прихвана се за борда с чуканчето на ръката си и кихна в шепата си.

— Добре съм — отвърна тя. Стягането в гърлото ѝ бе отминало.

— Обикновено стоиш долу много повече — забеляза Хару-сан.

— Сега се връщам.

Тя погледна водата намръщено. Усещането да не може да се гмурка беше доста странно. Това бе единственото нещо, в което беше добра. А сега бе принудила Хару-сан да издърпа торбичката ѝ с пясък чак до повърхността, а в замяна не можеше да му покаже дори една стрида. Момичето хвана въженцето, което дърпаше мъжът.

— Недей — каза тя. — Да видим дали не мога сама да си я намеря.

Това беше добро упражнение, което се правеше често — но само в по-плитки води. Торбичките с пясък имаха почти същия цвят като морското дъно, затова намирането им бе проверка на зрението на малките момичета, които се учеха да се гмуркат.

Колкото по-дълбока беше водата, толкова по-малко светлина проникваше до дъното и толкова по-трудно ставаше различаването на торбата в заобикалящата я среда. Поколения наред селяните бяха изпитвали дъщерите си по този начин, но никога на такава дълбочина. Намирането на торбичката по въженцето, което дърпаше лодкарят, обезсмисляше цялото упражнение, и колкото по-дълбоко се гмуркаше момичето, толкова по-голяма бе вероятността да пропусне целта си.

— Сигурна ли си? — попита Хару-сан. — Не ми се иска да пострадаш.

— Според теб няма да успея да го направя — изгледа го Кайда.

— О, не ми се сърди. Никой не би могъл да я намери на такава дълбочина. Собствената ти майка не би могла да я намери, а тя беше най-силната.

Кайда се намръщи. Целта на това упражнение бе да потисне страха си, а заедно с него и срама, че се е уплашила. А точно споменът за майка ѝ, за нейната смърт, я беше накарал да изпадне в паника. Думите на Хару-сан не ѝ помагаша особено.

— Просто ми позволи да опитам — настоя тя.

Напълни дробовете си с въздух и после издиша, напълни ги отново и пак ги изпразни, напълни ги за последен път и се гмурна, но не право надолу като корморан, а под ъгъл като делфин. Когато измина половината разстояние, се спусна във винт право надолу, опитвайки се да проследи пътя на торбичката. Дори на такова разстояние, Кайда се намираше по-дълбоко, отколкото което и да е друго момиче можеше да се гмурне.

Тя се замисли за потъналия кораб. Зеещата паст на горния му трюм се намираше точно на такава дълбочина. И отново при мисълта да се окаже затворена от всички страни ѝ се пригади. Споменът за бързото потъване под тежестта на нагръдника се вкопчи в нея като ръката на Маса. Тъмнината на трюма вдъхваше ужас дори в отсрещния край на залива. Самата мисъл за онова, което може би се намираше вътре...

Ето я. Торбата. Шиоко можеше и да ги нарича жабешки, но очите на Кайда бяха изключително добри в откриването на разни неща под водата. Тя се пресегна към торбата и дръпна въженцето, за да покаже на Хару-сан, че я е намерила. След това се оттласна силно от дъното и се понесе нагоре със скоростта на въздушните мехурчета, които изпускаше.

Страхът ѝ от тъмния трюм се бе изпарил. Но къде? Беше изчезнал в мига, щом зърна торбата с пясък. Веднага щом вниманието ѝ бе привлечено от нещо друго. Защото страшното на трюма не беше самият трюм, а онова, което си представяше, че се намира в него.

Маса беше абсолютно прав: въображението бе способно да сътвори много по-ужасни кошмари, отколкото самият свят би могъл да създаде. Затова двамата с Гензай и останалите бяха внушили такъв ужас в Ама-мачи. Селяните се биеха не с другоземците, а с демони, гладни духове, тъмна магия — или поне така твърдяха старейшините. Затова Кайда и останалите се гмуркаха в южната част на залива: не за друго, а заради един въображаем страх.

Когато изскочи на повърхността, дробовете ѝ пареха като огромни горещи въглени. Пое си дълбоко и шумно дъх, след това се прехвърли през борда на лодката и се отпусна.

— Леле-мале! — възкликна Хару-сан. — Радвам се, че днес излязох в морето с вас! Не мога да повярвам, че станах свидетел на това.

— Повярвай — отвърна задъхана Кайда.

— Сигурно си изтощена.

Точно в този момент се появи Миоко, сякаш Хару-сан бе призовал някой зъл дух. Издължената ѝ бледа фигура изникна изпод кърмата и тя се хвана за планшира на малката лодка.

— О, Кайда-чан, погледни се! Зле ли се чувстваш?

— Добре съм — отвърна Кайда. — Хайде, да се връщаме на дъното.

Миоко направи зловна гримаса. Хару-сан не я видя. Нито пък Сен.

— Хайде — повтори Кайда. — Да се гмурнем заедно. Като сестри.

— Като сестри — рече злобно Миоко. Обикновено тя гледаше Кайда не с омраза, а със злостно любопитство, със същия интерес, който проявяваше към мишките, които омотаваше в малки рибарски мрежи и наблюдаваше колко време ще издържат под вода, преди да се удавят. Но не и този път. От нея бликаше омраза. Хару-сан и Сен, благословени да са, не я виждаха, защото бяха заети с издърпването на торбичките с пясък. Двамата равномерно изтегляха въжетата, а Миоко ги наблюдаваше с нарастващ ужас. Тя знаеше, че гмуркането е единственото състезание, което Кайда можеше да спечели. Гордостта ѝ изискваше въпреки това да се състезава и тази гордост не можеше да се примири със загуба — не и от едноръката Кайда с жабешките очи.

Кайда почти чуваше мислите, които се гърчеха в ума на Миоко, търсейки някакъв изход, точно както мишките, които обичаше да дави. Кайда не можеше да им позволи да го намерят.

— Зле ли се чувстваш, Миоко-чан? Нали не си твърде изтощена?

— Добре съм — отвърна тя с изкривено от омраза лице.

През цялото време мокрите плетени въжета стържеха по планшира на малката гребна лодка. Най-накрая, с едно весело „Ха така“, Хару-сан подаде на Кайда мократа ѝ торба. Той задържа въжето, докато тя затягаше клупа около глезена си. Сен направи същото, подавайки торбата на Миоко и Кайда почувства лек прилив на триумф, когато сестра ѝ я взе.

Миоко ѝ се усмихна сладко и предложи:

— Знаеш ли, Кайда-чан, защо не се гмурнеш първа, тъй като вече си готова, а като се върнем в селото, двете ще намерим нещо, което да

направим заедно. Нали знаеш, нещо, което можем да направим с *всичките* ни сестри.

Завоалираната заплаха не убягна на Кайда. Най-разумната стратегия бе да се съгласи и да отстъпи. Да се върне вкъщи, да остане нащрек и да се надява, че Миоко ще изгуби интерес, преди да осъществи с пълна сила отмъщението си. Инстинктът на Кайда я насочваше в тази посока, но тя бе изпълнена с дързост.

— Права си — съгласи се. — Ако трябва да намерим нещо, което да правим *всичките*, то няма да е да се гмуркаме тук, нали? Защото само аз мога да стигна чак до дъното.

Миоко се ядоса. Най-накрая Хару-сан и Сен им обърнаха внимание. Сен не знаеше какво да прави, но Хару-сан ѝ се сопна:

— Кайда, това беше грубо и ти го знаеш. Миоко е по-голяма от теб. Трябва да покажеш уважение. Хайде, Миоко. Завържи си торбата. Тя отпрати предизвикателството. Твое право е да ѝ затвориш устата.

Миоко успя да се усмихне невесело. Кайда грейна.

— Първият, който стигне до дъното, печели — каза тя. Пусна лодката и се гмурна.

Миоко честно се опита да спечели, трябваше да ѝ се признае. Тя стигна почти до средата, преди да изрита торбата си. Кайда погледна нагоре, докато тежестта я теглеше надолу, и видя как Миоко става все по-малка и по-малка, докато мърдаше усилено крака към повърхността.

Щеше да си плати. Кайда го знаеше, но някак си вече не се страхуваше чак толкова от това. Може би защото днес се бяха гмуркали на място, където се чувстваше най-добре. Или заради победата ѝ предишната нощ при Перката. Каквато и да бе причината, Кайда реши, че ѝ харесва да не се страхува.

Тя остана във водата, след като повечето от останалите *ама* решиха, че са уморени и им е студено, макар собствените ѝ зъби да тракаха. Краката ѝ бяха толкова разранени, че Кайда се радваше на студа, който не им позволяваше да чувстват болката. Изчака, докато трите ѝ доведени сестри седнаха в лодката на Хару-сан, след което избра друга лодка, с която да се прибере — не защото се страхуваше, а защото искаше да им покаже, че отново ги е надхитрила. Освен това се погрижи да видят подигравателната ѝ усмивка. За това също щеше да

си плати, но под влияние на новооткритата си самоувереност тя предпочете да пренебрегне този факт.

Не можеше да проумее защо в съзнанието ѝ се появи една странна мисъл: ако Гензай ме беше видял днес, щеше да се гордее с мен.

Пясъкът беше топъл, но Кайда знаеше, че няма да успее да полежи на брега достатъчно дълго, за да спре да трепери. Доведените ѝ сестри скоро щяха да се появят. Затова, вместо да чака слънцето да си свърши работата, тя се изправи и започна да тича по пясъка, за да се стопли.

Или поне така си казваше мислено, макар всъщност да знаеше, че срещата с Гензай е неизбежна. Това не беше никакво момичешко лигаво романтично увлечение. Момичетата от селото говореха по този начин понякога дори за мъже на възрастта на Гензай. Мислите на Кайда не плуваха в тази посока. Ако някога обикнеше Гензай, това щеше да е само ако я отведе от Ама-мачи. Не отиваше при него заради никакво сляпо увлечение. Отиваше, защото бе видяла, че лодките им се връщат на брега и ако бяха намерили онова, което търсеха, сигурно щяха да съберат лагера и да си тръгнат.

Възрастните мъже гребяха по-бързо, отколкото тя можеше да тича по мокрия пясък и въпреки че разстоянието пред нея не беше голямо, на тях им помагаше прибоят. Когато първата им гребна лодка заора в пясъка, Кайда бе достигнала в обсега на слуха им. Следващите три лодки пристигнаха почти веднага след първата, но Гензай вече крачеше към момичето, като оставяше неравни отпечатыци в пясъка. Дълбоки бръчки прорязваха челото му, а краищата на устата му бяха увиснали надолу.

— Вземете ме с вас — извика Кайда. — *Моля ви.*

— Върви си у дома, малката.

— Намерихте онова, което търсехте, *нее?*

— Не.

Кайда погледна покрай него. Двама мъже се бяха навели, за да вдигнат нещо тежко от дъното на едната лодка. Тя изтича към Гензай, приближавайки се достатъчно, за да усети миризмата на пот и солена вода от дрехите му.

— Лъжете — каза Кайда. — Каквото и да сте намерили, виждам как те го вдигат. Моля ви, трябва да...

Внезапно тя се озова на земята по гръб. Някак бе успял да подсече краката ѝ, макар миг по-рано да беше сигурна, че той се намира доста далеч. Сега стоеше надвесен над нея.

— Не бива да ме обвиняваш в лъжа — заяви Гензай и вложените в гласа му чувства изненадаха Кайда. Досега той бе излъчвал единствено непоклонимо спокойствие. Сега думите звучаха тежко, напрегнато, сякаш гърлото му не им позволяваше да преминат. — Би трябвало вече да го знаеш. Аз съм човек на думата си.

— Но аз го видях — обясни Кайда и се опита да надникне покрай него, да зърне какво свалят спътниците му от лодката.

— Ти виждаш твърде малко и предполагаш твърде много. — Той се пресегна, сграбчи с юмрук косата ѝ и извъртя главата ѝ така, че да може да види добре онова, което допреди миг се бе опитвала да зърне.

Спътниците му носеха мъртвото тяло на Маса.

Той лежеше отпуснато, придържан за китките и глезените, от устата му течеше солена вода. Дългата му черна коса висеше от челото като водорасли и от нея се стичаха блестящи капчици вода. Когато хората го пуснаха на пясъка, той падна като чувал и остана да лежи като захвърлена рибарска мрежа.

— Ето — каза Гензай. — Достатъчно ли видя?

Кайда не отместваше поглед от Маса, чиито очи се взираха безизразно в нея иззад демонската маска — онази същата, която приятелите му бяха завършили предишната вечер. Тънки струйки кръв се стичаха по лицето му, потъмняваха веждите му, спускаха се на едва забележими ручейчета по бузите му. Маската го бе убила. Кайда беше убедена в това.

Колко е глупаво, помисли си тя, да се гмуркаш с тежка желязна маска на лицето; това е сигурен начин човек да се удави. Маса би трябвало да го знае. Той бе оцеляващ, също като Кайда — но за разлика от нея бликаше от енергия, беше изпълнен с живот. Нямаше причина да се самоубива. Значи Гензай бе езекутирал приятеля си, като го бе удавил? Кайда се съмняваше в това. Гензай беше обезумял. Не, маската бе убила Маса и Гензай го знаеше, но Кайда не можеше да си представи как една маска би могла да причини подобно нещо на някого. Сякаш слагането ѝ го бе накарало да си изгуби ума.

Това вече беше ужасяваща мисъл. Кайда не се страхуваше от гладните призраци, които обитаваха потъналия кораб, но маската бе

нещо, което можеше да види, нещо, което приятелите на Гензай бяха направили със своите чукове и маши. Тя си спомни едноокия гърбушко, мъжа с разрошената бяла брада, който припяваше заклинанията си, и лицата им, зловещи под червеното сияние на маската. Какво бяха направили те? Да не бяха вкарали в нея някакъв демон? Затова ли формата ѝ беше такава?

До неотдавна Кайда бе презирала съселяните си заради това, че се страхуваха от Гензай и Маса, които смятаха за зли магьосници. Сега установи, че самата тя се страхува от другоземците и тяхното вещерство. Какво друго би могло да убие Маса? И какво толкова имаше в този кораб, че да си заслужава човек да умре за него, да рискува живота на приятел, да предизвика гнева на злите духове?

— Изхвърли я — прошепна Кайда, без да осъзнава, че говори на глас. — Тази маска. Разтопи я. Нека морето я превърне в ръжда.

— Плаши ли те? — попита Гензай.

— Да. — Тя не се срамуваше да го признае.

— Така и трябва. И значи си много мъдро дете, щом разбираш, че трябва да се страхуваш. Затова не позволявай устните ти да говорят глупости. Тази маска е твърде важна, за да я унищожим. Някой отново ще се гмурне с нея и може да умре заради нея. И тъй като хората ми са твърде малко, за да рискувам живота им, може би следващият, който ще се гмурне, ще бъдеш ти.

КНИГА ПЕТА
ПЕРИОД ХЕЙСЕЙ, ГОДИНА 22 (2010 ОТ
Н.Е.)

28.

Марико изяде супата рамен и започна разсеяно да размишлява върху същността на липсващия пръст. Тя седеше на леглото си, хванала пластмасовата чаша със супа в дясната си ръка и пръчиците за ядене в лявата, защото дясната вече не можеше да се справя с тях. Загубата на десния показалец нямаше да има чак такова значение, ако Марико не живееше в страна, където пръчиците за хранене бяха толкова важни. Една четирипръста ръка се справяше идеално с вилиците и ножовете.

Където и да живееше обаче, трябваше да се научи да стреля с лявата ръка — ако искаше да остане ченге, разбира се. Имаше достатъчно професии, където липсващият пръст нямаше да й причини ни най-малки неудобства, но Марико бе избрала единствения занаят, в който загубата точно на този пръст всъщност можеше да й струва живота. Стрелбата с лявата ръка не беше по-лесна от яденето с лявата ръка. Тя реши, че се е упражнявала достатъчно — няколко хиляди патрона на стрелбището и три яденета дневно в продължение на два месеца — но все още не бе постигнала желаната точност, а храненето продължаваше да я кара да се чувства като тромав турист *гайджин*, който използва пръчиците за хранене за пръв път.

Загубата на показалец сигурно можеше да създаде доста трудности в двайсет и първи век, но Марико не се занимаваше особено с дейности, които биха й създали проблеми, предвид състоянието на ръката ѝ. Не се справяше добре с писането на клавиатура още преди битката с Фучида. Не се интересуваше от Фейсбук или Туитър, макар да бяха в списъка ѝ за текущи дела, който и без това бе пълен до пръсване. Не пишеше повече от два пъти на ден съобщения, и то само на сестра си, която бе живото доказателство, че Марико не се нуждае от показалци за това: Саори пишеше със светлинна скорост, използвайки само палците си. Марико срещаше по-големи трудности със старите технологии: ключове, монети и най-важното, с меча си.

Тази вечер бе пропуснала курса по *кенджуцу*. Достатъчно трудно ѝ беше да се прибере вкъщи и да види празната стойка, където

трябваше да лежи Славна победа; отсъствието ѝ щеше да е още по-осезаемо на доджото, където с всяко ново упражнение щеше да я разсейва все повече. А новият ѝ сенсей, мъдър ветеран от войната на име Хосокава, не приемаше разсеяни хора на доджото си, особено ако това бе единствената му ученичка. Той беше от старото поколение, което смяташе, че жените не трябва да се обучават в изкуството на боя с мечове. Възгледите му не бяха нещо уникално; в продължение на стотици години *всички* бяха смятали така. Но Хосокава-сенсей бе спечелил колана си при Ямада и тъй като Марико беше имала честта да е последната му ученичка, Хосокава бе поел обучението ѝ в знак на лоялност към покойния си учител.

Ала това не означаваше, че ще проявява търпеливост в работата си с нея.

Упражненията заедно с останалите ученици не бяха най-силната ѝ страна, а посещаването на курсове изобщо не беше толкова удобно, колкото частните уроци с Ямада-сенсей в задния му двор. Тъй като те вече не бяха вариант, Марико тренираше под ръководството на Хосокава четири вечери седмично и четири пъти седмично Хосокава-сенсей я гълчеше заради немарливата ѝ техника, неспособността да се съсредоточи и най-вече заради неправилния ѝ захват.

Показалецът на дясната ръка беше от изключително значение във фехтовката. Той бе най-дългият пръст върху дръжката и оказваше най-силен контрол. Тъй като се намираше най-близо до *цубата*, осигуряваше първата точка на контакт, улесняваше бързото и плавно изтегляне от ножницата. Марико беше оцетена и по двете точки. Естествено бе невъзможно да разбере дали Хосокава-сенсей наистина беше толкова обсебен от позата ѝ, или просто го използваше като удобно извинение, за да прикрие явния си сексизъм. И в двата случая Марико чувстваше на доджото същото напрежение, както и на стрелбището, породено от непрекъснатия стремеж да се представи по-добре от колегите си, само за да получи признание, че се е справила.

И докато седеше на леглото и си хапваше рамен, стигна до извода, че от всички хора, които някога бяха загубили показалеца на дясната си ръка, най-оцетена бе една японска фехтовачка, която работеше в ТСУП.

Тъй като лявата ѝ ръка все още беше доста тромава, тя разпръсна малки капчици пилешки бульон върху дневника, който преглеждаше.

Той принадлежеше на Ямада; беше един от стотиците, скътани на купчини в картонени кутии тетрадки, които Марико държеше в апартамента си. Ако в подредбата им имаше някаква система, то Марико все още не я бе открила. Някои кашони имаха етикет, други не. Понякога кутията съдържаше изчерпателни записки по определена тема, друг път хаотично изобилие от информация без определена тема. Трябваша й седмици, за да отдели настрани всички дневници, които съдържаха подробности по предмета, от който бяха започнали вечерните разговори с покойния й сенсей: Славна победа нетърсена.

Въпреки че тя не вярваше в подобни неща, Ямада я беше убедил, че майстор Иназума е влял в стоманата си силите на съдбата, затова Марико започна проучването на тази тема от собствения си меч. Информация за нея можеше да се намери само в една библиотека на земята: тази, която се намираще в спалнята й, събрана в хаотично етикетирани кутии. Никой, освен Ямада не вярваше, че Иназума бе съществувал, а криптоисторията нямаше място в историческия отдел на съвременните университети. Затова всички тези дневници си оставаха просто тетрадки и не бяха публикувани, и точно затова Марико беше приела, че между маската на Ханзо Камагучи и нейния собствен меч имаше връзка, която тя можеше да опише единствено като магическа. Ямада-сенсей бе струпал твърде много доказателства, за да отхвърля тя свръхестественото.

Но макар че приемаше онова, което й подсказваше интуицията, Марико не знаеше нищо за самата връзка. Чувстваше се по същия начин, както когато станеше от бюрото, за да отиде до съседната стая и да вземе нещо, което й е необходимо, а когато стигнеше там, да е забравила за какво й е било нужно. Тази вечер беше точно от този тип, само че още по-обезсърчаваща, защото ровенето из пълните със записки кутии бе много по-трудно, отколкото да запомни, че е станала, за да вземе химикал, отвертка или нещо друго.

Когато привърши нудълите си, Марико все още не бе успяла да улови блуждаещия в съзнанието й спомен. Тя стана от леглото, преглътна протестите на хълбоците, гърба и раменете си и смени тетрадката с други две. Преследването на Нанами сутринта беше завършило с две контузии, които не бе забелязала навреме. Настаняването обратно на леглото произведе нов хор от оплаквания от

измъчените ѝ мускули. През главата ѝ мина мисълта за ибупрофен, но мързелът се оказа много по-могъщ мотиватор.

Тя прегледа томчето със записки за Тецууро Окума и синовете му, Ичиро и Дайгоро. Всички имаха нещастна съдба, но никой от тях не успя да задържи интереса ѝ. Друга вечер може би щеше да е по-различно, ала в момента Марико се чувстваше ужасно изморена, а знаеше, че трябва да прегледа още много страници.

Към края на втория дневник тя откри онова, което търсеше: кратка бележка в полето, надраскана набързо. Първа връзка — *Слав. поб. и маска?* На следващата страница: *Маска по-късна от Слав. поб. — с колко? 100 години? Повече?* Няколко страници по-нататък: *Привличане между маска — Слав. поб. най-силно.* Всичко това бе написано в полето, като повечето от записките бяха посветени на опита да се датира Славна победа нетърсена по най-добрия начин. Ямада не беше дал отговора в тази тетрадка, но бе отговорил на въпроса на Марико, който я беше тормозил още от сутринта, когато се бе събудила и бе открила, че мечът ѝ липсва. Маската на Камагучи и Славна победа нетърсена бяха свързани по някакъв начин.

Тя се зарови още по-дълбоко в записките и колкото повече четеше, толкова по-шантаво ставаше. Всички, които бяха свързани с маската, като че ли имаха фетиш към мечове. Някои от тях бяха самураи, други бяха обикновени престъпници, но всички бяха убийци. По някакъв начин маската събуждаше във всеки, който я докоснеше, унищожителен копнеж, който се засилваше особено в присъствието на Славна победа. Ямада дори бе изказал хипотезата, че маската е нещо като метален детектор за остриетата на Иназума, кодиран специално за намирането на Славна победа нетърсена. Марико дори не можеше да си представи как е възможно това — човек не може да програмира метал така, както се програмира дистанционно — но трябваше да се довери на Ямада. Защото, първо, той обикновено беше прав и, второ, тя нямаше нищо друго.

Ямада поне бе разполагал с минимални доказателства, върху които да работи. Няколкото спасени страници от многовековен дневник подсказваха, че привличането между маската и меча зависеше от разстоянието. Сама, маската пораждаше в приносителя си неописуем копнеж, подобен на стремежа на затворено в клетка животно да търси изхода, който не съществува. Но когато Славна

победа беше наблизно, този копнеж преминаваше в страст, напомняща могъща сексуална похот. Ако маската зърнеше меча, тя трябваше да го притежава.

Каквото и да означава *това*, помисли си Марико. Искаше ѝ се авторът на дневника да е бил детектив; сравненията със затворени в клетка животни не можеха да се появяват в нейните доклади.

Нещата станаха още по-чудати, когато Ямада започна да вкарва разни поетически редове. На една от страниците тя прочете: *Вятърът търси маската? Защо?* На следващата страница: *Вятърът иска Слав. поб., тоест му трябва маска?* В това нямаше никакъв смисъл. Образно казано, Марико можеше да си представи как зимният вятър търси процепите в облеклото ѝ, но дори в най-абстрактните си мисли не можеше да приеме, че вятърът *иска* нещо.

На следващите страници бележките в полетата преминаха в цели абзаци, но колкото повече Ямада разгръщаше мислите си, толкова по-загадъчни ставаха те. Той оформи една странна метафора, като сравни вятъра с *шиноби*, с нинджа. Тук нямаше никаква загадка — вятърът беше невидим, — но след това неговите невидими въздушни потоци се сдобиха с човешки желания. И като че ли желанието и търсенето не бяха достатъчни, затова вятърът започна да планира, да замисля, да организира. Времето просто *не правеше* такива неща.

Единственият сигурен извод, който успя да направи, беше, че Ямада-сенсей знаеше много повече за маската, отколкото си бе направил труда да запише в дневниците си. Повечето от записките му напомняха нечий списък с бакалски стоки. В списъка имаше артикули като „лосион“ и „храна за Бъстър“, но какъв лосион точно? Слънцезащитен? Овлажнител? Медицински крем? И какво представляваше Бъстър? Куче? Папагал? Нямаше как да разбере. Марико можеше да се опитва колкото си иска да чете между редовете, но никога нямаше да разгадае всичко, което нейният сенсей знаеше за маската.

След още два часа и още две прегледани тетрадки, тя не беше открила кой знае какво за маската или вятъра, но онова, което бе успяла да събере, я накара да настръхне. По някое време маската е била повредена. Някой я беше белязал и по някакъв начин това бе деформирало и магията ѝ. Влечението ѝ — или проклятието, фетиша, както предпочетете да го наречете — се разпростряло от мечовете към

всички оръжия. Ямада дори изказваше предположения как може да мутира с времето, да създаде копнеж по мускети и фитили, когато те се появят, а по-късно към полуавтоматичните пистолети, може би дори автоматите. Или към самоделните взривни устройства в съвременния театър на военните действия. За маската дискриминация не съществуваше.

Марико се беше сблъсквала и преди с подобни артефакти: Красивата певица, най-лекото и най-бързото от остриетата на Иназума, което също влияеше на съзнанието на собственика си, а Марико знаеше много добре колко смъртоносно може да се окаже това обсебване. Тя бе умряла от острието на Красивата певица в последното от поредицата кървави убийства, които се връщаха почти хиляда години назад във времето. За разлика от меча, маската се държеше мило, но може би точно това я правеше толкова опасна: тя просто изглеждаше безобидна.

В такъв случай Булдога беше проявил забележителна прозорливост, отдалечавайки я от себе си. Или може би просто притежаваше шестото чувство, което проявяваше всеки доминиращ самец, щом се появеше заплаха за господството му. Камагучи упражняваше насилие, но само по своите правила. Ако притежанието на маската бе достатъчно, за да събуди дълбоко стаения копнеж за унищожение, значи Камагучи беше прав да я държи далеч от себе си, на някой висок рафт, където никой друг нямаше да има причина да я докосва. Дори не бе необходимо да осъзнава защо го прави; инстинктът на доминиращия самец щеше да е достатъчен.

Самата мисъл за това ѝ се стори вледеняваща. Искаше ѝ се да смята, че цялата история е някакво суеверие, че само хората от Средновековието могат да вярват в подобни неща, че в нейния свят неодушевените предмети нямат такива сили. Но още щом тази мисъл се появи в главата ѝ, тя знаеше, че греши. Как, освен с термина „обсесивно-компулсивна“ можеше да се определи връзката на средностатистическия ученик с неговата видеоигра? Марико се сети за сестра си Саори и почти петте хиляди съобщения, които изпращаше всеки месец. Замисли се и за собствените си навици: упражняването на удари от *кенджуцу* в асансьора, намасяването на велосипедната верига преди всяко каране, макар да знаеше отлично, че предишния ден е оправила всичко по колелото. Колко пъти бе упражнявала вадене

от кобура, прицелване и стрелба с лявата ръка? Същото бе правила и с дясната години наред, преди Фучида да ѝ отсече пръста. Беше ли манията ѝ по точността по-малко патологична от копнежа за унищожение, скрит в маската на Ямада?

Беше по-различна. Трябваше да е, иначе Ямада нямаше да го отбележи. Той познаваше фиксидеите твърде добре. Човек не може да спечели сума ти черни колани, без да допусне маниакалността в живота си. Не, тази маска бе нещо необичайно, нещо опасно и след като го беше разбрала, на Марико ѝ се искаше да разполага с още нещо, което да ѝ помогне да проследи този предмет, нещо, което да ѝ помогне да предугади намеренията на настоящия му притежател. Но никоя от тетрадките не ѝ предлагаше помощ.

Тя погледна към часовника. Дванайсет часът и осем минути. На сутринта трябваше да ходи на работа.

Но имаше две лица, които просто не можеше да прогони от мислите си. Едното беше демонската маска на Булдога, която бе открадната толкова нагло от пълно с полицаи място. Другото принадлежеше на онзи ненормалник Акахата, чиито очи грееха като двойка слънца на насиненото му, смачкано лице, а разранените му устни не спираха да повтарят мантрата. Акахата не беше откраднал маската. По време на кражбата се бе намирал в спешното отделение. Марико си припомни фигурата на крадеца, облечена от глава до пети в униформа на спецчастите, за да може да мине незабелязано сред множеството полицаи. Записът от охранителната камера не беше твърде ясен, но сега, след като бе прочела записките на Ямада-сенсей за маската, Марико си спомняше крадеца толкова ясно, сякаш се бе намирала в стаята заедно с него.

— Само още една тетрадка — изрече тя на глас, казвайки го както на себе си, така и на Ямада-сенсей. Марико никога не си беше падала особено по уроците и обикновено четенето на записките на някой историк щеше да я приспи, а не да я поддържа будна. В колежа бе специализирала журналистика, която и до днес защитаваше като единствената литературна специалност, осигуряваща на дипломантите реални възможности за работа в тази област. Винаги бе смятала, че цялата тази „любов към ученето заради самото учене“ е просто приспивна песничка, която студентите по литература и философия използват, за да се приспят след трудния ден, прекаран в обслужване

на масите по заведенията. Но сега беше започнала да разбира защо Ямада бе избрал такъв живот, защо беше взел магистърска степен, след това докторска, бе продължил да преподава, да издава една след друга книги, докато вече почти не можеше да вижда химикала в ръката си. Сами по себе си някои от тези неща бяха наистина интересни — може би не заслужаваха чак университетска степен, но определено заслужаваха да открадне от съня си, казвайки си „само още една“.

Всъщност едва след още три тетрадки тя успя да намери нещо. Ямада си беше позволил да предположи, че вятърът и божественият вятър са може би едно и също нещо. Първата ѝ мисъл бе, че това едва ли е свързано с Божествения вятър, който тя разследваше, култа на Акахата и Джоко Дайши. Ямада беше историк: в неговия контекст камикадзе — „божествен вятър“ — означаваше или пилотите самоубийци от Втората световна война, или техните съименници, могъщите тайфуни, които бяха потопили флотилията на Кублай хан, бяха издавили армиите му и бяха спасили Япония от съдбата да се превърне в поредната провинция на Монголската империя. И тъй като вече бе свързал маската с вятъра, двата тайфуна бяха почти сигурен избор.

И точно тогава се появи златната жила. Това бе един периферен коментар, че вятърът е създал маската, който накара Марико да се зарови из всички тетрадки, които лежаха като пръснати карти за игра върху леглото ѝ. Тя разтърка очи, наруга часовника и най-накрая успя да намери тетрадката със странните отпратки към вятъра. Ако на мястото на „вятъра“ сложеше „Вятъра“, най-обърканите пасажии внезапно придобиваха смисъл. Вятърът искаше маската. Вятърът я търсеше. Всичко придоби смисъл.

След това отново си зададе въпроса на Ямада: бяха ли Вятърът и Божественият вятър едно и също нещо? Ако да, тогава дори този тип Джоко Дайши да беше ново лице на сцената, неговият култ Божественият вятър бе по-стар, отколкото Марико можеше да си представи. Който и да бе Вятърът на Ямада, началото му се криеше далеч назад, някъде през 1400 година, когато Япония все още не е била Япония, а по-скоро тълпа феодали и дребни тирани, които са се опитвали да заграбят колкото се може по-голяма територия. Тримата обединители бяха подчинили тези даймьо и бяха изковали една обединена империя. Марико не беше забравила връзката на демонската

маска с Хидейоши Тойотоми, втория от Тримата обединители, макар че за неин голям срам не можеше да си спомни кога бе живял той. Ямада-сенсей щеше да го знае. Марико предположи, че е някъде около 1600 година. Ако беше права, тогава Вятърът бе по-стар от самата Япония.

А ако Вятърът и Божественият вятър бяха една и съща организация, тогава две неща веднага се изясняваха. Първото беше, че метафората на Ямада за *шиноби* изобщо не бе метафора: Вятърът беше клан нинджи. Второ, Ханзо Камагучи бе разбрал нещата погрешно още от самото начало. Джоко Дайши не беше кръстил своя култ на пилотите самоубийци от Втората световна война; той бе последният водач на един култ, който бе кръстен на спасилите Япония тайфуни. В днешно време да кръстиш култа си Божественият вятър беше *гокудо*, изключително, яко, също като самите пилоти самоубийци. Но ако се върнеш достатъчно назад във времето, приемането на името Божествен вятър означаваше, че ти си спасител на държавата.

С това ли бе свързано „освобождаването на душите“? Мислите на Марико отново се насочиха към разбитото лице на Акахата и мантрата, която устните му не спираха да нашепват. Адвокатът му Хамая обясни, че клиентът му се моли Джоко Дайши да освободи всички. Тук се криеше нещо зловещо. Марико беше сигурна в това: титлата „Великият учител на Пречистващия огън“ изобщо не звучеше приятно. Дали последователите на този култ не се възприемаха като някакви месии? В такъв случай те бяха много опасни. И много нагли. Кражбата на полицейска улика се наказваше много по-тежко от обикновен обир, но човек трябваше да е неописуемо луд, за да я отмъкне от местопрестъплението по време на разследване. Това бе нов тип лудост, която изобщо не се колебаеше да измами могъщ клан на якудза в наркосделка. Освен това беше — Марико се страхуваше дори да формулира тази мисъл — от типа лудост, която мотивираше хората да си слагат елеци, натъпкани с експлозиви или да пълнят вагоните на метрото с газ зарин.

Досега не бе открила доказателства, че Божественият вятър е терористична организация. Определено не можеше да докаже, че култът е кръвен роднина на вековния престъпен синдикат. Имаше само предчувствието, че Акахата е нестабилен и избухлив и че онзи, който бе изпратил адвокат да защитава такъв човек, сигурно беше още по-опасен.

Хан сигурно щеше да избере най-лесното обяснение. Някои наркомани крадат коли, за да си докарат пари; този култ предпочита да краде антики. Но инстинктът подсказваше на Марико нещо друго. Кражбата на маската предполагаше маниакална обсебеност от демоните. Тази обсебеност, комбинирана с халюциногени и религиозен фанатизъм, предполагаше преклонение пред дявола — или ако не това, то поне култ към личността, съсредоточен около човека, който носи маската. Джоко Дайши.

Марико затвори дневниците. Рано или късно трябваше да легне да поспи. Трябваше да приеме, че едва ли тази вечер щеше да открие всичко, свързано с Джоко Дайши. Ямада изобщо не го бе споменал. Ако Вятърът и Божественият вятър бяха една и съща група и ако в началото Вятъра е бил клан нинджи, то може би Божественият вятър беше запазил някои древни тайни — като например как да проникне в апартамент на седемнайсетия етаж, чиито врати и прозорци са заключени отвътре. Това подкрепяше интуицията ѝ, че Джоко Дайши бе откраднал Славна победа нетърсена. Но интуицията не беше доказателство, а записките за средновековните кланове нинджи не можеха да помогнат при разрешаването на съвременните престъпления.

Истината бе, че тя разполагаше със съвсем малко информация. Не знаеше истинското име на Джоко Дайши, нито физическото му описание или предишното местонахождение — всъщност не знаеше нищо. Единствените ѝ следи бяха Акахата и Хамая, и то само ако имаше законово основание да ги проследи. Но тя беше постъпила правилно: когато двамата напуснаха болницата, не ги бе последвала. Беше спазила конституционните им права и сега се проклинаше за това. Искаше да разбере кои са тези хора, на кого пробутват дрогата си, какви проповеди изнасят пред халюциниращите тълпи, каква роля играе демонската маска във всичко това.

Накратко, искаше да разбере що за буря се задава и кога ще удари.

29.

Лейтенант Сакакибара обичаше да провежда сутрешните брифинги рано, заради което висшето началство му се възхищаваше, а на Марико ѝ се искаше да бе пукнал. Откакто беше приета в отдел „Наркотици“, тя подстригваше косата си къса, за да не изглежда твърде рошава, когато се довлече до участъка. Към гримирането се отнасяше с безразличие — бе спряла да се интересува от него още в гимназията, особено когато това ѝ спестяваше няколко ценни минути сън — а откакто служеше при Сакакибара, беше започнала да забравя да си слага дори спирала за мигли.

През високите прозорци на съвещателната зала проникваше оранжева светлина, нарязана на лентички от венецианските щори. Една от тези лентички падаше точно върху лицето на Марико; тя примигваше заслепена и несъмнено изглеждаше по-уморена, отколкото се чувстваше. Знаеше, че това не е подходящият подход, знаеше, че е най-новият член на екипа на Сакакибара, знаеше, че трябва да прави само добро впечатление, но по дяволите, в седем часа сутринта беше ужасно трудно да се интересува как изглежда. Известно ѝ бе, че за нея се носят слухове, че е лесбийка, но ѝ беше много по-лесно да се примири с тях, отколкото да губи по десет минути ценен сън всяка сутрин само за да си „разкраси лицето“.

Това беше странна фраза, която бе научила като ученичка в Щатите. В японския нямаше подобен жаргон, макар да имаше доста идиоми за губене на лице и запазване на лице. Иронията се криеше в това, че разкрасяването на лицето ѝ бе единствената причина да изгуби лице. Но тази сутрин имаше доста по-належаща причина: не бе отбелязала никакъв напредък по случая Джоко Дайши. Четенето ѝ до късно беше интересно, разбира се, но всъщност не ѝ бе дало никакви следи. Джоко Дайши си оставаше загадка, лейтенантът му Акахата беше пуснат на свобода, а техният уротропин не се виждаше никъде.

Сакакибара влезе в стаята с характерната си широка крачка, тропайки като подкован кон по покрития с балатум под. Всички скочиха и застанаха мирно, включително и Марико, която трябваше да

положи малко повече усилия, тъй като се бе отпуснала на стола, готова да задреме.

— Свободно — каза Сакакибара и Мариико отново се отпусна на стола си в последната редица.

Лейтенантът зае обичайното си място зад катедрата, чукна в нея две кафяви папки, за да подравни съдържанието им, и подхвана:

— Добре, народе, да се залавяме... какво става, Фродо? Да не са те изкопали от гроба тая сутрин?

— Легнах си късно, сър.

— Къде ти е партньорът?

— Сигурно в съседния гроб, сър. Днес още не съм го виждала.

Сакакибара прокара пръсти през късата си, щръкнала коса.

— Ох, с нетърпение очаквам вашата сводка. Какво пък, защо не започнем направо с теб и да прескочим тази пречка.

Мариико преглътна смутено.

— Няма какво чак толкова да докладвам, сър...

— Освен че разследването се води по план — заяви Хан. Той влезе през вратата, покланяйки се и продължи да се кланя, докато вървеше към мястото си до Мариико. Вървенето, съчетано с поклони и сядане, изискваше сложна хореография и го правеше да изглежда малко като куцукащо пиле.

— Я виж ти, това ако не е покойният детектив Хан. Залепяй си задника на стола.

Хан веднага изостави курса към Мариико и седна на най-близкия празен стол.

— Простете, сър.

— И така. Сводката. Започвай.

Хан закима, като при всяко движение на главата увисналата му коса леко се поклащаше.

— Открих доставчика от онзиденшната операция. Помните ли го? Акахата? Същия, когото момчетата на Камагучи бяха поступали здраво. Ясно защо. Пичът е много луд, замесен е с някакъв шантав култ. Затова направих малко проучване за него. Той е хигиенист в JR, което — поправи ме, ако греша, Мариико — се връзва доста добре с психарската култистка история. Ниска позиция, сигурно иска да се почувства част от нещо мащабно, дори не е необходимо да е сто процента нормален, за да задържи тази работа, *нее?*

Той погледна през стаята към Марико, която кимна и потвърди:

— Правилно. — Тонът на Хан не ѝ харесваше. Той целеше нещо с това и Марико имаше смътното подозрение какво е то.

— Както и да е — продължи Хан, — вчера се сдобих с адвокат, или култът му изпрати своя, и ние решихме, че сме го изгубили завинаги. Но снощи извадих късмет: един от моите информатори ми го посочи. Окопал се е в едно местенце в Камакура и в момента няма представа, че сме по петите му.

Марико заби поглед в пода, за да избегне случайния зрителен контакт с лейтенанта или партньора си. Сакакибара щеше да разчете вина по лицето ѝ, а Хан щеше да улови горчивината ѝ. Тя знаеше точно защо той бе извадил такъв късмет. Беше нарушил закона. Сигурно бе проследил Акахата и адвоката му Джиро Хамая от болницата, въпреки че Хамая беше определил ясно това като незаконно. Акахата не бе официално заподозрян. Побоят беше единствената му пряка връзка с престъплението. Марико също бе обмисляла дали да не го проследи, защото, също като Хан, тя знаеше, че Акахата бе най-добрата им следа и с изчезването му щеше да изчезне и най-малката надежда за успех в разследването им. Но за разлика от Хан, Марико *не* го беше проследила. Сега дори присъствието му в стаята я изпълваше с гняв.

— Страхотен късмет — каза Сакакибара с подозрителен тон. Марико не знаеше какво да очаква. Дали лейтенантът разполагаше със същата информация като нея? В такъв случай целият отдел щеше да види как Сакакибара хваща Хан за гърлото, просва го по гръб на пода и му показва кой е водачът на глутницата и чии правила трябва да се спазват. Сакакибара може и да беше задник, но бе добър полицаи и мразеше да вижда как заподозрените му се изплъзват само защото някой от подчинените му си е позволил да проявява своеволия при издирването и залавянето им.

Но ако това се случеше, Марико също нямаше да се спаси от въпросите. И нямаше да има друг избор, освен да отговори честно, което щеше да съсипе кариерата на Хан. Допреди десетина секунди Марико му се бе доверявала безусловно, непоколебимо. Той не заслужаваше да бъде торпилиран от собствения си партньор.

— Имаш ли нещо за този тип, което да издържи пред съда? — попита Сакакибара. Марико се опита да разгадае мислите му по интонацията на гласа, но не успя. Дали това беше обикновен въпрос на

командващ офицер по време на сутрешния брифинг, или Сакакибара се опитваше да прилъже Хан към собственото му самоубийство? Какво знаеше той за разследването им?

— Все още работя по въпроса, сър — отвърна Хан. — Намерихме го в сградата на транспортната компания и *някой*, който се е намирал там, е виновен за незаконно притежание на наркотици. Онзи спийд все трябва да принадлежи на някого.

— Акахата?

— Засега разполагаме само с косвени улики, но мислим, че ще намерим повече. Оширо се досети, че можем да го свържем с поредица покупки на уротропин. Смятаме, че става дума за метамфетамини.

Лейтенантът кимна одобрително.

— Хубаво. Браво и на двамата. Дръжте ме в течение.

И брифингът продължи. Компанията за опаковка и транспортиране на Ханзо Камагучи беше на преден план, затова повечето данни бяха свързани с операцията и последвалите разследвания. Марико не ги слушаше. Погледът ѝ продължаваше упорито да се рее през прозореца; предпочиташе да гледа с присвити очи слънцето вместо партньора си.

Но нямаше как да го избягва вечно. Скоро срещата приключи, хората излязоха навън и Марико остана сама в стаята заедно с Хан.

— И така — рече той, — искаш ли да ти донеса поничка, кафе или нещо друго? Не съм закусвал.

— Гледай си работата — каза тя.

— А?

— Проследил си го! Какво ти става?

Хан я погледна обидено.

— Хей, изобщо не е това.

— Нима очакваш да ти повярвам? Значи *случайно* си се чул с информатор, който *случайно* е, какво, паркирал колата си срещу дома на Акахата?

Хан сви рамене и се усмихна.

— Всъщност почти позна.

— И после без особен повод този информатор ти се обажда и казва: „Хей, случайно този тип да те интересува?“. Защото съм сигурна, че подобни неща се случват непрекъснато, Хан. Заподозрени,

които се измъкват от системата, внезапно са разпознати, дори ако няма нищо, което да ги уличи.

Сега вече Хан изглеждаше наистина засегнат и смутен.

— Марико, ще замълчиш ли? Нека ти обясня...

Марико го отблъсна.

— Аз ти вярвах.

— И с пълно право. Марико, заклевам се, че не съм го следил.

Думите му й подеждяха като студена вода в лицето на пламтящото й презрение. Той казваше истината. Марико се гордееше с умението си да разпознава кога хората лъжат, а той не лъжеше. Това бе достатъчно, за да я успокои, но не достатъчно, за да я накара да седне обратно на стола.

— Имаш десет секунди. Започвай да говориш.

Хан въздъхна с облекчение.

— Кое бе последното нещо, което казах, преди да изляза от болничната стая на Акахата?

— Мисля, че изпрати адвоката на майната си.

— Добре, преди това.

— Не знам. Нещо за това, че Хамая насърчава и помага на престъпник и че ти няма да му позволиш да го направи.

— Точно така.

— Значи си го проследил? При положение че нямаме основание? При положение че е незаконно?

— За нас. За нас е незаконно да го следим. Но не и за някой от моите информатори. А аз ги имам в изобилие. И на всички им се иска да съм им длъжник. Затова се обадох на няколко места, докато гледах как Хамая и клиентът му се изнасят нанякъде. Което правеше и ти. Само че няколко часа по-късно получих телефонно обаждане.

— Хан...

— Какво? Какъв закон съм нарушил? Каква наредба? Един обикновен гражданин проследява друг. Това не е незаконно. По дяволите, ако бях наел частен детектив, щеше да е много изтъркано.

Марико се облегна назад, изпълнена с раздразнение и умора. Тя покри очите си с ръка и отпусна глава назад.

— Наистина ли се опитваш да ми обясниш каква е разликата между нарушаването на гражданските права и нарушаването на гражданските права чрез пълномощник?

— Ако това ще те успокои, казах на моя човек да стои настрани. Ключът в стартера, вратите заключени, готов да отпраши, ако нещо му се стори подозрително. Нуждаех се единствено от чифт очи, които да следват мишената.

— Не знам, Хан.

— Приеми го все едно сме наели частен детектив. Просто ни излезе по-евтино. И малко по-бързо. И ако бях наел частно ченге, нямаше да ми се налага да обещавам, че един-два пъти ще си затворя очите, ако открия в него дрога.

Марико скочи от стола, готова да го удари.

— По дяволите, Хан...

— Шегувам се! Просто се шегувам! — Хан отскочи назад и зае стойка на борец с вдигнати нагоре ръце, готов да се защити при внезапно нападение. — Извинявай. Може би моментът не е особено подходящ за шегички.

Марико сериозно се замисли дали да не го срита в чатала, но се отказа. Нямаше да го заболи достатъчно. Тя измъкна електрошоковия пистолет от колана си.

— Знаеш ли, сигурна съм, че мога да те кастрирам с това нещо.

Хан отстъпи още една крачка назад.

— Съжалявам. Ужасно съжалявам. Кълна се. — Той отпусна ръцете си, придърпа към себе си един от столовете и седна срещу Марико. — Добре, сега сериозно, нали не се сърдиш?

— Не знам, Хан. Не ми харесва, че се движиш толкова близо до ръба.

— Това са наркотици, не работа за патрулни полицаи. Работим с мръсни хора. Понякога се налага да ги насъскваме един срещу друг, а ние да се махнем от пътя им и да ги оставим сами да се оправят.

— А понякога трябва да ги караме да вършат нашата работа?

— От време на време. Марико, знам къде минава границата. Понякога може да се приближавам до нея, но ти се заклевам, че никога няма да я премина. Не и докато сме партньори. Одобряваш ли?

Марико се загледа замислено в пода. После въздъхна леко и отново погледна към Хан.

— Хубаво. Но кафето и поничките са от теб.

— Двойно кафе в твоя случай. По вида ти съдя, че имаш нужда.

30.

Марико настоя тя да кара, защото имаше нужда да почувства, че поне донякъде държи нещата под контрол. Трябваше да признае, че ако Хан не се бе приближил толкова много до ръба, те нямаше да разполагат с никакви следи. Ханзо Камагучи вече й беше казал всичко, което знаеше. Националният здравен институт имаше адреса на Акахата, но докато Марико не му повдигнеше никакви обвинения, тази информация не можеше да й помогне с нищо. Същото се отнасяше и до адреса и телефонния номер от визитната картичка на Джиро Хамая: без основание не можеше нито да го подслушва, нито да го следи. Ако не беше информаторът на Хан, те нямаше да разполагат с нищо.

— Разкажи ми отново за този твой информатор.

— Казва се Шино — отвърна Хан с пълна уста, дъвчейки пирожката си. — Странно хлапе. Тотално обсебено от баскетбола.

— Какво му е странното на това?

— По-нисък е дори от теб. Даже не може да държи чашата си с кафе с една ръка. Но пък адски му харесва да носи онези суичъри. Като го видиш, не го наричай Шино. Викай му Шак. Или Леброн. Направо ще се влюби в теб.

Марико се засмя и поклати глава. Светът й бе пълен с прякори. Ханзо Камагучи беше Булдога. Шино бе Леброн. Истинското име на Хан дори не беше Хан. Той се казваше Уатанабе, но когато преди четири или пет години Сакакибара видял дългите му коса и бакенбарди, го нарекъл Хан Соло и оттогава всички започнали да му викат Хан. Марико предположи, че тя също толкова дълго ще носи етикета Фродо.

Струваше й се странно колко важно се оказваше как ще бъде наречено дадено нещо. За нея беше незаконно да следи къщата, която Шино наблюдаваше заради тях, но имаше пълното право да проверява информатора, за да е сигурна, че всичко с него е наред. Хан като че ли гледаше по същия начин на решението си да използва Шино: напълно приемливо, ако го наречеш така, против правилата, ако го наречеш иначе, абсолютно незаконно, ако го наречеш по някакъв друг начин.

Не ѝ харесваше мисълта, че Шино седи някъде там напълно незащитен, затова реши да спести малко време, като пусне сирената. Нямаше как да стигнат бързо до него; както винаги половината шофьори не забелязваха буркана и сирената, а дори и да обърнеха внимание, съобщението от Шино гласеше, че той вече е в Камакура.

— Обади му се — подкани Марико. — Провери дали е добре.

— Той каза, че ще се обади, ако...

Марико го стрелна с онзи поглед, пазен от всички жени за неверния съпруг, който иска да бъде откаран до апартамента на любовницата му.

— Добре — въздъхна той. — Значи просто ще взема да му се обадя.

— Много добра идея.

Шино не отговаряше на обажданията и есемесите. Марико беше готова да се обади в участъка в Камакура и да поиска да изпратят екип, за да провери дали той е добре, но докато се свърже с тях и им обясни какво иска, вече бе стигнала до изхода от магистралата и сигурно щеше да се озове на мястото преди патрула. През цялото време не спря сирената и буркана.

Мястото се оказа по-различно от онова, което бе очаквала. Озоваха се в шиказен квартал, като минаха по тиха уличка, точеща се по дължината на извисяващия се над Камакура хълм. През пролуките между къщите Марико виждаше океана, който проблясваше под лъчите на утринното слънце. Някои от задните им дворове сигурно предлагаха гледка към статуята на Великия Буда. Самият факт, че *имаха* задни дворове, означаваше, че тези хора изкарваха повече пари, отколкото Марико щеше да види през живота си. Джакузитата в този квартал бяха с по-големи размери от кухнята ѝ.

— Сигурен ли си, че това е мястото? — попита тя.

— Искаш ли да видиш пак същия есемес, който ти показах преди минутка? Трябва да е някъде наоколо — опа, видях го. В оня кашон.

Марико погледна в посоката, накъдето сочеше Хан и естествено там се виждаше очукана Тойота Кресиде, паркирана до тротоара. В полицейската работа имаше една максима: идиотите карат идиотски коли. Ако трябва да се избира между два автомобила, които имат проблеми със спазването на уличната маркировка, ченгето спира по-очуканата. Точно в такава кола патрулният полицаи ще извади късмета

да спипа някой престъпник и точно на такава кола наркоченгето предпочита да сложи проследяващо устройство.

— Хей, Леброн — провикна се Хан, докато излизаше от полицейската кола, — трябваше да останеш буден, приятелче.

Марико се приближи от другата страна на кресидата. Колата беше празна.

— Хан, какво става тук, по дяволите?

— Не знам. Може би... може да е излязъл да пикае или нещо такова.

— Къде? Я се огледай. — Беше слънчева утрин над красивата улица, обградена от цветни градини, грижливо поддържани морави и дървета, подрязани от професионални градинари. Нямаше и помен от обществена тоалетна, химическа тоалетна или информатора на Хан.

— Каза, че с него всичко ще бъде наред. Каза, че си му наредил да не се забърква в неприятности.

— *Точно* така. Хайде, помогни ми да го намеря.

Обхождането на къщите премина бързо. Хан звънеше по вратите, докато Марико обикаляше сградите и надничаше през прозорците. В десетата къща откри нещо подозрително.

— Хан, не каза ли, че хлапето обича баскетбол?

— Да.

— Добре, в това мазе има едно момче със суичър на „Лейкърс“.

Марико почука на задната врата, изчака цели две секунди и я изрита навътре. Двамата с Хан огледаха къщата стая по стая, докато не намериха път надолу. Момчето с жълтия суичър лежеше по лице в подножието на стълбището. Кожата му беше яркочервена, сякаш бе изгорял на слънце. Беше дребен, точно както Хан бе описал Шино, и не помръдваше.

При вида на червената му кожа нещо в съзнанието на Марико се размърда, но тя нямаше време да мисли за това. Изчака само Хан да провери пулса на Шино.

— Мъртъв е — поклати глава той и двамата с Марико бързо претърсиха всички стаи. Ако убиецът на хлапето все още се намираше в сградата, тяхната първа задача бе да го намерят.

Къщата беше адски странна. От всяка стая лъхаше на *култ*, макар откритото по никакъв начин да не отговаряше на представите на Марико за онова, с което смяташе, че ще се сблъскат. Култ, който

пробутваше наркотик на членовете си, за да ги „освободи“ — това пораждаше в съзнанието ѝ представа за нещо като наркокомуна, но къщата изобщо не приличаше на мрачен, вонящ бълхарник. Ако не друго, то поне бе твърде чиста, но не като набързо зачистените сцени на местопрестъпления, а по-скоро чиста като току-що изваден от кутийката си айпод. Без нито една прашинка. Като къща на човек с обсесивно-компулсивно разстройство. Като къща на последовател на култ.

Мазето беше огромно, широко, просторно пространство, оградено с бели стени и осветено с мека бяла светлина. Струпаните в ъгъла възглавнички сигурно бяха предназначени за медитация. Съдейки по купчината и размера на пода, тук долу можеха да седят в поза *сейдза*^[1] поне трийсет души. Стените бяха украсени с плакати: таблици с пози от йога, тайнствен календар, базиран на планетарните цикли, рисунки на демони и гравюри на демонски статуи. Хан засне всичко с телефона си.

Стаите на приземния етаж изглеждаха така, сякаш принадлежаха на съвсем друга сграда. Симпатични, старомодни, с много флорални репродукции; бабата на Марико би ги украсила по този начин. Оставяха впечатление за рекламен дом, повече за гледане, отколкото за живеене. А вторият етаж отново бе съвсем различен, сякаш в къщата живееха шизофреници — или по-скоро сякаш сградата бе щаб на някакъв култ, чиито собственици се стараеха да изглеждат напълно нормални за всеки, който надникнеше през прозореца. Главната спалня очевидно се използваше често и бе проектирана така, че да служи донякъде като пушалня за опиум, донякъде като секс затвор. Струпаните в нея джунджурии предполагаха, че и в двата случая тук се бяха провеждали оргии. Вратите прилепваха толкова добре към касите си, че когато Хан отвори вратата към банята, Марико усети промяната във въздушното налягане. Помещението се запечатваше така, сякаш за да се спре достъпът на въздух или може би, за да се задържи вътре някакъв газ, който се използваше при оргиите.

В друга спалня на стената беше окачена снимка в близък план на добре изглеждащ мъж на средна възраст с дълга, развяна от вятъра коса, който бе застанал на скала край морето в поза от йога, тай чи или нещо подобно. Снимката беше поставена в рамка и под нея имаше олтар със свещи, обграждащи широка, плитка купа, пълна с всякакви

дреболии: монети, топчета за игра, осмици купа от различни тестета карти, сгънат джобен каталог на „Йомиури Джайънтс“ за сезона, ключове за кола. Особен интерес за наркоченгетата представляваха десетината малки ампулки хероин.

— Джоко Дайши? — кимна към снимката над купата Марико.

— Той трябва да е — отвърна Хан. — Малко прилича на Джон Ленън, не мислиш ли? Само че брадата е повече като на Джери Гарсия.

— Или на онзи тип от Аум Шинрикьо — каза тя. — Помниш ли го?

— Как бих могъл да забравя?

Марико видя тръпките, които пробягаха по гърба на Хан. Тя беше само на дванайсет години, когато култът на Аум Шинрикьо пусна газ зарин в Токийското метро. Това се появи дори в новините в Тутапълис, Илинойс, където по това време тя учеше в гимназията. Марико си спомняше излъчените по телевизията кадри с водача на култа, Шоко Асахара, гъстата му черна коса и голямата рошава брада. Този Джоко Дайши имаше същата брада, но му липсваше примитивният шик; косата му бе дълга и права, почти женствена, в тон с обсесивно-компулсивната чистота в щаба му. Марико дори можеше да каже, че е красив, ако не си го представяше надвесен над леглото ѝ посред нощ. Той лично ли беше откраднал меча ѝ, или бе изпратил някой от фанатиците си? И в двата случая това беше човекът, който бе разбил на парчета всяко усещане за уединение в живота ѝ.

Марико взе малката сгъната бейзболна програма от олтара, като внимаваше да я държи само за ръбовете, където не можеше да остави отпечатъци. Приклеknалият оранжев, наподобяващ заек талисман на „Йомиури Джайънтс“ ѝ се усмихна от предната корица. Тя намираще изпъкналите му свръхголеми очи по-скоро за зловещи, отколкото за симпатични. В очите на Джоко Дайши проблясваше същата нечовешка енергия.

Стори ѝ се странно, че точно бейзболната програма, а не хероинът, бе привлякла вниманието ѝ дотам, че да изпита нужда да я вземе в ръце. Марико я разгърна против волята си, придържайки я за ръбовете с надеждата, че няма да зацапа някой полезен отпечатък. Когато малкият календар се разстла пред погледа ѝ, тя откри, че някой е написал върху него с дебел маркер молитва. Не можа да я разчете съвсем — на толкова малък лист хартия думите бяха доста наблъскани

— но забеляза, че днешната дата беше оградена с червено. Домакинска среща. Зачуди се какво ли е значението ѝ.

Марико отново се взря в молитвата с присвити очи, но успя да различи само символите *джо* и *ко*, Пречистващ огън. Остави календара да се сгъне отново на хармоника до предишната си форма и насочи вниманието си към снимката на Джоко Дайши. Наведе се към нея и забеляза, че рамката ѝ прикрива някакъв капак в стената. Той не се отвори лесно, затова тя започна да го човърка.

— Хан, трябва да поговорим.

— Знам — отвърна той. — Прецаках се. Шино е мъртъв и за това съм виновен аз. — Тонът му беше наситен с разкаяние. — Горкият кучи син не е имал никакъв шанс. Паркирал е очуканата си кресида в този квартал; сигурно са го забелязали веднага щом се е появил.

— Нищо не си разбрал. Не е твоя вината, че е мъртъв. Засега срещу тези типове имаме само кражба и притежание на забранена субстанция. Няма ло как да знаеш, че са готови и на убийство.

— Да, но аз го изпратих тук.

Марико кимна.

— И за това ще трябва да си платиш. Това не беше редно, Хан, и преди да го направиш, трябваше да ми кажеш какво си намислил.

Тя чу шумното му издишане.

— Не исках да те замесвам. Поемам цялата вина, чуваш ли? Не искам да ме подкрепяш.

— Какво очакваш, медал? Ти наруши правилата, Хан. Използва друг човек за нещо, което знаеше, че нямаме законно право да направим сами. И смяташ, че е нужно да ми кажеш да не те подкрепям? Смяташ, че си ме *защитавал*, когато си скрил тази гадост от мен?

— Марико, съжалявам...

— Съжалението няма да помогне. Ние сме партньори, Хан, и освен това в този случай аз съм старшият офицер. А ти ми казваш, че не си искал да ме замесваш? Аз съм замесена, Хан. Работата ми е да се замесвам. А сега ти застрашаваш работата ми. Имаш ли представа колко усилия положих, за да стигна дотук?

— Марико, знаеш, че съм наясно с това.

— Тогава сигурно ти е ясно и колко съм ядосана. Когато се върнем в участъка, целият ни свят ще се сгромоляса, а аз не искам...

опа. — Капакът в стената зад снимката се отвори с тихо изщракване. Онова, което видя вътре, изобщо не й хареса.

Колкото и мрачен и смирен да беше, Хан веднага превключи на скорост, щом долови промяната в тона на Марико.

— Какво намери?

— Мисля, че знам какво е убило Шино — каза тя, — и мисля, че веднага ни трябва отряд по химическа защита.

[1] Поза за практикуване на дзадзен в Япония. — Бел.прев. ↑

31.

Последва обаждане до отряда и лейтенант Сакакибара потвърди, че ще пристигне на мястото почти едновременно с момчетата. Марико бе наясно, че двамата с Хан трябваше да използват времето, за да уеднаквят историите си за Шино. Беше чувала за полицаи, които бяха постъпвали точно така. Но макар и виновен, Хан бе достатъчно почтен, за да не го предложи. Двамата не обелиха нито дума, докато не чуха в далечината воя на сирените.

— Преди той да се появи тук — рече Хан, — мога ли да ти кажа само едно нещо?

— Само едно — отвърна Марико. Гневът ѝ бе започнал да поутихва. Тя се надяваше, че партньорът ѝ нямаше да каже нещо, което да го разпали наново.

— Ужасно съжалявам за тия глупости, които ги наговорих, че вината е изцяло моя и поемам пълната отговорност. Знам, че съм длъжен да спазвам правилата. Не трябваше дори да си помислям нещо друго. И си права: хората на Джоко Дайши убиха Шино. Ако поема отговорността за това, само ще се направя на мъченик. Така че съжалявам.

Марико кимна. След продължителна, напрегната пауза каза:

— Точно така трябва да говориш и на лейтенанта. Каквото и да си направил, трябва да си го признаеш. Изцяло. Разбираш ли?

— Да, госпожо.

— Добре. — Тя отново замълча, опитвайки се да въведе в ред чувствата си. — Все още съм ти ядосана. Ясно ли е? Но същевременно наистина се надявам да не те обесят заради това.

Всичко останало, което искаха да си кажат, трябваше да бъде оставено за по-късно, защото парадът от служебни автомобили пристигна. Отрядът по химическа защита започна да облича костюмите си, а Марико и Хан намериха Сакакибара и му докладваха набързо, като започнаха със сблъсъка с Акахата и адвоката му в болницата. Хан не спести никакви подробности, което му правеше

чест. Саакибара стоеше с каменно изражение на лицето, облегнат на капака на полицейската кола и попиваше всяка дума.

Когато Марико и Хан приключиха, той нареди:

— Обясни ми пак частта с цианида, Фродо.

— На горния етаж има гигантска снимка на Джоко Дайши — каза Марико, — която прикрива капак в стената. Отвориш ли капака, откриваш две големи пластмасови туби, като онези с минералната вода за диспенсъра в офиса, закрепени една за друга като пясъчен часовник и свързани чрез клапан. Горната туба е пълна с топчета натриев цианид.

— Който, по някаква необяснима причина, си разпознала от пръв поглед?

— Не, сър. Всъщност са благоволили да му лепнат етикет. Предполагам, че ако човек се занимава със съхранението на опасни химикали, ще предпочете да ги различава един от друг.

— Правилно — кимна Саакибара. — Значи са убили онова хлапе Шино с цианид?

— Да, сър. Трудно е да се каже дали насила са му го напъхали в устата, или са го сипали в нещо друго. Не че има голямо значение.

— Фродо, нека те питам нещо. Да не би да се опитваш да ме изкараш негоден?

— Сър?

— Обучил съм адски много наркоченгета и нито едно от тях не може да отиде до нечий труп и от пръв поглед да определи, че става въпрос за убийство с цианид. Да не се опитваш да ме изкараш некадърник?

— Не, сър.

— Тогава откъде знаеш как изглежда смъртта от цианид, по дяволите?

Марико сви рамене.

— Баща ми работеше в производството на пластмаси. Отравянето с цианид е сериозна заплаха при тази работа.

— Кое то ти е известно, защото...?

— Той почина, докато бях в колежа. Не можахме от самото начало да разберем от какво, затова аз направих доста проучвания върху това кои неща в неговата фабрика могат да убият човек. В неговия случай причината не беше цианид, но си спомням, че четох за

червената кожа. Нещо, свързано с твърде голямо количество кислород в кръвта.

Сакакибара поклати глава.

— Сигурно много те бива в „Тривиъл Пърсют“^[1]. Сега ми направи една услуга и накарай този твой мозък да поработи по случая. Какво можеш да ми кажеш за култа?

— Не толкова, колкото ми се иска. Знаем как изглежда водачът им, но не знаем истинското му име. Знаем имената на двамата му сътрудници, но не знаем къде се намират. Знаем, че могат да произвеждат метамфетамини, предполагаме, че могат да приготвят МДА и знаем, че нямат проблеми при намирането на всякакви видове опасни химикали.

— Добре. Какво знаем за къщата?

— Че всеки момент ще избухне — обади се Хан. Когато видя, че един от химиците рязко обръща главата си към него, той бързо додаде: — Фигуративно казано. В едната туба има натриевият цианид, *нее*? Другата е пълна със солна киселина. Клапанът се отваря чрез една малка ръчка, която се намира в Тронната зала на плътските удоволствия.

— Моля?

— В спалнята на водача им, сър. Оширо се досети за това. Отвориш ли крана, смесваш киселината с цианида и получаващ огромен облак от циановодород.

— Супер. — Сакакибара се обърна към Марико. — Предполагам, че всичко това си го спомняш от записките си по химия в колежа?

— Всъщност от Гугъл. Прегледах го набързо на телефона на Хан, докато пътувахте насам.

— Аха. — Сакакибара се почеса по темето и цялата му коса се раздвижи като едно цяло, сякаш имаше шлем на главата. — И какво смяташ ти? Че някакъв луд водач на култ е минирал щаба си така, че да организира масово самоубийство, ако полицията реши да тършува?

— В общи линии да, сър — отвърна Марико.

— И това как обяснява мъртвото хлапе?

— Очевидно не са искали да го убият с газ — каза Хан, — тъй като го намерихме в мазето.

— В което са го изпратили тъпите ви глави — изсумтя Сакакибара.

— Да, сър. — Хан се опита да запази професионален тон, без да изглежда мрачен. — Спалнята е херметически запечатана. Мазето не е. Предполагаме, че само неколцината избрани са щели да умрат заедно с Джоко Дайши. Всички останали сигурно е трябвало да се самоубият долу.

Саакибара се намръщи.

— Значи какво, завличат горкото хлапе в къщата и му натикват цяла шепа цианид в гърлото?

— Сигурно не — отвърна Марико. — Според нас разполагат с нещо друго, малогабаритно.

Двете дълбоки бръчки между гъстите черни вежди на нейния лейтенант станаха още по-дълбоки.

— И какво е то?

— Нашият заподозрян, онзи, който нарича себе си Джоко Дайши, се е захванал с бизнеса за освобождаване на души. Когато за пръв път научихме за уротропина, решихме, че става дума за МДА, така че „освобождаването“ означава да надрусат хората — да предизвикат халюцинации, *нее*? Но смесването на МДА с цианид е съвсем друга история. В нея „освобождаване“ означава предизвикване на халюцинации и след това предизвикване на сърдечна недостатъчност.

Саакибара скръсти дългите си ръце на гърдите и погледна към къщата.

— Намерихте ли някакви доказателства, че приготвят всичко тук?

— Не, сър — отговори Хан. — Къщата, изглежда, е база за операциите, нещо като духовен щаб. Смятаме, че имат някое друго място, където приготвят метамфетамините и МДА.

— И го смесват с цианид.

— Да, сър.

Саакибара отново се намръщи.

— Значи там някъде има банда откачалки с още един варел цианид.

Марико кимна.

— Така мислим, сър.

— И култът им не е от онзи тип, в който всички седят и се възхищават на красивите светлинки, нали?

— По-скоро е от типа „хайде всички да изпием отровния коктейл“, сър.

— В такъв случай вие двамата знаете какво да правите — заяви Саакибара. — Не си губете времето в разговори с мен; залавяйте се за работа.

Марико примигна и го погледна.

— Не съм сигурна, че можем, сър.

Саакибара присви очи.

— Моля?

— Сър — каза тя, — попаднахме в тази къща по сигнал от Шино, а това нарушава правилото за обиск и конфискация. Заради къщата намерихме цианида, но ако последваме тази следа, пак се оказваме в нарушение. Не можем да използваме нищо от онова, което ще намерим, нали?

— Да — обади се засрамено Хан, — а и аз си мислех, че ще ме отстраните.

Саакибара изръмжа почти като мечка.

— Да те отстраня? Трябва да те изгоря на клада. — Той се загледа замислено в земята и прокара пръсти през твърдата си щръкнала коса. След продължително напрегнато, неловко мълчание попита: — Знаем ли със сигурност, че вашият човек Шино не е влязъл в къщата, за да търси дрога?

— Сър? — рече Хан.

— Бил е наркоман, нали? Оттам го познаваш, не е ли така? Затова ли е полезен като информатор?

— Да, сър.

— Е? Можеш ли да кажеш със сигурност, че не му е доскучало, решил е, че вашите заподозрени се занимават с пласиране, и е отишъл в къщата да си намери дрога?

— Ами не, не и ако го погледнем от този ъгъл.

— Значи не се налага да те отстранявам. *Все още.* — Саакибара се обърна към Марико. — Ако не си забелязала, сержант, един важен случай чака да го разрешиш. В града ни има групичка откачалки, които се готвят да извършат масово убийство. Така че си свърши работата и *ги хвани*. След като приключиш, ние ще се погрижим за правната процедура. Честно казано, не ми пука дали ще постигнем и една присъда, стига да предотвратим поредицата убийства. А ти — завъртя

се после към Хан, — ще изчакам да приключиш случая, преди да те одера жив.

[1] Trivial Pursuit (англ.) — настолна игра, в която прогресът на играчите се определя от способността им да отговарят на въпроси от общообразователната подготовка и масовата култура. — Бел.прев. [↑](#)

КНИГА ШЕСТА
ПЕРИОД АДЗУЧИ-МОМОЯМА, ГОДИНА 21
(1588 ОТ Н.Е.)

32.

Дайгоро замахна с *бокена* си и пропусна. Мишената му беше твърде бърза.

— Опитайте отново — каза усмихващият се Томо и Дайгоро стисна здраво дръжката на меча. Томо хвърли следващата топка. Дайгоро се напегна и замахна към нея с *бокена*. Нов пропуск.

— Не разбирам — изпъшка той. — Ти успяваш всеки път да удариш проклетото нещо, а не си хващал меч през живота си.

— Може би всичките ви упражнения по *кенджуцу* са били напразни, господарю — отвърна през смях Томо. — Поне когато става въпрос за удрянето на малки торбички, пълни със сухи бобчета. Хайде, Окума-сама, сменете се с мен.

Дайгоро му подаде *бокена* и отиде да вземе няколко платнени топки. Те бяха напълнени със сушени зърна от боб азуки и бяха доста по-тежки, отколкото изглеждаха. А сега вече бяха и мръсни, покрити със ситен бял прах, след като почти цяла сутрин ги бяха подхвърляли насам-натам по чакъла в двора. Дайгоро направи нужните осем крачки и хвърли първата топка.

Томо нанесе сечащ удар с широк замах. Ако това беше дуел с мечове, противникът му щеше да го е убил три пъти, докато острието му достигне целта. Но за разлика от Дайгоро, Томо удари онова, в което се целеше. Малката топка излетя от върха на *бокена* бързо като стрела и удари Дайгоро право в гърдите.

— Хиляди извинения — рече Томо, но момчешкият му смях разкри истинските му чувства.

Дайгоро също се засмя.

— Кълна ти се, че може би ще успея да открия в тази игра някоя полезна хватка, стига да й хвана цаката. Дай да опитам пак.

— Не бързайте толкова. Дължите ми още две хвърляния, господарю.

Томо отби и двете топки, едната в праха пред краката на Дайгоро, а другата с шумно пляскане в гръдната му кост. Той отново се

изкиска и двамата си размениха оръжията или играчките, или каквото там беше правилното име за тези дразнещи приспособления.

— Как каза, че се нарича тази игра?

— Посичане на лястовици — отвърна Томо. — Не мога да повярвам, че не сте я играли досега. Всяко момче в селото я знае.

Да, ама аз не съм селянин, помисли си Дайгоро. Но пък веднага се досети откъде идва името на играта. Косуке Цуцуи, един от понисшите братовчеди на клана Шимоджо, беше прочут с уменията си. В допълнение към заслепяващата му скорост той имаше и свръхестествена точност, каквато никой не бе виждал досега. Говореше се, че като малък се обучавал, като посичал пеперуди на лунна светлина. Когато навърши пълнолетие, се носеха слухове, че може да отсече крилете на лястовица в полет. Това го изстреля към небесната твърд. Гдини наред той бе местният герой, докато Цуцуи не се изправил срещу бащата на Дайгоро в битката при Микатагахара. И днес възрастни мъже продължаваха да пеят кръчмарската песен, чийто припев беше: „Смело се би Посичащия лястовици, но Червената мечка от Изу му подряза крилцата“. И въпреки това детската игра бе кръстена точно на Цуцуи.

Дайгоро опита метода с широкото замахване на Томо и въпреки че пропусна първите две топки, успя да удари третата.

— Ха!

— Много добре, господарю! Хванахте му цаката!

Когато Дайгоро се наведе да събере малките, пълни с бобени зърна топки, той видя Акико, която вървеше към него по сенчестата веранда.

— Аки-чан — извика той, — и ти трябва да опиташ.

— О, не знам...

— Хайде де, не е нужно да си фехтовачка, за да играеш — макар че според мен всеки, който покаже такава точност в играта, ще се окаже опасен противник.

Тя стоеше на сянка, скръстила ръце на корема си.

— Горещо е.

— Значи след това ще отидем да поплуваме. Смили се над мен, Аки. Поне веднъж не ми се налага спешно да разрешавам политически кризи. Нека се позабавляваме.

Акико повдигна леко ръцете си и отново ги скръсти върху корема си.

— Бих казала, че вече достатъчно си се позабавлявал, любовнико.

Дайгоро не схвана веднага намека. Погледът му се плъзна по ръцете ѝ, корема, а след това към лицето ѝ. Усмивката ѝ изглеждаше контролирана, сякаш се опитваше да прикрие съдържания прилив на радост.

— Сериозно ли говориш? — попита той.

— Да.

— Ти си...?

Усмивката ѝ грейна.

— Да.

— Томо! — Дайгоро го сграбчи за раменете. — Ще ставам баща!

Томо се засмя и Акико се присъедини към него. Дайгоро се втурна към нея и я повдигна от верандата. Като по чудо — дали защото беше заякнал от тренировките с меча му, или просто защото радостта от новината го изпълни със сила — слабият му крак издържа тежестта ѝ. Не се подгъна дори когато я завъртя около себе си.

— По-внимателно — притисна главата му към гърдите си тя, — по-внимателно със спалнята на бебето.

— О, да. Извинявай.

Той я пусна на земята, но продължи да я притиска към себе си. Някак си изобщо не му беше минавало през ума, че след цялото време, което прекарваха в леглото, тя може да забременее. Сега се чудеше кое го бе изненадало повече — фактът, че Акико носи дете или радостта, с която бе посрещнал новината. По правило бащинството би трябвало да го уплаши. Трябваше да се грижи за семейство, да стабилизира провинция, а смъртният му враг нашепваше злобни думи в ухото на императорския регент. Животът му приличаше на водовъртеж, който не беше място за появата на дете, и въпреки това той бе толкова зашеметен, че дори усещаше как лицето му изтръпва.

Кацушима се появи иззад ъгъла на къщата; над веждите му се забелязваха ситни капчици пот. Когато се приближи, Дайгоро го посрещна с разперени ръце.

— Кацушима, чу ли? Тя носи дете!

— Имате посетители, Окума-сама.

— Не ме самосвай. Ще ставам баща!

— Да. Много хубаво. Имате посетители.

— Хубаво, хубаво, *всичко* е хубаво. Покани ги вътре. Ще разпространим новината навсякъде.

— Вече се намират в двора. Вържени са.

Едва тогава Дайгоро забеляза сериозното изражение на Кацушима. Челюстните му мускули бяха изпъкнали, от очите му като че ли струеше студена светлина. По навик палецът му леко измъкна *катаната* от ножницата ѝ, после я бутна отново вътре, само за да я издърпа отново.

— Вържени? Кой?

— Познайте.

Дайгоро кимна и вдигна собствените си мечове, които лежах на верандата, докато той играеше. Един спокоен ден, помисли си той. Твърде много ли искам? И само като си помисля, че по-късно смятах да отида да поплувам.

Когато зави зад ъгъла, следван по петите от Томо и Кацушима, той видя банда прашни, облечени в брони мъже, които се потяха под слънцето. Изглеждаха така, сякаш бяха марширували усилено дотук. Според Дайгоро бяха поне петдесетина; всички имаха еднакви мечове и самурайски прически. Всеки десети носеше червено знаме с цветето *кири* на Хидейоши Тойотоми. Под струящите слънчеви лъчи знамената хвърляха червени сенки върху лицата на мъжете.

Самураите се бяха строили във формация точно до дворната порта. Дайгоро веднага осъзна, че може да излезе от собствения си дом единствено ако мине през тях. Не му убягваше и единствената причина някой гост да се появи непоканен и вържен. Законите на гостоприемството бяха ясни. Дори най-недодяланите грубияни знаеха, че трябва да обявят пристигането си пред вратата, ако не искат да бъдат приети за врагове.

— Търпение и предпазливост — посъветва го тихо Кацушима. Отрядът на Хидейоши все още се намираше на петдесетина крачки от тях, но въпреки това той предпочиташе да говори по-приглушено. — Намираме се на една погрешна дума от кървавата баня.

— Знам — отвърна Дайгоро. Той си пое дълбоко дъх и забави крачка. По мъжете не се виждаше кръв, което означаваше, че или не са убили пазачите при портата, или навън бе останал втори отряд, който

беше водил битката. Сега, като се замислеше, Дайгоро беше уверен, че докато се бе занимавал с Посичане на лястовици или се бе радвал заедно с Аки, той непрекъснато бе чувал звънтене на мечове. Каквото и да се беше случило, ситуацията все още не се бе влошила дотам, че да не може да се използва дипломатия.

Все още.

А той очакваше бебе. Чудесен ден да предотврати една инвазия.

— Командире — Дайгоро вложи в гласа си всичката радост, която успя да изцеди от тялото си, — на какво дължим удоволствието от вашата визита?

Командирът на отряда имаше гъсти вежди и слабоволева брадичка. Благодарение на брадичката устните му бяха вечно нацупени и в комбинация с гъстите вежди му придаваха постоянен намръщен вид. Без да сваля очи от младежа, той измъкна един свитък от бамбуковата кутийка, прикрепена към колана на меча му.

— Негова светлост господарят регент Тойотоми-но-Хидейоши ви изпраща нов указ, господине.

Господине, помисли си Дайгоро. Това беше добре. Мъжът проявяваше някакво уважение. Не мислеше за Дайгоро като за мишена — или поне не само като за мишена. И все пак, предположи той, ако това бяха убийци, вече щеше да го е разбрал. Досега щяха да са започнали да убиват.

Той погледна към указа, който беше адресиран не само до него или дори до всички даймьо на Изу, а по-скоро до цяла Япония. В него се обявяваше началото на нов Лов на мечове, който в същността си не се различаваше особено от онзи, който бе обявен от Нобунага Ода няколко години по-рано. Целта на този бе разоръжаването на селячеството и също като предишния, и този забраняваше метателните оръжия и мечовете. Несъмнено и този указ щеше да бъде също така ефективен, както и предшественикът му; селските бунтове се организираха много по-трудно, ако само самураите ходеха въоръжени. Самият успех на Хидейоши беше постигнат вследствие на селски бунт, факт, който той нямаше да забрави скоро. Очевидно нямаше никакво желание да бъде изместен от някое парвеню с подобни на неговите амбиции.

И този Лов на мечове, също като предишния, се прилагаше в цялата страна, но в настоящия указ бяха посочени по име три планини:

Коя, Тономине и Сошитаке. Макар Дайгоро да не ги бе виждал никога, той познаваше репутацията на планините Коя и Тономине. Те бяха монашески убежища навътре в Кансай; Коя се простираше недалеч от Сакай, а Тономине се издигаше близо до Нара. От стратегическа, икономическа и политическа гледна точка Сакай и Нара бяха толкова важни, колкото и Киото. Ако намиращите се в съседство монаси пазеха арсенал от оръжия, напълно нормално беше регентът да ги приема като заплаха.

Но Сошитаке изобщо не се намираше близо до Кансай. Собственият дом на Дайгоро се издигаше на склоновете ѝ. Както и Като-джи, домът на игумена, който бе породил такава омраза и страх в сърцето на пауна на Хидейоши, Шичио.

Ето защо е всичко това, помисли си Дайгоро. Новият Лов на мечове служи като прикритие за нападението над игумена — и над самия мен, предполагам. Той бързо прочете останалото. Указът за началото на лова беше придружаван от заповед за преброяване на населението, забрана за преселване по време на преброяването, указ за прогонване на южните варвари и обещание всички оръжия, заловени по време на Лова на мечове, да бъдат претопени в пирони и метал за изработването на голяма статуя на Буда. Типично за претенциозността на Хидейоши. Но Дайгоро откри лесен изход от този екстравагантен капан.

— Командире — заговори той, — сигурно сте забелязали, че домът ми се намира върху Сошитаке. Регентският Лов на мечове обаче забранява на *селаните* да притежават оръжия. В този дом няма да намерите въоръжени селяни.

— Заповедите ми са недвусмислени, господине. — Тонът на командира беше остър, без да е груб. Дайгоро долови леко колебание в него. — Недвусмислени. Трябва да обезоръжим всички жители на Сошитаке.

Дайгоро се насили да се усмихне и положи всички усилия да вложи някаква топлина в усмивката си.

— Регентът едва ли ви е наредил да обезоръжавате самураи. Самурай без меч си не е никакъв самурай.

— Разбирам, господине. Но указът остава в сила.

— Разбира се, че остава. Искате ли да поседнем? Вие и хората ви сте извървели дълъг път. А точно тази сутрин научих, че ще ставам

баща. Нека отворим няколко бъчонки саке за хората ви, а ние, офицерите, да поседнем за малко на сянка.

— Не, господине. Заповедите ми са недвусмислени. Недвусмислени. Трябва да потеглим към следващото имение колкото се може по-бързо.

Следващото имение. Значи все още не бяха посетили Като-джи; бяха преминали покрай него, за да стигнат дотук. И никакъв друг отряд не беше минавал по-рано оттук; този бе получил задачата да разоръжи и двете имения. Какво си мислеше Хидейоши? Или по-точно какво си мислеше Шичио? Дайгоро не се и съмняваше, че точно неговите заповеди бяха „недвусмислени“. Чисто и просто човекът беше обсебен от натрапчива идея. Но мотивите му все още не бяха съвсем ясни. Тези бойци с лекота щяха да преодолеят малкия гарнизон, който Дайгоро бе разположил в Като-джи. Щяха да са поели по пътя към дома с главата на игумена в чувалче, преди Дайгоро да успее да изпрати войниците си да ги спрат.

Шичио едва ли очакваше Дайгоро и хората му да предадат оръжията си просто ей така. По-добре щеше да е да ги накара да извършат сепуку; в това поне имаше някаква чест. Тогава, чудеше се Дайгоро, щом целта му не са мечовете ни, какво иска всъщност?

Възможните отговори бяха само два. Първият: той се надяваше, че Дайгоро ще се възпротиви. Не бе изпратил достатъчно хора, които да завладеят дома Окума. Всъщност Дайгоро беше сигурен, че собствените му командири вече са стигнали до този извод и са разположили войниците си във всички стаи, които гледаха към двора. Достатъчно бе да даде заповед и от всяка околна сграда щяха да започнат да изригват самураи. Строените пред него войници щяха да бъдат избити за минути — повличайки някои от хората му със себе си, разбира се, но ако целта на Шичио беше кръвта на Тойотоми да изцапа остриетата на Окума, той със сигурност бе подготвил нещата за това. А ако сегашното затруднено положение на Дайгоро се изроди в битка, Шичио със сигурност щеше да убеди Хидейоши да обяви война на Окума.

Вторият: той искаше не мечовете на Окума, а мечът на *Дайгоро*. В съзнанието на младежа проблесна спомен: демоничната маска на Шичио, гневно намръщена в среднощните сенки, и сянката на Дайгоро, застанала успоредно на сянката на Шичио върху

снежнобелите камъни във фамилния двор на Окума. После се появи друго видение: брат му лежи по лице върху снега, убит в дуел, след като си присвои Славна победа. Неспирният копнеж на Ичиро по меча го бе убил. Шичио изпитваше същия глад. Той смяташе, че влечението му към острието е породено от зловещата му маска; Дайгоро мислеше другояче, но сигурно истината нямаше значение в случая. По един или друг начин този високомерен паун възнамеряваше да унищожи дома Окума, за да се сдобие със Славна победа, а Дайгоро не беше сигурен дали семейството му щеше да издържи още дълго на подобен тормоз.

Но точно сега той имаше петдесет враждебно настроени самураи в дома си. Всички те бяха обучени убийци и със сигурност бяха участвали в повече сражения от хората на Дайгоро. Тези воители бяха пристигнали от западната част на страната, където битките бяха най-тежки. Бойците на Окума ги надвишаваха числено и несъмнено щяха да ги победят, но не и без да дадат многобройни жертви.

Ала Дайгоро не можеше да предаде меча си — меча, който баща му му бе завещал в последните мигове от живота си — и със сигурност не можеше да разоръжи целия си клан. Той отново прочете указа.

— Погледнете тук — посочи младежът на командира на Хидейоши, — вашите заповеди са да разоръжите жителите на Соши-таке, не Соши-сан. Сан означава планина, като в Коя-сан. Таке означава връх. А планината Соши има два върха. Пристигнали сте тук през седловината между тях. Като-джи, манастирът, който сте подминали на път за насам, се намира на Зенсоши-таке. Моят дом се намира на Госоши-таке. В такъв случай кой от двата Соши-таке трябва да разоръжите?

— Заповедите ми са недвусмислени — заяви командирът, но в гласа му започна да се промъква съмнение.

— Боя се, че не са достатъчно недвусмислени. — Дайгоро махна с ръка към дневната си. — Хайде, елате да поседнем, а аз ще изпратя Томо да ни донесе една карта. Хората ви изглеждат изтощени; нека им позволим да отдъхнат, нали?

Щом забеляза, че раменете на командира се отпускат, Дайгоро разбра, че е спечелил. Беше предложил на човека начин да запази честта си, да изпълни заповедта до последната буква и да не опозори едно самурайско семейство, като поиска от тях немислимото. Накратко, бе предложил на командира изход. Мъжът не беше глупав и

очевидно се смущаваше от заповедите, които бе получил. Дали беше наясно с лудостта на Шичио? Щом Дайгоро я бе забелязал, сигурно всички офицери под командването на Шичио бяха наясно с нея. Намръщеното изражение не беше напуснало лицето на командира, но само допреди няколко секунди той изглеждаше на ръба. Дайгоро почувства как собствените му мускули се отпускат и го изпълва облекчение.

— Томо — каза той, — изпрати няколко момичета да донесат саке, а ти ми донеси кутията с картите.

Тогава един от войниците на Тойотоми извади своята *катана* и я насочи към гърлото на Томо.

— Това момче няма да носи никакви карти — отсече той. — И няма да ходи никъде.

33.

— Господине, ние имаме заповеди — заяви войникът, насочил върха на острието на една педя разстояние от гърлото на Томо. — Трябва да разоръжим този дом.

Броните затракаха като хиляди метални птици в полет. Самураите на Тойотоми застанаха в готовност. Никой не извади меча си, но всички бяха напрегнати, приведени, готови за нападение. Командирът им се обърна разгневен към боеца си.

— Веднага ще прибереш оръжието в ножницата си — каза той. — Отстъпи или ще ти взема главата.

— Не, господине — отвърна самураят. Той имаше стройното силно тяло на бегач и лице като на мишка. Намираше се извън обхвата на меча; ако командирът извадеше оръжието си, Томо щеше да умре.

Облекчението на Дайгоро веднага се изпари. Той се взря в лицето на Томо, което беше абсолютно бяло. Погледна към командира и огледа останалите войници, които стискаха дръжките на оръжията си, подгънали колене за скок. Никой не гледаше Дайгоро.

Томо и човекът, който го бе хванал, бяха далеч от обсега на командира, но не и на Славна победа.

— Търпение — прошепна Кацушима.

Дали бе разгадал мислите на Дайгоро? Славна победа беше дълга и тежка, изваждаше се бавно от ножницата. Но тъй като никой не го гледаше, той може би щеше да успее да я извади, да замахне и да спаси живота на Томо. Може би.

Ваденето на оръжие в дома на някой човек бе лошо. С това се нарушаваха всички правила за чест и обноски и Дайгоро беше в правото си да убие този грубиян. Но самураят бе заплашил и един от хората му. Дайгоро не можеше да остави това ненаказано.

Ала същото се отнасяше и за командира на Хидейоши. Войникът, който бе насочил оръжието си към Томо, беше нарушил пряка заповед. Той нямаше да напусне жив двора при никакви обстоятелства. Командирът му щеше да го посече, а Дайгоро можеше единствено да гледа как той убива Томо.

Или можеше да го нападне. Да рискува и да спаси Томо, независимо от последиците.

Стига, разбира се, да изтеглеше меча си достатъчно бързо. И стига да бе разгадал правилно намеренията на командира. Ако беше преценил нещо неправилно — дали скоростта и обхвата на меча или реакцията на командира — то опитвайки се да спаси Томо, той щеше само да пролее от кръвта на Тойотоми, което неминуемо щеше да доведе до битка.

Всички тези мисли прелетяха през съзнанието на Дайгоро, докато си поемаше дъх. Пулсът му биеше силно и ускорено. А в двора цареше мъртво мълчание.

В главата му се преплитаха хиляди изчисления. Беше ли преценил правилно обхвата на Славна победа? Колко време щеше да е необходимо, за да я извади от ножницата ѝ? Всичко би трябвало да е толкова просто. Дайгоро се разгневи на себе си — за да предотврати кървавата баня, трябваше само да пожертва един слуга. За останалите господари това не би представлявало проблем. Те никога не биха се сприятелили с някой обикновен селянин като Томо.

Но докато размишляваше, той осъзна, че по един или друг начин трябва да отмъсти за Томо. Ако позволише на този командир да докладва, че хората му са убили един Окума безнаказано, Шичио щеше да разбере, че може да обижда Окума, когато си поиска. Дайгоро нямаше друг избор, освен да защити своето. Но ако пролееше кръвта на някой от войниците на Тойотоми, това щеше да му навлече и отмъщението на Шичио.

Най-доброто решение бе да заповяда на командира да убие нападателя на Томо. Но това би трябвало вече да е ясно на мъжа. Всъщност мечът му вече би трябвало да е окървавен. Дайгоро едва ли можеше да дава заповеди на офицер от дома на самия регент.

Чисто и просто беше попаднал в капан. Нямаше решение, което да не предизвика допълнителна проява на агресия. И въпреки това правилната реакция все още можеше да спаси живота на Томо.

Командирът на Хидейоши положи пръстите си върху дръжката на *катаната*. Дали се приготвяше да я изтегли? В такъв случай Томо бе мъртъв. Дайгоро се нуждаеше от повече време за размисъл.

— На кого служиш? — попита той самурая с мишето лице, който бе опрял меча си в гърлото на Томо.

— Млъквай!

— Ти си от лакеите на Шичио, *нее*?

— Казах ти да млъкваш! — Мъжът започна да трепери.

— Отстъпи назад — нареди командирът, като произнасяше всяка дума така, сякаш образуваше отделно изречение.

Погледи прескачаха от Дайгоро към командира и самурая, който беше хванал Томо. Чуваше се шумоленето на размърдващия се под краката пясък. Пластините на броните потракваха като бамбук. Сърцето на Дайгоро блъскаше в гърдите му като копита на препускащ състезателен кон.

Самураят, който държеше Томо, си пое дълбоко дъх и го изпусна. Беше спрял да трепери. Дайгоро познаваше това изражение. Чувствал го бе на собственото си лице. Това беше изражението на човек, който се бе примирил със смъртта — на човек, който нямаше какво да губи.

Дайгоро дръпна силно и бързо извади Славна победа от ножницата ѝ. Томо отстъпи назад, когато допряното до гърлото му острие се отдръпна, за да нанесе удар. Командирът на Хидеюши извади меча си.

Славна победа се спусна надолу. Заедно с нея падна и един меч, в чиято дръжка все още бяха вкопчени пръсти. Дайгоро стискаше Славна победа с едната си ръка. Тя беше твърде тежка; младежът залитна напред.

Командирът се завъртя и замахна към протегнатата ръка на Дайгоро. Ударът му премина покрай нея; Кацушима го изрита в бъбрека и го запрати на земята. Петдесет меча проблеснаха под слънцето. Три от тях полетяха към Дайгоро.

Славна победа бе достатъчно дълга, за да парира и трите. Лявата ръка на Дайгоро най-после успя да се вкопчи в дръжката на меча. Той извъртя острието настрани и нанесе нисък удар. Тримата мъже се строполиха в потоци от кръв.

Дайгоро не можеше да каже как бе успял да се добере до средата на формацията самураи. Главата му бе замаяна; досега никога не се беше бил така. Двубоите не можеха да се сравняват с вихрената схватка. Съзнанието му сякаш нямаше никаква връзка с ръцете. Той сечеше, блокираше, отразяваше, контраатакуваше изцяло по първичен инстинкт. Докато разбере какво се случва, двамата с Кацушима вече

стояха, опрели гърбове в средата на двора, обградени от самураите на Тойотоми.

Врагът бе сформирал непробиваем плет от червени брони, златно покритие и проблясваща стомана. Те от своя страна бяха обградени от втори кръг воители, облечени в червеникавокафяво, черно и сребристо — над сто самураи, закичени с мечата лапа на рода Окума.

Внезапно наред хаоса се появи затишие и Дайгоро установи, че може да чува и вижда всичко с невероятна яснота. Всеки меч и копие сияеха със своя отличителна светлина като звездите в безлунна нощ. Кацушима дишаше тежко; широките му рамене бяха опрени в гърба на Дайгоро, горещи и твърди, пръскащи медния мирис на кръв. Тялото му се разтнесе от горчив смях.

— Какво ти говорех за търпението?

Дайгоро стисна още по-здраво обвитата с плат дръжка на Славна победа. Кръгът от врагове се сгъсти около тях.

— За мен беше чест — каза Кацушима.

— За мен също — отвърна Дайгоро, връхлетян внезапно от мисълта за Акико и бебето в корема ѝ. Точно в този ден му се струваше ужасно нередно да я изостави.

Кръгът отново се стесни около тях. Дайгоро се приготви да нанесе удар. В този миг нечий глас наруши зловещата тишина, излая: *Отстъпи!* Сред редиците на самураите се разнесе потракване и подрънкване, докато командирът на Тойотоми си проправяше път към центъра на кръга.

— Задръж — изкрещя той, усещайки колебанието на хората си. — Господарю Окума! Какво означава това?

— Вашият човек го започна — отвърна Дайгоро. Още щом думите излетяха от устните му, те му се сториха ужасно детински. Замълча за миг, колкото да си поеме дъх, преди да заговори отново, и едва тогава осъзна, че се е запъхтял толкова силно, че усещаше как дробовете му парят. — Не вашият човек — рече най-накрая той. — Човекът на генерал Шичио. Той е бил подставен сред хората ви. Убеден съм в това. Шичио търси повод за битка с мен на всяка цена.

— И вие му я осигурихте, нали? — каза командирът. — Сега ми дайте причина да оставя главата ви на раменете.

Дайгоро се опита да забави тежкото си дишане, преди да отговори.

— Ако умра, ще умрете и вие. Както и хората ви. Моите самураи са два пъти повече от вашите.

— Изправяли сме се и срещу още по-голям брой врагове.

— Използвали са ви, командире. Изпратени сте тук под фалшив предлог.

— Възможно е. Заповедите са си заповеди.

— Вашите заповеди са просто димна завеса. Целта им е просто да скрият истинската им цел, в което аз съм убеден. Каква чест има в това човек да умре заради подобни заповеди? Пощадете хората си. Позволете им да умрат от по-достойна смърт, в битка, която им се полага по рождение.

Командирът вдигна към него безизразните си очи. Погледът му не потрепваше; мечът в ръката му също. Той не се страхуваше да умре на място.

— Ако ми позволите да си отида, може да се върна с огромна сила — рече той. — Мога да съборя цялата планина в морето.

— Да, можете — отвърна Дайгоро. — И аз мога да изпратя ездачи и кораби при регента, за да му кажа как хората ви са нахлули в дома ми, търсейки схватка. Не забравяйте, че семейството ми е сключило договор с регента. Когато подкрепленията пристигнат, може да се окаже, че идват за главата ви.

Десният показалец на командира потупваше по *цубата* на меча му. Това бе издайнически знак, нервозен тик и Дайгоро отчаяно желаше да разбере значението му.

— *Бушидо* изисква въздържание — изрече бързо той. — Досега трябва да сте го разбрали, командире. Битката беше провокирана от един от хората ви. Аз желая единствено да я приключа. Как бихте могли да я започнете отново и едновременно с това да запазите честта си?

Погледите на двамата се срещнаха. Между тях се възцари продължително, напрегнато, наелектризирано мълчание. След това командирът прибра меча си в ножницата му.

И просто ей така опасността изчезна. Буреносният облак, надвиснал над двора, се разтвори във въздуха. Мечовете се прибраха в ножниците; мускулите се отпуснаха; воините на Окума и Тойотоми започнаха да се строят в две формации, като внимаваха да не блъскат раменете си, когато се разминаваха. Дайгоро не можеше да повярва.

Ако вместо това командирът на Хидейоши бе решил да нападне, десетки самураи вече щяха да са мъртви.

И въпреки това му се струваше, че твърде много хора бяха умрели напразно. Връщайки се при верандата, той прескочи четири трупа и един кървящ самурай, който все още не беше умрял, но силата му стигаше само да примигне. Дайгоро се спря, отстъпи назад и погледна отново към умиращия мъж. Това бе слабият войник с тяло на бегач, същият, който бе започнал всичко. Дайгоро устоя на порива да му пререже гърлото и да ускори смъртта му.

Извърна глава от подбудителя, но погледът му попадна върху Томо, който седеше, опрял гръб на единия от стълбовете на портата. Той бе вперил поглед в краката си, а долната му челюст бе увиснала. Тогава Дайгоро зърна малката рана над ключицата му. Не беше по-дълга от нокътя на палеца му, но това бе достатъчно.

Младежът се отпусна на колене до него. Дланите на Томо бяха облени в кръв, но всъщност кръвенето не беше много. Притискайки дланта си към раната, той бе попречил на кръвта да изтича навън, но не и да се стича навътре. Най-вероятно се бе удавил в собствената си кръв.

Едно петнайсетгодишно момче не трябваше да умира по този начин. Дайгоро искаше да нареди на хората си да атакуват. Искаше отново да започне клането. Искаше да кълца, да удрия и да мушка, докато пред него не останеше никой, когото да убие.

Вместо това поседя мълчаливо, наведен над тялото на Томо, след което с усилие се изправи на крака. Те едва го държаха, а десният беше по-слаб от обичайното.

— Командире — мрачно каза той, — не смятам за нужно да изпращам куриер, който да предаде на генерал Тойотоми какво се случи днес тук. Единственият, който се държа безчестно, е мъртъв. Съгласен ли сте с мен?

Командирът на Тойотоми погледна надолу към трупа с мършаво мише лице. Мъжът вече не кървеше; отделни капки кръв падаха върху пясъка.

— Съгласен съм — отвърна самураят.

Неизбежно мислите на Дайгоро отново се върнаха към Томо. Мина известно време, преди да събере енергия, за да заговори отново. Без да поглежда към командира на Тойотоми, той предложи:

— Ако желаете, можете да кажете на войниците си да поседнат. Ще се разпореда да им донесат нещо за ядене и пиене, преди отново да потеглите на път.

— Това ще е изключително щедро от ваша страна — каза командирът и намръщеното му лице някак поомекна. — И докато не съм забравил — додаде той, — поздравления за бебето.

Раменете на Дайгоро увиснаха. Той напълно бе забравил за това. Трябваше да намери Акико, и то колкото се може по-бързо. Досега момичето не беше виждало кръвопролитие в собствения си дом. Щеше да се нуждае от утеха. „И аз също“, осъзна той. Чувстваше се като умиращ под дъжда лагерен огън, който всеки момент щеше да изпращи и да угасне.

Дайгоро се огледа за Томо, който от едно кимане щеше да разбере какво трябва да приготви. След това здравият разум надделя над инстинкта; той си спомни и погледът му потърси тялото. В херувимското лице вече нямаше капчица кръв и вечната усмивка беше изчезнала.

Как се бе стигнало до това? Той беше постъпил правилно, нали? Не бе сбъркал, като се опита да спаси живота на Томо, нали? И въпреки това в двора му лежаха повече трупове, отколкото би намерил смелост да преброи. А можеха да са само два: на Томо и на неговия убиец. Сега и двамата с Хидейоши бяха изгубили хора — добри, смели мъже, които бяха прекарвали целия си живот в служба на своя господар и без колебание се бяха лишили от него.

Дайгоро беше убеден, че е постъпил правилно. Славна победа нетърсена го бе подкрепила; ако търсеше слава, тя щеше да се погрижи трупът му да лежи сред останалите в двора. Но всъщност *той* първи беше пуснал кръв. Не онзи, който държеше Томо, а самият Дайгоро. Той бе започнал битката, макар не той да я беше провокирал. И сега приятелят му бе мъртъв, а с него и много други.

„Защо? — запита се той. — Защо правилната постъпка винаги ми струва толкова скъпо? И защо не аз понасям основния удар? Би трябвало аз да седя там. Моята кръв трябваше да се пролее.“

Един петнайсетгодишен слуга не трябваше да умира по този начин. Нито пък един шестнайсетгодишен младоженец, който очакваше първото си дете. И въпреки това на Дайгоро му се искаше той да бе загинал.

34.

Много по-късно, когато отрядът на регента отдавна си бе заминал и небето се бе осеяло с милиони звезди, Дайгоро отведе Кацушима при горещия извор, скрит в една пещера в земите на Окума. Изворот се намираше под малка постройка не толкова, за да осигурява усамотение, колкото, за да предпазва от стрелите на убийци. Родът Окума владееше отдавна тези земи, още от времето, когато Изу не е било толкова спокойно, колкото сега.

Когато Дайгоро потопи натъртеното си тяло във водата, той погледна към здравите дървени греди, питайки се кой ли от прадедите му е поръчал да ги издялат. Може би предшественикът му сам ги е обработил в годините, когато Окума все още не са имали тълпа от слуги и работници на свое разположение. Старите греди бяха много стари и въпреки това не показваха никакви признаци на слабост.

Дайгоро мислеше за това, докато разкършваше врата си, потапяйки рамене под водата. Чудеше се колко години живот му остават. На шестнайсет вече се чувстваше старец.

— Много умна постъпка — одобри Кацушима. Той разпусна дългата си прошарена коса и тя увисна мокра върху раменете му.

— Това, че избрах горещия извор?

— Не. Че се погрижихте командирът да не разкаже на Хидейоши какво се случи днес. Това беше целта ви, когато обещахте да не изпращате собствени вестоносци, нали?

Дайгоро кимна.

— Мога само да се надявам, че ще се получи.

— Би трябвало. Накарахте го да действа отбранително. Все пак един от хората му постави началото на провала.

— Скоро ще разберем — отвърна Дайгоро. Можеше само да си представи колко ужасно би реагирал Хидейоши, ако узнае, че Дайгоро се е сражавал с войниците му, след като е получил указа за разоръжаване. Намръщеният командир бе заплашил да срине върховете близнаци на Сошитаке в морето, но за разгневения Хидейоши това нямаше да е просто празна заплаха. Господарят регент

беше сърдечен човек, но бе доста капризен и бе прочут с отмъстителния си характер. Всеки друг даймьо би наредил на генералите си да си направят сепуку, но Хидейоши избиваше целите им семейства. Дайгоро се замисли за Акико, за това как бе отказала да се присъедини към тях от страх водата да не прегрее малката спалня на бебето. Колкото и да му горчеше загубата на Томо, сърцето му запрепуска лудо при мисълта колко лесно би могла да бъде посечена и Акико.

Но стореното — сторено. Дайгоро не можеше да си позволи да съжалява за миналото.

— И сега какво? — попита той.

Кацушима сви рамене.

— Трудно е да се каже. Смятате ли, че Шичио ще опита нещо друго срещу вас?

— Да. Той е като Ичиро. Обсебен е.

— Не мога да го разбера. Не искам да ви обидя, но според мен той е твърде голяма риба, за да гони малка рибка като вас. Ако живеехте в Киото, да, може би ще има някакво значение. Но тук верността на всяко едно семейство има политически последствия. А що се отнася до политиката на Киото, домът Окума със същия успех би могъл да се намира и на луната. Защо изобщо се интересува от вашето съществуване?

Дайгоро потрепна и разкърши врата си.

— Заради баща ми. Шичио му има зъб. На всичкото отгоре си е харесал Славна победа.

— Ами дайте му я тогава.

— Не мога.

— Защо? И без това е твърде голяма за вас.

Дайгоро поклати глава.

— Може би един *ронин* като теб не може да го разбере. Баща ми написа завещанието си на смъртното си легло, с куршум от мускет в гръбнака. В него ясно заяви, че мечът му трябва да бъде предаден на мен. Не на първородния му син. На мен. Не мога да пренебрегна последната му воля.

— Щом казвате — рече Кацушима, но по пренебрежителната нотка в гласа му Дайгоро разбра, че мъжът не схваща напълно какво е заложено тук. Точно това е разликата, предположи момчето —

разликата между самурай, който трябва да пази името си, и *ронин*, който е загърбил всички връзки, посвещавайки се на мечата си.

— Все пак трябва да сме благодарни на малките добрини — заключи Кацушима и се потопи до долната устна във водата. Изпълнен със задоволство, той додаде: — Поне майка ви реши точно в този ден да не излита от клетката си.

— Проклет да си — извика Дайгоро, внезапно изпълнен с гняв. Той удари с длан по ръба на басейна. — Трябва ли да говориш по този начин?

Виновна беше умората му. Денят го бе смазал емоционално и сега нравът му бе като на своенравен кон, по-силен от него и труден за подчиняване. Но независимо дали му харесваше или не, той беше на седлото. Положи всички усилия, за да обуздае чувствата си.

— Моля те да ме извиниш, Гоемон. Това беше грубо. Но е непристойно да говориш за нея по този начин. Тя не е някакво домашно животно, а ми е майка.

Кацушима затвори очи.

— Така е.

— Не е ли достатъчно лошо, че трябва да я държа упоена денонощно? Не е ли достатъчно лошо, че може би ще се наложи да изпразня ковчежето си докрай, за да купувам макове, от които Ягиу да извлича екстракт? Ти си единственият приятел, който ми остана. Не искам да ругаеш майка ми. Не мога да го понеса.

— Как съм я наругал? Казах само, че денят ѝ е бил добър. Не изтича навън с пяна на устата.

Гневът отново прободя Дайгоро. Усети го като кама, която прерязва вените му. Не беше съвсем сигурен, че водата се затопля от вулкана; гневът му бе достатъчно горещ, за да я накара да закипи.

— Първо е птица в клетка, а сега е бясно животно. Какво искаш да направя, Кацушима? Да я заколя, за да спася стадото?

— Вие го казвате, не аз. — За разлика от Дайгоро, Кацушима говореше тихо и спокойно.

— Нарочно ме предизвикваш.

— Така ли? — Кацушима погледна сурово Дайгоро. — Или може би най-накрая изказвате на глас мислите, които тайно се въртят в главата ви в тъмнината на нощта? Не сте съп, Дайгоро; сигурно разбирате, че без нея семейството ви ще бъде по-добре.

— Тогава какво предлагаш? Да убия собствената си майка?

— Не *предлагам* нищо. Просто *казвам*, че семейството ви ще бъде по-добре без нея.

— И какво искаш да направя? Да я прогоня от собствения й дом? Да й забраня да стъпва в имението? Това ще те удовлетвори ли?

— Ще остана удовлетворен, ако уталожите внезапно си раздразнение и разгледате обективно взетите от вас решения. Не сте съгласен да пожертвате меча си, не сте съгласен да пожертвате майка си, не сте съгласен да пожертвате монаха, а сега вие и семейството ви се превръщате в обект на преследване. И както може би сте забелязали, аз също. През цялото време бях до вас. Не съм ли заслужил правото да говоря откровено?

— Тя ми е майка.

— Това няма нищо общо с майка ви, а с отказа ви да вземате трудни решения.

— Извадих меча си срещу най-могъщия човек в империята и го направих само за да спася едно селянче, което другите даймьо биха пожертвали с лекота. И ти ми казваш, че това не е трудно решение.

— Направихте го, защото се страхувахте да изгубите приятел. Това не е трудно; дори не е благородно. Всеки обикновен крадец би направил същото.

Дайгоро искаше да го удари. Искаше да изскочи от водата, да грабне Славна победа и да го предизвика още там на двубой. И то не защото Кацушима го бе сравнил с крадец, а защото не беше съвсем сигурен, че Кацушима греши.

Досега Дайгоро се бе смятал за благороден, защото бе рискувал живота си, за да спаси един нисш слуга като Томо. Сега вече се съмняваше в това. Кацушима беше казал истината: дори бандитите биха убили, за да спасят приятелите си. Дали, защитавайки Томо, той бе действал безкористно или егоистично? Закъснялата преценка никога не беше точна; как би могъл да знае със сигурност?

Фактът, че не беше наясно със собствените си мотиви, разгневи Дайгоро още повече. Той удари с юмрук по ръба на басейна. Черната вулканична скала бе достатъчно остра, за да пореже месестата част на дланта му, но Дайгоро не й обърна внимание.

— Проклет да си, Кацушима, защо беше необходимо да умре? И защо тя трябваше да е бременна? И защо всичко това трябва да е

толкова трудно? Защо не може поне за един ден да е лесно?

Кацушима се надигна от водата.

— Вие така и не ме разбрахте. Не разбрахте избора ми. Как успях да преглътна мисълта, че ще стана *ронин*. Мисля, че току-що го схванахте.

Дайгоро отпусна кървящата си ръка във водата. Преминавайки през повърхността, тя направи малка вълна — мимолетно явление, толкова краткотрайно, че трудно би могло да се забележи. То накара Дайгоро да се замисли върху думата *ронин*, „човек вълна“. Самураят без господар се смяташе за свободен като вълна в океана, не дължеше никому нищо, не зависеше от никого. Но класическото обучение на Дайгоро казваше съвсем друго за тези вълни.

Той си спомни как като малък обсъждаше *Дао дъ дзин*^[1] с баща си. Объркваше го идеята, че вълната и океанът са просто двете лица на едно и също нещо, затова баща му го бе завел долу на брега.

— Кажи ми къде свършва океанът и къде започва вълната — беше казал той. — Кои капки принадлежат на вълната, но не и на океана?

На този въпрос бе невъзможно да се отговори, разбира се. Вълни без океан не съществуваха, нито пък имаше океан без вълни. И щом между тях не можеше да бъде открита граница, как тогава можеше да има граница между вълната, наречена Дайгоро, и океана, наречен Дом Окума? Как Дайгоро можеше да бъде себе си, без да бъде Окума? Син на Тецуро и Юмико. Брат на Ичиро, съпруг на Акико, баща на следващата малка вълна в морето Окума. Не съществуваше друг Дайгоро, освен Дайгоро Окума.

Дали един *ронин* беше по-малко зависим? И ако бе така, защо Кацушима бе застанал, облегнал гръб в неговия, срещу петдесет меча, насочени към гърлата им? Нямаше ли да изрази истинската си независимост, ако просто бе застанал отстрани да наблюдава?

Кацушима пое по дългата, огрявана от лунната светлина пътека към имението, а Дайгоро отново плесна с ръка по повърхността на водата. Почти му се прииска да беше завършил онзи си опит да си направи сепуку. Сега нямаше смисъл да го прави — за да бъде приет като акт на протест, той трябваше да бъде извършен пред очите на регента — но ако смелостта му не го бе подвела тогава, той щеше да реши двата си най-големи проблема: как да защити семейството си и

как да изпълни предсмъртното желание на баща си. Жертвайки себе си, той щеше да убеди регента в невинността на игумена. В допълнение към това щеше да си спести позора от раздялата със Славна победа нетърсена. Баща му я беше завещал на Дайгоро и той щеше да я задържи до самия край. Ако след смъртта му Шичио я пожелаеше, така да бъде. Ако все още искаше да убие игумена, така да бъде. Никой нямаше да каже, че Дайгоро не е изпълнил дълга си.

Хладна тръпка премина през тялото му въпреки горещината на водата. Причина не беше среднощният бриз, а мисълта, че сепуку все още бе вариант. Трябваше само да отиде в Киото. Там се намираше дворецът на Хидейоши. Дайгоро можеше да поиска аудиенция, да извърши ритуалното си изкормване и веднъж завинаги да защити семейството си. Може би дори щеше да намери начин да се добере до Шичио. Самоубийството беше много по-благородно от екзекуцията, но Дайгоро с радост би приел да изстрада срама на смъртната присъда, ако я бе заслужил чрез забиването на Славна победа в сърцето на Шичио.

И в двата случая той нямаше друг избор, освен да отпътува за Киото. Пътят щеше да е дълъг и горещ и знаеше, че накрая ще го очаква смъртта. Тя беше неизбежна. Докато Дайгоро Окума беше жив, всички останали Окума щяха да бъдат застрашени.

Значи, освен ако не откриеше трети вариант, преди да стигне до двореца на Хидейоши, съдбата му щеше да е да извърши сепуку или да бъде екзекутиран за убийството на един от главните съветници на регента. Надяваше се, че Кацушима ще се съгласи да пътува с него. Ако трябваше да извърши сепуку, Дайгоро щеше да има нужда от секундант, а ако се стигнеше до екзекуция, щеше да се нуждае от човек, който да отнесе главата му на семейството му.

Какъвто и да беше изходът, той се надяваше, че Кацушима ще признае готовността му да направи този труден избор.

[1] Единствената книга на Лао Дзъ и един от най-популярните трактати в китайската философия. Тя е основното произведение, в което е изложена философията на даоизма. — Бел.прев. ↑

35.

Хаконе бе най-отдалеченото място, до което беше стигал Дайгоро, като последния път бе завършил катастрофално: Ичиро беше убит — брутално, предсказуемо, ненужно — пред очите му. Случило се бе през зимата, когато Хаконе беше покрито с дебел сняг и от града не се виждаше почти нищо. Северният път се бе превърнал в тясна кална и кишава пътека, но сега, в разгара на лятото, Дайгоро откри едно съвсем различно място.

Очевидно военните подвизи на Хидейоши бяха оказали благотворно влияние върху търговията и занаятчийството; пращните улици около поста Мишима бяха оживени. Върволицы от коне и разносвачи се движеха в определените за тях алеи; уличните продавачи гръмогласно хвалеха стоките си, а фермерите продаваха продуктите си по-тихомълком; насам-натам притичваха носачи с паланкини, промушвайки се между товарните коне, жонгльорите и белоликите гейши.

— Малко по-нагоре има един добър бордей — каза Кацушима, когато стигнаха центъра на града. — Подходящо място, където да преспим.

— Не — отвърна Дайгоро.

— Защо?

— Не се интересувам от онези жени.

— Тогава ги накарайте да ви доведат момче.

— Не!

Кацушима го погледна, сбърчил недоумяващо вежди.

— Не знаех, че сте толкова стеснителен по тези въпроси. Може би причината е вашето... хм, провинциално възпитание, моля да ме извините за откровеността. Тукашните граждани не се срамуват да заявят, че и момчетата, и момичетата имат своето място в домовете за удоволствия.

— Погрешно ме разбра. — Дайгоро приближи кобилата си до него, за да не се налага да говори на висок глас. — Сляп ли си? Аз съм сакат.

— И какво от това? Акико е бременна, нали?

— Да.

— Значи членът ви работи.

— Да.

— Добре тогава. Какво да бъде — момче или момиче?

Дайгоро положи огромни усилия да не се изчерви, да не завърти очи, да не зашлеви Кацушима през лицето.

— Все още не разбираш. Кракът ми е неприятен за гледане. Нямам желание да се събличам пред други хора.

— Ако се притеснявате дали жената ще е дискретна, повярвайте ми, няма място за притеснение...

— *Не* — заяви твърдо Дайгоро. — Не се нуждая от компаньонки. Моята Акико ми е достатъчна.

— Казано от истински младоженец. — Кацушима въздъхна, очевидно искрено разочарован. — Много добре. Както желаете. Но трябва да знаете, че *моите* шансове да си намеря жена спадат драматично в момента, в който излезем извън града. И в някоя от следващите нощи ще се наложи да отседнем в някой бордей, дори ако трябва да платим само за спането.

— Защо?

— Шегувате ли се? Те са най-ценното предимство за пътешественика! Къде другаде можете да съберете ценна информация за пътя? В кръчмите? В странноприемниците? Там на никого не се *плаща*, за да си приказва с вас.

Дайгоро никога не се бе замислял за това. А Кацушима не беше приключил.

— Никога не забравяйте ползите от дискретността на проститутката, Дайгоро. Те се изхранват с това. Една добра съдържателка на бордей никога няма да разкрие кой е отседнал под покрива ѝ. Ако ви издирват, няма по-добро убежище от някой първокачествен публичен дом.

— Говориш като издирван човек — подхвърли Дайгоро.

Кацушима повдигна рамене.

— Такава е съдбата на *ронина*. Но дори онези, на които никога не им се е налагало да бягат от закона, могат да си създадат врагове — което точно вие би трябвало да не забравяте.

Дайгоро намести раменните кайшки на своя *йорой*, който не бе събличал от момента, когато напусна имението Окума. Баща му беше умрял от ръката на наемен убиец и един подобен нагръдник би могъл да спаси живота му. Сега като се замислеше, Ичиро също бе умрял на пътя. Дали съдбата на Дайгоро също беше такава? Дали над мъжете от рода Окума не тегнеше проклятие?

— Добре — рече той с примирена въздишка. — Ще посещаваме бордеите ти. Но не всяка нощ. И не тази вечер.

* * *

През следващите девет дни Дайгоро видя гледки, каквито не бе виждал досега. Планината Фуджи, която наднича иззад вездесъщото наметало от облаци. Огромни бели квадратни полета по крайбрежието, сред които се забелязваха събиращите солта фермери. Хиляди рибарски лодки, скупчени на един-единствен бряг, подредени под залязващото слънце като войници на проверка. Стръмни и пъстроцветни планини, които изглеждаха така, сякаш можеха да съществуват само на дърворезба. Реки, по-широки от всички в Изу. Фенери, които се поклащаха върху водата като блуждаещи огънчета, повесени от бушприта на хищно изглеждащи лодки. Мостове със сводове, високи като дъга; мостове с пазачи, на които се събираше такса; изчезнали мостове, чието отсъствие се подразбираше единствено от дървените колони, които стърчаха от водата.

Мина покрай фермери в оризови полета, които придържаха здраво широкополите си *сугегаса* под проливния дъжд. Видя внушителни храмове, обградени от високи бамбукови рамки, върху които като маймунки се катереха работници, подменяха керемиди и поправяха порутените стени. Гледаше как вятърът блъска чепати борови дървета, които и без това се бяха превили като старици. Яздеше под високи оранжеви *тори*, под борове и кленове, бамбук и гинко, през мъгла, която бе толкова гъста, че не можеше да види дори яздецкия зад него Кацушима. Срещна въоръжени отряди от дузина големи домове и беше благодарен, че не го спряха, защото сигурно поне един от тях бе сключил съюз с Шичио.

При пункта Арай те качиха конете си на лодката, вързаха ги здраво и заплаваха по спокойните води на езерото Хамана. Дайгоро отново се замисли за нагръдника на Сора, който не беше свалял, откакто напуснаха имението Окума. Той беше тежък и при всяка стъпка на кобилата му оставяше дълбоки следи в плътта му, като всяка една имаше точно ширината на ремъците, с които го бе пристегнал към раменете си. Полагаше огромни усилия да не ги чеше нощем, с надеждата, че кожата му ще претръпне и загрубее, но сега нагръдникът отново се оказваше заплаха. Ами ако лодката се преобърне? Дайгоро можеше да плува — все пак бе израснал в Изу — но във водата нагръдникът представляваше не броня, а котва.

Само че лодката не се преобърна и щом отново се озова на твърда земя, Дайгоро установи, че страховете му не са го напуснали. Когато яздеха преди зазоряване или след залез-слънце, той си представяше как пада, когато красивата му дореста кобила залитне или счупи крак. Нощем сънуваше ужасни кошмари как се събужда и открива, че някой е откраднал конете им или дори само седлата и юздите. Седлото на Дайгоро беше уникално. Старият Ягиу, лечителят на Окума, го бе направил по такъв начин, че да подкрепя десния крак на младежа, за да може да язди. Дайгоро имаше голям брой подобни седла с различни размери, които лежаха на една лавица в конюшната, и това бе най-голямото. Големината им показваше как младежът се бе развивал през годините и как старият Ягиу все по-добре разбираше същината на недъга му. Освен меча седлото на Дайгоро беше най-ценното нещо на света. Той не бе способен да язди без него и не знаеше какво щеше да прави, ако някой го откраднеше.

Накрая вече не можеше да се сдържа и когато отседнаха в една странноприемница в Оказак, най-послед заговори открито на Кацушима за страховете си.

— Това е напълно естествено — рече Кацушима с уста, пълна с печена сепия. — Няма нищо общо с конете и бронята. Вие се страхувате от онова, което ще се случи, щом стигнем в Киото.

— Така ли смяташ?

— Сигурен съм. Дори насън говорите за това.

Дайгоро се намръщи.

— Не говоря насън.

— Нима? Тогава ще ми кажете ли откъде знам за плановете ви да станете монах?

Дайгоро се намръщи още повече.

— Какво?

— Трябвах ми няколко нощи, за да го разбера. Най-голямата заплаха за дома Окума не е Шичио, а вие, *нее*? Ако Дайгоро Окума не съществуваше, нямаше да има вендета. Ако си обръснете главата, ще се откажете от името си и всичката си собственост. Славна победа може да отиде при Шичио. Няма да се чувствате длъжен да защитавате монаха. Можете дори да останете в Като-джи и да гледате отдалеч как детето ви расте. Поздравявам ви. Това е едно елегантно решение.

Дайгоро го погледна стреснато.

— И тези неща съм ги говорил насън?

— Не *точно* тези, не. Казах ви, че ми трябвах няколко нощи, за да го разбера. — Той се засмя, когато Дайгоро зяпна от изненада. — Не ви ли харесва? Само си помислете: ако всяка нощ бяхме спали в бордеи, никога нямаше да делим една стая и тогава аз нямаше да чуя бълнуванията ви.

Дайгоро завъртя очи.

— Чудя се дали и Акико ме е слушала как говоря насън.

— Питайте я, когато се приберем. Кажете ми, че сте изхвърлили онази глупост за извършването на сепуку от главата си. В сърцето си знаете, че това не е правилният път.

Иначе нямаше да ме тормози насън, помисли си Дайгоро. Но той нямаше да се върне вкъщи. Дори да оцелееше след Киото, имението Окума повече нямаше да му е дом. Щеше да изостави името и рожденото си право — и то не така, както си мислеше Кацушима. Той очевидно бе събрал всичките необходими улики, но беше стигнал до погрешен извод.

— Много си умен — поклати глава Дайгоро, — но не толкова, колкото си мислиш. Нямам намерение да ставам монах.

— Нима?

— Забрави ли? Буда може и да казва, че след като човек си обръсне главата, цялата му предишна карма се изтрива, но Шичио не прощава толкова лесно. Иначе нямаше да иска да убие игумена, а двамата с теб все още щяхме да се намираме в Изу.

Кацушима кимна сериозно, признавайки правотата му.

— Ще ядете ли това?

Дайгоро погледна към вечерята си, която почти не бе докоснал.

— Като че ли не.

Пръчиците на Кацушима грабнаха едно добре опечено пипало и мариновано парченце дайкон.

— Нали знаете, че има и друг начин. Намираме се само на няколко дни път от Кансай. Провинцията на *шиноби*.

— Сериозно ли говориш? Магьосниците?

— Това не е магия. Те не минават през стени; прескачат ги или се промъкват през прозорците. Но го правят толкова незабележимо, че хората започват да разправят небивалици. Разказват за маскирани мъже, облечени от главата до петите в черно, но само защото не искат да повярват, че смъртта се крие пред очите им.

— Какво искаш да кажеш, Гоемон?

— Шичио може да се пази от всеки готвач, слуга или писар, които му се изпречват на пътя. Един добър *шиноби* може да се превърне във всеки един от тях. Пуснете няколко монети в подходящата ръка и още утре можем да потеглим към дома.

Той беше прав. Дайгоро го знаеше. Изправен пред избора да извърши сепуку, да бъде екзекутиран заради убийството на Шичио или да изпрати наемен убиец в спалнята му, най-лесният път бе ясен. Трябваше само да направи компромис с честта си и можеше да поеме по пътя към дома и съпругата си.

Но лесният път не беше пътят на *Бушидо*.

— Не — рече той. — Не мога да платя на някой неизвестен наемник, за да води моите битки. Баща ми никога не би направил подобно нещо.

— Баща ви умря от ръката на „някой неизвестен наемник“.

Кацушима изчака, за да види дали е засегнал болно място.

Болката жегна Дайгоро в сърцето, но той не позволи това да се изпише на лицето му.

— Ига са прочути със своите шпиони и убийци — продължи Кацушима. — Най-великите домове в Киото непрекъснато ги наемат.

— Още една причина да не се занимавам с тях. Щом някой човек е готов да продаде меч си, какво ще му попречи да продаде и тайните си?

— Вятъра, тогава. Чували ли сте за тях?

— Не.

— Значи добре са си свършили работата. Пред тях кланове като Ига и Рокаку приличат на аматьори. Някога познавах хора, които могат да ги намерят; можем отново да ги потърсим.

Дайгоро наведе глава и погледна ориза си. Готвачите в дома му го готвеха по-добре. Трябваше само да препусне на север вместо на юг и отново щеше да се върне при този ориз, при познатите купички, под приятелския покрив. Наистина, ако наемеше убиец, щеше да изостави пътя на баща си. Но ако само веднъж кривнеше от този път, той щеше да опази чисто бащиното си име. Да защити бащиния си дом. Да отгледа бащиния си внук и наследник.

И самият той да бъде недостоен за това наследство.

— Не мога да го направя — въздъхна. — Ами ако моят *шиноби* се провали? Тогава ще съм опетнил честта си за нищо.

— Винаги се стига до това, нали? — Кацушима открадна още едно парченце октопод от купичката на Дайгоро. — Знаете, че се гордея с вас, *нее*?

Думите му накараха Дайгоро да вдигне глава. Това бяха думи, които би казал един баща, и той не ги беше чувал от много време.

— Защо? — попита младежът. — От самото начало смятахте, че това не е добра идея.

— Което е допълнителна причина да ви се възхищавам. Вие ми се противопоставихте — и не само на мен. На Хидейоши, на онзи идиот Шичио, на хленчещото момченце, което изпрати в дома ви, дори на онзи ваш игумен. Не сте отстъпили дори крачка от първоначалната ви позиция. Ако можех да направя стойката ви в *кенджуцу* толкова твърда, колкото е моралната ви позиция, от вас щеше да излезе страховит фехтовач.

Дайгоро му благодари, но с апатия. Знаеше, че никога нямаше да достигне уменията на баща си в боя с мечове. Така му беше писано още от утробата на майка му, където някакво проклятие бе изсушило десния му крак още преди раждането му. И щом не можеше да постигне бащините си бойни умения, можеше поне да го направи като водач на клана си, но той се бе провалил и в това. Оставаше му единствено да спазва бащините му морални принципи, ала не можеше да отрече, че още от самото начало Кацушима беше прав: убиването на

игумена щеше да спести на Дайгоро и семейството му безкрайните неприятности.

Сега Дайгоро знаеше, че му остава само един избор и самият факт, че му бе хрумнала тази мисъл, пораждаше в него изключително силна вина, която дълбаеше вътрешностите му като остри нокти на малък демон. Изборът му щеше да реши всичките проблеми на семейството му, но той беше сигурен, че нито майка му, нито съпругата му някога щяха да му простят.

Все още се намираха на трийсетина *ри* от столицата, когато се сблъскаха с тълпите на големия град. Един следобед, на три дни разстояние от Киото, населението на Токайдо внезапно се учетвори. До залез-слънце на следващия ден потокът от хора продължи да тече равномерно така, че самият път заприлича на тигър, чиито райета представляваха дълги колони от вървящи селяни. Когато стигнаха до Кусацу, Токайдо вече трудно можеше да се нарече път, а по-скоро наподобяваше дълго и претъпкано пазарище. Грънчари и ножари, продавачи на зеленчуци и риба, пеещи клоуни, обградени от тълпи кискащи се хлапета; на пътешествениците не им липсваше нищо — с изключение, помисли си Дайгоро, на мириса на море, заменен от прах и пушек, и мускусна миризма на биволи. Патрулите от самураи на Тойотомии се срещаха навсякъде, подобно на уличните кучета, които се въртяха край тълпите, макар че, разбира се, самураите не бяха толкова кльощави, че Дайгоро можеше да им прочете ребрата, а кучетата не носеха копия, обявявайки пристигането си от сто крачки разстояние.

Хората на Тойотомии не само че не търсеха Дайгоро; те не разпознаха нито цветовете му, нито мечата лапа на Окума, макар и двете да изпъкваха на видно място върху нагръдника му, неговото хаори и такъмите на коня. Дайгоро предположи, че това трябва да е добре; доказваше, че страхът му от убийците на Шичио е неоснователен. Сега започна да се чуди дали това не подсказва за появата на по-голям страх, също като притесненията му да не се удави заради своя *йорой*.

Никога през живота си Дайгоро не се бе чувствал толкова провинциален. Да се родиш самурай означаваше да си високопоставена личност — не точно благородник, далеч под родените в Императорския двор, но въпреки това новороденият самурай наследяваше определена аристократичност, която бе непозната за фермерите, занаятчиите и търговците. Затова въпреки облекчението си, че не е разпознат, Дайгоро се чувстваше някак обиден. Винаги се беше

смятал за светски мъж — или поне за светско момче. Сега, след десет дни, прекарани на път, той се чувстваше като селяндур.

И това беше преди да прекоси моста и да се озове в самото Киото. Непрекъснато чуваше, че в Киото е студено и дори бе взел със себе си един плетен жакет. Сега, заради натиска от човешки тела по улиците, се чудеше как тук изобщо може да стане студено. Санджо Охаши не беше най-дългият мост, който двамата с Кацушима бяха прекосявали, но потоците хора, които влизаха и излизаха от града, бяха толкова плътни, че щеше да е по-добре да скочи с кобилата си в реката и да я преплува, вместо да прекоси моста като цивилизован човек. Кацушима само цъкна с език и каза:

— Търпение.

Дайгоро никога не бе виждал толкова много сгради в живота си. Те бяха построени толкова нагъсто, че маймуните просто прескачаха от покрив на покрив.

— Можеш ли да си представиш колко много храмове има тук? — попита Дайгоро. — Където и да хвърля камък, ще улуча някой.

— Същото се отнася и за бордеите — тъжно подхвърли Кацушима.

Десетина крачки по-късно Дайгоро зърна и първите южни варвари. Дванайсет мъже вървяха в група, със скръстени ръце и странни кръгли очи, наведени към земята, облечени в обикновени оранжеви роби. Дайгоро не се сдържа и зяпна противно бялата им кожа. Очите им бяха странни, твърде големи, с твърде много бяло. Не бяха обръснали главите си както трябва, а само темето, като самурай без кок. Един от тях имаше коса със същия цвят като на червеникавокафявия скопец на Кацушима. Косата на друг беше къдрава като на овца.

Почти половината град изглеждаше като построен наскоро. Къщите се издигаха плътно една до друга, магазините бяха наблъскани още по-нагъсто. В границите на един квартал Дайгоро видя три шивачници, един бъчвар, един ковач, един кожар, един обушар, един дърводелец, един майстор на хартия, един майстор на табели, бояджия на платна, две таверни, два ресторанта за суши, четири магазина за нудъли и три странноприемници, чиито общи зали предлагаха и храна. Дайгоро се чудеше какво толкова правят тези хора по цял ден, че имат нужда от такива количества храна.

Имаше цял квартал за купуване на хранителни продукти, а съвсем отделен за пазаруване на крабове, омари и други морски дарове. От време на време минаваше по някоя количка, толкова претоварена с клетки с кокошки или торби с ориз, че човекът, който я буташе, просто не можеше да се види. Имаше гейши, имаше и проститутки от по-нисша категория. Имаше кожари, ковачи, майстори на изделия от злато и сребро. На Дайгоро му се струваше, че каквото и да му се прииска, може да бъде намерено в разстояние от десетина крачки от мястото, където се намираще в момента.

В сърцето на суматоката се издигаше домът на Тойотомиде Хидейоши, новопостроеният Джуракудай. Не беше трудно да бъде открит; човек просто трябваше да се огледа за златните покриви. Дайгоро не можеше да си представи колко сгради се криеха зад боядисаните в бяло стени, които ограждаха комплекса. Всяка една от тях бе увенчана със злато. Дори стената си имаше собствен покрив и хилядите му керемиди също бяха позлатени. Заоблените им ръбове проблясваха като малки слънца над зеленикавата повърхност на пълния с вода ограждащ ров.

Наложи се да обикаля доста около комплекса, за да открие входната врата; самият дворец беше като отделен квартал в него. От всеки ъгъл се виждаше извисяващата се триетажна кула, чийто островърх покрив също сияеше в злато. Дайгоро го намери за доста крещящо, но освен това установи, че се съмнява в собствените си инстинкти. Ако изминаването на сто и няколко *ри* по Токайдо не беше достатъчно, то шумът и суматоката по улиците на Киото окончателно го убедиха, че не знае нищо за света отвъд стените на собственото си имение.

И сега, чувствайки се смален пред сияещия златен палат, който се издигаше пред очите му, той се чудеше дали не е изгубил здравия си разум. Наистина ли бе толкова наивен да си мисли, че получаването на аудиенция при императорския регент няма да е по-трудно от посещението при някой семеен приятел? Той се изчерви при осъзнаването на собствената си наивност. Беше прекосил половината империя и сега нямаше и най-малката представа какво трябва да направи.

Невероятно, но в този миг Ясумаса Мио излезе да го посрещне.

Човек не можеше да го сбърка. Ако снежнобелият му кок не беше достатъчен да го разпознаят, то лъскавият му нагръдник бе толкова голям, че можеше да послужи за доспехи на кон. Докато минаваше през портала за посетители, сянката му се простираше широка и дълга зад гърба му.

— Млади господарю Окума! Какъв странен ден е днес. Онази змия Шичио ми каза, че мога да ви намеря тук, и ето ви и вас!

Дайгоро погледна към кулата, която се извисяваше над двореца. Това беше наблюдателница, а не отбранително съоръжение — стените ѝ представляваха просто решетка от прозорци — така че ако в нея имаше някакви хора, Дайгоро би трябвало да може да ги забележи. Но кулата беше празна.

— Как е разбрал, че съм тук?

— А? Трябва да говорите по-силно, синко. Едно северняшко парвеню имаше нахалството да ми отреже ухото.

Мио притисна с превзет жест дланта си към белега на лявата страна на главата му и точно когато Дайгоро се наклони да се извини, гигантът избухна в гръмогласен смях. Младежът се засмя с него, но не беше в настроение за шеги.

— Моля ви, генерале, кажете ми: Шичио изпратил ли е шпиони да ме следят? Как така е разбрал, че съм тук?

— Заради неговата проклета маска. Чиста дяволщина, ако питате мен. — Мио се подсмихна подигравателно и се изплю. — Казва, че е почувствал приближаването ви — не, почувствал е приближаването на меча ви, заяви той, и ако това ви говори нещо, още сега ви вземам за личен гадател. Буда ми е свидетел, че нечий ясен поглед към бъдещето ще ми свърши добра работа.

— Какво имате предвид?

— Шичио. Той се промени. Оставете го с неговите карти и числа и може да помогне на армията ви, но аз работя заедно с него от години и никога не съм го виждал да вади меч. Няма кураж да го направи. И изведнъж решава, че трябва да започне да носи мечове. Защо? Защо сега?

Докато говореше, Мио ги въведе в двореца и Дайгоро започна да оглежда внимателно всеки охранителен пост, всяка сграда, всяка пресечка. Докато двамата с Кацушима връзваха конете си, той

запамети всяка врата и прозорец, които гледаха към коневръзите. Ако се наложеше да се изтеглят бързо, щеше да се нуждае от точна карта.

Кацушима също стоеше нащрек.

— Затова ли не сваляте бронята си? — попита той. — Защото не можете да предугадите какво смята да прави Шичио с мечовете си?

Мио погледна надолу към Кацушима — толкова висок беше — и изпръхтя развеселено през носа си.

— Говори направо, *ронине*.

— Много добре. — Лявата ръка на Кацушима се спусна към левия му хълбок и с едно движение на палеца си той освободи *катаната* в ножницата ѝ. — Смятам, че човек, който е облечен за битка, обикновено възнамерява да воюва. И освен ако модата не се е променила толкова много от последния път, когато посетих Киото, мисля, че вие се подготвяте за битка.

Мио забеляза движението на ръката на Кацушима, но не посегна към собственото си оръжие.

— Може и така да е — рече той с по-мрачен глас от преди. — Може пък винаги да съм готов. — После плесна с длан по бронирания си корем. — А може би просто искам да попреча на вътрешностите ми да се изсипят навън. Откакто малкият ти приятел заби меча си в червата ми, ме боли всеки път, когато се блъсна в нещо — а с моите размери това се случва доста често!

Той отново се плесна по нагръдника, смеейки се гръмогласно на собствената си шега, след което махна с ръка на Дайгоро и Кацушима да го последват покрай чаената къща към градината, която се намираше от другата страна.

Хидеюоши седеше на каменна пейка до спокойно малко езерце. Тревата наоколо беше тучна и зелена, осеяна с равни бели камъни, очертаващи криволическата пътека до водата. Високи стени ограждаха градината, която почти не се виждаше иззад бамбуковите клонки, тихо шепнеше си под лекия бриз. В езерцето плуваха шарани, чиито цветове преливаха от бяло към оранжево и черно. От време на време се чуваше всмукващ звук, когато някоя от големите им зейнали уста се появяваше над повърхността.

Генерал Шичио също седеше до езерцето и галеше демонската маска, полегнала в скута му като някоя котка. На хълбока му висеше *катана*, точно както бе предупредил Мио, но тя не му подходеше.

Беше твърде къса и твърде чиста; недокосвана от потна ръка. Държеше я под странен ъгъл, като каишка на сандал, пъхната между погрешните пръсти. И въпреки това той гледаше Славна победа със страст, която граничеше с похотливост. Дайгоро и преди бе виждал желание за смърт в очите на съперниците си, но това беше нещо друго; приличаше повече на изнасилване.

— Я виж ти — възкликна Хидейоши, — какъв неочакван гост.

Дайгоро не помнеше всъщност колко грозен бе Хидейоши.

Което си беше за съжаление; той го намираше за доста приятна личност и смяташе, че съдбата е проявила необичайна жестокост, като е надарила с такава грозота един толкова представителен мъж. Но може би точно злочестият му външен вид бе родил невероятния чар на регента; може би това беше защитен механизъм, роден от нуждата в едно ненужно повърхностно общество. Дайгоро се зачуди защо самият той не се бе сетил да се поупражнява в очарователност; може би така щеше да успее да отрази някои от ударите, които бе понесъл в живота си заради хромия си крак.

— Седнете, седнете — Хидейоши посочи с жест каменната пейка, която се намираше от другата страна на езерцето. Повдигането на веждата му даде знак на слугите да се раздвижат безшумно. Още щом Дайгоро седна на пейката, в ръката му се озова чаша чай, а Кацушима получи малка чашка с уискито на южните варвари. На Мио дадоха цяла бутилка уиски, заедно с чаша, която направо се изгуби в огромната му ръка. И после слугите просто се изпариха. Хидейоши плесна с ръце по коленете си.

— И така, каква е причината за вашето посещение?

— Убийци — отвърна Дайгоро. — Току-що изхвърлих петдесет от тях от къщата ми.

Хидейоши се разсмя, оголвайки остриите си зъби, които стърчаха във всички посоки.

— Много добре! Петдесет, казвате. Сигурно е била страхотна битка.

— Опитах се да я избегна, господарю регент. И почти успях, но усилията ми бяха саботирани.

— Нима? И от кого?

— От човека, който бе изпратил убийците, господарю регент.

Регентът приглади тънките си мустачки.

— Аха. Някакви местни размирици, така ли? Значи сте дошли на правилното място. Харесвам ви, Окума-сан. Впечатлихте ме. Кажете ми кой е подстрекателят и аз ще се разправа с него.

Потракващите плочки на бронята напомниха на Дайгоро, че Мио седи от лявата му страна, срещу Хидейоши и Шичио. Защо беше седнал при тях, а не при своите хора? Може би по-раншните подозрения на Кацушима се бяха оказали точни. Дали Мио се бе облякъл за битка? Беше ли заел позиция, готов да нанесе удар, или просто, сядайки до Дайгоро, бе показал отношението си към Шичио? Нямаше как да знае това, както не знаеше и как да отговори на въпроса на регента. Ако Мио не показваше подкрепата си за Дайгоро, а просто бе избрал подходящо за нападение място, то тогава обвиняването на Шичио щеше да е последното нещо, което Дайгоро щеше да направи в живота си.

Той се стегна, преглътна колебанията си и заяви:

— Генерал Шичио изпрати убийците, господарю мой. — След това зачака Мио да извади меча си.

Той не го направи. Продължи да отпива от уискито си. А Хидейоши се ухили все така приятелски.

— И преди съм казвал — рече той, — че силно ме впечатлявате, Окума-сан. Искате ли да узнаете по какво можете да разберете, че ви харесвам?

— Защото го казахте, господарю регент?

— Защото не изгорих дома ви до основи.

Топлината се стопи от лицето на Хидейоши. Но усмивката остана като зловеща, празна, ужасяваща маска.

— Във вас гори пламък, дете. Да дойдете чак дотук, придружен само с този ваш измършавял телохранител? Впечатляващо. Но да ме впечатлите, е едно. Да ме накарате да се обърна срещу един от най-високопоставените ми хора е нещо съвсем друго.

— Господарю — избъбри Мио, — той със сигурност не е искал...

— О, да, искал е. Нали така, Окума-сан? Искате да намекнете, че генерал Шичио е изпратил убийци против волята ми. Смятахте, че проявата на смелост въпреки малкия шанс ще бъде достатъчна, за да ме убеди да го убия. Нали затова дойдохте чак дотук? Сам? Право в бърлогата на дракона?

— Не, господарю регент — отвърна Дайгоро. — Дойдох, за да сключа мир.

Думите му върнаха искрената усмивка върху лицето на Хидейоши — усмивка на тиранин, да, но не предишната влечугоподобна маска.

— Нима? — рече той. — И защо да се договарям с такава дребна мушица?

— Защото сте се договорили с баща ми. Защото честта го изисква.

— И пак тази чест! — Хидейоши се засмя и се плесна по коленете. — Никога няма да се изморите от нея, нали? Нека ви попитам нещо, Окума. Защо вие не убихте генерал Шичио?

— Господарю?

— Имахте тази възможност. Нагостихте ни в дома си; готвачите ви можеха да го отровят, *нее*? Или ако това щеше да засегне чувството ви за чест, защо не го убие тук, сега? Въоръжен сте. Добър фехтовач сте. Ако този човек представлява такава заплаха за вашия дом, защо не му отрежете главата?

— Защото е от вашите хора.

— И какво от това? Честта си е чест, *нее*? Какво значение има кой ви е обидил? Какво значение има кои са му приятелите? Вие така или иначе сте длъжен да защитите честта си, *нее*? Направете го тогава. Посечете го.

— Боя се, че моят господар регент не разбира честта така, както я разбирам аз. Когато се договорихте с обединените господари на Изу, вие се договорихте с баща ми. Това означава, че аз трябва да ви смятам за мой съюзник. Честта ми забранява да се изправам срещу съюзник.

— Нима?

— Да.

— Дори ако този съюзник изпраща убийци в дома ви?

— Те са негови, не ваши, господарю регент. Освободете от длъжност генерал Шичио и аз ще го посека на място. В противен случай той ще продължава да бъде от вашите хора и договорът между домовете ни остава в сила.

Хидейоши се засмя. Шичио многозначително замълча. Той погледна Дайгоро с присвити очи и попита:

— Правилно ли чух, че заплашихте да ме убие?

— Това не беше заплаха. Ако господарят ви ми заповяда, аз ще ви разсека на две. Ако не го направи, не ми остава друг избор, освен да преговарям.

— Вие? Да преговаряте с *мен*? — Шичио се ухили презрително. — Моля ви! Какво може да предложи червей като вас на такива като мен?

— Вие вписахте Сошитаке в списъка за Лова на мечове, *нее*? Разбирам напълно защо са включени Коясан и Тономине; регентът има врагове там. Но вие сте вписали третата планина в указа, *нее*? Всъщност няма да се изненадам, ако указът, донесен в имението ми, се окаже единственото копие, в което е вписано името Сошитаке.

Това беше просто предположение, стрела пусната в тъмното, но по начина, по който Шичио стисна зъби, Дайгоро разбра, че е улучил в центъра.

— Малко мече — произнесе сковано Шичио, — ще се отнасяш с уважение към мен или ще ти взема главата.

— Можете да го направите, когато пожелаете. Вие нямате чест; и най-слабата проява на неуважение ви стига. И тъй като аз не мога да направя нищо, за да променя това, единственото, което ми остава, е да кажа какво мисля. Вие се опитахте да обезоръжите семейството ми, генерале. Но всъщност мисля, че ви трябва едно малко нещо. Домът Окума притежава меч, който желаете — само един. Не е ли така?

— И какво, ако е?

— Тогава в замяна на писмено обещание, че нито вие, нито господарят регент ще обявявате война на клана ми, домът Окума ще ви предаде острието на Иназума.

Дайгоро чу как генерал Мио ахва.

— Не — прошепна той. — Това е мечът на баща ви.

— Вие на чия страна сте? — сопна му се Шичио.

Мио не му обърна никакво внимание.

— Обмислете добре това, момчето ми. Не може да няма друг начин.

— Заставам зад думите си — отвърна бързо и решително Дайгоро. Не можеше да си позволи да ги обмисля, както го бе посъветвал Мио. Вече беше скочил с главата напред; нямаше място за колебание.

По лицето на Шичио се плъзна коварна усмивка.

— Мечът и монахът.

— Монахът вече е мъртъв за света — отвърна Дайгоро. — Той никога повече няма да напусне манастира. Надявам се, че след като умре, духът му ще ви преследва до края на дните ви, но в този живот той не представлява заплаха за никого. И предложението за Иназума важи само сега. Приемете го или ми покажете вратата.

— Много си позволяваш, Малко мече.

Той беше прав и Дайгоро го знаеше. Шичио можеше да го убие с една дума. Дори не бе необходимо да го направи тук, където съдбата можеше да се обърне срещу него и острието на Славна победа да намери гърлото му. Достатъчно бе да изчака Дайгоро и Кацушима да излязат извън пределите на двореца, за да нареди на цял полк да ги нападне и убие.

Дайгоро можеше да разчита само на две неща. Едното беше алчността. Виждал я бе и преди, у брат си, чието страстно желание да притежава острието на Иназума го беше убило. Ако Шичио бе толкова луд по меча, както предполагаше Дайгоро, копнежът щеше да го заслепи. Погледът на генерала не се откъсваше от оръжието; може би мислите му също бяха съсредоточени изключително върху него, неподатливи на разсейване.

Вторият фактор в полза на Дайгоро беше по-скоро риск, свързан с реакцията на един мъж, който бе срещал само веднъж досега. Дайгоро гледаше изпитателно Хидейоши, опитваше се да разчете мислите му, но маймунското лице на регента не разкриваше нищо.

— Съгласен! — заяви Шичио и откъсна Дайгоро от опитите му да разчете мислите на Хидейоши. — Джун! Донеси принадлежности за писане.

Веднага се появи слаб и висок младеж, понесъл масичка за писане под едната си мишница и дървена кутия под другата. За нула време подреди върху масичката хартия, мастилена плочка, мастилен камък и четка. Слабият младеж нямаше нито самурайска прическа, нито меч, значи не беше военен, но фактът, че Шичио знаеше името му, подсказа на Дайгоро, че сигурно заема висок пост сред слугите. При мисълта за подобен слуга в съзнанието му се появи усмихнатото лице на Томо. Дайгоро се зачуди колко ли е дълбок наносният слой на дъното на езерцето. Беше ли достатъчно стабилен, за да издържи

тежестта му? Ако беше, той можеше с две крачки да стигне до Шичио и да махне главата от кльощавия му паунски врат.

Не. С огромно усилие на волята младежът притисна ръце в скута си, за да им попречи да издърпат меча.

— От името на клана Окума... — започна Дайгоро и продължи да диктува условията на примирието. Слугата бързо написа две копия.

— Готово — каза Шичио, след като ги подписа и подпечата. — Дайте ми меча.

— Аз още не съм подписал — отвърна Дайгоро. — Няма и да го направя, докато господарят регент и генерал Мио не сложат подписите си.

Лицето на Шичио посивя, сякаш внезапно го беше повалила морска болест. Тъмните му очи погледнаха гневно към внушителната фигура на генерал Мио. Несъмнено Шичио бе замислял някакво предателство, но в момента, в който Мио подписа примирieto, Дайгоро щеше да е сигурен, че семейството му е в безопасност. Всяка подлост от страна на Шичио щеше да засегне и Мио, а той живееше според кодекса *Бушидо*. Вземаше на сериозно честта си и беше способен да принуди Шичио да спази думата си.

Подписът на регента също бе необходим, защото Дайгоро трябваше да защити семейството си не само от войниците на Шичио. Генералът притежаваше загадъчна власт над Хидейоши и въпреки че Дайгоро не можеше да си я обясни, интуицията му подсказваше, че за Шичио няма да е трудно да насочи атаката на Тойотоми, срещу която мишена си избере. С печата си и няколко маха на четката Хидейоши отхвърли тази възможност като незаконна и — далеч по-важно — нечестна.

— Много добре — кимна нетърпеливо Шичио и подаде малката масичка на Хидейоши, който, след като подписа, накара слугата да я отнесе на Мио. — Това удовлетворява ли ви? — попита Шичио. — Искате ли още някой да се подпише? Императорът, може би? Или искате да видите дали боговете няма да му обърнат внимание?

— Не, това е напълно достатъчно, генерале. — Младежът се подписа с няколко символа на всяка страница, не Окума Изу-но-ками Дайгоро, а просто Дайгоро. За пръв път се подписваше по този начин.

После подаде на Шичио копие от подписания договор, заедно с втори свитък. Не му предаде Славна победа нетърсена.

— Какво има? — Шичио грабна двата документа от ръката му, както куче открадва храна от масата. След като хвърли настрани договора, който току-що бе подписал, той се наведе над втория свитък и го зачете, като след всеки ред бръчката между веждите му се задълбочи. — Проклет да си, Окума, какво означава това?

— Името ми вече не е Окума — каза Дайгоро. — Официално се отказвам от името и от титлата си.

— Не! — ахна Мио. — Окума-сан, какво направихте?

— Не мога да запазя името и меча на баща ми. Генерал Шичио се погрижи за това. Тъй като честта ме задължава да ги пазя, мога да задържа меча му единствено ако се откажа от името му. А сега, благодарение на вас, благородни мъже, семейството ми също е защитено. Благодаря ви.

— Пфу! — Шичио хвърли свитъка в езерото. Шараните се пръснаха настрани, сякаш хартията беше нападаща котка, а мастилото се разнесе по повърхността като тънки черни змийчета. — Защо трябва да ме интересува как ще се наречете? Иназума е мой.

— Иназума, който принадлежи на Окума, е ваш — уточни Дайгоро. — Аз вече не съм Окума.

Шичио се изправи на крака.

— Техническа подробност! Дайте ми меча си!

— Ако пожелаете да намокрите краката си, генерале, все още можете да различите датата на свитъка. Оставих едно копие на семейството ми по същото време, когато подписвах и това — преди три дни. Указът, с който нахранихте шараните на господаря си, предшества договора, който подписахте с мен.

Шичио беше бесен. Генерал Мио леко изсумтя. Хидейоши се разсмя толкова силно, че едва не падна от пейката си.

Смехът му само разгневи Шичио още повече. Няколко кичура от грижливо фризираната му коса паднаха пред лицето му и когато той ги отметна от изпотеното си чело, измъкна още няколко.

— Не! — изпищя той. — *Ти* подписа договора. Само един Окума може да се подписва за всички Окума!

— Един Окума — рече Дайгоро, — или техен назначен представител. Хей, ти — Джун беше, нали? — прочети първото изречение от договора.

Паднал на колене, мършавият младеж потърси договора из тревата.

— От името на клана Окума...

— Ето — прекъсна го Дайгоро, — виждате ли?

— Ха! — Смахът на Хидейоши изригна като мускетен куршум.

— Тук вече те хвана, Шичио. Умен е, нали?

— Много — отвърна тържествено Мио. — Какво направихте, Дайгоро-сан?

— Надхитри лисицата — възкликна Хидейоши, който продължаваше изключително да се забавлява. — Подписа от името на семейството си вместо като един от тях! Харесва ми този малък негодник.

— Той е нагъл — каза Шичио; гласът му беше по-топъл от очакваното — топъл като змия, която шепне в ухото на Хидейоши. — Трябва да го накажеш. Той прояви неуважение към теб.

— Може би — отвърна Хидейоши, — но със сигурност ме накара да се посмея добре. Окума-сан — или Дайгоро, или както там се наричат — кълна се, че ако имах хиляда офицери като вас, досега щях да съм покорил Китай.

Дайгоро се поклони ниско. Регентът само поклати глава и се подсмихна.

— Бих ви предложил стая и храна за през нощта, на вас и на вашия телохранител, но дори самият аз не бих могъл да гарантирам безопасността ви. Шичио няма да заспи, докато някой не ви намушка с нож.

— С нож! — Кацушима произнесе думата с презрение; това беше детска играчка, подходяща повече за дялкане, отколкото за битка между двама мъже. — Нека да отиде да донесе. Ще го чакам.

— Спазвайте законите на гостоприемството — обади се генерал Мио с предупредителен тон. — Ако гостът предизвика битка в дома на друг човек, наказанието за подстрекателя е смърт.

— С удоволствие ще платя цената — заяви Кацушима. — Щом се преструва, че носи меч, нека го извади. Ако ли не, нека да си донесе ножа.

— Хайде, спокойно — намеси се Хидейоши със студен като ледена буря глас. — Не проваляйте преднината, която сте спечелили.

— Господарю регент — поклони се Дайгоро, — договорът...

— Да, да, договорът. Не се притеснявай, момче; аз държа на думата си — и макар да знам мнението ти за думата на един селянин, можеш да ми вярваш, че нямам намерение да залича семейството ти. По дяволите, дори самото спазване на договора ще ме развлича години наред. Не можеш да си представиш какви изблици на лудост очаквам да видя от Шичио заради това.

Внезапно Хидейоши отново бе самата топлина. Дайгоро разбра защо този човек е толкова опасен. Със сто хиляди войници зад гърба си, ум като неговия можеше да преобърне света — а ако решеше, Хидейоши можеше да събере милион.

Но колкото и своенравен да беше, регентът си оставаше отличен познавач на характери. Още докато произнасяше думите си, Шичио се зачерви от яд. Паунът се опита да заговори, може би дори се опита да изкрещи, но гневът го задави. Видът му накара Хидейоши да изсумти и да се изкиска.

— Смея да заявя, че за вас е най-добре да си тръгвате — рече генерал Мио, като изгледа Шичио така, сякаш онзи не беше паун, а бясно псе. — И най-добре по-скоро. — Той се изправи шумно на крака и поведе Дайгоро и Кацушима извън градината.

Когато стигнаха до конюшните, Мио попита:

— Имате ли представа какви неприятности сътворихте?

— Приемете искрените ми извинения, генерале — отвърна Дайгоро. — Трябва да разберете, че се нуждаех от подписа на някой, който почита кодекса...

— О, разбирам го напълно. Но не говорех за неприятностите, които причинихте на мен — макар те хич да не са малко, проклет да сте. Говорех за онова, което причинихте на себе си. Вие вече не сте господар защитник на Изу. Няма титла, която да ви пази.

Дайгоро кимна. Все още не бе усетил пълната тежест на решението си, затова не беше съвсем сигурен дали ще успее да я понесе.

— Какво друго ми оставаше? — попита той.

— Нищо — сви рамене Мио. — Но не се бойте; аз ще наглеждам Шичио. В природата му е да потърси начин да наруши договора. Не мога да ви обещавам, че няма да го намери.

— Няма. Обмислил съм всичко.

Мио се разсмя с дълбокия си гърлен смях.

— Така значи. Знаете ли, регентът беше прав. С хиляда офицери като вас можехме да завладеем света. Жалко, че заедно с титлата се отказахте и от войниците си.

— Без мен те са в по-голяма безопасност.

— И въпреки това сред тях няма нито един, който не би дал живота си за вас. Вие сте добър водач, синко. Няма да ви простят толкова лесно, че сте ги изоставили.

Дайгоро преглътна.

— Не бях се замислял за това.

— Малцина водачи го правят. Но един командир може да изостави войниците си по същия начин, както един войник може да изостави поста си. Известно време ще се носят по течението. Семейството ви ще бъде уязвимо.

— Но Шичио...

— Да. Шичио. — Мио се намръщи. — Той не може да докосне семейството ви. Вие се погрижихте за това, а аз ще се погрижа за останалото. Утре по това време цялото висше командване на регента ще знае, че семейството ви е недосегаемо. Но не се съмнявайте, господарю Малко мече: той ще изпрати хора за вас. Ловци на глави. *Шиноби*. По-добре внимавайте.

— Вие също.

— Аз? Той няма куража да тръгне срещу мен. Никога не си е падал по кръвопролитията. Не, нашият Шичио не е фехтовач. Той спечели генералската си титла с мастило и четка.

Дайгоро кимна.

— Ще приема думите ви за истина. Вие го познавате по-добре от мен.

— За съжаление.

Тримата си размениха поклони и се сбогуваха; след това Дайгоро и Кацушима яхнаха конете си и потеглиха.

Копитата им изтрополиха по моста под лъчите на залязващото слънце. Зад тях Джуракудай сияеше толкова силно, че те можеха да видят сенките си на пътя пред себе си. Шумът и миризмите на града се завърнаха: пот и конски фъшкии, викове на соколари и гукане на проститутки, аромат на сандалово дърво от близкия храм, тропот на копита по калдъръма.

Спусналото се под малък ъгъл слънце също хвърляше плътни сенки, този път в правилната посока, които се разливаха зад всяко буре и ръчна количка. Дайгоро се замисли за Мио и предупреждението му за *шиноби*. Като дете зад всяка сянка му се привиждаха облечените в черно воители ниндзи, но сега, когато се беше образовал повече по тактическите въпроси, той знаеше, че е по-добре да се скрие на открито. Изпратените от Шичио *шиноби* нямаше да дойдат при Дайгоро облечени в черните си маски; те щяха да се появят в образа на ханджия, на просяк, на ратай. Дайгоро огледа улицата, която се простираше пред него, и не можа да каже дали вижда хиляда души или пет хиляди. Никога не се бе сблъсквал с такива тълпи. Знаеше само, че беше невъзможно да държи всичките под око, а всеки един от тях можеше да е убиец.

— В името на Буда — изпъшка Дайгоро, — Кацушима, какво ще правим?

— Не сте ли го обмислили вече?

Дайгоро си даде сметка, че не беше. Единствената му цел бе да предпази семейството си и самият той да остане жив, за да може да ги защитава. Не си беше съставил план за завръщане в Изу, нито имаше представа къде да отиде или какво да прави, когато стигне там.

Радваше се, че майка му е затворена на сигурно място в имението Окума. Изпитваше облекчение, че Аки също е в безопасност, макар да нямаше представа как ще успее да спечели прошката ѝ. Новините, че се е отрекъл от името си, щяха да стигнат до дома му, преди да е изтекла седмицата. Той осъзна, че почти не е размишлявал по въпроса как майка му и съпругата му ще ги приемат. Дали ще разберат каква голяма жертва е направил, или ще мислят само за това, че ги е изоставил? Дали щяха да разберат, че е спасил живота им? Дали Акико си е помислила, че е избягал веднага щом е научил, че ще става баща? Познаваха се от доста кратко време; дали щеше да усети колко копнее да бъде с нея, да види детето си?

Искаше да се качи на най-бързия кораб, който щеше да отплава на север. Искаше да смушка кобилата си и да препуска цяла нощ. И знаеше, че Шичио ще очаква точно това от него. Щеше да постави наблюдатели на пристанищата, на всеки изход от града. Дайгоро вече бе виждал агентите му, внедрени сред войниците на Хидейоши, а те патрулираха по всеки път в Кансай.

Щеше да се сблъска и със скрити заплахи. Щяха да се появят убийците. Дайгоро изобщо не се съмняваше в думите на Мио. Затова трябваше да е непредсказуем. Трябваше да изчезне — за известно време, каза си младежът. Докато Шичио не си намери някоя друга жертва. Скоро някой друг щеше да го разгневи. Скоро щеше да открие някое друго съкровище, може би някое друго от остриетата на Иназума. Славна победа не беше единствена. Да, помисли си Дайгоро, скоро ще си намери някой друг, когото да мрази, нещо друго, от което да се нуждае, и тогава Дайгоро щеше да се върне и да заеме полагащото му се място начело на клана си.

Той си представяше този ден, как язди под обраслите с кудзу върхове на Изу при триумфалното си завръщане у дома. След това си спомни игумена на Като-джи, чийто храм бе кацнал на един от тези хълмове — игуменът на Като-джи, който след всичките тези години

продължаваше да е обект на жалката отмъстителна злоба на Шичио. Внезапно мечтите му за завръщане у дома се превърнаха в кошмари.

Имаше само едно решение. И докато не го реализираше, той нямаше да има друг избор, освен да остане скрит. Но рано или късно щеше да се върне у дома — след като бе изпробвал остротата на Славна победа върху гърлото на Шичио.

38.

— Генерал Мио! Не мога да ви опиша колко се радвам, че сте буден.

Шичио гледаше как клепачите на дебелия мъж изпърхаха. Мио се опита да се надигне, но така само накара въжето, което преминаваше през челото му, да се впие още по-силно в него. Кожата на мястото, където грубите кълчища се притиснаха към черепа му, побледня, а когато се отпусна назад, отново порозовя.

После Шичио погледна към ръцете, които, омотани здраво с въжета, приличаха на купчина сладки *мочи*. Тлъстината изпъкваше измежду намотките и тъй като цялото тяло на Мио бе обвито в пласт тлъстина, издутини имаше навсякъде, подредени в редици като огромни червеи. Свещите по стените хвърляха стотици сенки върху тялото на Мио и под тях въжетата изглеждаха още по-стегнати, а издутините още по-големи. Най-изпъкналите се намираха между въжетата на корема му; най-малките — на глезените и китките на ръцете му.

Масата, върху която лежеше, бе специално конструирана за тази цел. Тя бе издялана в човешка форма, леко наклонена към главата, а наподобяващите ръце изпъкналости сочеха към ъглите, където се срещаха таванът и стените. Всяка длан бе привързана към масата с единично въже така, че задните им части наподобяваха големи самуни хляб.

Мио завъртя очи. Шичио проследи погледа му към грубите греди, белия хоросан между тях, елегантните златисти дървени стени.

— Аха — рече той, — чудите се къде се намирате, *нее*? Да ви подсказва ли? Това е най-малко красивата стая в Джуракудай — дори като имам предвид ужасния вкус на Хашиба.

Шичио нежно погали с върха на пръстите си отеклата дясна ръка на Мио.

— Трябва да призная невежеството си. Не съм предполагал, че един мъж може да стане толкова огромен, че ръцете и краката му да

затлъстят. Но след това разгледах отново онзи портрет на *рикиши*, който Хашиба поръча на Ейтоку Кано. Познавате ли Кано?

Мио отново изпъна въжетата, с които беше вързан, и кожата му побледня на стотици места.

— Шичио?

— На вашите услуги. — Шичио се усмихна и бузите му се притиснаха в желязната маска. — Завалйте думите, генерале. По-добре да изчакаме, докато отmine действието на сънотворното, не мислите ли?

Очите на Мио се въртяха на всички страни, кървясвайки от напъните му да завърти главата си.

— Какво е това?

— Довечера ще задам същия въпрос — обеща Шичио и натъпка един копринен тампон в устата на Мио. — Така, Кано. Познавате ли творбите му? Той е доста популярен в Императорския двор. И знаете ли какво? На картината на Хашиба ръцете и краката на *рикиши* наистина са тлъсти. Не е ли невероятно това? Какво внимание обръща Кано на детайлите, *нее*? Кълна ви се, че до тази вечер не го бях забелязвал.

Мио успя да изплюе коприната.

— Да не сте ме съблякъл гол? Проклет да сте, веднага ме развържете!

Шичио не можеше да приеме да му крещят като на малко момче. Той измъкна ножа си и разреза една от дебелиите изпъкналости на ръката на Мио. Гигантът изрева като бик.

— О, колко жалко — каза Шичио. — Само като си помисля, че през цялото време планирах да направя първия разрез с *вашия* меч.

Яркочервената рана върху ръката на Мио приличаше на зейнала уста. При вида ѝ на Шичио му се догади, но маската го подтикваше да направи още един разрез. И въпреки това мощта ѝ не бе чак толкова голяма, че да надвие чувството му за морал. Щом човек се окажеше завързан и безпомощен, дори обикновените заплахи срещу него бяха достойни за презрение. Шичио бе наясно с това. Точно това правеше самурайската каста толкова тиранична: селяните живеяха в страх от тях ежедневно и ежечасно, без капчица надежда, че могат да се защитят или да си отмъстят. Шичио беше живял в страх, докато Хашиба не му бе показал по-висшия път. Ако знамето на Тойотоми се

развее над всички провинции и територии, ако всички започнат да се кланят на един човек, тогава повече няма да има нужда от самураите. Само войната се нуждаеше от воини и точно съществуването на воинската каста — каста с изключителното право да носи оръжие и брони и да отмъщава — караше всички обикновени хора да живеят в ужас.

Но ето че той стоеше там и се държеше като самурай, изливайки мощта си върху един беззащитен човек.

Не. Не беззащитен човек. Беззащитен *самурай*. Мио го заслужаваше. Всичките го заслужаваха.

— Нека ви покажа какво исках да е първото порязване — продължи Шичио. Той се отдалечи от масата и от кървящия, ругаещ, опитващ се да се освободи гигант. Взе огромната *катана* на Мио и я извади от ножницата ѝ, която хвърли настрана. Вбесен, Мио отново изпъна въжетата. Шичио не се сдържа и се разсмя. Само един истински самурай може да бъде привързан към маса, гол и кървящ, и въпреки това да се гневи на някой, който е проявил неуважение към ножницата му.

— Освободете ме! Аз съм Ясумаса Мио, проклет да сте! Настоявам веднага да ме освободите!

— О, но вие не сте в позиция да настоявате, нали? Не. Не сте.

Шичио предпазливо положи основата на меча до издутината от плът точно над лявото коляно на Мио. Започна бавно да го изтегля хоризонтално, като при всяко дръпване острието проникваше само на косъм дълбочина, така че когато до разреза достигна върхът на меча, той разкъса последния слой кожа. Отрязаното месо плъкна на пода като изкормена риба. Мио изрева по-силно от всякога.

— Виждате ли? — рече Шичио. — Ето за *това* говорех.

Кръвта се стичаше по слабините на Мио, защото масата на Шичио беше наклонена така, че главата на генерала се намираше в най-ниската ѝ част.

— Вие не ме смятате за кой знае какъв боец, нали, Мио? Не, едва ли. Но за разлика от вас аз разглеждам бойното изкуство като *изкуство*. Прецизност. Търпение. Точност. Отличителни белези на моето изкуство за бой с мечове, но не и на вашето, мисля.

Мио процеди пред стиснати зъби:

— Само ми разрежи въжетата и ще видим кой е по-добрият фехтовач.

Този път Шичио положи острието на меча върху рамото на Мио и отново започна да го плъзга по кожата бавно и уверено. Мио изръмжа като бясно животно.

— Очаквал си от толкова дълбока рана да протече повече кръв, *нее*? Заради въжетата е; те значително забавят кръвотечението.

Шичио повдигна меча и замахна с него край лицето на Мио. От стоманата се разлетяха топли червени капки, които се посипаха като дъжд по бузите и очите на дебелия мъж.

— Аха. Решил си да мълчиш, така ли? Няма значение. И без това не възнамерявах да водя разговор с теб, нали? Да, точно така. Точно така.

Този път той постави острието на *катаната* между две издутини от плът, в горната част на левия крак на Мио.

— Сигурно се чудиш дали е трябвало да застанеш на страната на момчето Окума, *нее*? И може би се чудиш дали, след като вече те няма в двора, Хидейоши ще ми позволи да убия момчето.

Мио потрепна, изруга и отново се опита да се освободи.

— О, виж какво направи! — възкликна Шичио. — Закачих въжето, дебелако; провали ми разреза.

С един мощен ритник дебелият мъж освободи левия си крак, но само от пиццала надолу. Гледката накара Шичио да потрепери.

— Идиот! Сега ще започнеш да кървиш по-силно! Добре че не те завързах с главата нагоре, *нее*? За нула време щеше да изгубиш съзнание. И къде е тук справедливостта?

Мио изрева толкова силно, че стените се разтресоха. Шичио изгуби търпение и натъпка копринения шал в устата му.

— Вече провали възможността ми да убия момчето — заяви той. — Ти и Хашиба, двамата. А аз не мога да накажа Хашиба, нали? Не. Но теб? Заслужи си го. Всички самураи го заслужават. — След тези думи той отрязва едното му зърно.

Дебелият мъж започна да се гърчи и да беснее, но успя само да ожули кожата си във въжетата.

— Каква ирония, нали? — не млъкваше Шичио. — От самото начало моята маска събуждаше в мен мисли за мечове — само мисли обаче. Кръвопролитията винаги са ме отвращавали, но после момчето

повреди красивата ми маска. Сега установявам, че само мисленето за мечове не ми е достатъчно; трябва да ги вкарам в употреба. Кървенето ти продължава да ме отвращава. Да, така е. Презирам го, но въпреки това маската събужда тази *жажда* в мен. Виждаш ли иронията? Заради момчето ще те убия, а ти беше последният му жив защитник.

Най-накрая Мио успя да изплюе коприната.

— Забравяш безценния си Хашиба — изръмжа той. — Ако оставиш члена му достатъчно дълго извън устата си, той ще си спомни за договора, който подписа. И тогава ти ще се озовеш завързан на тази маса.

— Взех да се уморявам от тоя твой език — рече Шичио. — Честно казано, отдавна се изморих. Почти бях уговорил Хашиба да натика всички Окума в морето, но ти го разубеди, нали? Да, така е. Добре, колко дълго смяташе, че щях да се примирявам с това?

— Ако ме убиеш, после той ще убие теб.

— Едва ли. О, забравил съм да ти кажа, нали? Направих те враг на трона.

— Какво?

— На сутринта ще намерят първото доказателство за измяната ти. Боя се, че си водил кореспонденция с Йеясу Токугава, заговорничил си за свалянето на господаря регент. Не знам подробности. Джун написа писмата от твое име — по моя заповед, разбира се, но му дадох пълна свобода, що се отнася до подробностите. Не мога да си позволя да улича себе си, нали? Не и когато почти съм се отървал от теб и Мечето.

— Проклет курвенски син! Не съм предател! — Мио задърпа толкова силно въжетата, че Шичио чуваше как нишките им се разтягат. — Ти си побъркан! Ще те изгоря на клада за това!

— Какво ти казах за тоя твой език? — Шичио завърза ново въже, този път през долната челюст на Мио, придърпвайки брадичката му надолу, за да не може да го гризе. След това захвърли голямата му *катана* настрани, извади ножа си и го тикна в устата на Мио.

— Виждаш ли? Виж докъде те доведе съпротивата. Нямах намерение да ти порязвам устната, нали? Нямах намерение да ти порязвам небцето. Но ти няма да приемеш наказанието си, нали? Не, няма.

Езикът лежеше топъл и лепкав върху пръстите му и го изпълваше с отвращение. Шичио го запрати на пода.

— Така, сега как ще унищожа Окума, когато не мога да ги нападам? Ммм? Отговори ми. И колко време ми остана, преди Хашиба да започне да се интересува повече от монаха? Досега успявах да отвлека вниманието му, но ако той поиска да узнае истината, няма да ме има още дълго на тоя свят. А ние не можем да допуснем това, нали? Не, не можем.

Шичио потърка с ръка желязната си вежда.

— Монахът ме е омагьосал — рече той. — Самото му съществуване ме изпълва с желание да крещя.

Той постави ножа си до най-голямата издуптина на корема на Мио и плъзна острието му по нея с изискано безразличие.

— Как? — каза Шичио, без да обръща внимание на гъргорещите, безмълвни стонове на Мио. — Окума е ключът към достигането до монаха, но как да го унищожа? Момчето несъмнено вече планира как да ме убие. А аз мога ли да го убия? Не. Хашиба дори ми забрани да използвам убийците му. Можеш ли да го повярваш? Предпочита момчето пред мен. Каза, че Малкото мече има големи мечешки топки. Това бяха точните му думи. Как може да каже подобно нещо?

Той погледна отново към Мио, който изплю кръвта, напълнила устата му.

— Съгласен си с мен, нали? Не мога да оставя момчето да живее. Монахът несъмнено вече му е разкрил тайната ми. Ами семейството му? Монахът се намира под тяхна закрила. Как да ги оставя да живеят? Ти би направил същото, нали? Ако беше на мое място, щеше да ги убиеш. Да, щеше.

Той заби ножа в една от тлъстите издуптини на бедрото на Мио и го остави там. Дръжката му се разтрисаше при всяко потрепване на дебелия мъж.

— Мисля, че ще довърша това със собствения си меч. Струва ми се по-подходящ избор. — Той се надвеси над Мио и изтегли оръжието си. — Знаеш ли, отрязването на главата ти няма да представлява никакво предизвикателство. Затова просто ще я отсека, нали? Да, точно така. Но как да обезглавя клан, чиято глава просто отказва да се махне?

Мечът му се спусна към шията на Мио. Беше достатъчно остър, за да може дори собствената му тежест да го убие, но Шичио възнамеряваше единствено да отреже здравото ухо на Мио. Ала отвратителното момче Окума беше нарушило спокойствието му повече, отколкото бе очаквал, така че острието пропусна ухото. Вместо това Шичио разсече въжето, което придържаше шията на Мио към масата.

Дебелият мъж си пое дълбоко дъх с хълцане. Издаде сподавен, гъргорещ звук и от устата му изригна ужасяващ червен гейзер, последван от отчаяно пъшкане. Ломотенето му опръска навсякъде с кръв. Шичио не смееше да си помисли в какво се е превърнало кимоното му.

— Виждаш ли? — пак заговори той. — Вие, самураите, не се различавате по нищо от нас. Твърдите, че не се страхувате от смъртта, но когато започнете да се давите в собствената си кръв, кашляте като всички останали, *нее*? Да, точно така. Самураи, селяни, благородници, парии; всички сме еднакви. Дори Мечето ще умре както всички останали и прехваленото му благородство да върви по дяволите.

Шичио закри около масата, като съзнателно не обръщаше внимание на кръвта по пода. Тя вонеше. Незнайно как кръвта на Мио успяваше да надделее над зловонната смрад на кланицата, която се намираше в съседство.

— Как да обезглавя клан, който няма глава? Това е същински коан, нали? Да обезглавиш безглавия.

Той погледна към меча си.

— Сега кой командва Окума? Побърканата майка на Мечето предполагам. Горкото създание. За една година е изгубила съпруга си и най-големия си син, нали? Да, точно така, и сега най-малкият ѝ син също я е изоставил.

Внезапно пред очите на Шичио като светкавица проблесна новият план. Той зърна само крайчеца му, но видението се запази в съзнанието му.

— Това е то, нали, Мио? Да, точно така. Тя не е омъжена.

Шичио си отрязва нова изкормена риба, този път от подмишницата на Мио.

— Осъзнаваш ли колко е гениално? Не е нужно да обезглавявам клана Окума; просто трябва да им дам нова глава. А ако се оженя за

вдовицата, аз ще стана глава на клана.

При тази мисъл по гърба на Шичио пробягаха тръпки.

— Но ще се осмеля ли да го направя? Ако се ожения за нея, ще стана един от вас. Самурай. Кастата, която копнея да залича. И въпреки това...

Той положи внимателно острието покрай дясното бедро на Мио с намерението да отреже не една, а три издутини от плът едновременно.

— Ако направя това нещо — наклони главата си настрани, за да срещне погледа на Мио, — завинаги ще прогоня Малкото мече от бърлогата му. Ще си спечеля име, пост и земя. О! И когато спечеля имението Окума, ще получа и манастира на онзи стар предател, и тогава ще мога да го убия, когато си поискам. Дори ти можеш да усетиш красотата, *нее*? С един удар печеля три награди.

След тези думи той замахна с *катаната* си и отрязва с един удар три тлъсти парчета.

Внезапно масата се прекатури настрани. Един дебел крак изрита Шичио в брадичката. Във въздуха се разхвърчаха парчета въже и панделки от кръв. Тилът на Шичио силно се удари в стената и когато звездите пред очите му се разрешиха, той видя, че Ясумаса Мио е изчезнал.

В *шоджито*, през което бе преминал дебелият мъж, зееше огромна, окървавена по ръбовете дупка. Някъде нататък се разнесе трясък от трошене на дърво — сигурно Мио си проправяше път през друга плъзгаща се стена, достатъчно далеч, за да не представлява пряка заплаха.

Шичио се изправи. Опръсканите му с кръв дрехи залепнаха за тялото му и от това му се догади. Той излезе навън в студения нощен въздух, търсейки спасение от вонята. Големи кървави отпечатыци очертаваха пътека към кланицата. Подобаващо, помисли си Шичио. Нека да умре заедно с останалите свине.

Отне му известно време да разбере какво точно се беше случило. Сигурно последният му удар се бе оказал по-силен, отколкото беше възнамерявал и заедно с плътта бе прерязал и въжето. По невнимание беше освободил десния крак на Мио.

Грешката бе напълно разбираема. Шичио нямаше особена практика в изтезанията. До тази вечер никога не бе успявал да издържи повече от първите три порязвания. По някакъв начин острието на

Мечето бе променило това: то освободи някаква демонична кръвожадност, която дремеше в маската, една толкова силна жажда, че тя надви отвращението на Шичио. Но дори той да беше експерт, Мио бе толкова подпухнал, че нямаше как да се видят всички въжета. И въпреки това Шичио се изуми от силата на дебелия мъж. Дори след като изгуби толкова много кръв, той бе намерил сили да преобърне масата, да го изрита в главата и да стъпи здраво на краката си, разкъсвайки останалите въжета.

Шичио докосна острия ръб на нацърбения зъб на маската, същия, който Мечето бе отсякло. Зачуди се какво да прави сега. Дебелакът нямаше да стигне далеч. Беше гол, невъоръжен и кървеше силно. Нямаше къде да се скрие; в сегашното си състояние бе просто твърде забележим.

От друга страна, Шичио се беше поддал на навика си да разсъждава на глас. Дебелият мъж бе чул всичко. И ако по някакъв начин успееше да стигне до Мечето...

Не. Той нямаше език.

Шичио се изсмя на глас. Невъзможно бе Мио да намери момчето — всъщност трудно можеше да се вярва, че все още се държеше на краката си — но ако кармата позволише на Дайгоро да открие дебелака преди Шичио, това нямаше да има никакво значение; Мио не можеше да разкрие никакви тайни.

Освен това Дайгоро трябваше да го намери преди залез-слънце. Никой — дори мамут с размерите на Мио — нямаше да успее да оцелее при такива ужасни рани. А Дайгоро бе напуснал Джуракудай три дни по-рано и освен това яздеше, а Мио вървеше пеша. Естествено, Мио нямаше дори да си помисли да изтича при Дайгоро. Той щеше да изтича при Хашиба, където раните му веднага щяха да бъдат разпознати. Хашиба добре познаваше плодовете на тази маса; самият той бе определил подобна съдба на десетки други мъже.

Което означаваше, че Мио също бе разпознал масата. Шичио не се бе замислял за това: за разлика от всички останали, които бяха привързвани някога към нея, Мио бе виждал резултатите ѝ. Сигурно в момента, в който бе дошъл в съзнание, той бе разбрал какво го очаква, но въпреки това бе показал пред Шичио единствено язвителност и злоба. И нито капчица страх.

Шичио не можа да не му се възхити. Не му убягна и поетичността на момента. Колко пъти самураите бяха сравнявани с черешовите цветове, които бяха красиви точно защото умираха в апогея на красотата си. Това беше достойно за песен: Мио, най-почтеният от самураите, и Шичио, който за пръв път бе изпитал уважение към него, след като го беше убил.

Хашиба щеше да почувства друго. Той бе почитал Мио от самото начало, което означаваше, че първоначалната му реакция щеше да е остра. Нямахме как да се предвиди дали щеше да е остри думи или остри мечове; Хашиба беше много своенравен. Шичио знаеше, че трябва да побърза с представянето на доказателствата за измяната на Мио, които бе изфабрикувал, в противен случай рискуваше да бъде екзекутиран. Но той беше твърде изкусен в убеждаването на останалите да повярват на онова, което той искаше да повярват, а пък Ясумаса Мио и без това го нямаше, за да се защити.

Не, нямаше защо да се безпокои за това.

— Но — каза Шичио, застанал сам в озарената от луната градина — ти винаги изпилваш всички детайли. Не трябва да се остави нищо на случайността, нали? — Той почисти меча си от кръвта и го прибра в ножницата. — Не, не трябва.

Изпрати да му доведат Джун и започна да съчинява наум заповедите. До всяка порта и мост на града трябваше да се изпратят ездачи, които да се оглеждат за дебелака. И — защо не? — за вече безименното Мече. Ако момчето не е напуснало града и ако Мио по някакъв начин го открие...

Шичио се усмихна.

— О, така определено ще е най-добре, нали? Да, ще е. Момчето ще бъде екзекутирано за сътрудничеството с известен предател.

Внезапно му се прииска да бе освободил нарочно Мио. Можеше да подготви по-добър капан и беше леко разочарован от себе си, че не го бе планирал така от самото начало.

39.

Река Камо бълбукаше пред нозете на Дайгоро, но той не виждаше водата. От другата страна на реката, над хълмистия хоризонт, сияеше свирепа червенина: последните лъчи на слънцето, които все още отказваха да се скрият въпреки появилите се звезди, неспиращи да се множат. Скоро щяха да надвият. Тук-там се чуваше меланхоличната песен на някое шаварче. На Дайгоро му се струваше, че те пеят елегия за умирация ден.

Трета поредна нощ слизаше до брега на реката и се наслаждаваше на хладинката след жежките дни, с надеждата да намери красота в света, но откриваше единствено празнота. Кацушима го бе описал като безнадежден. Може би наистина съм такъв, помисли си Дайгоро, докато гледаше как последните слънчеви лъчи изчезват. Нямам ни най-малка представа как да предизвикам Шичио, без да разгневя Хидейоши. Ако убия Шичио без позволението на Хидейоши, ще се превърна във враг на най-могъщия, най-своенравен феодал в империята — а най-лошото е, че отмъщението на Хидейоши може да обхване Акико, майка ми и останалото ми семейство. Сключихме мира заради Славна победа нетърсена, не заради това да обезглавя любимия паун на регента.

Дайгоро знаеше, че не може да се върне в дома си, преди да убие Шичио, но не можеше да остане и в покрайнините на Киото. Кацушима правилно бе предложил да се покрият в града — тук имаше толкова много хора, сред които да се изгубят, толкова много потайни места — но тази хитрост нямаше да трае вечно. Шичио имаше стотици мъже на свое разположение, а и да нямаше, достатъчно бе да предложи няколко монети срещу сведения за едно самото момче с огромен *одачи*. Рано или късно щеше да научи местонахождението на Дайгоро и тогава щеше да започне ловът.

Единственият шанс на Дайгоро бе да примами Шичио някъде, но скрит в сянката на регента, генералът все едно се криеше в желязна крепост. Дайгоро не можеше да си представи как може да нападне главния съветник на Хидейоши, без да напада самия Хидейоши.

Кацушима му бе предложил да потърсят Вятъра, но Дайгоро все още не беше чак толкова отчаян, че да прибегне до това.

Високата трева зад гърба му зашумоля под нечий стъпки и Дайгоро се извърна рязко, за да види кой се приближава.

— Добри новини — обяви Кацушима. Той носеше две големи торби, чието дъно беше придобило равна форма заради напъханите в тях твърди, обемни предмети.

— Броните ни? — попита Дайгоро.

— Да. Успя да ги завърши по-рано.

Кацушима остави едната торба до Дайгоро и седна от другата ѝ страна.

— Хубава нощ.

Младежът измърмори нещо и дръпна въженцата на торбата. Вътре се намираше изработената му от Сора броня; цветовете на Окума бяха изтрити и заменени с бяло, цветът на смъртта. Всъщност всичко възможно беше заменено с бяло: копринените шнурове, кожените каишки, подплънките, всичко. Дори стоманеният обков беше покрит с бял лак. В торбата се намираше и шлемът на Дайгоро, който лежеше в бронята заедно с неговите *суне-ате*, *коме* и останалите по-дребни атрибути.

— Вече почти не я чувствам като моя.

— Твоята е, Дайгоро. И като е бяла, се боядисва много по-лесно. Може да се наложи отново да се дегизираме.

Дайгоро започна да подрежда парчетата на тревата.

— Знам — рече той. — Предполагам, че същевременно ще е подходящо да се обличаме в погребални цветове.

— Трябва да се разведриш малко. Казвам ти, някоя добра, весела жена за нула време ще ти върне настроението.

Дайгоро поклати глава и започна да привързва своите *суне-ате* към краката си.

— Какво правиш? — попита Кацушима.

— Държа на думата си. Вече ти казах: докато Шичио е жив, аз съм в състояние на война. Няма да е зле да съм облечен както трябва.

Самураят се подсмихна.

— Ясно. Но да се обличаш *отсега* е малко крайно, не мислиш ли? Скоро ще си лягаме. Да не смяташ да спиш с бронята?

— Щях, ако можех.

— Дайгоро...

— Ние сме *мишени*, Кацушима. За нас цялата страна е бойно поле.

— Добре, добре. Но сега само ще повървим надолу по пътя...

— Баща ми беше убит, докато яздеше по пътя. И той нямаше толкова могъщи врагове като Шичио. Движението без броня е лукс, който вече не мога да си позволя.

Дайгоро пхна ръката си в едното *ките* и го привърза здраво, като междувременно го оглеждаше. Червената дамска, която го уплътняваше отвътре, беше заменена с бяла, но там, където оригиналът бе украсен с избродирани крачеши мечки, на заместника му имаше просто неукрасена кошничарска плетка. Разликата се забелязваше дори под избледняващата светлина и проблемът не се криеше в това, че подобна груба тъкан беше подходяща за обикновените хора, а по-скоро в мисълта, че гербът на семейството му бе захвърлен в коша за отпадъци на някоя плетачница в Нишиджин.

Той си сложи и второто *ките*, изпълнен със съжаление, че дори бронята на Сора не би могла да го защити толкова, колкото би му се искало. Носенето на цялата *о-йорой* нямаше да му помогне — само щеше да привлече вниманието — но той беше твърдо решен да носи всяка част от нея, която можеше, скрита под дрехите му. Това изключваше всички по-големи части, с изключение на нагръдника. Чувстваше се странно, брониран само отчасти, но той се намираше в странна ситуация. Беше Дайгоро, но не Дайгоро Окума. Беше женен и въпреки това може би никога повече нямаше да види жена си. В някой не толкова далечен ден щеше да стане баща, но по всяка вероятност никога нямаше да разбере кога.

Той си сложи двете половини на *йорой* и пристегна каишките здраво, докато тежкия метал не прилепна плътно към гърдите и гърба му. Последно облече новото си *хаори*, връхното кимоно, което си бе купил предишния ден, малко след като двамата с Кацушима бяха оставили своите *йорой* при майстора на брони. Със своите широки, бели, щръкнали рамене *хаори* караше Дайгоро да се чувства така, сякаш има криле, и той си помисли, че сега може би вече не изглежда като малко момче. За пръв път в живота си наистина изглеждаше като самурай. И това нямаше да продължи дълго. Тъкмо беше свикнал да бръсне темето на главата си и сега трябваше да спре да го прави.

Рождено право на всеки самурай бе да поддържа традиционния кок и бърснатото теме на кастата, но Дайгоро се бе отказал от рожденото си право, когато се отрече от името си. В продължение на няколко месеца Дайгоро Окума беше самурай, възрастен мъж, господар на дома си. Сега вече не знаеше какъв е.

— Какво мислиш? — попита той. — Как изглеждам?

Кацушима го огледа.

— Изглеждаш като някой богат мъж, който ще спи сам тази вечер.

— Дръж се сериозно.

Кацушима се засмя и каза:

— В името на Буда, светът не е само сянка; има и слънчеви петна. — Съзирайки реакцията на Дайгоро, той се насили да потисне смеха си. — Много добре. Сериозно казано, не си личи, че носиш броня, и сериозно казано, смятам, че тази вечер трябва да си легнеш с някоя жена, която да посвири на флейтата ти.

Дайгоро увеси Славна победа на гърба си, затыкна своя *вакизаши* в колана и поведе Кацушима към убежището им за тази нощ.

Три вечери по-рано, когато двамата напуснаха Джуракудай, Дайгоро изпадна в затруднение. До момента не му се беше налагало да се крие от някого. Всъщност през целия си живот досега той винаги бе получавал онова, което иска, като просто назоваваше името си. Не беше лесно да обикаля из страната, без да се представя и прикриването на истинската му самоличност от хората му се удаваше с лекотата, с която риба яздеше кон. Той си спомняше твърде ясно думите си: „Гоемон, нямам представа какво да правя и къде да ида“.

Помнеше твърде добре и кривата усмивка на Кацушима.

— Най-последно — бе отвърнал той, — ще навлезем в моята територия.

Тоест бардака.

Дайгоро се притесняваше дори да прекоси прага му. Мирисът на жасминов парфюм и опиумен пушек се беше просмукал в дървото и младежът остана поразен от миризмата на помещението. Непрекъснато се разнасяше момичешки кикот, прекъсван от време на време от подсвирването на *шакухачи*, монотонните звуци на *шамисен* и насечения ритъм на грухтенето на някой невидим мъж.

Дайгоро не се смяташе за моралист. Докато си беше вкъщи, той знаеше отлично, че може да посети всяка къща на удоволствията в Изу във всяка нощ, която пожелае, и единствената разлика след сватбата му бе, че като управител на семейните финанси Акико щеше да плати сметката му. Тя щеше да го разбере, както би разбрала всяка съпруга — и щеше да прояви още по-голямо разбиране, напомни си Дайгоро, ако той се възползваше от жените тук, на толкова много *ри* от дома. Но миризмите и звуците на тази къща му напомняха твърде силно на мястото, където го бе завел Ичиро, когато бяха още момчета. Бузите му пламнаха, когато си спомни смущението си, студената ръка на жената, която се плъзга под неговата *хакама*, пръстите ѝ, които напипват отслабената плът на бедрото му, докато се опитват да намерят онова, което търсят. Лицето ѝ се намираше толкова близо до неговото, че можеше да усети дъха ѝ, да го помирише, да го вкуси. Ако се бе намирала малко по-далеч, той сигурно нямаше да усети потрепването ѝ, щом докосна бедрото му. Беше почти неуловимо и тя веднага се съвзе, но въпреки това Дайгоро успя да забележи. Това смущение така и не го бе напуснало.

Момичетата, които го гледаха сега, сбъркаха това с момчешко колебание. Той беше дребен и лицето му изглеждаше по-младо и от шестнайсетгодишен. Две от момичетата захихикаха и се надигнаха на пръсти. Те бяха слабички и деликатни и докато шепнеха в ушите му, дъхът им караше кожата по ръцете му да настръхва. Нещата, които му говореха, щяха да накарат дори съдържателката на дома да се изчерви. Той знаеше, че ушите и бузите му са пламнали, защото момичетата се разкискаха и запърхаха около него като две пеперудки.

— Момичета, бъдете учтиви — обади се съдържателката. Тя беше величествена, изваяна като статуя, с дрезгав глас и хитри, будни очи. Носеше зелено брокатено кимоно, общито със сребро, което подходеше на сребристите кичури в дългата ѝ развяна коса. — Господа — обърна се към тях с тих, съблазнителен глас, — толкова се радвам да ви видя отново. Подготвила съм ви нещо специално.

— Не, благодаря — отвърна Дайгоро. — Искam просто баня и легло.

Съдържателката го изгледа и повдигна черната си вежда.

— Ще ми простите, млади господарю, ако се осмеля да предположа, че жена на моята възраст ще знае от какво се нуждаете

по-добре от вас. Доверете ми се: елате с мен и няма да съжалявате.

Дайгоро почувства как бузите му пламват. Жената задържа погледа му по-дълго от обичайното и Дайгоро си помисли, че това може би е безмълвно предложение да го обслужи самата тя. Очите ѝ проблеснаха и той осъзна, че онова, което вижда в тях, изобщо не е желание. А страх.

— Добре — отвърна той и очите ѝ проблеснаха отново. От какво се страхуваше? Със сигурност не от Дайгоро. Тя беше с една глава по-висока от него, но освен това притежаваше аурата на човек, който бе оцелял след всичко, което би могъл да преживее някой. Достатъчен ѝ беше един поглед, за да разбере, че Дайгоро не смята да я убива, а нито едно от останалите му намерения по никакъв начин не представляваше заплаха за нея.

Той я последва на горния етаж, където фенерите светеха с приглушена светлина и ароматът на тамян бе по-силен от всякога. Кацушима вървеше след тях заедно с двете пеперудки, които бяха зашепнали в ухото на Дайгоро още при влизането му.

— Вашият човек трябва да изчака тук — каза съдържателката и грациозната ѝ ръка посочи вратата, извивайки се като змия. Едната от пеперудките веднага коленичи до нея и я отвори. Другата изпърха до Кацушима, пъкна пръста си под колана му и го задърпа навътре.

Гладните очи на Кацушима я огледаха одобрително; след това той се обърна към Дайгоро.

— Аз, въъ...

— Там, където отиваме, няма да имате нужда от него — увери съдържателката Дайгоро. Втората пеперудка хвана Кацушима за ръката и двете го дръпнаха в стаята, затваряйки *шоджи* зад себе си.

Дайгоро изгледа изпитателно съдържателката. Тя отвърна спокойно на погледа му, сякаш овладяла страха си. Той не знаеше какво да очаква, когато жената го поведе към следващата врата. Най-доброто му предположение бе, че там дебне убиец. Защо иначе щеше да се страхува толкова? И защо ще изпитва облекчение, че го е отделила от телохранителя му?

Каквато и да бе причината, Дайгоро се радваше, че носи бронята си.

— Предупреждавам те — започна той, но преди да завърши изречението си, тя отвори вратата.

Вътре лежеше генерал Мио — или поне онова, което бе останало от него. По цялото му тяло зееха огромни гноясали рани, покрити с личинки. Устата му бе лилава и подпухнала от инфекцията. Всяка част от тялото му беше очертана с кръгове от лилави и черни отоци, сякаш се бе татуирал така, че да изглежда омотан с въжета. Въпреки усилията на трите момичета, които се грижеха за него, той смърдеше на труп. Но те бяха проститутки, не лечителки и очите им сълзяха от вонята на гнило. Едната от тях постави сгънато мокро парче плат върху потното му чело, запушила с длан носа и устата си.

— Влезте — прошепна съдържателката. — И *бързо*, умолявам ви.

Дайгоро пристъпи в стаята и тя бързо затвори вратата зад тях. Главата на Мио се люшна в посока към шума и мокрият плат се плъзна от челото му.

— Когато се появи тази сутрин, имаше треска — обясни съдържателката с тих глас. — Няколко пъти започна да се тресе и бях сигурна, че ще умре. Но той не спираше да стене името ви.

— Никога не съм ви казвал името си.

— Тук идват много малко момчета и от всички тях само едно взех за господар. — Тя разгъна малък свитък и го показва на Дайгоро; някой бе използвал кафяво мастило и с несръчна ръка бе написал върху него йероглифите за *момче* и *господар*.

Облекчението му бе толкова очевидно, колкото и маската на лицето ѝ. Дайгоро беше разбрал: Мио я ужасяваше. И защо не? Мъжът бе огромен, а раните му биха убили кон. Съдейки по вонята, те гниеха от дни и въпреки това Мио бе намерил сили да дойде дотук.

— Как е успял да ме открие тук?

— Как изобщо е успял да върви? — поклати глава съдържателката. — Сигурно някакъв демон го е довел — или някаква висша цел. Но и в двата случая определението „неумолим“ не е достатъчно, за да го опише. Би трябвало да е умрял още преди дни.

— Искал е да ме види сам, така ли?

— Така каза. Всъщност го написа.

Това обясняваше всичко. Мио се съмняваше във верността на Кацушима — логична реакция на човек, който е бил предаден от един от собствените си съюзници. Тези рани можеха да са дело единствено на Шицио.

Дайгоро коленичи до Мио, който изстена нещо неразбираемо. Челюстите му бяха стиснати здраво и ломотеше като пиян — всъщност по-скоро сякаш нямаше език или заради треската бе забравил как да говори.

Мио махна вяло към съдържателката и Дайгоро видя, че някой е осакатил ръката му. Две продълговати рани от кокалчетата до китката му зейнаха като уста. Подобни рани имаше на краката му, на корема и на гърдите, сякаш някакво диво животно беше отхапвало парчета месо от тялото му.

Дайгоро забеляза, че преди да се приближи, съдържателката леко си пое дъх през устата, сякаш за да се подготви за сблъсъка си с вонята. Тя разгъна руло хартия на татамито до ръката на Мио, след което бързо се отдалечи. Мио, от своя страна, бръкна с пръст в подпухналата си уста и го извади оттам окървавен с намерението да го използва вместо четка за писане.

И най-слабият ученик пишеше по-добре. Но пък ако имаше рани като на Мио, детето досега щеше да е мъртво. Пръстът на генерала се движеше бавно и провлачено и всяко негово повдигане към устата изискваше огромно усилие на волята. Докато той редеше един след друг яркочервените йероглифи, Дайгоро огледа остатъка от свитъка. Първите символи, които успя да разчете, бяха *момчето Дайгоро*, последвани от *лекар*, *господаря Дайгоро*, *тук*, *вода*, *доведи момчето* и *момчето опасност*. По-нататък нещата не бяха толкова ясни. Размазаните цапаници тук-там подсказваха кога Мио бе губил съзнание. Йероглифите не бяха изписвани в строги редици и не следваха никаква свързана върволица от мисли. Ясно беше, че мозъкът на Мио се сварява в огъня на треската.

Брак, написа Мио. *Майка*.

— Отново се отнася — обади се едното от момичетата, които се грижеха за него, надниквайки през рамото на Дайгоро. — Все по-бавно изписва думите.

Мио плесна с ръка по хартията — детински и твърде немощен за толкова силен мъж жест. Кървавият му пръст се заби в свитъка, проби малки дупки с формата на полумесеци и остави червени отпечатьци.

— Генерале, не разбирам — каза Дайгоро. — Моля ви, помогнете ми.

Мио отново намокри пръста си и го прокара по хартията. Първият символ беше *нана*, седем. Вторият беше нечетлив.

Брак. Майка. Седем. В това нямаше никакъв смисъл. Дайгоро се опита отново да разчете символа след *седем*, но той представляваше просто червена мацаница.

— Седем какво? — попита той. Можеше да е всичко.

Мио пак отчаяно удари с ръка по хартията. Лицето му се изкриви в червена, подута, болезнена гримаса. Дайгоро още веднъж погледна отчаяно към свитъка. Не можа да открие повече подсказки отпреди, а Мио бързо отпаднаше.

Изведнъж в главата му нещо прещрака. *Нана*, символът, който означаваше седем, можеше да се прочете и като *шини*.

— Шичио? — попита той. — Шичио ли имахте предвид?

Мио изгрухтя. Звукът прозвуча утвърдително, но Дайгоро нямаше как да е сигурен.

Брак. Майка. Шичио. Опита се да се сети за някакво друго значение на йероглифите за брак и майка. Този път не го озари нищо. Мио се помъчи да повдигне пръст към устата си и не успя. Дайгоро хвана внимателно ръката му за китката и му помогна. Двамата успяха заедно да окървавят пръста, но Мио не можеше да пише повече. Незнайно как все още успяваше да запази съзнание, но тялото му го предаваше. Дайгоро знаеше, че гигантът повече няма да успее да си възвърне контрола; той умираше, и то бързо.

Младежът отчаяно огледа останалите йероглифи по хартията. *Вода* и *лекарство* не му помагаха. Къде сигурно се отнасяше до Дайгоро. *Момче* и *господар* бяха ясни. *Дай* беше съкратено от „двамата някъде по пътя“.

На едно друго място той отново откри *майка*, този път написана заедно с *дай*. *Майката на Дайгоро*. Свърза ги мислено с *брак* и *Шичио* и стигна до немислимото.

— Шичио смята да се ожени за майка ми?

Мио измуча през устните си, които бяха толкова подпухнали, че повече не можеше да ги разтвори.

— Генерал Мио, моля ви. Само още една дума. Моля. Той смята ли да се ожени за майка ми?

Нов стон от генерал Мио. След това той изпусна последния си дъх.

Зад гърба на Дайгоро изригнаха шум и дъжд от трески. Той се обърна и видя голия Кацушима, който си проправяше път през шоджито с меч в ръка. Стоманата сияеше в оранжево под приглушената светлина на фенерите.

— Дайгоро! — извика той. — Добре...?

Задави се от собствените си думи при вида на тялото на Мио.

— Какво е това?

Съдържателката се обърна и ако имаше нокти, сигурно щеше да ги заби в него. Стаята се изпълни с мирис на тамян — което, помисли си Дайгоро, означаваше, че вонята на огромния труп се излива от стаята. Съдържателката изглеждаше толкова разгневена, че всеки момент можеше да избухне в пламъци.

Но преди жената да успее да каже нещо, Дайгоро заговори:

— Приведи се в ред, Кацушима. Трябва да съставим план.

Когато Дайгоро най-после намери време да помисли, той бе напълно изтощен. Единствената причина да бъдат в бардака беше, че това би трябвало да е място, където човек може да пребивава дискретно. Трябваше да се покрият някъде, а трошенето на стени и усмърдяването на мястото не помагаше да го постигнат. Всички мъже в къщата бяха чули врявата; щяха да плъзнат слухове, а височината и накуцването на Дайгоро нямаше как да се сбъркат. Шичио за нула време щеше да научи за това. Но двамата с Кацушима не можеха просто да избягат; налагаше се да помогнат на съдържателката да оправи стаите си, иначе тя със сигурност щеше да ги предаде на Шичио.

Така че трябваше да се отърват от един огромен гниещ труп и тъй като той принадлежеше на Мио, Дайгоро се чувстваше задължен да се погрижи както подобава за него. Невъзможно бе да осигурят на генерала погребението, което заслужаваше, но не можеха и просто да го изтърколят от моста в река Камо. После трябваше да се погрижат за ремонта на стаята, да си купят мълчание и всичко останало. Едва по изгрев-слънце Дайгоро успя да намери минутка спокойствие.

— Трябва да се махнем оттук — каза Кацушима, макар да бе също толкова изтощен, колкото се чувстваше Дайгоро. Разрешената му коса изглеждаше по-прошарена от всякога. Никой от тях не беше в състояние да язди. Въпреки това Дайгоро успя да се покатери на седлото, праметнал през гръб подрънкващата в ножницата си Славна победа. Тежестта ѝ заплашваше да го събори на земята. Дори в този ранен час улиците на Киото бяха пълни с народ и Дайгоро се притесняваше колко много очи шарят по неговата дореста кобила и червеникавокафявия скопец на Кацушима.

Двамата се върнаха при моста Санджо Охаши под водачеството на Дайгоро. Няколко пъти той се плъзгаше от седлото и усещането, че ще падне, внезапно го събуждаше. Не успя да падне от коня, но всеки път се вкопчваше все по-здраво в лъка на седлото и не го изпускаше.

Едва след като навлязоха в часа на дракона, пътят се поразчисти достатъчно, за да могат да разговарят, без някой да ги чуе. Беше горещо и Дайгоро се потеше под бронята. Макар да бе изтощен, той знаеше, че трябва да обясни на Кацушима всичко, което му беше казал Мио.

— Това е адски хитро — рече *ронинът*, след като Дайгоро приключи разказа си. — Ако приемем, че е истина.

— Не мога да го разбера — отвърна Дайгоро. Очите му смъдяха и той усещаше, че не може да свърже две мисли заедно. — Защо внезапно решава да се ожени за майка ми?

— За да те отслаби. Помисли малко. Всеки от самураите на Окума, който ти остане верен, ще бъде обвинен в предателство. Шичио ще бъде законният глава на клана.

— Не. Шичио? Следващият лорд Окума? Така ще вземе името на съпругата си, Гоемон. Никой мъж не би понесъл подобен срам.

— Никой *самурай* не би понесъл подобен срам. Но какво ще кажеш за сина на един фермер?

Дайгоро не го беше обмислял от тази гледна точка. Шичио нямаше свое име. Нямаше нито имение, нито пост, никакво уважение в двора. Някога Хидейоши се бе намирал в същото положение, докато императорът не го издигна на сегашния му пост. Шичио никога нямаше да се радва на такава благосклонност. Регентът можеше да е само един.

Разбира се, Хидейоши имаше властта да даде на Шичио каквото пожелаеше, но той също дължеше много услуги. Беше прочут с хитростта си на бойното поле, но уменията му в преговорите бяха още по-прочути. Беше завладял цели територии само с обещания, раздавайки това или онова на всеки даймьо, който би могъл да му се противопостави. Говореше се, че плаща по-добре на новопокорените си врагове, отколкото на онези, които вече са му близки — което беше разбираемо, ако целта му бе да спечели нови съюзници. Хидейоши си беше подсигурил всичко на запад от равнината Ноби, но дори *той* не можеше безкрайно да раздава земи.

А имаше и неща, които Хидейоши никога не би могъл да подари. Славна победа нетърсена. Уважението на останалите. Рожденото право на самурая. Имение, завладяно с бой, а не дадено като подарък. Име и собствен дом. Шичио се смяташе за по-добър от хората като Ясумаса

Мио, съвършения самурай. Това единствено подсказваше в каква заблуда живее — паунът си оставаше паун — но пък можеше да продължи заблудата, като вземе името на Окума и се сдобие със собствени войници, на които да заповядва.

— Може и да си прав — кимна най-накрая Дайгоро. — Сигурно си мисли, че така ще получи дори Славна победа, като собственост на клана Окума.

— Сигурно — отвърна Кацушима. — Но по-належащият въпрос е какво смяташ да направиш, за да го спреш. Вече не си глава на клана Окума. Не можеш да казваш на майка си за кого да се омъжи.

— Самата тя едва ли има думата...

Дайгоро вече си го представяше. Шичио имаше меден език. Шичио, красивата, наперена птичка. Сигурно вече композираше серенада за прекрасната дама Юмико. В сегашното ѝ състояние тя нямаше защити срещу него. Той щеше да прониква в съзнанието ѝ, докато станеше неспособна да му откаже.

А най-лошото беше, че Хидейоши вече нямаше до себе си умерен съветник. Единствено генерал Мио можеше да го убеди да забрани сватбата. Той бе обещал да наглежда Шичио — и, спомни си Дайгоро, беше заявил, че Шичио ще намери начин да се измъкне от договора. Това бе начинът. Бракът с майката на Дайгоро беше абсолютната победа. Това бе далеч по-лошо от унищожаването на дома Окума — сега той щеше да процъфти, управляван от най-големия си враг. Всички Окума щяха да станат роби на Шичио. Той щеше да им нареди да издирят Дайгоро и Кацушима. Семейството на Дайгоро щеше да се превърне в чудовище, в свое ужасно копие.

— Ти май беше прав — каза Дайгоро. — Преди търсенето на Вятъра ми се струваше отчаяна стъпка, но сега...

Кацушима поклати глава.

— И аз мислих за това. *Шиноби* никога не са били най-добрият вариант. Защото, първо, вече не съм убеден, че можеш да си ги позволиш. И второ, няма как да сме сигурни, че ще приемат монетите ти. Вятърът са най-добрите в света, но те не са забравили какво се случва, когато се прицелят в хора на високи постове и пропуснат.

— Какво имаш предвид?

— Нобунага Ода, предшественикът на Тойотоми. Враговете му опитаха да изпратят *шиноби* срещу него. Когато се провалиха, Ода не

се задоволи с избиването на убийците, нито дори със смъртта на враговете, които ги бяха наели; той унищожи семействата на заговорниците и семействата на убийците. За една нощ изчезнаха цели кланове.

— Но Шичио е просто един генерал — при това с нисш произход. Той не е Нобунага Ода.

Кацушима сви рамене.

— Не е нужно да бъде. Хидейоши се издигна по-високо от Нобунага, а Шичио е негова сянка.

Дайгоро наведе глава и погледът му попадна върху ръцете му, обвити в техните бели *коте*. След като ги бяха лакирали в бяло, той едва успяваше да различи гравирани в стоманата мечешки лапи.

— Вятъра! Не мога да повярвам, че произнесох името им на глас. Кой съм аз, Гоемон? И с какво съм се захванал?

— Знаеш много добре с какво си се захванал. Опитваш се да следваш пътя на баща си.

— Дали? — Внезапно Дайгоро се почувства смазан от тежестта на бронята си. Славна победа тежеше още повече и заплашваше да го свали от седлото. — Веднъж минах по този път. Но дали все още вървя по него? Или съм поел по някаква друга пътека?

Кацушима се умълча. Най-послед отговори:

— Някога го знаех, Дайгоро. Но вече не.

— Отказах се от името си. Отказах се от семейството си. Аз съм враг на трона. Дори се отказах от правото да нося самурайска прическа. Как може да твърдя, че животът ми има нещо общо с *Бушидо*?

— Може би не трябва.

Дайгоро се надяваше, че Кацушима ще каже нещо подобно, но след като го чу, сърцето му се почувства по-студено и по-тежко от всякога. Беше се надявал, че ще изпита някаква утеха при мисълта, че се е отказал. Това би трябвало да го успокои. Поне така бе казал игуменът на Като-джи: откажи се от всичко и когато вече няма какво да губиш, ще изгубиш и страха от загубата. Но ако се откажа от *Бушидо*, помисли си Дайгоро, дали някога ще разбере кой съм аз?

— Животът на *ронин* си има своите ползи — каза Кацушима. — Саке, жени, свобода; те са много по-топла компания от дълга.

— Затова ли ме следваше по целия път? С надеждата да ме превърнеш в *ронин*?

Кацушима се изкиска.

— Ако исках да те превърна в *ронин*, нямаше да те оставя да се ожениш.

На Дайгоро му се искаше да може да се усмихне, но не намери сили.

— Кажи ми истината, Гоемон, защо продължаваш да ме следваш?

Кацушима преглътна.

— Ще обсъдим това друг път.

— Не съм сигурен колко време ни остава.

— Ще поговорим, след като си починем.

Дайгоро поклати глава.

— Не съм сигурен и дали ще успеем да си починем. Ние сме плячка. Стрелите, които са прицелени в нас, вече летят. И освен това, ако не продължим да си чешем езиците, ще задрема и ще падна от седлото. Кажи ми, Гоемон, защо продължаваш да яздиш с мен?

Лицето на Кацушима се напрегна.

— Ти се давиш, Дайгоро. Нуждаеш се от някой, който да придържа главата ти над водата.

— Какво имаш предвид?

— Опитваш се да носиш семейството си и лика на баща си, и всичко, което върви с тях. Това е твърде голяма тежест за един давец се човек, Дайгоро. Трябва да се отървеш от тях.

Изтощението пречеше на Дайгоро да схване метафората. Той дори почувства как бронята го дърпа от коня му; не му беше трудно да си представи как го завлича под водата.

— Говори направо — помоли той. — Не те разбирам.

Лицето на Кацушима стана още по-сериозно.

— Говоря със заобикалки, защото не искам да те обидя. Двамата с теб приближаваме кръстопът. Ти имаш проблем с Шичио и проблем със семейството ти. И двата проблема имат едно решение, за което съм наемквал и преди. Мога да ги реша вместо теб с един удар на меча ми, но ти ми забраняваш да го направя. Ти също можеш да ги решиш, но забраняваш и на себе си. Човек може да поддържа над водата своя

давец се приятел, Дайгоро, но само за известно време. Рано или късно трябва да го пусне или да се удави с него.

— Твърде съм изморен за това, Гоемон. Просто ми кажи какво имаш предвид.

— Не. Сам трябва да достигнеш до този извод. Шичио смята да се ожени за майка ти. Направи ли го, ще унищожи клана ти завинаги. Не можеш да го убиеш; той е извън обхвата ти. Така че какво трябва да направиш?

— Не разбирам...

— Напротив, разбираш. Нужен е един удар с меч, за да спасиш семейното име.

— Кой...?

— Ти ми кажи, Дайгоро. Кой трябва да умре, за да се спаси семейството ти?

Пулсът на Дайгоро бумтеше в ушите му. Дишането му бе плитко и учестено. Трябваше да се вкопчи в лъка на седлото, за да се задържи изправен.

— Майка ми — промълви той. — Казваш ми да убия майка си?

— Разбира се.

Дайгоро се запъна. В главата му изникнаха стотици възражения, но той успя да произнесе разбираемо едно-единствено:

— Защо?

— Не е ли ясно? Трябваше да я отървеш от нещастieto й още преди месеци. — Кацушима се намръщи, гласът му бе нисък и хрипков. Той губеше търпение. На Дайгоро му се искаше да мисли по-бързо, но беше твърде уморен, а предложението на Кацушима бе твърде огромно, за да го преглътне лесно.

— Не. Не мога...

— Тя е пречка. Ако не беше тя, преговорите ти със Сора можеха да се увенчаят с успех, Шигекацу Инуе можеше да ти е съюзник вместо тъст, Изу щеше да е стабилно, а домът ти щеше да е негова опора. Сега тя е ключът, който ще освободи клана Окума. Не можеш да позволиш на Шичио да вземе този ключ, Дайгоро. Ако не го унищожиш, той ще го използва, за да унищожи теб.

— Не.

Сърцето на Дайгоро биеше толкова силно, че той си помисли, че може да се пръсне. Беше уплашен и ядосан — не на Кацушима, а на

себе си. Защо не можеше да мисли по-бързо? Всичко, което казваше Кацушима, беше истина, но все пак нима не съществуваха никакви насрещни доводи?

— Не може да няма друг начин — каза Дайгоро, но дори в собствените му уши гласът му прозвуча колебливо.

— Може и да има — отвърна Кацушима, — но точно затова сме застанали на кръстопът. За мен правилният път е очевиден. Ако ти предпочиташ да потърсиш друг, то тук е мястото да се разделим. Не мога да те гледам как се самоунищожаваш, Дайгоро. Да се противопоставиш на Шичио и Хидейоши беше благородно. Да се хвърлиш върху меча на Шичио е глупост. А ти ще направиш точно това, ако му позволиш да се ожени за майка ти. Той ще обърне собствените ти хора срещу теб. Това е повече от глупаво; това е ужасно и аз няма да стоя и да те гледам как го правиш.

— Уморен съм — въздъхна Дайгоро. — Не мога да мисля...

— Какво има да му се мисли? Трябва само да действаш. Препусни с мен на североизток, колкото се може по-бързо. Отърви майки си от нещастията й. Спаси останалите от клана си.

— Не. Не мога да я убия, Гоемон. Просто не мога. Нито ще позволя на теб да го направиш.

Кацушима се намръщи.

— Няма да я убия без твое разрешение — рече той, — но няма и да гледам как те повлича към дъното. Тя е баласт, Дайгоро. Ще те повлече надолу, освен ако не я изхвърлиш през борда.

След тези си думи Кацушима смушка коня си. Дорестата кобила на Дайгоро се спря, наведе глава, за да изхрупа туфата трева, която бе поникнала край Токайдо. Дайгоро беше твърде изморен, за да я накара да направи нещо друго.

Той гледаше как белият прах се сляга след отдалечаващия се Кацушима. Никога не се бе чувствал толкова сам.

КНИГА СЕДМА
ПЕРИОД ХЕЙСЕЙ, ГОДИНА 22 (2010 ОТ
Н.Е.)

41.

— Трябва ли да му се обаждам?

— Ами налага се.

Марико погледна към телефона, който държеше в ръката си, след което отново се обърна към партньора си. Двамата с Хан седяха пред бюрата си в отдел „Наркотици“, заредени с кутийки готово кафе. На фона на вездесъщото жужене от дузина различни разговори звъняха телефони, тракаха клавиатури, бръмчаха настолни вентилатори. Накратко, отделът бе обхванат от възбуда, което можеше да се очаква, като се имаше предвид случаят, по който работеше Марико. В града им бродеха на свобода фанатизирани последователи на култ, добре снабдени с наркотици, цианид и готовността свободно да ги разпространяват.

Единственото предимство на Марико беше упоритият ѝ лейтенант, който бе готов да се спречка по всяко време с всеки командващ офицер, за да ѝ осигури онова, от което се нуждаеше. Саакибара преназначи към нея всеки полицаи в отдела си и реквизира принудително още шест или седем детективи, раздавайки заповеди както крупие раздава карти. Когато Саакибара ѝ даде този случай, Марико реши, че ще разследва Камагучи-гуми заради някоя обикновена контрабандна история. Сега живееше в студената, тъмна, надвиснала сянка на потенциален масов убиец. Разполагаше с двама полицаи на терен, които се опитваха да проследят Акахата. Други двама работеха върху Сосеки Урано, главатаря на Камагучи-гуми, като го притискаха да свидетелства, че Акахата е човекът, който им е доставил пратката дайши. Беше изпратила един детектив при техника от лабораторията, за да разберат точното количество спийд, което бяха заловили във фабриката за опаковане, и как да открият мястото, където е произведен. Всички тези хора докладваха на Марико.

Но към Камагучи-гуми водеше една следа, която тя трябваше да разследва сама. Пое си дълбоко дъх и насочи пръста си към бутоните на телефона, после размисли.

— Хан, знаеш, че мразя този тип.

Партньорът ѝ духна настрани косата, която беше паднала пред лицето му, и отпи глътка кафе.

— Мисли за това като за разработване на контакт — посъветва я той. — Вършиш полицейска работа, не е приятелско обаждане.

И ти не си идеален във всичко, помисли си Марико. Тя лично се съмняваше в правилната преценка на Хан за онова, което се смяташе за добра полицейска работа. Но в този случай той беше прав. Младата жена въздъхна и набра номера.

— Я виж ти — възкликна Ханзо Камагучи. — Моята малка готина *гокудо* полицайка. Чудех се кога ли ще ми се обадиш.

Марико беше готова да му затвори.

— Искам да ми разкажеш подробно за компанията ти за химически доставки — каза тя.

— Зарежи я. Кога ще ми върнеш маската?

Марико здраво стисна слушалката; пластмасата изскърца под захвата ѝ.

— Работим по въпроса. Кажи ми какво си продавал на Божествения вятър.

— Уро-нещо си. Защо питаш мен? Вие, детективите, не си ли водите списък?

— Само уротропин ли? Нищо друго?

— Нищо друго.

— Не ме баламосвай, Камагучи. Това е важно.

— Я каква е куражлийка! Какво, да не би да искаш да им продам още нещо? Имам момичета, имам оръжия, имам всичко, което ти хрумне. Само ми кажи къде са се заврели тия шибанияци и ти обещавам, че ще им доставя нещо, което никога няма да забравят.

Марико завъртя очи.

— Продавал ли си им натриев цианид?

— Не, по дяволите.

— Звучиш ми твърде уверено за човек, който управлява подставена компания. Не мога да повярвам, че си запааметил всеки артикул в инвентарния списък.

— Адски си дразнеща, знаеш ли?

— Чувствата ни са взаимни.

Камагучи изсумтя.

— Помня цианида, защото ме питаха за него, ясно ли е? И ще ти кажа същото, което казах и на тях: не търгувам с тая гадост.

— Защо?

— В списъка със забранени субстанции е. В нея няма пари.

— Защо?

— *Списък за забранени субстанции.* Когато купуваш такива неща, те следят. Когато ги продаваш, те следят. Когато ги използваш за нещо опасно, те следят. Кой има време да се занимава с такива неща? Просто продавам други гадости.

Тя притисна говорителя на слушалката към рамото си. После попита шепнешком:

— Хан, може ли вече да затворя на тоя задник?

Хан ѝ намигна и вдигна палци.

— Дочуване, Камагучи-сан.

Успя да устои на порива да запрати телефона към стената. Вместо това го стисна като гумено топче и пластмасата отново запука.

— Каж ми, че си намерил нещо интересно за къщата — помоли Марико.

Хан се ухили.

— Голям шлем. Оказва се, че тя е принадлежала на член на култа. Преди да умре, жената я завещала на църквата на Божествения вятър.

— Не на Джоко Дайши?

— Де да беше така. Тогава поне щяхме да научим истинското му име от завещанието. Но чуй това: семейството ѝ се ядосало, че не получило къщата...

— Естествено. Къщата си я бива.

— И е адски скъпа. Така че един от синовете избухва и иска аутопсия. Останалите от семейството не се навиват, но нямат нищо против кръвен анализ. Познай! Старата гарга дава положителна проба за амфетамин.

По гърба на Марико пробягаха леки тръпки.

— МДА?

— Не знам. Не мога да потвърдя и наличие на цианид — не са я тествали за това — но тя е била стара; едва ли е толкова трудно да се предизвика сърдечен удар с малко спийд.

Тръпките отново се разходиха по гърба на Марико. Тя усети и лека вина; ужасно е да изпитваш удоволствие от някакво предчувствие, когато то се потвърждава от убийство. И въпреки това не можеше да не се почувства въодушевена; това убийство подклаждаше подозренията ѝ, че Божественият вятър възнамерява да използва примесени с цианид амфетамини, за да убива.

— Какво друго намери?

— За къщата ли? Да видим. — Хан отвори някакъв прозорец на компютъра си и допи кафето си. — Пет наргилета, трийсет и осем дози хероин, тубите с цианид. Всичко това показва, че тези типове са се изнесли набързо, *нее*? Имам предвид, че са оставили тонове приемливи доказателства, които са могли да скрият или да унищожат.

Марико кимна. Престъпниците се стараят да не оставят доказателства след себе си и почти никога не оставят скъпи доказателства. Който и да е бил в онази къща, той я беше напуснал веднага след като бе убил Шино. Единственото, за което Хан грешеше, беше, че това бяха приемливи доказателства; двамата с Хан бяха влезли в къщата в нарушение с гражданските права на Акахата. Тя бе доволна, че разполагаха с улики, от които да си вадят заключения, но нищо от списъка на Хан нямаше да мине в съда.

— Ами ти? — попита той. — Намери ли нещо?

— Извадих два четливи отпечатъка от това — тя измъкна грижливо запечатана найлонова торбичка от задния си джоб. Вътре лежеше малката нагъната спортна програма, която бе открила при хероина в олтара на Джоко Дайши.

— Добра находка — рече Хан, очевидно изненадан да види брошурката. — Между другото, откъде намери найлоновата торбичка? Само не ми кавай, че винаги носиш една такава в джоба си. Ако ще ми се правиш на телевизионно ченге, поне се старай да е плик за улики и си носи пинсети.

— Голям си умник.

— Виноват.

— Свих я от кухнята — призна Марико. — Между другото, ако някой попита, *ти* си я свил от кухнята. След като така и така нарушаваш правилата, можеш да поемеш и удара за кражбата на частна собственост от мъртви стари дами.

— Ох.

— Извади брошурката отвътре и ми кажи можеш ли да разбереш нещо.

Той го направи и сбърчи вежди по същия начин, както Марико, когато се бе опитала да разчете драсканиците в нея.

— Какво е това, някаква молитва?

— И аз така предположих.

— Виж, днешният мач е заграден с кръгче. Обзалагам се, че някой има билети — и хей, ако тази молитва е за победа на „Джайънтс“, може и аз да започна да се моля на Джоко Дайши. Всякаква помощ ще им е от полза.

— Чакай малко — вдигна ръка Марико. — Билети? За днешния мач?

— Да, но ако смяташ, че това е следа, трябва да ми обясниш как ще различим една откачалка сред тълпа от четирийсет и две хиляди такива.

Юмрукът на Марико отново стегна захвата си върху телефона. Тя го принуди да се отпусне, след което взе брошурата и нарочно започна да я сгъва бавно и прецизно. Надяваше се, че това ще я успокои поне малко. Не се получи.

Не помогна и гневното мушкане обратно в джоба ѝ.

— Хан, ще бъда откровена: нервна съм. Инстинктът ми подсказва, че тези типове са опасни — много по-опасни, отколкото ни показват. А ние не разполагаме с нищо. Акахата се изпари и дори за миг не сме зървали този Джоко Дайши, който и да е той, по дяволите.

— И каква е следващата ни стъпка?

Марико сви рамене; искаше ѝ се да разполага с повече информация, с която да работи, искаше ѝ се кофеинът, който бе погълнала, да се задейства по-бързо и да осигури на мозъка ѝ началния удар, от който толкова силно се нуждаеше.

— Камагучи ми каза, че цианидът се контролира твърде строго и не му е изгодно да го продава.

— Вярваш ли му?

— Не виждам защо не.

— Тогава ни остава само да се надяваме, че заради силния контрол и разпространителите му няма да са много.

Не бяха. Не за пръв път Марико се зачуди как щяха да се справят детективите без помощта на интернет. Щяха да са им необходими дни,

за да напреднат дотолкова, колкото сега успяха за двайсет минути. Хан пишеше много бързо на клавиатурата, и то не защото имаше десет пръста, за разлика от деветте на Марико; още преди това тя почукваше само с два пръста по клавишите. Клавиатурата на Хан звучеше като малко стадо галопиращи коне; нейната потракуваше спорадично, като пликче пуканки в микровълновата, малко преди да се чуе последното дзън. Винаги се бе справяла по-добре с писмената работа, която вършеше на ръка.

Писмена работа вече й звучеше странно, като се имаше предвид, че не пишеше нищо. *Екранна работа* може би беше по-подходящо или *печатна работа*, или нещо подобно. Замисли се какво ли би казал Ямада-сенсей по въпроса.

Сещайки се за него, тя се замисли за пожълтелите тетрадки, струпани на купчинки в спалнята ѝ, което я накара да преосмисли историята с цианида. Според Ямада всеки, който носеше маската, беше обсебен от оръжията. Може би таблетките цианид можеха да се сметнат за оръжия, но те ѝ се струваха малко скучни в сравнение с посичането на някого с меч. Марико подозираше, че Джоко Дайши има по-мащабни, по-кървави идеи от това.

— Ха — прекъсна размишленията ѝ Хан. — Я виж ти! Очевидно натриевият цианид се използва при добива на злато.

— Да, видях го това — рече тя.

— Много по-добър начин за употребата му от убийството на хора.

Марико тихо се засмя. Тя също бе проверила тази теория. Хан беше по-добър на компютъра, но Марико имаше добър усет докъде може да доведе някоя следа. Тя предполагаше, че го е развила по времето, когато работеше като детектив извън „Наркотици“. Хан знаеше точно накъде да проследи дадена наркоследа, но Марико бе по-добра в разгадаването на припокриващите се модели и нелогичните връзки. Онова, което на Хан му изглеждаше като хаотична информация, за Марико беше като точки, които просто трябваше да свърже.

И тя вече бе успяла да свърже няколко.

— Нашата страна не е особено богата на минерали, *нее*? В смисъл, според теб къде се намира най-близката златна мина?

Хан сбърчи вежди и се замисли за миг.

— Знам ли. Ако питаш мен, е в Калифорния.

— Точно така. А ние знаем, че натриевият цианид е в списъка със забранени субстанции, което означава, че трябва да имаш разрешително за рудодобив, за да го купуваш, *нее*?

— Това или някакво друго разрешително, за друг промишлен отрасъл.

— Правилно — кимна Марико. — Така че аз проследих компаниите, които имат разрешение за продажбата му...

— Чудничко.

— ... и отговорът е две.

— Чудничко! — Хан сви триумфиращо юмрук. — Значи ни остава само да разберем на кого са продавали...

— Или на кого са продавали тайно.

— Точно така. Защото тези типове вече са ни показали, че са готови да пазаруват опасните си химикали от черния пазар.

До неотдавна Марико бе обожавала факта, че двамата с Хан мислят по един и същи начин. Сега вече не беше толкова сигурна. Това много улесняваше общуването им, а и доскоро тя го смяташе за един вид почетна значка. Хан беше добро наркоченге, или поне тя бе смятала така, и щом умът ѝ работеше като неговия, значи тя също бе добро наркоченге. Но това беше преди той да прекоси границата, преди да постави на своя информатор задача, която самият той не можеше да изпълни. В съзнанието ѝ проблесна сцената, на която бе станала свидетел: Шино, проснат по лице на пода, с яркочервена кожа, която изпъкваше над яркожълтия му суичър. Ако Марико разсъждаваше като Хан и щом той бе способен да изпрати един невинен човек на смърт, тогава какво можеше да се каже за нея?

Тя реши засега да не мисли на тази тема, като вместо това предпочете да постави практичните въпроси пред моралните. С немалко безпокойство се обади на командващия си офицер. Саакибара отговори с изръмжаване.

— Добро утро, сър.

— Дано да е добро — отвърна той.

— Лоша сутрин ли, сър?

— Не, по дяволите. Не е като да врънкам всички лейтенанти в отдела, за да ти осигуря нужните хора. Имаш ли представа как ще се отрази това на моите четвъртъчни вечери?

— Сър?

— Покерът, Фродо. Минава цяла вечност, преди лейтенант Тотъс от „Тежки престъпления“ да реши дали да плати, или да се откаже. Като че ли не знаем какво да очакваме. За всички щеше да е по-лесно, ако просто го просна в безсъзнание на пода и му взема портфейла. Но не, тъпото копеле иска да участва, а благодарение на твоя Божествен вятър аз трябваше да ти изкрънкам още двама детективи. Така че ти ги получаващ, проклета да си, но това ще продължи да съсипва покера в четвъртък, докато не оберa достатъчно от парите му, че да го накарам да започне да работи и нощни смени.

— Вие сте герой и служител на обществото, сър.

— Браво на мен. Сега за какво ми се обаждаш, по дяволите?

Марико преглътна.

— Струва ми се, че се нуждаете от нещо, върху което да излеете агресията си, сър.

— Давай по същество, Фродо.

— Дали ще се съгласите да се свържете с някой окръжен съдия?

Сакакибара изръмжа.

— Какво ти трябва?

— Заповед за обиск, сър. Разполагаме с двама дистрибутори на химикали, които имат разрешителни да продават натриев цианид. И тъй като вие току-що ми осигурихте още двама детективи...

— Хубаво. Какво ти трябва? Инвентарен списък?

— И митнически декларации. Списък на личния състав. Отпуски на персонала. Телефони и имейл адреси, ако можете да се сдобияте с тях.

Сакакибара шумно издиша през носа, тътнейки като реактивен самолет, който прелита покрай слушалката.

— Нещо друго? Може би телефонните номера на най-желаните ергени в компаниите?

— Защо не? Да не са работохолици, а ако могат да готвят, ще е плюс.

— Не прекалявай, Фродо.

— Простете, сър.

Последва ново ръмжене и пышкане. Най-накрая Сакакибара каза:

— Започвай да пишеш доклада. До един час ще съм накарал съдията да подпише. Но ти се заклева, че по-скоро ще удуша

проклетия кучи син с възглавница, отколкото да придърпам още един стол до масата за покер.

Накрая се оказа, че му е бил нужен само половин час. Той изхвърча през вратата на асансьора със стиснати зъби и пулсиращи вени на слепоочията, следван по петите от един съдия с разтревожен вид. Марико се зачуди какво ли му бе казал Саакибара, за да го накара толкова да се притесни. Съдията надраска подписа си под всичко, което Марико остави пред него, като отдели само няколко секунди, за да прегледа страниците. Мислите ѝ отново се насочиха към Хан и към всички заповеди, които един безнравствен командващ офицер може да измъкне от някой зает съдия. Разрешение със задна дата, което одобрява изпращането на Шино по петите на Божествения вятър? Не беше трудно да си го представи.

Но размишленията за етиката и гражданските права отново отстъпиха пред практичността. Марико разполагаше с двама нови детективи и две химически компании за разследване. Тя прикрепи още четирима детективи към тях, което означаваше по трима на компания, и изпрати двама патрулни полицаи до най-близкия магазин за кафе със задачата да донесат всичкия кофеин, който могат да купят оттам.

Част от нея се надяваше, че поне до следващия ден хората ѝ няма да намерят нищо. Не беше забравила с какви усилия се бе довякла до работа тази сутрин, как Саакибара беше казал, че изглежда ужасно. Един дълъг, напрегнат ден, изпълнен с етични главоблъсканици по никакъв начин нямаше да подобри състоянието ѝ. Онова, от което всъщност имаше нужда, беше добра храна, горещ душ и десетина-дванайсет часа сън. Не искаше екипът ѝ да се провали, но щеше да е ужасно доволна, ако успехът ги споходеше едва на следващия ден следобед.

Което, като се имаше предвид ужасният ѝ късмет, означаваше, че щяха да направят удар с едната от двете заповеди за обиск още преди да е успяла да смели обяда си. Накара единия от детективите да провери телефонните обаждания на „Анатоли Органикс“. Той откри няколко съвпадащи по време обаждания, което беше неизбежно — сигурно имаше доставка на пици по домовете, амбулантни търговци, които се обаждат от улицата, корпоративни представители, които са се загубили по пътя към поредната среща — но цялата поредица отговаряше на обажданията от мобилния телефон на Дайсуке Акахата.

Марико винаги внимаваше за подобни съвпадения, затова ги проследи и естествено това се оказа същият Акахата, с когото се бе срещнала в болницата, фанатикът, който не спря да повтаря мантрата си.

Веднага щом потвърди съпадението, сърцето ѝ заби ускорено. Още откакто откриха цианида, в стомаха ѝ като тумор бе започнал да се натрупва нарастващ ужас. Сигурно имаше хора, които смятаха, че всеки, който бе достатъчно луд, за да се присъедини към Божествения вятър, заслужаваше съдбата, подготвяна му от Джоко Дайши, но Марико не беше от техния лагер. Масовото убийство си бе масово убийство, дори ако жертвата доброволно приемаше отровното хапче. След като Акахата бе изчезнал, а Джоко Дайши все още беше някакъв фантом, лошото ѝ предчувствие непрекъснато се усилваше. Всеки път, когато погледнеше към часовника, тя се чудеше колко ли време ѝ остава, преди да удари съдбовната камбана.

И тъй като Хан беше по-бърз на клавиатурата, Марико можеше само да стои и да чака, докато той провеждаше същите търсения, които би направила и тя. Отново остана поразена от еднаквия начин, по който разсъждаваха. Не беше необходимо сама да събира оттук-оттам информацията си; всичко, което щеше да намери чрез компютъра, Хан щеше да го е открил пръв. Затова Марико направи няколко телефонни обаждания, но си остана съсредоточена върху работата на Хан.

— Намерих го! — извика той. — Наето помещение на първия етаж в Бункьо. Освободено от данъци, дадено под наем на Църквата на Божествения вятър. — Хан изпусна дъха си, който като че ли бе задържал доста дълго време; очевидно беше също толкова нервен, колкото и Марико. — Знаеш ли, мислех, че ще си имаме работа с подставена компания. Но пък законът за забранените субстанции е твърде строг. Това не е подставена, а реална компания.

— Да действаме — каза Марико.

Досега не бе ръководила внезапна полицейска проверка. Решението за това също не беше взето с лекота. Искаше ѝ се да изчака лейтенант Сакакибара, но той бе зает да приглася перата на всички окръжни съдии, които беше ядосал с прокарването по бързата процедура на заповедите си, а нарастващият страх на Марико не можеше да приеме неоправдано закъснение. Можеше да поиска от спецчастите да поемат командването, но според всички в „Наркотици“ те реагираха твърде бавно. Момчетата от спецчастите със сигурност щяха да представят операцията в съвсем различна светлина: нападението над определена цел не можеше да бъде подготвено за няколко минути, а нахлуването вътре без предварителен план със сигурност щеше да доведе до жертви. Да поиска от тях да осъществят внезапна проверка един час преди това бе все едно да поиска от пиян хирург да направи операция, преди да е изтрезнял. Правилният начин — професионалният начин — беше да ѝ откажат.

И след като Сакакибара бе поставил под нейно командване една малка армия, тя реши да я използва. Придържайки се почти изцяло към плановите на спецчастите, намери електронни чертежи на наетото от Божествения вятър помещение за църква и внимателно проучи разположението му. Избра за начална точка един паркинг на половин километър от мишената, където щеше да събере всички от отряда си. И сега те се бяха струпали в кръг около нея и я гледаха очаквателно. Марико за пореден път забеляза, че беше най-дребничката в групата.

— Слушайте внимателно — каза тя, но ако искаше да командва с авторитета на Сакакибара, не трябваше да го произнася толкова тихо. Ниският ѝ ръст допълнително усложняваше нещата и докато не спечели уважението им с работата си, повечето мъже в отдела се отнасяха с нея като с момиче, а не като с ченге. Не започна особено добре, но нямаше друг избор, освен да повиши глас и да продължи: — Няма да се опитвам да го организирам като момчетата от спецотряда. Ще го направим по добрия стар полицейски начин. Съсредоточете се

върху основните неща, както някога в академията. Пазете ъглите, разчиствайте вратите, никой да не влиза сам в стаите. Ясно ли е?

— Да, госпожо — отговориха двайсетте ѝ полицаи, много по-гръмогласно, отколкото бе очаквала. Позволи си да допусне мисълта, че нещата не се развиваха чак толкова зле — или може би нервността ѝ караше всичко да изглежда много по-лошо, а хубавото избледняваше като дима от цигарата на Хан.

— Бъдете подготвени, че мишените ни могат да се окажат въоръжени и опасни — предупреди Марико. Имаше предвид химикали, а не пистолети и ножове; трябваше да се сети да поиска противогази за всички. Спецчастите нямаше да го пропуснат. — Не забравяйте, че на хартия това място се води църква. Което означава, че е възможно вътре да попаднем и на енорияши, не само на лошите момчета. Но ние знаем, че лошковците са убивали поне веднъж с цианид, вероятно използвайки подправени хапчета, и подозираме, че са готови да убият отново. Ако забележите, че цивилни се опитват да изпият някакви хапчета, направете всичко възможно да ги спрете — без да правите компромиси с безопасността си обаче, ясно ли е?

Гръмогласният хор потвърди:

— Да, госпожо!

— Добре тогава. Да влизаме.

Нахлуването им в сградата изобщо не приличаше на операцията на спецчастите в транспортната компания на Камагучи. Тогава четири екипа атакуваха едновременно сградата от четири страни. Тук Марико чу викове от вътрешността още преди да стигне входната врата. Заедно с Хан и още четири ченгета тя се втурна към нея.

Целта им представляваше бивш склад за матраци, което означаваше, че бе *голяма*. Суматохата се чуваше някъде вляво от Марико — наричана от командосите Б-страна на целта — но тя потисна порива си да се втурне към шума. Един от полицаите, които тичаха заедно с нея, хукна натам. Не му извика; щяха да си поговорят за нарушаването на формацията, сега обаче я интересуваше единствено собствената ѝ цел.

Хан стигна до вратата пръв и я изрита с крак. Тя се отвори с трясък и Марико се озова вътре. Очакваше да види какво се случваше в Б-страната, но вляво от нея се издигаше стена. Помещението, в което се бе озовала — някогашен шоурум — сега беше празно и слабо

осветено. Б-екипът сигурно се бе натъкнал на офиси или на склад, който се намираше от другата страна на стената. Тя не можеше да им помогне. Можеше единствено да разчисти терена пред себе си.

На задната стена проблясваше знак за изход, а под него имаше стоманена врата. От другата ѝ страна изрева двигател на мотор, последван от втори. Екипът на Марико обяви, че помещението е чисто. Тя дори не си спомняше подробности от вътрешността му; знаеше само, че накъдето и да насочеше своя зиг зауер, не откриваше нищо опасно.

Марико се затича към стоманената врата и я ритна с всички сили. Вратата се отвори и тя се озова в следващата стая. Заслепи я слънчева светлина. Помещението приличаше на пещера, а слънчевите лъчи нахлуваха през голямата ролетна врата на задната стена, която постепенно се отваряше. Хан тичаше зад Марико и крещеше „На пода, на пода, на пода!“ на някого вдясно, когото тя дори не беше забелязала. Погледът ѝ се бе запечатал върху двамата мотористи пред нея.

Моторите бяха големи, може би хиляда и четиристотинкубикови, и Марико веднага разпозна в единия от мъжете Акахата. Все още моравото му, покрито със синини лице беше твърде подпухнало, за да носи шлем. Мъжът върху втория мотор имаше дълга черна коса и вместо шлем носеше желязна демонска маска. Това можеше да е единствено Джоко Дайши.

Той направи остър завой пред нея, изпълвайки въздуха с миризмата на изгоряла гума. Акахата вече бе направил същия завой и сега даде газ. Насочи се към товарната рампа в дъното на помещението, където ролетната врата се беше вдигнала още повече. Марико видя пет ченгета — нейния С-екип — които тичаха към вратата с извадени пистолети. Акахата увеличи скоростта си, скочи от товарната рампа и прелетя покрай полицаите, преди те да успеят да реагират. Джоко Дайши завърши завоя си и се понесе към вратата.

Марико се прицели в него, но се поколеба да стреля, защото се съмняваше в точността си при стрелба с лявата ръка. С-екипът се приближи до вратата, отрязвайки пътя на Джоко Дайши.

Той наби спирачки и рязко извъртя мотора си; задната му гума изсвистя и остави черна следа по бетонения под. Двигателят му прогърмя по-силно от изстрели. Моторът се засили към аварийния изход на Б-страната, където хората на Марико вече се биеха с трима

или четирима мъже, облечени в бяло. Тя можеше само да предположи, че са последователи на култа на Божествения вятър, но които и да бяха, всеобщата схватка блокираше изхода.

Двама полицаи от Б-екипа забелязаха мотора, изтеглиха се от мелето и извадиха пистолетите си. Джоко Дайши отново направи остър завой, като се наведе толкова ниско, че коляното му докосна пода. Задната гума очерта широка арка и събори двамата полицаи на пода. Той отново даде газ и се нахвърли върху Марико като боен кон.

Тя не знаеше какво се бе случило с останалите от екипа ѝ. Хан не се виждаше никъде. Полицайте, които бяха влезли заедно с тях, също ги нямаше. Вратата зад гърба ѝ зееше отворена; не знаеше защо, а и не я интересуваше. Целият ѝ свят беше съсредоточен върху Джоко Дайши.

Марико се прицели в желязната маска, но не можеше да се насили да натисне спусъка. За пръв път щеше да стреля на терен с лявата си ръка. А зад мишената се виждаха петима полицаи. Обучението ѝ взе връх; просто не можеше да рискува.

Джоко Дайши почти я беше доближил. Тялото ѝ нямаше да е достатъчно, за да го забави. Щеше да я изблъска през отворената врата и да продължи да ускорява. Зад гърба ѝ нямаше никой; тя бе буквално последната линия на защита. И отстъпи встрани.

Техниката, която в полицейския ѝ курс по айкидо се казваше *ирими-наге*, приличаше много на онова, което американските кечисти наричаха „саблен удар“. Тя пресрещна Джоко Дайши с удар под брадичката. Ако беше американска кечистка, сблъсъкът сигурно щеше да ѝ откъсне ръката, но силата ѝ не можеше да се мери със силата на мишената ѝ. Затова просто пренасочи инерцията му нагоре и назад, без да поеме от нея. Всичко наоколо премина в забавено движение. Мотоциклетът профуча покрай нея със силен рев, наподобяващ стрелба на автомат. Марико нанесе нов *ирими-наге*, този път отвесен. Джоко Дайши се стовари на пода като метеорит.

След като нивата на адреналин в кръвта ѝ спаднаха, Марико се огледа. Гигантският склад — а складът на един магазин за матраци е наистина огромен — не беше празен, както си бе помислила първоначално, макар в него да имаше достатъчно място за каране на мотоциклет. Някога сигурно е било пълно с контейнери, достатъчно големи, за да побират матраците, но сега всичко беше изчезнало. Само в ъгъла се виждаха два изоставени самотоварача. Покрай дясната стена имаше някаква производствена линия, дълга поредица от сгъваеми маси, които блокираха и двата противопожарни изхода от тази страна. Д-екипът дори не бе успял да проникне в сградата; техните входи бяха блокирани, заключени отвътре, безполезни.

Край масите бяха подредени черни стоманени варели и пластмасови бидони с почти еднакви размери, като подредени по чин войници, които вместо пагони имаха предупредителни табели. От пръв поглед Марико реши, че вижда производствената линия за подправения с цианид МДА. Достатъчно пъти се бе сблъсквала с наркоскладове, за да разпознае лаборатория за амфетамини, но това не беше същото. Стаята миришеше повече на моторни масла, отколкото на амоняк. При един бърз оглед на сгъваемите маси Марико откри тръборезачи, навита на макари тел, кашон, пълен със стари модели мобилни телефони, малка кутия със симкарти — нищо, което можеше да се използва при производството на амфетамини. Единственото, което ѝ беше познато, бяха табелките с надпис „Уротропин“ и „Натриев цианид“ върху варелите и бидоните.

Трябваше да се съсредоточи, за да си припомни поредицата от събития. Пръв в сградата бе проникнал Б-екипът и хората на Джоко Дайши ги бяха нападнали. Горедолу по това време някой беше натиснал бутона за отварянето на голямата ролетна врата. Най-вероятно е бил Джоко Дайши, който след това бе отишъл за мотора си.

Друга група последователи на култа се беше втурнала да пресече пътя на екипа на Марико точно когато тя бе отворила с ритник вратата на склада. Още тогава, макар да беше доста напечено, бе успяла да си

помисли, че вратата е поддала твърде лесно. Може би в същия момент някой от последователите на култа я е отварял от другата страна. Вратата сигурно го беше ударила в лицето и го бе проснала в безсъзнание. Марико беше изтичала покрай него, но остатъкът от екипа ѝ се препъна в кохортата от последователи на култа. Хан и останалите от А-екипа също бяха пресрещнати от хората на Джоко Дайши, но се бяха справили с тях по-добре от Б-екипа и точно това бе причината Джоко Дайши да подкара мотора си към А-страната. Марико беше извадила лошия късмет единствена да остане на пътя му.

Крайната равностметка бе шестнайсет последователи на култа към Божествения вятър, плюс техния водач и пророк, плюс едно неочаквано съкровище: Славна победа нетърсена. Марико забеляза първо празната ножница, която лежеше върху една от сгъваемите пластмасови маси, и си помисли най-лошото: култът бе продал меч. Когато един от полицаите обяви, че е открил гигантски меч, облекчението нахлу във вените ѝ като морфин. Когато попита къде е и полицаят посочи към останките от мотора на Джоко Дайши, за миг имаше усещането, че ще повърне върху обувките си. Мечът не се намираще в ножницата си, защото последователите на култа бяха монтирали друга ножница за него към мотора, а сега моторът представляваше дващесетметрово поле от пръснати отломки, завършващо с димяща купчинка до стената, която пръскаше масло.

От емоционална гледна точка Славна победа нетърсена можеше да се сравнява с малкото останали снимки на бащата на Марико; тъй като беше семейният фотограф, самият той рядко се появяваше в техните фотоалбуми. Понякога Марико се чудеше дали семейството ѝ щеше да се засегне, ако узнаеше каква сантиментална стойност има за нея Славна победа нетърсена. Тя бе общувала с Ямада-сенсей само няколко седмици, но той се беше превърнал в нещо като дядо за нея, наставник и модел за подражание. Какво означаваше фактът, че Марико държеше последния подарък от своя сенсей редом с ценните семейни снимки? Самата тя не знаеше как да го разбира. Чувстваше единствено, че така е редно и че никога нямаше да си прости, ако нейното острие на Иназума се превърне в стоманена панделка, омотана около останките на разбит мотор.

Но днес просто или беше извадила късмет, или шедьовърът на майстор Иназума имаше друга съдба. Моторът бе паднал на лявата си

страна, а чисто новата ножница на Славна победа беше монтирана отдясно. От останките се стичаха три течности с различни цветове и въздухът над тях потреперваше от горещината, но лежащият най-отгоре меч бе непокътнат.

Единствените други предмети в печелившата колонка бяха два почти празни варела с уротропин и натриев цианид. Никакъв МДА, никакъв спийд, никакви други наркотици. В колонката със загубите имаше двама полицаи от Б-екипа с наранявания на краката, които бяха достатъчно сериозни, че да ги оставят да лежат на пода със стиснати зъби в зародишна позиция, в очакване на линейката. Не разполагаше с никакви документи на Джоко Дайши, а той нямаше да ѝ даде никакво друго име. Нямаше и следа от неговия лейтенант Акахата, въпреки че Марико го бе обявила за издирване. А най-голямата ѝ загуба беше присъствието на духа ѝ.

Тя не бе подкрепила партньора си в ръкопашния му бой, в което, технически погледнато, нямаше нищо лошо, защото от целия ѝ екип само тя бе успяла да задържи Джоко Дайши на мушката си. Не беше стреляла, което също бе добре, защото Джоко Дайши бе оцелял — като по чудо — след като ударът на Марико го бе свалил от движещия се с пълна газ мотор и сега можеха да разпитат основния си заподозрян. Беше организирала набързо операция, която можеше да се развие много по-зле, но това не се случи. Полицаяте ѝ се бяха изправили срещу надвишаващ ги по брой противник, защото една четвърт от силите им не бяха успели да влязат в сградата. Движенията им не бяха координирани. Никой не беше застрелян просто защото се бяха представили забележително добре. С други думи, с изключение на нейния перфектно изпълнен *ирими-наге*, Марико бе успяла да прецака всичко, което можеше да бъде прецакано, и въпреки това, незнайно как, всичко бе завършило отлично — и ако не отлично, то поне адски добре, предвид обстоятелствата.

Марико не страдаше от излишък на самоувереност. Тя знаеше, че е добра в работата си, но самата работа беше безмилостна. Малките грешки можеха да доведат до големи усложнения, а омаловажаването им представляваше постоянна заплаха да я сметнат за некомпетентна само защото бе жена. Загубата на десния ѝ показалец я беше върнала поне година назад в стрелковите ѝ умения, нещо, което нямаше да има никакво значение, ако носеше каквато и да е друга униформа. Повечето

патрулни полицаи се пенсионираха, без нито веднъж да са вадили оръжие, защото в по-голямата си част полицейската работа беше разследваща. С изключение на пътните произшествия повечето полицаи рядко ставаха свидетели на престъпления; телефонните обаждания идваха винаги след свършения факт. Но в „Наркотици“ не само реагираха; те поемаха инициативата, което означаваше, че от време на време щеше да ѝ се налага да вади оръжието си срещу някого. Как щеше да го направи, щом не можеше да се довери на мерника си?

Трябваше да стреля по Джоко Дайши. Милисекунди го деляха от убийството ѝ. Марико можеше да промени ъгъла си; можеше дори да приклекне и да стреля нагоре, което щеше да е достатъчно, за да предпази мъжете от С-екипа. Това би трябвало да е инстинктивната ѝ реакция, но вместо това тя беше направила колосалната грешка да се замисли.

Спомни си термина, който използваше Ямада-сенсей. Парализа чрез анализ. Хан щеше да каже за бейзбола съвсем същото, което Ямада бе казал за фехтовката: удрянето на движеща се мишена трябва да се прави автоматично или изобщо да не се прави. Предварителното съсредоточаване само ще прецака нещата. Точната стрелба не беше нещо по-различно. Веднъж Ямада-сенсей ѝ бе казал, че е по-добре да хвърли оръжието, отколкото да се оплете в мислене. Така поне никой нямаше да пострада.

Което означаваше, че следващата най-добра алтернатива беше да напусне отдел „Наркотици“ и да стане патрулен полицаи. Да завърши кариерата си, без да рискува да застреля някого или да стрелят по нея. Майка ѝ щеше да е във възторг. А Марико щеше да се откаже от всичко, за което бе положила толкова много усилия през годините.

Нейният *ирими-наге* можеше да пропусне. Можеше да счупи всяка костичка в ръката си. Можеше пак да убие Джоко Дайши, но с много по-голям риск за себе си и за колегите си. Залогът беше толкова голям, а Марико бе изгубила самообладание. Парализа чрез анализ. Не беше сигурна дали ще успее да си прости.

— Хей — рече Хан, — добре ли си?

— Какво? — попита разсеяно Марико. — Да, добре съм.

Хан я тупна по рамото.

— Това беше голям удар, Марико. Хайде, трябва да разпитаме един луд водач на култ.

Това я изтръгна от размишленията ѝ.

— В съзнание ли е?

— В съзнание? Та той дори може да ходи, по дяволите.

Това беше невъзможно. Когато го свали от мотора му, той сигурно бе вдигнал сто километра в час. Затова когато го видя да върви, подръпван за белезниците от един полицаи, с вдигната на главата му маска, единственото, което успя да каже, беше:

— Ти трябва да си мъртъв.

Той се засмя — не пресилено, а с добродушен, ласкав смях.

— Не можете да ме убие. Още не ми е дошло времето.

Хан му отвърна със същия смях.

— Ако се бе приземил на главата си вместо на раменете, направо щеше да ти дойде. Имаме две убийства, които смятаме, че си извършил — на едно хлапе на име Шино и на малката възрастна дама, в чиято къща си го убил — но когато дойде време да ти повдигнем обвиненията, ще се погрижа към списъка да добавя и каране на мотор без шлем.

— Видях последния си час — заяви Джоко Дайши, — видях и начина, по който ще умра. От меч.

На Марико ѝ беше все едно дали това бе библейска отпратка, умишлен намек за прословутия ѝ самурайски сблъсък или просто дрънканици на човек със сътресение на мозъка. Във всички случаи този тип беше откачен.

Той бе по-дребен, отколкото очакваше. Качен на мотора си, имаше доста зловещ вид с веещите се покрай дяволското лице коса и брада, които правеха главата му да изглежда така, сякаш гори и зад нея се носи дим. Докато говореше, той не ги поглеждаше, а се взираше в далечината и тонът му беше почтителен, сякаш разговаряше с някой бог, който се намираше в помещението. Марико отново стигна до същото заключение: откачалка.

Нещо в него ѝ се струваше познато, но тя не успя да разбере какво, докато не го отведоха до стената. Изправиха го до прашните бетонени блокове и го накараха да седне с оковани зад гърба ръце; сигурно изпитваше адски болки при всяко свое движение. Беше извадил голям късмет, за да оживее след такова падане. Носеше бели дрехи, които висяха свободно около тялото му и бяха доста безлични, а не подплатеното кожено облекло на мотористите. Като се имаше

предвид как бе паднал от мотора, сигурно целият му гръб беше натъртен.

Марико с лекота можа да си го обясни: култът му даваше достъп до цели килограми спийд. Щеше да почувства болката едва след като ефектът от наркотика отшумеше. Но той все пак куцаше със странно провлачване на крака, причината, за което едва ли бе високоскоростният сблъсък с Марико. Не беше от болка, а сигурно от някакво предишно нараняване и Марико можеше да се закълне, че е виждала това куцане и преди.

Внезапно в съзнанието ѝ проблесна позната картина. *Наистина* го бе виждала и преди, на зърнестите кадри от охранителната камера.

— Ти си откраднал маската — рече тя.

— Той ли? — избъбри Хан.

— Видях го на записа от охранителната камера, който ми показва Булдога. Минал е покрай нас и е откраднал маската на Ханзо Камагучи. Облечен от главата до петите в броня на спецчастите, забрави ли? — Тя се обърна към Джоко Дайши. — Впечатляващо.

— Няма място, където Вятърът да не може да проникне — каза той.

— Предполагам, че си същият кучи син, който проникна в апартамента ми и ми открадна меч.

Той ѝ отговори със зловеща усмивка, от която я побиха тръпки. И преди я бяха оглеждали от главата до петите. Мъжете го правеха непрекъснато, усмихвайки се похотливо, ако видяното им харесваше. Но това беше по-различно. Това бе усмивка на сериен изнасилван, който е готов да отвлеча, да пребива от бой и да погребва хората живи, само защото не осъзнава, че останалите живи същества са истински. Похотливецът разглежда жените като сексиграчки; Джоко Дайши приемаше всички хора като детски играчки: очарователни по свой си начин, но кухи, неспособни да изпитват болка или страх, струващи толкова, на колкото ги оцени. И той бе наблюдавал Марико в съня ѝ.

Тръпките преминаха по гръба ѝ като студена вълна и цялото ѝ тяло настръхна. В съзнанието ѝ проблесна видение: Джоко Дайши, надвесен над леглото ѝ, мълчалив, призрачен, скрит зад желязното лице на демона. Той притежаваше зловещото търпение на преследвач, невидимо, обезпокоително, безкрайно присъствие. Той олицетворяваше най-дълбоките страхове на всяка една жена: бивш

приятел, който никога не се отказва, никога не изчезва, никога не я оставя на мира.

— Вярно ли е това? — попита настойчиво Хан, изтръгвайки Марико от кошмара ѝ. — Наистина ли си нахлул в апартамента на партньора ми?

Усмивката отново се появи.

— Няма място, където Вятърът да не може да проникне.

— Същото се отнася и за Камагучи-гуми — обади се Марико с изкуствена самоувереност, каквато всъщност не изпитваше. — Помниш ли меча, който си видял да те убива? Булдога ще бъде онзи, който ще го забие в гърдите ти.

— Камагучи не реагират достатъчно бързо на исканията ни. Нова година приближава. Часът ще настъпи. Намирането на маската беше необходимо за известяването на Годината на демона.

Марико и Хан се спогледаха. Той виждаше в нея същото, което тя виждаше у него: този мъж им беше изкарал акъла от страх. Но за да прикрие този страх, Хан подхвърли:

— Тоя тип възбужда ли те?

— Много.

После се обърна към заподозрения:

— Виждаш ли как онази огромна врата зее отворена, а топките ни не са се смръзнали? Защото навън е лято. Има доста месеци до Нова година, приятел.

Марико си спомни календарите в мазето, където бяха намерили Шино. Тогава не бе успяла да ги разбере много добре, но си спомняше, че бяха базирани на планетарните цикли, а не на китайския или западния календар. Не че имаше някакво значение. Ако питаха нея, той можеше да си закачи красивите календарчета на гумените стени на стаята си в лудницата. Марико трябваше да хване по-голямата риба.

— Искам да ми кажеш къде е МДА — рече тя.

Мъжът примигна. Намръщи се объркано и отговори:

— Не мога да ти помогна.

— МДА — обади се Хан. — Психеделичен амфетамин. Знаеш как да го приготвиш — или поне хората ти знаят. Може би твоя човек Акахата, *нее*?

— Акахата-сан е служител на Пречистващия огън — отвърна Джоко Дайши. — Той изпълнява свещения си дълг.

— В този момент? — Докато произнасяше думите, Марико почувства как стомахът ѝ се свива. Ако бе провела операцията си професионално, Акахата нямаше да успее да избяга. С-екипът не беше заел позиция. Марико се зачуди дали все пак не трябваше да изчака спецчастите.

— Не можете да го спрете — заяви Джоко Дайши. — Той изпълнява свещената си задача.

— И каква трябва да е тя? — попита Марико.

— Да прочисти обществото от поквареността му.

От спокойствието му я побиха тръпки.

— С МДА или с цианид? И с двете, нали? Колко хора се прекланят пред великия Джоко Дайши? Колко успя да прилъжеш да тръгнат по твоя път?

— А ти самият имаш ли куража да тръгнеш по него? — включи се и Хан. — Не. Когато дойдохме, ти се опита да избягаш. Не си от онези капитани, които потъват заедно с кораба, нали? Ще оставиш хората ти да се самоубият, а след това ще набереш нова партида.

Джоко Дайши се изкиска — не като злия гений от анимационните филмчета, а като малкото момче, което ги гледа.

— Нищо не разбирате. Но скоро ще разберете. Вятърът идва. Няма място, където да не може да проникне.

Марико огледа масата, която се намираше до него. Видя гайки, болтове, гумени уплътнения, събрани на купчинки; листовے фолио, кутии със сачми от неръждаема стомана; скоч, клещи резачи, парчета медни тръби. Нищо от това не се използваше при производството на спийд или екстази. Помещението изглеждаше все по-малко като лаборатория за амфетамини и все повече като ремонтна работилница. А на всичкото отгоре на стената висеше същият онзи странен планетарен календар като в къщата, където бяха открили трупа на Шино. Календарът беше съвсем объркан — имаше дваисет и четири месеца вместо дванайсет, имаше елипсовидна, а не линейна форма, обсипан бе с астрологични знаци — но само един ден беше ограден с кръгче и Марико имаше доста добра представа кой е той: Новогодишният ден на Годината на демона.

Нищо не разбирате. Това им бе казал Джоко Дайши. Марико се присети за многозначителния смях на адвоката му, Джиро Хамая, точно преди Хан да изхвърчи от болничната стая, точно преди Акахата

да се измъкне от хватката на ТСУП. Спомняше си с кристална яснота как я беше смразил този смях. В онзи момент тя бе осъзнала, че Божественият вятър е опасен. Цианидът беше затвърдил опасенията ѝ. Комбинирано с теорията ѝ за МДА, всичко сочеше към отровните хапчета. Масово убийство в стил Джим Джоунс, маскирано като масово самоубийство. Но Джоко Дайши изглеждаше убеден, че двамата с Хан грешат.

Марико отново погледна към масата, след това към психопата, който седеше до нея, а накрая към варелите с опасни химикали, подредени покрай редицата от маси. Миризмата на моторно масло проникна в ноздрите ѝ и се спусна към гърлото ѝ. Тя си спомни какво бе казал Джоко Дайши за своя лейтенант Акахата: *Той изпълнява свещената си задача*. Спомни си и онова, което Ямада-сенсей беше написал за маската и за фетиша ѝ към оръжия.

— Хан — каза Марико. — Да се поразходим малко. — Когато се отдалечиха достатъчно от техния заподозрян, тя продължи: — Какво знаем за уротропина?

— С големи варели като тези, може да се направи много МДА.

— Не, имам предвид какво знаем като *цяло*? Ами ако не произвежда амфетамини?

Хан поклати глава.

— Знаем, че готви. Как иначе ще обясниш появата на Акахата с петдесет килограма спийд?

— Може да не са свързани, *нее*?

— Ами дайши? Наркотикът, не тоя тип. На улицата се говори, че по продажби надминава цигарите. А за наркотика чухме, след като научихме за тоя идиот.

— Знам — отвърна Марико. — Само потърпи минутка. Не казвам, че не готви дрога; просто твърдя, че не я готви *тук*. Това място изглежда ли ти като нарколаборатория?

Хан се огледа.

— Честно казано, не.

— *Нее*? Това ме човърка още от мига, в който разбихме вратата.

— Какво искаш да кажеш?

— Хан, ами ако той използва уротропина за нещо друго? За какво още може да се употреби?

Хан сви рамене.

— Да не съм ти някой аптекар? Едва успях да изкарам по химия в училище.

— Но имаш смартфон, *нее*?

Хан кимна и отвори уеб браузъра, а Марико тръгна обратно към техния заподозрян.

— Джоко Дайши — заговори тя. — Великият Учител на Прочистващия огън. Научи ме. Каж ми какво има нужда от прочистване.

— Умът ни е окован — отвърна той, като продължаваше да гледа някъде в далечината. — Собственост. Семейство. Надежда за бъдещето. Хората са се вкопчили в тези неща, сякаш те са пътеводна светлина, но всъщност са окови. Те ограничават ума, потискат го, влачат го надолу. Ти също си окована, давиш се, но аз мога да те спася.

Беше очевидно, че и преди е рецитирал тази малка проповед. Марико не бе заинтригувана.

— Чудничко. Направи го.

— Подценяваш го, защото не разбираш. Мечтаеш за стабилност, ред, безсмъртие. Това е в природата на всички хора, но вие живеете в лъжа.

— Тогава ме просвети. Каж ми как ще спасиш всички тези давящи се умове. И не ми губи времето с разни красиви думи; тия глупости може и да минават пред малкия ти Вятър, но не и при мен.

— *Божествен* вятър — поправи я той. — Роден от Вятъра и не точно от него. — Това като че ли му се стори забавно; накара го да се разкиска като малко момче. — И аз съм божествен. Майка ми е бъдещето, а баща ми е миналото. Дойдох да счупя оковите, да разкъсам връзките, да взривя бариерите. Аз съм светлината, най-яркият огън. Стабилност, дълготрайност, ред, принадлежност, хармония, всичко това са просто сенки. Те ще се разтворят пред светлината ми и повече няма да се върнат.

— Това вече е нещо — кимна Марико. Усещаше как въодушевляването му нараства, изпълва гърдите му, кара втрепенения му поглед да блести. Кое то накара и нейното сърце да се разтупти, но не от някакво извратено чувство за солидарност, вдъхновено от неговата харизма. Тя се страхуваше. Той бе фанатик, но беше и опасен. — Обясни ми. Искаш да сложиш край на реда и хармонията? По какъв начин?

— Все още не си се освободила от оковите. Бягаш от светлината, макар че всъщност тя ще те освободи. Не можеш да направиш нищо, за да спреш Пречистващия огън.

— Тогава можеш просто да ми разкажеш плана си. Крайният срок приближава, *нее*? Как го нарече? Часът на демона?

— Годаината на демона — отговори възторжено Джоко Дайши. — Уреченият час приближава.

— Естествено. — Марико се опита да си спомни какво друго беше казал той. — Твоят приятел Акахата-сан в момента прави някакво пречистване, така ли?

— Скоро. Много скоро.

— Точно така. Защото Вятърът идва.

— Няма място, където Вятърът да не може да проникне.

— Марико! — извика Хан. Тя се обърна и го видя да тича към нея, протегнал ръката си с телефона. Но не обърна внимание на телефона, защото вниманието ѝ бе привлечено от изражението на лицето му. Той беше ужасен.

Натика телефона си в ръката ѝ и посочи екрана.

— Мама му стара! — възкликна тя.

— Бомби — изпъшка задъхано Хан. — Уротропинът. Използва се за направата на експлозиви с голяма мощ.

— Няма място, където Вятърът да не може да проникне — весело напомни Джоко Дайши. — Уреченият час приближава.

Марико го сграбчи за брадата и го издърпа нагоре.

— Къде е Акахата? Къде са бомбите, луд кучи сине?

Докато го изправяше на крака, демонската маска се плъзна обратно върху лицето му. Той доближил носа си на милиметър от нейния и я погледна втренчено иззад уродливия железен образ.

— Годаината на демона — прошепна Джоко Дайши. — Уреченият час приближава.

КНИГА ОСМА
ПЕРИОД МУРОМАЧИ, ГОДИНА 148 (1484 ОТ
Н.Е.)

44.

Вълните ревяха толкова силно, че Кайда едва чуваше гръмотевиците.

Мълния проряза за пореден път тъмносивото небе. Беше ранен следобед, но въпреки това ноктите на мълнията се отпечатаха ясно върху облаците. Кайда никога не бе виждала толкова яростна буря.

А морето беше още по-бурно. Поредната огромна вълна подхвърли гребната лодка е такава лекота, е каквато Кайда би хвърлила камък. Майка ѝ я притискаше към себе си е двете си ръце, опряла здраво колене и крака към бордовете на лодката, за да пази равновесие. Напяваше нещо в ухото на Кайда и макар момичето едва да я чуваше, то знаеше точно коя е песента. Никоя от майките на останалите не я пееше. Това бе песента за рибата кайда, приспивната песен за измисленото същество, която ѝ пееше, откакто Кайда се помнеше.

Баща ѝ изобщо не приличаше на спокоен човек. Той стискаше зъби толкова силно, че жилите на врата му бяха изпъкнали. Гребеше като луд, опитвайки се да държи носа на лодката срещу вълните. Мускулите на ръцете му изпъкваха и приличаха на дебели въжета. Той ръмжеше, ругаше и се бореше с морето като самурай, въоръжен е две гребла.

Лодката отново се наклони и за миг Кайда се озова на върха на водна планина, вместо да полети надолу към долината. Тя погледна към Ама-мачи, но видя единствено трески. Майка ѝ беше казала, че селото сигурно ще бъде унищожено и ще трябва да го застроят наново, но досега Кайда не бе разбирала смисъла на думите ѝ. Тя нямаше дом. Не беше останало нищо, което да се застрои наново, нищо, което да се поправи. Съществуваха само брегът и високите водни стени, които се разбиваха в него, опустошавайки и малкото оцеляло от Ама-мачи.

Това е начинът, беше казала майка ѝ. Ама винаги бяха живели така. Докато бурята се задаваше на хоризонта, Кайда бе намерила утеха в думите ѝ, но сега те ѝ се струваха изпразнени от съдържание. Тя не виждаше бъдеще нито за селото си, нито за нейното семейство.

Лодката пропадна и стомахът на Кайда се преобърна. За миг зърна Ноктите на Рюджин. Те изкормиха някаква голяма пенеста вълна, след което се скриха под водата. Зъбите на Пастта винаги се виждаха на повърхността, ала Ноктите се намираха по-надълбоко. Кайда осъзна, че щом браздите бяха толкова дълбоки, че да оголят Ноктите, значи вълните сега са много по-големи, отколкото бе очаквала.

Но майка ѝ щеше да я защити. Дори пред лицето на тази адска буря тя пееше песента за малката рибка кайда.

Отново се разнесе гръм. Една движеща се в погрешната посока вълна се разби в кърмата и завъртя лодката като малко дете, което хвърля пръчка. Бащата на Кайда изпусна едното от греблата. Ръката на майка ѝ се стрелна напред по-бързо, отколкото Кайда предполагаше, че бе възможно. Тя сграбчи греблото във въздуха и го хвърли обратно към съпруга си, който проклинаше вятъра и вълните и изморените си мокри ръце.

Майка ѝ отново я прегърна. Всичко щеше да е наред. С всички. Бурите бяха по-силни от хората, обичаше да казва майка ѝ, но им липсва търпение. Трябва просто да издържим на напора им. Казваше го всеки път и Кайда вече усещаше, че яростта на бурята постепенно утихва. Приспивната песен на майка ѝ вече се чуваше по-добре.

Баща ѝ така и не видя приближаването на другата лодка.

Тя се удари странично в тях, понесена от отклонила се вълна. Дървото застърга по-звучно от гръмотевиците. След това се разпадна, пръскайки трески навсякъде. Кайда посрещна залпа с гърдите си. Едва по-късно осъзна, че ръката на майка ѝ е поела по-голямата част и е предпазила лицето ѝ.

Кайда гледеше как лодката им се сгърчва като хартия *уаши*. Лодката на другото семейство се хвърли срещу нея, разчупена наполовина като гигантска баракуда, която отваря устата си с намерението да разкъса лодката на Кайда на две. Бордът се разцепи през средата, задната част потъна, а предната избухна в облак от парчета с големината на костите в ръката на Кайда. Дъното на лодката повлече надолу и пасажерите си. Вкопчена в майка си, Кайда гледеше как другото семейство се скрива под водата. С ходилата на босите си крака усещаше как килът размазва главите им една по една. Това бе милостива смърт; поне нямаше да се удавят.

Удавянето беше най-ужасният страх на *ама* и Кайда знаеше, че тя и родителите ѝ скоро ще се изправят срещу него. Лодката им не поемаше вода; водата поемаше *нея*. Десният борд представляваше просто бъркотия от назъбени дъски. Кайда почувства как вътрешностите ѝ се отправят към гърлото ѝ. Лодката се издигна високо над морето, понесена от най-огромната вълна, която момичето бе виждало някога. За един ужасяващ момент то зърна Пастта на Рюджин. Около черните ѝ зъби се стичаше бяла пяна.

И тогава морето запрати семейството ѝ право в Пастта.

Светът се сви до тъмнина и шум. Кайда си мислеше, че давенето ще бъде тихо. Не очакваше да бучи толкова силно, че да заглуши всичките ѝ останали сетива.

Опита се да затисне ушите си с ръце, но успя да помръдне само дясната.

Внезапно шумът намаля. Изведнъж се появи светлина. Кайда видя как майка ѝ се сви около нея и я притисна към себе си. Видя и гърба на баща си на фона на чисто черната скала, вкопчен в лодката от вътрешната ѝ страна, сякаш някаква полудяла тълпа от другата страна се опитваше да я изтръгне от ръцете му. Тогава тя разбра. Някак си се бяха озовали между два от зъбите на Рюджин, а тежестта на водата беше усукала малката им лодка около тях, захлупвайки ги плътно като костенурка в черупката ѝ. Но костенурката имаше месо и кости, които придържаха черупката към тялото ѝ. Кайда имаше единствено баща си, който се бореше срещу морето със сила, каквато притежаваха само животните и безумците.

Кайда се опита да помогне. Глупава мисъл — тя беше просто едно малко момиче, което не притежаваше и една десета от силата на баща си — но така или иначе се опита да сграбчи лодката. Не можа да я достигне с дясната си ръка; на пътя ѝ стоеше майка ѝ, затова се опита да я хване с лявата. Но и тя не помръдна. Кайда погледна надолу, за да види защо.

Ръката ѝ приличаше на настъпен краб.

Когато се обърна да я погледне, тя се намираше почти до носа ѝ, затова успя да я разгледа добре. Част от лодката я бе приковала към черната, кървава скала. Някои от пръстите ѝ все още бяха непокътнати. От самата ръка бяха останали само оголени кости, които стърчаха на всички посоки.

Светът пак стана черен, водата натисна костенурковата им черупка надолу с оглушителна ярост. Когато шумът поутихна и светлината отново се появи, момичето видя мъртвата си майка.

* * *

Кайда рязко се надигна и седна в леглото си. Не извика — не и след като доведените ѝ сестри бяха наблизко; не беше толкова глупава — но помнеше как бе викала тогава. Помнеше ехото от собствените си писъци под останките на лодката, неравномерната поява на чернотата и шума, надеждата, че след отминаването на всеки черен момент и с новата поява на светлината тя ще разбере, че е сбъркала за майка си. Но в тъмното беше по-лошо, отколкото на светло. На светло виждаше нещата такива, каквито бяха. Щом мракът се заключеше около нея, можеше само да си представя, а това влошаваше нещата.

Кайда притисна чуканчето на ръката си към гърдите в напразен опит да забави туптенето на изплашеното си сърце. Когато се страхуваше, къщата ѝ се струваше по-малка; таванът се спускаше твърде ниско, сякаш всеки момент щеше да се стовари отгоре ѝ. Не можеше да остане вътре. Не можеше да остане вътре.

Тя се измъкна от леглото колкото се може по-тихо. Опита се да мисли за Маса, колко безшумно би се движил той, как се беше слял с пясъка в нощта, когато го бе срещнала за пръв път. След това си спомни как се бе отпуснало мъртвото му тяло, когато приятелите му го бяха оставили на брега.

Един миг на невнимание беше достатъчен. Тя не се приведе достатъчно ниско, когато минаваше покрай прозореца. Силуетът ѝ се очерта и трябваше да се досети, че нараняванията на баща ѝ нямаше да му позволят да заспи.

— Кайда? Защо си будна?

— Съжалявам, татко. Просто трябва да изляза навън.

Опита се да прозвучи така, сякаш ѝ се налага да пишка, но сърцето ѝ продължаваше да препуска лудо и не успя да скрие треперенето в гласа си.

— Кайда-чан, какво има? — попита Чо с дрезгав, сънен глас. Дори сега, след толкова много нощи, Кайда все забравяше, че Чо спи

при него. Всеки път се сепваше, когато гласът на мащехата ѝ се разнасяше от постелята му.

— Всичко е наред — каза баща ѝ. — Просто понякога се плаши.

— Татко, не...

Той не я чу, но Кайда не посмя да повиши глас, защото не искаше да рискува да събуди доведените си сестри. Те не трябваше да стават свидетелки на онова, което щеше да се случи. Просто не трябваше. Това щеше да я довърши.

— Татко...

— Беше точно до майка си, когато тя умря — продължи да говори той, без да ѝ обръща внимание. — Оттогава тъмните тесни пространства я притесняват.

Кайда замръзна на място. Задържа дъх, за да чуе по-добре дали някой друг не се е събудил. Достатъчно бе само едно от останалите момичета да го беше чуло и животът на Кайда щеше да се превърне в такова мъчение, в сравнение с което всичко преживяно досега щеше да изглежда като леко изгаряне на слънце.

Но никоя от тях не се размърда. Ничий дъх не промени ритъма си. Кайда се поколеба за момент пред вратата, заслушвайки се, но всичко беше наред. Доведените ѝ сестри спяха.

Остана навън, докато не се насили да се изпишка достатъчно близо до колибата, за да може Чо да я чуе. Тя беше съвсем сънена; може би на сутринта щеше да си спомня пишкането, но не и останалото.

Кайда се сви отвън и притисна колене към гърдите си. Беше студено, но тя се насили да преброи до сто, преди да влезе вътре. Ако разговорът бе поразбудил някоя от доведените ѝ сестри, искаше да им остави достатъчно време, за да потънат отново в сънищата си.

Най-накрая се промъкна вътре. Отупа пясъка от краката си и с тихи стъпки се промъкна до постелята си. Точно когато стигна до нея, едни слаби и студени пръсти обвиха глезена ѝ.

— Само като си помисля — прошепна Миоко — какви ли не неща измисляхме, за да те измъчваме, а е трябвало просто да ти сложим един чувал на главата.

Кръвта на Кайда се смрази. Искеше ѝ се да заплаче. Искеше ѝ се да скочи върху ръката на Миоко, може би да счупи няколко кости. Но

това щеше само да влоши нещата. Баща ѝ и Чо щяха да чуят. И тогава Кайда щеше да бъде лошата, не Миоко.

— Или може би трябва да преобърнем някоя лодка, *нее*, Кайдачан? Да седнем отгоре ѝ, докато ти си отдолу. Може би дори да я заровим. Какво ще кажеш за това?

Кайда почти чуваше триумфалния смях на Миоко.

45.

Ама-мачи още се разбуждаше, когато чуждоземците нахлуха. Кайда първа в къщата ги чу; баща ѝ живееше близо до центъра на селото и писъците от покрайнините му изтръгнаха Кайда от неспокойния ѝ сън.

Чувстваше се така, сякаш изобщо не бе спала. Първо кошмарите, после цяла нощ мисли за новото оръжие на Миоко; това бе достатъчно, за да изтощи всеки, а животът на една ама поначало си беше изтощителен — особено когато тази ама има само една здрава ръка. Въпреки това Кайда се надигна от постелята и потрепери от прехода между топлината под завивките и студения утринен въздух. Тя знаеше, че трябва да действа бързо, също както бе сигурна, че чуждоземците са причина за писъците.

Силен вик от съседната къща събуди всички останали в колибата. Баща ѝ се надигна в леглото. В съня си беше забравил за нараняванията си; веднага се просна обратно по гръб, присвивайки се и придържайки потрошената си ръка. Кайда видя стиснатите му зъби, странно бели в сумрака. Искаше ѝ се да може да се спре заради него, да направи *нещо* за него. Но освен това знаеше, че Миоко може и да я убие днес — а ако не днес, то в някой близък ден. Миоко не знаеше кога да спре. Нямаше да се замисли колко се страхува Кайда от затворени пространства, което означаваше, че всеки протест на сестра ѝ щеше само да я възбужда допълнително. Дори Киоко и Шиоко нямаше да успеят да я разубедят.

Което означаваше, че Кайда също трябва да увеличи арсенала си. Беше стигнала до този извод през нощта, докато лежеше в постелята и гледаше към тръстиковия покрив, заслушана напрегнато в дишането на Миоко, чудейки се какво ли щеше да се случи, ако просто я удушеше и сложеше край на всичко. В много отношения това бе най-лесният път. Така щеше не само да се отърве от Миоко; щяха да я прогонят завинаги от Ама-мачи. Това не бе кой знае какво наказание за човек, който така или иначе искаше да се махне оттук. Но Кайда не беше като Миоко. Тя не намираше удоволствие в причиняването на болка. А

колкото и да мразеше Киоко и Шиоко, колкото и да ѝ се искаше баща ѝ да не бе срещал Чо, знаеше, че смъртта на Миоко щеше да ги нарани толкова дълбоко, че никога нямаше да се съвземат. Кайда знаеше какво е да изгубиш семейството си. Никога нямаше да прибегне до такива крайности, освен ако не беше крайно наложително.

И тъй като Миоко не изпитваше подобни угризения, Кайда знаеше, че скоро ще трябва да прибегне до някакви крайни мерки. Тя се измъкна през вратата и веднага забеляза един от чуждоземците, който се движеше в нейната посока. Беше с гръб към нея — разговаряше с някой извън полезрението ѝ — и преди да се обърне, Кайда успя да се скрие зад колибата.

Притисна се към стената с разтуптяно сърце и го чу как нахлу вътре. Разнесоха се викове, възражения, звук от разкъсване на плат.

— Излизайте или ще ви убия вътре — нареди чуждоземецът и всички проявиха достатъчно разум, за да му повярват.

Кайда застина, заслушана в трополенето, докато излизаха навън. Като че ли Чо не помагаше сама на баща ѝ да се изправи; може би и Киоко участваше, но нямаше как да е сигурна.

— Махайте се оттук — каза баща ѝ. — Какво право имате да заплашвате семейството ми?

— Една счупена ръка не ти ли стига? — Чуждоземецът изръмжа, разнесе се силен плясък и вик от болка. — Ще ти счупя и другата и ще те пратя да плуваш. Размърдай се!

Малка част от Кайда искаше да съчувства на баща ѝ. Но по-голямата част се чувстваше наранена и огорчена. „Семейството ми“, беше казал той. Можеше да попита чужденеца какво са направили с истинската му дъщеря, но не: първата му грижа бе за Чо и злите ѝ отрочета.

Не ѝ беше трудно да чака мълчаливо, докато чужденците влачеха „семейството“ ѝ нанякъде. Чу как баща ѝ стене от болка, но дори и да искаше, не можеше да направи нищо, за да му помогне, а в момента този порив се оказа изненадващо лесен за потискане. Тя не помръдна и мускулче, докато всички не се отдалечиха; след това се затича към крайбрежната скала зад селото.

Намери старото камфорово дърво с големите чворести корени, които се простираха към подножието на скалата. Когато се отпусна на колене, Кайда дишаше толкова тежко, че виждаше как пясъкът мърда

под дъха ѝ. Наблизо лежеше плосък камък с размерите на купа за ориз; тя го взе и започна да копае.

Когато стигна на дълбочина един лакът, се зачуди дали не копае на грешно място. Тогава ръбът на камъка удари в нещо твърдо и след още малко разкопаване с пръсти намери ножа си.

Вчера се бе поколебала дали да не го държи под възглавницата си, но беше твърде рисковано. Нито едно място в селото не бе достатъчно сигурно; имаше твърде много очи, твърде много хора скитаха наоколо, твърде много малки деца си играеха на местата, от които ставаха добри скривалища. До момента ножът не ѝ беше свършил кой знае каква работа, но тя не искаше и да го хвърля обратно в океана. Сега се радваше, че не го е направила; ако Миоко поискаше да отнесе малката им война до по-дълбоки и по-опасни нива, Кайда вече бе готова за това.

Наложи се да се потруди малко повече, за да скрие ножа както трябва, но поне този път чукачето ѝ се оказа от полза: нейната *юката* никога не ѝ беше съвсем по мярка — левият ръкав винаги бе твърде дълъг — и с помощта на зъбите си тя намери начин да завърже ножницата към чукачето достатъчно здраво, че да скрие ножа под празния ръкав.

Когато Кайда се върна в селото, всички, които познаваше, вече бяха събрани на брега на тъмна, шепнеща тълпа недалеч от Перката. Както бяха коленичили и насядали по пясъка, те приличаха на ято големи покорни птици. Чуждоземците ги бяха обградили — но само ако *обградили* беше правилната дума за шестима души, вардещи стотина други. Веднага щом тази мисъл ѝ мина през главата, Кайда им се възхити. Как е възможно шестима мъже да пленят цялото село? И как е възможно хората, сред които бе израснала, да се оставят да бъдат тероризирани от шепа чуждоземци? Тя не обичаше никого в Ама-мачи, но уважаваше мнозина от съседите си. Обаче докато ги гледаше сега, това уважение постепенно се стопи.

Тя се придвижваше предпазливо, спомняйки си ясно с каква лекота Гензай и Маса я бяха обезвредили, уплашена, че чуждоземците може да я убият, ако разберат, че е въоръжена. Гензай може и да беше повярвал на думите ѝ, че ножът е за доведените ѝ сестри, а не за чуждоземците, но на никой от останалите нямаше да му пука. Притичвайки от сянката на една къща към следващата, стигна колкото

се може по-близо до брега, без да бъде забелязана. Накрая трябваше да се промъкне в една от колибите на старейшините — смъртен грях; не можеше да повярва, че е намерила смелост да го направи — и надникна през прозореца.

Гензай се приближи с широка крачка до подножието на Перката, стиснал в ръка единия край на дълго, издуто, навито на руло насмолено платно. Едноокият гърбушко го държеше в другия край и Кайда нямаше да се изненада, ако се окажеше, че вътре са увили голям тюлен, защото ѝ се струваше ужасно тежко. Гензай беше силен колкото останалите мъже в селото, а мускулите на ръцете му се бяха изопнали така, сякаш всеки момент щяха да се скъсат.

— Идваме с предложение — обяви той. Както винаги гласът му прозвуча дълбоко, но тихо, безстрастно, но привличайки вниманието. Селяните изпънаха вратове, за да го чуят по-добре. — В залива има един разбит кораб и някъде дълбоко в останките му има меч. Името му е Славна победа нетърсена. Несъмнено това име не ви говори нищо. На място като това силата му не означава нищо. Този меч е способен да създаде цяла империя, а вашето селце е просто едно малко раче, вкопчено в ръба на империята, което се намира толкова далеч от всичко с някакво значение, че вие едва ли осъзнавате, че онова, в което сте се вкопчили, е империя.

Той говореше, без да влага и капчица присмех в думите си. За него това бе просто извод и дори някой от селяните да се беше обидил, Гензай не показва по никакъв начин, че го е забелязал. Говореше им така, както сигурно би говорил и на групичка рачета, помисли си Кайда.

Гензай продължаваше да държи своя край на тежкото, навито на руло платно; жилите на ръката му потреперваха, изпънати като котвено въже, но той говореше така, сякаш си седеше спокойно на брега.

— Дори най-глупавият от вас сигурно вече се е досетил, че всички ние поред се гмуркахме до останките — рече той. — Най-умните от вас сигурно са се досетили, че все още не сме намерили меч. Взех решение, че ще изпратя някой от вас да го потърси.

— Защо нас? — попита бащата на Кайда. Макар и със съсипана ръка, макар че всяко поемане на дъх му причиняваше болка, той винаги бе пръв в защитаването на интересите на Ама-мачи. Въпреки че все още се чувстваше засегната, Кайда установи, че се гордее с него.

— Пастта е коварна. Защо да рискуваме живота си заради някакъв меч, който не е наша грижа?

— Защото ще бъдете щедро възнаградени — отвърна Гензай и без повече да се церемони, пусна своя край на платното. Златото се плисна като вода. И не само злато; бижута, нефрит, всякакви съкровища като намерените от Кайда, и още. Миоко ахна от удоволствие. Шиоко и Киоко я последваха. Майка им Чо реагира по същия начин, и не само тя; поне половината възрастни се надигнаха, за да видят по-добре богатствата, които бяха пръснати пред тях.

Според Кайда това беше глупаво. Какво щяха да си купят с всичкото това злато? Морето им осигуряваше всичко необходимо за живота в Ама-мачи, а доколкото ѝ бе известно, Кайда беше единствената, която искаше да живее другаде.

— Кажете си наградата и ще я получите — обяви Гензай, — ако успеете да извадите меча.

Надигна се глъч, но най-силният глас принадлежеше на бащата на Кайда.

— Коя награда ще е толкова велика, че да ѝ се наслаждаваме и в отвъдното? Покажете ни какво още извадихте вчера от морето. Видяхме тялото на приятеля ви.

Този път глъчта бе в различна тоналност.

— Самите вие го казахте — продължи бащата на Кайда. — Този ваш меч не означава нищо за нас. Нямаме намерение да жертваме дъщерите си заради него, нито пък ще ги жертваме заради вас.

— Похвално становище — рече Гензай. — Поздравявам ви. — Той се почеса под брадата си. — Поставете ме в трудно положение. Казах на хората ми, че всяко село на ама, което заслужава да бъде наричано така, ще ни осигури добри гмурци, а както знаете много добре, аз държа на думата си. Значи ако никоя от дъщерите ви няма да се гмурка за нас... хм. Значи съм нарушил думата си. Това няма да стане.

Той подгъна крака и седна на пясъка до бащата на Кайда. Продължи да говори с тих глас, сякаш заговорничеше, и Кайда едва го чуваше:

— Но мисля, че има изход от тази ситуация. Ако избия всички жени до последното новородено момиченце, това повече няма да е село на ама, заслужаващо да бъде наричано така, нали?

Така както беше седнал, той бе уязвим. Броят на селяните надвишаваше чуждоземците с десет към едно. А Гензай беше заплашил семействата им.

Кайда почувства как я връхлита съкрушителна вълна от срам. Нито един от селяните не реагира. Никога нямаше да имат по-добра причина да убият този човек, водача на чуждоземците. Нито пък щяха да имат по-добра възможност. Но въпреки това те седяха по местата си и не направиха нищо. Някои дори имаха нахалството да погледнат към купчината съкровища, които Гензай и едноокият гърбушко бяха изсипали с безразличие пред краката им. Сега повече от всякога, на Кайда ѝ се прииска да се махне от това място. Повече никога нямаше да може да погледне съседите си в очите. Гневът им беше като на стадо рибки: плашливи, лекомислени и безсилни дори когато пътуваха на големи пасажи.

И все пак тя се гордееше с баща си. Само той се опълчи на Гензай, а бе единственият с причина да не го прави. Знаеше точно на какво е способен този мъж. Цялата ѝ увереност, че иска да се махне от Ама-мачи, че иска да остави баща си на новото му семейство, започна да се пропуква. Баща ѝ можеше да се изправи в защита на цялото село, но кой щеше да защити него?

Кайда си пое дълбок, треперлив дъх и си каза, че бързото тичане, а не страхът го бе накарало да изпърха в гърлото ѝ. След това излезе от колибата на старейшините и тръгна право към Гензай. Никога не се беше чувствала толкова незащитена.

Той първоначално я зърна с крайчеца на окото си. След това се извърна с лице към нея, скръстил ръце на гърдите си, а ъгълчетата на устните му лекичко се извиха нагоре. Искаше ѝ се това да е усмивка на бащинска гордост. Но по-скоро бе удоволствие от очакването да види ранената си плячка.

— Аз ще извадя меча ви — заяви тя с надеждата, че гласът ѝ няма да потрепери.

— Много е тежка — отбеляза Чо и намести демонската маска на лицето си.

Гензай гледаше, докато едноокият чуждоземец — Кайда си спомни, че името му беше Тадааки — пристегна за последен път ремъците, връщайки маската в предишното ѝ положение. Тадааки я бе стегнал здраво, с два пъти повече ремъци от необходимото.

— Какво прави маската? — попита Кайда.

Не ѝ обърнаха внимание.

— Не мога да се гмуркам с това — каза Чо. — Ние привързваме тежестите към краката си, не към лицата.

— Тежестта си е тежест — отвърна Гензай, поклащайки се на носа на лодката. — Гмуркането си е гмуркане. Просто извади меча.

Двамата с Чо не се намираха в лодката на Кайда. Тяхната лодка беше вдясно от Кайдината в голямата флотилия от гребни лодки. Всички жени от селото бяха излезли в морето заедно с всички момичета, които бяха на възраст за гмуркане. Бяха облечени в леки юката, не голи, както винаги, защото обикновено прекарваха времето си във водата, а не се пържеха под горещото слънце в лодките. Чуждоземците им позволяваха да се гмуркат само по една наведнъж, защото имаха само една маска.

Лодките на *ама* плаваха близо една до друга, подобни на останки от потънал кораб, като с пристигането на всяка вълна се надигаха и спускаха последователно. Нямаше достатъчно чужденци за всичките, затова Гензай постави по един от хората си в една от всеки четири лодки. Съселяните на Кайда отново я разочароваха. Във всяка лодка те бяха повече от чужденците, които, както се бяха разпръснали, нямаше да могат да си помагат — поне не веднага, а за удрянето на някого с гребло не се изискваше много време.

В лодката на Гензай седяха още двама чуждоземци: Тадааки и другият, когото бе видяла да седи край огъня преди две нощи, с рошавата бяла грива и дрипавите дрехи, които не се различаваха особено от косата му. Той смърдеше на пот, а дрехите му бяха толкова

окъсани, че Кайда се чудеше защо изобщо ги облича; определено не от скромност. Мъжът държеше внимателно маската и я галеше почти като любовница, докато Тадааки не я взе от ръцете му, за да я привърже към главата на следващата *ама*. Кайда го чуваше как припява нещо под носа си, но косата и брадата му сякаш се бяха наговорили да скриват лицето му, а и вятърът беше твърде силен и ѝ пречеше да чува добре.

Но пък чуваше достатъчно ясно Чо.

— Маската ни пречи да намерим меча ви — каза тя на Гензай. — По нашия начин торбите с пясък ни дърпат надолу, а после гребците ги издърпват нагоре. Когато плуваме нагоре, не носим никакви тежести, с изключение на торбата с улова ни.

— Не и днес. Гмуркай се.

Чо въздъхна примирено. Тя щеше да се гмурне десета поред, като останалите девет бяха изтощени до крайност, а не бяха постигнали нищо, освен поредица провалени опити как най-добре да се гмуркат при тези условия. Бяха спуснали котвено въже от носа на лодката на Гензай към най-широката дупка в обвивката на потъналия кораб, така че не полагаха никакви усилия да търсят правилния път при спускането си. Освен това се гмуркаха с допълнителни торби с пясък; колкото по-бързо ги отведеше допълнителната тежест до дъното, толкова повече време имаха за търсене. Но никоя от тях дори не бе зърнала набеязаната цел.

— Поне ми позволете да се гмурна без това глупаво въже, което привързахте към глезена ми — помоли Чо.

— Не. Маската е единствена по рода си. Трябва да можем да те издърпаме обратно, в случай че се удавиш.

Лицето на Чо пребледня. До този момент Кайда дори лекичко се гордееше с нея — макар и с неохота, но тя бе първата, която заговори на Гензай. На всички им беше ясно защо чуждоземците не бяха открили меча си; те не знаеха нищо за гмуркането. Единствено Чо обаче се осмели да го каже на глас, а според Кайда това говореше за смелост.

Но Гензай я накара да замълчи с погледа си. Чо влезе във водата и направи каквото ѝ бе казано, затова никой не се изненада, когато тя не успя да намери потъналия меч. Не спираше да се гмурка и винаги се появяваше с празни ръце. Кайда я гледаше как потъва надолу. Чо беше бледа и жилава като най-голямата си дъщеря и също като Миоко

плуваше грациозно като някое създание на морето — но стигаше много по-дълбоко и оставаше там много по-дълго. Дробовите на *ама* заякваша с възрастта, а мъдростта и опитът спомагаха за изграждането на шесто чувство, което липсваше при по-младите момичета. Най-възрастните *ама* изобщо не помръдваха по време на спускането и плуваха със съвсем леки удари като на морска костенурка: кратки, силни, точни. Всяко движение, всяко налягане на мускулите отнемаше от дъха. Кайда разбираше този принцип по-добре от другите момичета на нейната възраст, тъй като заради недъга си трябваше да се възползва максимално от всяко едно движение. През повечето дни тя се опитваше да спазва принципа, но точно тази сутрин трябваше да го отхвърли. С това темпо някоя от по-възрастните жени щеше да успее да измъкне меча преди нея.

Кайда вече знаеше каква награда щеше да поиска от Гензай. Просто трябваше да намери меча преди останалите. Но *ама* се бяха разбрали помежду си, че най-възрастните ще се гмуркат първи. Те бяха най-силните, а за селяните беше по-добре да не рискуват живота на момичетата, които бяха достигнали възраст за женене. Гмуркането до останките на кораба си бе опасно само по себе си, дори и без гладните призраци, които сигурно обикаляха наоколо като акули. Ала Кайда не се страхуваше от призраците. Тя се страхуваше само, че някой ще намери меча, преди да е дошъл нейният ред. С тринайсетте си години се намираще почти към края на списъка.

Мислите ѝ препускаха. Трябваше да се сети как да накара Гензай да избере нея, а още по-трудно щеше да е да намери този ценен меч. Вече бе огледала всяко ъгълче на потъналия кораб; беше извадила всяко съкровище, което смяташе, че може да представлява интерес за чуждоземците. Там долу нямаше никакви мечове.

Поне не и на открито.

Но имаше много тъмни места, трюмове, които бяха непокътнати, здраво заключени. Никога нямаше да намери кураж да влезе в тях.

И сякаш за да ѝ се присмее, бледият силует на Чо се провря през зейналата тъмна паст на кораба. От повърхността изглеждаше така, сякаш останките я бяха погълнали.

— Страшно, *нее*? — подхвърли Миоко.

Кайда вдигна поглед и видя сестрите си, които плаваха пред нея. Техен гребец отново беше Сен, който гледаше безизразно изпод

сянката на широкополата си *сугегаса*. Тя се зачуди какви ли лъжи му бе надумала Миоко, за да го накара да се доближи толкова много до Кайда. Мислите й се насочиха към ножа, който бе завързала за чуканчето си, прикрит от свободния ръкав на *юката*. В момента той не можеше да й помогне, но въпреки това тя се радваше, че е у нея.

— *Нее*, Кайда? — Гласът на Миоко беше нежен, сякаш говореше на новородено. — Колко ли е страшно да плуваш из тъмната вътрешност на потънал кораб. Сигурно ще ти се струва, че стените се затварят около теб.

— Този проблем е лесен за решаване — отвърна Кайда. — Не се гмуркай.

— О, но ако не се гмуркаме, как ще спечелим съкровището? Ти го искаш, нали?

Днес Кайда изобщо не беше в настроение да проявява търпение. Тя скочи с главата напред през борда, благодарна за студената вода, която нахлу в ушите й. Лодката на Гензай се намираше наблизко, но тя предпочете да се гмурне под нея и да изплува от другата й страна, далеч от очите на сестрите си.

— Защо този меч е толкова важен за вас?

Гензай погледна надолу към нея и се намръщи.

— Не е твоя работа. — После пак се извърна и насочи вниманието си към потъналия кораб и намиращата се в него *ама*.

— Мога да ви кажа как да го извадите — заяви Кайда. — Обяснете ми за какво ви трябва.

Той не показва с нищо, че я е чул, и Кайда почти бе решила да поеме обратно към лодката си, когато Гензай най-последно наруши мълчанието си.

— Мъжът, който укроти Славна победа, не може да бъде победен в битка. Попаднал в правилните ръце, този меч може да промени съдбата на цяла империя.

— Искате да станете император? Затова ли сте тук? Военачалник ли сте?

— Търговец. — Той се подсмихна. — Бойното поле е за глупаците. Онези, които предпочитат да запазят главата върху раменете си, търсят други начини, освен войната.

Кайда се замисли за миг.

— Битка ли се задава? Задава се, нали? И вие искате да изберете кой да победи. Да не би да възнамерявате да дадете меча на някой друг военачалник? За да наклоните везните в негова полза?

В гърлото на Гензай загъркори смях.

— Никак не си глупава, Кайда-сан. Малко си късогледа, но никак не си глупава. Задават се *много* битки и ние няма да оставим изхода им на произвола на съдбата. Сега ми кажи каква е твоята тайна за намирането на меча?

— Ако ви кажа, ще изберете ли мен след това?

Гензай изсумтя разочаровано.

— За да го намериш ти? За да поискаш от мен да те взема с нас, като потеглим? Не, Кайда-сан. Щом заяжданията на три малки момиченца ти идват в повече, значи няма да се чувстваш добре с нас, когато си тръгнем.

— Чули сте ни?

— Това искаш, *нее*? Да те отведе далеч от сестрите ти?

— Казахте, че която извади меча, получава каквото поиска. Казахте, че тя може да определи наградата си.

— Така е. — Той погледна надолу и Кайда направи същото. Чо тъкмо се измъкваше от останките. — Сподели ми тайните си, Кайда-сан. Как ще намериш Славна победа?

— Няма да ви кажа нищо, докато не се съгласите да ме вземете със себе си.

Той се почеса под брадата.

— Много добре. Ако ми кажеш как да накарам тези жени да ми донесат меча, когато си тръгваме оттук, ще те вземем с нас.

Кайда потрепери ликуващо.

— Само още нещо: обещавайте ми, че ще ме пуснете да се гмурна преди останалите *ама*.

— Защото смяташ, че някой друг ще използва тайната ти, за да намери меча? — Той сбърчи вежди и я изгледа изпитателно, сякаш тя бе някаква нова порода тюлени, която никой не беше виждал досега. Най-накрая изръмжа отговора си: — Както желаш. Разкрий ми тайното си изкуство и ще те пусна да се гмурнеш преди останалите възрастни жени.

Кайда едва не се понесе във въздуха от радост.

— Не можем да плуваме с въжето, което е вързано на глезените ни. Вместо това го завържете на тази ваша маска. Така няма да я изгубите, ако ми се случи беда и аз ще мога да се гмурна по-надълбоко, а после, когато плувам нагоре, тежестта ѝ няма да ме тегли надолу.

Гензай погледна към Тадааки, после към другия чужденец с коса и брада, които приличаха на подмятани от силен вятър облаци.

— Маската трябва да се носи, за да изпълни целта си — отсече рошавият. Тя за пръв път го чу да говори свързано.

— Тогава я привържете към главата ми — съгласи се Кайда. — Но не така, както го правите досега. Завържете я така, че да мога да я сваля.

Гензай пак погледна към възрастния мъж, който се намръщи, обмисляйки предложението ѝ. Накрая кимна рязко.

По гръбнака на Кайда отново пробягаха ликуващи тръпки. Кожата ѝ настръхна, но не от студения вятър.

— Ти, момиче, влизай в лодката — нареди Гензай.

Кайда се наклони да се качи, но той ѝ каза:

— Не ти. Онази, високата — и посочи с пръст.

Кайда се обърна и видя Миоко, чиято широка усмивка излъчваше победа, злоба и радост едновременно. Тя гледаше към нея така, както пламъкът може би гледа сухото дърво.

— Не — извика Кайда. — Гензай-сама, *моля ви*, вие се заклехте, че ще ме вземете с вас...

— Ако намериш меч — напомни Гензай. — Аз държа на думата си: нито една възрастна жена няма да се гмурне преди теб. Но нямам никакво желание да влача подире си едно сакато момиче. Ако извадиш острието на Иназума, ще те нося на гръб като останалия ни багаж. Но преди това възнамерявам да дам на всяка една от сестрите ти възможност да го намери първа.

Сърцето на Кайда беше разбито. Единственото, което ѝ оставаше, бе да седи и да трепери в мократа си юката. Сама беше предопределила съдбата си.

Всяка друга сутрин тя нямаше изобщо да се притеснява, че Миоко ще намери меча. Водата беше твърде дълбока. Но с котвеното въже и допълнителната тежест на маската Миоко щеше да стигне до кораба без никакви усилия. На всичкото отгоре *ама*, които се бяха гмуркали преди това, бяха описали добре вътрешността на кораба. Единственото предимство на Кайда беше доброто познаване на отломките. Тя се бе гмуркала до него десетки пъти, докато всички останали се спускаха долу за пръв път. Сега Миоко разполагаше с подробни инструкции за това кой трюм вече е бил претърсен, накъде да завие, след като влезе през този или онзи люк.

На всичкото отгоре Миоко носеше маската. Всяка *ама*, която се беше гмуркала, твърдеше, че усеща как маската я тегли към меча. Кайда не можеше да схване как точно се получаваше това; всички признаваха, че не са видели меча, а тя не проумяваше как така са разбрали, че ги тегли към нещо, което не могат да видят. Но това едва ли имаше значение. Миоко имаше едно непреодолимо предимство пред Кайда: не се страхуваше от затворени пространства.

Докато Тадааки закрепваше маската на главата ѝ, лицето на Миоко направо сияеше.

— Внимавай да не се оплетеш във въжето — предупреди я той, както бе правил и с всяка една *ама* преди нея. — Ако изгубиш маската, ще изпратим трупа ти долу при нея. Ясно ли ти е?

Беше казал това и на всички останали гмуркачки. Миоко кимна и обеща, и направи всичко останало, което се очаква от едно добро момиче. След това се усмихна зловещо на Кайда и се гмурна за пръв път.

Кайда се надяваше, че ще се удави. След това видя лицето на Чо.

Чо знаеше много добре, че никоя от дъщерите ѝ не се бе гмуркала на такава дълбочина. Дарбата на Кайда да се гмурка

надълбоко се струваше необикновена на момичетата на нейната възраст. Чо не можеше да скрие притеснението си: тя хапеше долната си устна; беше притиснала силно дланите си една към друга; задържаше дъха си.

Едва когато стройната бяла фигура се измъкна от пробития корпус, тя си позволи да задиша нормално. Кайда видя как напрежението се свлича от раменете ѝ и тогава осъзна, че не може да пожелае смъртта на никоя от доведените си сестри. Тя мислеше за баща си със същата тревога и след това със същото облекчение. Ако Кайда бе момче, той сигурно щеше да се представи като по-грижовен баща и точно това беше грешката му. Смъртта на един син щеше да го засегне по-дълбоко от смъртта на дъщеря. Но каквито и недостатъци да имаше, един баща не бива да погребва детето си и същото се отнасяше за майките като Чо. Кайда можеше да си пожелава сестрите ѝ да изчезнат, но не можеше да желае смъртта им.

— Твърде е дълбоко — изпъшка Миоко, когато излезе на повърхността. — Твърде е... не мога...

— Аз мога да го направя — изрече Шиоко едновременно с майка си, която казваше:

— Всичко е наред, скъпа, могат да изпратят някой друг.

— Връщай се долу — заповяда Гензай с обичайното си смъртоносно спокойствие.

— Не мога — отвърна Миоко, дишайки тежко. — Много е дълбоко.

— Не и за мен — рече Кайда. — Дайте ми маската, Гензай-сама. Била съм долу и преди. Знаете, че ще се справя.

Шиоко не ѝ обърна никакво внимание.

— Видя ли меча, Миоко? Мога да се справя. Само ми дай маската.

— Не — отсече Гензай. — Първо ще слезе тази. — И той посочи с пръст Киоко.

Както винаги, Киоко се съгласи. Но тя трепереше, докато Миоко сваляше маската и дори заплака, когато я сложи на главата си. Сълзите ѝ не се лееха, а по-скоро пръскаха от очите ѝ. Страхът обхвана цялото ѝ тяло; изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да припадне.

— Не е нужно да го правиш — обади се Чо. — Моля те, Киоко-чан...

Оказа се, че стана както искаха и Гензай, и Чо. Киоко се гмурна, но успя да стигне една до половината от пътя, преди да се уплаши и да се върне на повърхността.

— Аз мога да го направя — заяви Шиоко. Най-накрая имаше възможност да надмине и двете си сестри. Трябваше само да докосне с ръка корпуса и щеше да е надминала Киоко. А откакто се бе родила, копнееше да надмине Миоко. Цял живот бе наваксвала. И сега, най-после, щеше да получи възможност да изпъкне. И Кайда не беше съвсем сигурна дали щеше да преживее тази възможност.

— Шиоко, в най-добрия случай това е глупаво решение — рече тя. — В най-лошия е самоубийство. Никога не си се гмуркала толкова надълбоко. Само ще се нараниш.

— Затваряй си устата! — сопна се Шиоко. — Аз плувам по-добре от Кайда. Само я погледни. Моля, Гензай-сама, нека се гмурна аз. Мога да се справя.

Гензай погледна към Кайда, после към Чо. Ако изпитваше някакво съчувствие, то оставаше невидимо за Кайда.

— Тя е следващата — реши той и привика Шиоко в лодката си, за да ѝ сложи маската.

Тя прибърза с първото си гмуркане — гребеше с ръце, за да ускори спускането си и когато стигна до останките, вече трябваше да се връща. С малко повече указания от Миоко успя да направи второто гмуркане по-добре. Когато Шиоко изчезна във вътрешността на кораба, Кайда започна да брои, отброявайки секундите с пръст върху дръжката на скрития си нож, който прикриваше, като държеше ръцете си скръстени на гърдите и стоеше прегърбена — сигурно всички мислеха, че е сърдита. Сега забрави за себе си, докато отброяваше четирийсет и девет почуквания с палеца, преди Шиоко отново да се появи на повърхността. Това беше добро гмуркане. При такава дълбочина дори Кайда не оставаше винаги толкова дълго долу.

Шиоко изскочи и зяпна, поемайки си колкото се може повече въздух. Облекчението на Чо бе осезаемо; Кайда си го представи как се дипли във въздуха.

— И какво? — попита Миоко.

— Видях го — отвърна Шиоко, когато най-после можеше да говори. — С помощта на маската го видях. Точно както каза, далеч

напред, почти на носа. Там е толкова тъмно. Може да се вижда само с маската.

Кайда не можеше да го проумее. Маската имаше дупки, не очи. Но Миоко и Чо кимнаха, сякаш разбираха какво им казва Шиоко, а и Кайда си имаше други притеснения. Както го описваше Шиоко, мечът се намираше в най-дълбоката, най-тъмната, най-тясната част от кораба. При мисълта за това място гърлото ѝ се сви.

Внезапен плясък я изтръгна от мислите ѝ. Миоко отново се бе озовала във водата. Тя доплува до Шиоко и я прегърна. След това ѝ каза тихо, за да не я чуе майка им:

— Трябва да го извадиш, Шиоко-чан. Тя може да се гмурне по-дълбоко от всички ни. Не можем да ѝ позволим да го вземе.

— Това е голяма глупост — намеси се Кайда. — По-добре да ѝ прережеш гърлото, отколкото да я убиеш по този начин.

Гензай я стрелна със суров поглед; сигурно си беше помислил, че Кайда говори на него, а очевидно не му харесваше селските момичета да го съдят. Чо също я погледна намръщено; тя не бе чула разговора на дъщерите си и сигурно смяташе, че Кайда разговаря с призраците.

— Чо-сан — обърна се към мащехата си Кайда, — трябва да извадиш момичетата си от водата. Направи го сега, преди...

— Достатъчно! — извика ядосано Гензай; Кайда никога не го беше виждала такъв. — Ти, момиче, връщай се в лодката. А ти, с маската, ти оставаш във водата. Ще се гмурнеш. Веднага.

— Шиоко, трябва да го направиш — настоя Миоко. След това изпълни нареждането на Гензай и се върна в лодката на Сен.

Шиоко отново се гмурна и още щом сестра ѝ се скри в корпуса на кораба, Кайда започна да отброява секундите с палеца си.

Стигна петдесет и пет, а от Шиоко все още нямаше и следа. Кайда си помисли, че това можеше да се очаква; този път се гмуркаше по-надълбоко. При седемдесет и пет вече се опасяваше от най-страшното. При осемдесет и девет всички, освен Чо разбираха какво се бе случило, а при сто хълцания се чуваха от всички лодки, освен тази на Гензай.

Тадааки дръпна дебелото изопнато въже. Когато то внезапно поддаде, беше очевидно, че е откъснал маската от трупа на Шиоко. На повърхността не изплува нищо.

— Ти си следващата — каза Гензай на Кайда, още преди Тадааки да е издърпал маската.

— Тя е виновна! — изпищя Миоко. — Тя ни накара да се гмуркаме по-надълбоко. Ако не беше тя, Шиоко никога нямаше да остане толкова дълго долу.

Кайда не си направи труда да се защити. Истината бе очевидна за всички, които искаха да я видят: Миоко беше убила сестра си. Всъщност и двете бяха виновни; стремежът на Шиоко да се откъсне напред, подсилен от подтикванията на Миоко. Кайда знаеше предварително какъв щеше да е резултатът. Беше ги предупредила. Никой не я бе послушал.

Чо седеше занемяла в лодката си, толкова зашеметена от смъртта на Шиоко, че можеше единствено да се взира във водата. По лицето ѝ се стичаха сълзи, но тя нямаше сили дори да заплаче на глас. Седящата до нея Киоко я бе прегърнала и Чо отвърщаше на прегръдката. Но най-важното — поне за Кайда — беше, че Чо не направи никакви усилия да утеши най-голямата си дъщеря. С изключение на Кайда, Чо може би бе единственият друг човек, който бе осъзнал цялата ужасяваща истина.

Вината и срамът притискаха Кайда като торби с пясък, завличайки съзнанието ѝ в дълбоко, студено място. Трябваше да е поубедителна. Трябваше да спори по-яростно с Гензай. Но здравият разум ѝ беше подсказал, че това нямаше да помогне. Никой нямаше да я послуша. Никой никога не я слушаше.

Ала слушаха Миоко.

— Тя уби сестра ми! Кайда уби сестра ми! — Това бе молитва, мантра, може би дори магическо заклинание. Ако го повтореше достатъчно пъти, вероятно щеше да успее да забрави собственото си участие в самоубийството на сестра си. Част от Кайда всъщност дори се надяваше, че ще успее. Бъди щастлива, помисли си, стига да успея първо да се измъкна от лапите ти.

Тя доплува до лодката на Гензай и се изкатери вътре.

— Някой да затвори устата на това момиче — чу го да казва — или ще я пратя долу при другата.

— Недейте — примоли се Кайда. — Майка ѝ и без това загуби достатъчно.

Гензай изсумтя.

— И това го казва онази, която иска да изостави собствения си баща. Откога започна да се вслушваш в съвестта си, Кайда-сан?

— Не Шиоко беше злата. Тя просто се опитваше да не изоставя.

— А ти? Колко зла си ти?

Кайда не знаеше как да отговори на този въпрос. До неотдавна искаше да види доведените си сестри мъртви. Сега си мислеше, че това е грешно. Доскоро бе убедена, че иска завинаги да напусне Ама-мачи. Тази сутрин, след като видя как баща ѝ се изправя срещу Гензай, за да защити цялото село, решимостта ѝ да го изостави се разколеба. Но смъртта на Шиоко щеше да тласне Миоко към нови дълбини на жестокост. Напускането на Ама-мачи вече не беше само мечта. Ако останеше, щеше да бъде убита. А сърцето на баща ѝ щеше да бъде разбито, ако доведената му дъщеря убиеше собственото му дете. Затова единственият отговор на Кайда бе:

— Аз не съм зла. Просто правя каквото е нужно, за да доживея до следващия ден.

Думите ѝ спечелиха одобрителното изсумтяване на Тадааки.

— Казано като истински шиноби — рече той. — Може пък наистина да си една от нас.

Изпълни я странно удовлетворение. Не знаеше защо. Тези мъже не чувстваха нищо, когато изпращаха младите момичета на смърт. Да тръгне сега с тях ѝ се струваше като самоубийство. Но оставането в едно и също село с Миоко също се равняваше на самоубийство, затова Кайда реши, че бе по-добре да спечели възхищението на потенциалните си убийци вместо презрението им.

Тя съблече своята юката и застана гола, с изключение на ножа, привързан към лявата ѝ ръка. Гензай го погледна с присвити очи и леко изръмжа. Кайда го прие като знак на одобрение. Най-странният от чуждоземците, мъжът с рошавата бяла коса, я зяпаше и тя усещаше погледа му така, както усещаше лъчите на слънцето. Той мърмореше гърлени напеви, докато галеше нежно маската. Когато Тадааки я взе от ръцете му, старецът я пусна с неохота. Нещо в начина, по който се отнасяха към маската, караше Кайда да се страхува от нея. Държаха я така, както се държи спящо отровно животно.

Тадааки се наведе към нея и от близко разстояние успя да види дъното на празната му очна яма. Тя беше ужасна, покрита с белези. Сигурно всички останали гледаха по този начин и нейното чуканче. Кайда ненавиждаше начина, по който погледите им шареха по белезите ѝ, а после се стрелваха встрани, сякаш не бяха видели нищо. Сега се укори, че бе постъпила по същия начин с Тадааки. Отметна поглед от липсващото му око и се съсредоточи върху желязната маска, която незнайно защо я ужасяваше. Тадааки обхвана тила ѝ с едната си ръка, а с другата притисна демонската маска към лицето ѝ.

Металът беше груб, остър на места и щом докосна кожата ѝ, Кайда почувства непознат глад, какъвто не бе изпитвала досега. Глад дори не беше правилната дума за това усещане. Гладът можеше да бъде търпелив. Гладът можеше да бъде заситен. А сега под кожата ѝ сякаш се бяха появили нови мускули, които се гърчеха от желание. Те я караха да се движи, да отиде и да вземе нещо, което просто трябваше да притежава, но не можеше да разбере какво точно е то. Внезапно разбра защо рошавият не спираше да гали маската. Сигурно го подтикваше същата сила, която тласкаше и нея.

Кайда усещаше как пръстите на Тадааки шарят по главата ѝ около маската, но не им обръщаше внимание. Даже когато той затегна здраво ремъците, притискайки най-грапавата ѝ част към челото ѝ, тя дори не го усети. Подобни нищожни грижи не представляваха нищо пред този нов копнеж.

В този миг ѝ хрумна странна мисъл, която за миг я изтръгна от страховете ѝ: така ли се чувстваше Миоко? Дали я водеше подобен дълбоко вроден глад? Същият като на маската, безименен, безформен, всепоглъщащ копнеж? Може да я бе обсебил някакъв демон, с лице като това на маската, който събуждаше дълбока нужда да доминира, да подчинява, да наранява. Ако беше така, то Кайда можеше да разбере защо това доставя на Миоко такова удоволствие: най-големият глад обещаваше най-голямо удовлетворение. Тя знаеше от какво има нужда. Просто трябваше да се гмурне и да го вземе. Без маската това бе невъзможно. С нея — неизбежно, дори да я убиеше.

— Знаеш какво трябва да направиш — каза ѝ Гензай. — Разбираш и каква ще е цената, ако се провалиш.

Кайда едва го чуваше. Тя влезе във водата и завърза две торби с пясък към краката си. Тадааки ѝ подаде едно видоизменено кайгане,

чиято лопатка бе изкривена като нокът на птица така, че Кайда да може да го закачи за котвеното въже, което водеше до останките. Всички останали можеха да се хванат за него с едната си ръка, докато се държаха с другата за носа на лодката. Кайда не можеше, затова щом се закачи за въжето, вече се пускаше надолу към дъното.

Никога не се бе гмуркала толкова бързо. Изравняването на налягането в ушите ѝ беше невъзможно без една свободна ръка. Имаше усещането, че някой мушка с пръчици за хранене в ушите ѝ.

Но скоро пръстите на краката ѝ докоснаха почупения, покрит с тиня кораб. Когато се освободи от торбичките с пясък, едната от тях падна в дупката на корпуса и веднага се изгуби от погледа ѝ. Това я ужаси. Струваше ѝ се, че корабът е погълнал торбичката и сега устата му беше отворена, очаквайки нея.

Даже странныят глад на маската не успяваше да притъпи този страх. Гърлото ѝ се стегна. Дори дължината на привързаното към маската въже я плашеше. Тя бе използвала само една трета от него, за да се спусне дотук. Трябваше да измине още много път, и то изцяло във вътрешността на изкорубените останки.

Кайда се стегна, измъкна малкия си нож от привързания към чукачето ѝ калъф и с едно сръчно замахване преряза въжето, което свързваше Тадааки с маската. Чуждоземците нямаше да останат доволни, но тя беше решила да го направи много преди да дойде редът ѝ да се гмурка. Мисълта нещо да я удря по лицето, докато се намира във вътрешността на кораба, я плашеше до смърт. Освобождаването от въжето бе единственият начин да се престраши да влезе вътре.

Остави се на тежестта на маската да я притегли надолу. Копнежът имаше насока. Все още не можеше да определи точно този глад, но обектът му се намираше точно под нея. А и трюмът се оказва не толкова тъмен, колкото бе очаквала. Спомняйки си всичко за въображението и страха, на което я бе научил Гензай, Кайда се спусна още по-надълбоко.

Пред нея лежеше отворен люк. Тя преплува през него с главата напред, притегляна напред от маската. Тук светлината беше съвсем приглушена; малкото, което успяваше да види, бе пурпурно, а не синьо, с изключение на зейналата черна паст на поредния отворен люк. Кайда го заобиколи. Останалите се бяха спускали през него. Той не

водеше доникъде. Дали не беше попаднала в погрешния трюм? Дали вече не се бе изгубила?

Вдигна лице, за да потърси слънцето и да се ориентира. Отгоре я гледаше Шиоко.

Това бе последният капан на сестра ѝ, но той я уплаши толкова много, че сърцето ѝ щеше да изскочи през гърдите. Бледото лице на Шиоко сякаш сияеше в сумрака на изтърбушения трюм. Очите ѝ се вираха безизразно; устата ѝ зееше отворена. Ръцете и краката ѝ се поклащаха като водорасли, усукани около швартово въже.

Съвземайки се от ужаса, Кайда случайно попадна на втория люк. Сигурно някак си беше успял да се затвори и в слабата светлина бе почти неразличим от стената. Успя да го намери само защото се блъсна в него. Сега се чудеше дали не се беше хлопнал зад Шиоко, затваряйки я в капан? Дали не бе изхабила последния си въздух, опитвайки се да го избута навън? Колко време се беше опитвала да се освободи, само за да види светлината за последен път, преди водата да нахлуе в дробовете ѝ?

Кайда искаше да се махне оттук повече от всякога. Да се оттласне силно и да зарита с крака към повърхността. Да овладее паниката и да се гмурне отново. Но знаеше, че няма да успее да се насили повторно да влезе във вътрешността на кораба. Не и след като бе видяла Шиоко. Не и след като бе видяла къде щеше да се полюлява собственото ѝ тяло.

Тя повдигна затворения люк и се гмурна през него. Това беше най-трудното, най-безразсъдното нещо, което бе правила някога. Извади отново ножа си и го заби в раздутото дърво така, че люкът да не може да се затвори. Пак щеше да е тежък, притискан от водата, но поне щеше да вижда очертанията му, когато се връщаше. Ако изобщо се върнеше.

Сега не ѝ оставаше нищо друго, освен да се подчини на маската. Вече усещаше доста ясно обекта на желанието ѝ. Той лежеше някъде дълбоко под нея и я зовеше. Дълга, грациозна дъга, която сияеше в тъмното така, както слънчевата светлина сияе през спуснати клепачи. Това можеше да е само мечът.

Маската я повлече право надолу. Кайда не виждаше нищо. Усети удар по рамото си. Опита се да не мисли какво ли може да е било. Опита се да се фокусира върху копнежа на маската, а не върху

демоните, сътворени от въображението ѝ. Гърлото ѝ се бе свило така, сякаш Миоко я душеше.

Падаше с главата напред, студената вода се стичаше покрай кожата ѝ и скоро момичето се удари в стена от меко, подгизнало дърво. Блъсна се с лицето напред; мъничките бучки по метала на маската се забиха в челото ѝ. Тя се опита да потисне болката. Междувременно усети, че я боли и на други места. Пръчиците за хранене отново я мушкаха в ушите, като натискът им беше още по-силен заради огромното количество вода над главата ѝ. По-лошото бе, че дробовете ѝ пареха както никога досега. Кайда разбра защо беше умрял Маса. Все пак маската го бе убила. Демоничният ѝ глад заглушаваше болките в тялото, а те бяха единствените гласове, които казваха на Кайда, че трябва да излезе, за да си поеме въздух. Колкото повече се приближаваше до меча, толкова по-малко се страхуваше, че ще се удави, а липсата на страх беше по-опасна от всичко друго в океана.

Пръстите ѝ действаха опипом, докато не намериха дръжката на друг люк. Той не беше тежък като първия. Щом го отвори, бе посрещната от благословеното сияние на пурпурна светлина. Ноктите на Рюджин бяха разкъсали кила и през широките пукнатини се виждаха корали. Това бяха раните, които бяха обрекли кораба на чуждоземците. Това беше смъртоносният удар на морския дракон.

А в смазания, натрошен ъгъл лежеше мечът. Маската не ѝ позволяваше да види нищо друго. Кайда се гмурна към него. Разстоянието беше доста голямо, четири или пет дължини. Щом пръстите ѝ се сключиха около дръжката му, копнежът по него изчезна и внезапно тя усети дивото гърчене на диафрагмата си. Изхабила бе всичкия си въздух, а се намираше на два пъти по-голяма дълбочина, отколкото се беше потапяла някога.

Погледна към коралите, а след това и към люка, през който бе преминала. Най-краткият път до повърхността преминаваше напърно през кораба. Но това не беше пряк път, а тъмна, криволичеца пътека. Най-лесно бе навън, през откритите води, но за да се измъкне от кораба, трябваше да се гмурне още по-надолу. И без това се намираше твърде надълбоко. А мечът тежеше като котва.

Гмуркането надолу вместо нагоре не беше лесен избор. Но очевидно Шиоко се бе опитала да плува нагоре. Кайда беше по-добра плувкиня, независимо от посоката, ала Шиоко не изпитваше страх от

затворени пространства. И без това Кайда вече бе изгубила достатъчно време в опити да избере. Пред очите ѝ плуваха черни петна.

Нагоре, надолу, и двата варианта вероятно имаха фатален изход. Не се съмняваше в това. И тя се остави на маската и меча. Те я повлякоха надолу, извън корабните останки.

Измъкването от вътрешността на кораба ѝ донесе облекчение, съпровождано от новооткрита надежда. Дори я озари прозрение: знаеше, че силата ѝ няма да стигне, за да издърпа маската и меча до повърхността, но може би щеше да успее да използва корпуса като стълба, от която да се оттласква, също както от морското дъно. Внезапно потрошеният кораб се превърна в най-красивото нещо, което бе виждала някога.

След това погледна нагоре. Още щом осъзна колко дълбоко се намира, Кайда разбра, че няма начин да успее.

49.

Черните петна пред очите ѝ се сгъстиха, увеличиха се, въртяха се като пияни. Тя виждаше повече мрак, отколкото светлина. Това, че бе най-силната плувкиня сред връстниците си, означаваше единствено, че освободено от товара си, тялото ѝ щеше да изплува на повърхността, дори да беше мъртво. Поне баща ѝ щеше да получи възможността да ѝ осигури нормално погребение. Майката на Шиоко не можеше да каже същото.

Дробовете ѝ отдавна бяха спрели да болят. Дори диафрагмата ѝ бе спряла предсмъртните си гърчове. Кайда се отгласна за последен път от корпуса на кораба, след което се остави единствено на способността на тялото си да се издига към повърхността. Но не вярваше, че на това може да се разчита.

Напълно ѝ причерня. Вече не чувстваше движещата се около тялото ѝ вода и затова не беше сигурна, че изобщо се издига нагоре. Повърна в устата си. Изплюването на нечистотиите вкара вътре солената вода. Кайда знаеше, че това е първоначалният вкус на удавянето.

В този миг изскочи на повърхността. Звукът, който издаде при поемането на въздух, дори не ѝ заприлича на човешки. Пред очите ѝ все още тъмнееше и тя едва не потъна отново, но някакъв животински инстинкт я накара да зарита с крака.

Скоро дневната светлина си проправи път към зрението ѝ. Лодката на Гензай не беше далеч. Тя подскачаше като луда върху вълните — или може би причина бе нейното люлеещо се съзнание, което се отразяваше върху всичко наоколо? Той ѝ говореше нещо, но за да го чуе, първо трябваше да успокои дишането си.

— Къде е маската? — излая Гензай. За пръв път го чуваше да повишава глас.

— Долу — отвърна Кайда, задъхана, пляскаше към лодката като ранено животно. — Там долу.

— Въжето се скъса — каза той. Тя видя зад гърба му Тадааки, който държеше в ръцете си капещото въже. — И е *отрязано*. Ти ли го

сряза?

— Трябваше. — Кайда все още дишаше накъсано. — Не можех... не можех да се гмуркам с него.

— Срязала си въжето на маската — рече Гензай. Беше овладял гнева си. — Ако си я изгубила, ще те убия. Знаеш го много добре.

— Котвеното въже — изхриптя Кайда. Най-после бе успяла да стигне до лодката. Не искаше да доплува до Гензай, но той се намираше най-близо и тялото ѝ инстинктивно избра неговата лодка въпреки нежеланието ѝ.

— Говори смислено, момиче.

— Котвеното въже — повтори тя и се вкопчи в планшира. — Издърпай го.

— Почувствах момента, в който го сряза — заяви Гензай с такава жежка ярост, че на Кайда ѝ се стори, че я вижда как се излъчва от тялото му подобно мараня над нагорещения пясък. Но може би жадният ѝ за въздух мозък ѝ играеше номера. — Предполагам, че си го направила от проклетия. Но не заслужаваш да те убия заради това. Тадааки, издърпай въжето. А ти, момиче, ми разкажи какво става с моя меч и маската.

Първоначално Кайда не можеше да отговори. Облекчението, че е намерила нещо твърдо, за което да се хване, причина, заради която да смята, че е избегнала удавянето, я бе изцедило напълно и тя успя единствено да се усмихне изтощено.

— Е? Говори! Първо ще те накарам да ми кажеш къде си оставила маската, преди да изпратя трупа ти долу при нея.

— Беше твърде тежка — обясни Кайда. — Както и мечът. Не можех да изплувам обратно с тях. Затова ги завързах за котвеното въже.

Още докато говореше, във водата се появи демонската маска. След нея се влачеше парче от дървената мачта, за което бе завързано котвеното въже, свързващо лодката на Гензай с кораба; счупването ѝ беше последното съзнателно действие на Кайда, преди тялото ѝ да се отправи към повърхността. След мачтата и маската се носеше мечът, известен като Славна победа нетърсена.

Кайда наблюдаваше как светлината танцува върху тях. Това беше най-странният рибен пасаж, който бе виждала.

Гензай избоботи нещо като далечна гръмотевица и гневът му сякаш се поуталожил. Поне дишането му вече не беше толкова шумно и раменете и челюстта му се отпуснаха. Може би просто бе изпитал облекчение при вида на меч, а гневът му все още не беше утихнал. Кайда се чудеше дали все още възнамерява да я убие.

Най-накрая той изрече с неохота:

— Сега сигурно очакваш да спазя думата си.

— И още нещо — отвърна Кайда.

Той отново изръмжа.

— Не си насилвай късмета, момиче.

— Казахте, че който извади меч, може да избере наградата си. И обещахте да ме вземете със себе си, ако ви кажа как да се гмуркаме по-добре. Аз го направих. Казах ви да завържете въжето за маската, а не за глезените ни.

— И какво от това?

Странната риба почти бе стигнала до повърхността и Кайда вече можеше да различи зъбите и рогата на демонската маска.

— Това, че се заклехте да ме вземете с вас дори ако мечът остане на морското дъно, докато океанът пресъхне. А сега ми дължите и наградата.

Той отново изръмжа. Тя не го погледна, но чу как се почесва под брадата.

— Тази тук е твърде умна — рече Тадааки.

— Така е. И проклето да е всичко, но аз държа на думата си. Кажи каква награда искаш, Кайда-сан.

— Не тук — прошепна тя. — Твърде много хора ни слушат.

Кайда беше права. Всички селяни я гледаха със зяпнали уста, зашеметени и мълчаливи. Тя не само бе спасила селото от гнева на Гензай, но беше успяла да изпълни непостижимото, гмуркайки се по-надълбоко и за по-продължително време от всяка една ама. Кайда не ги погледна в отговор и продължи да мълчи, докато всички лодки не поеха към брега. Изчака, докато рошавият старец отново стисна в ръцете си желязната маска, а Тадааки привърза острието на Иназума към тялото си, така че дори да бъде убит, то да не потъне отново в дълбините на океана. През цялото време Гензай я гледаше намръщено и мълчаливо.

Накрая тя го попита:

— Вие сте *шиноби*, *нее*? Магическите хора?

— Не съществуват магически хора. Единственото място, където можеш да откриеш *шиноби*, е в приказките.

— В приказките и в тази лодка. Сами го споменахте преди малко: „Казано като истински *шиноби*“.

— Твърде умна — промърмори той, гледайки я намръщено. — Ако бях някой друг, досега да съм те удавил на място.

— Но не сте. Вие държите на думата си.

Гензай продължи да я гледа намръщено с присвити очи.

— Кажете каква награда искате.

— Искам да стана една от вас. *Шиноби*. Искам да ме обучите.

Той се почеса под брадата.

— Не знаеш какво искате.

— Че какво толкова трябва да знам? Знаем, че не мога да остана тук. Знаем, че за баща ми ще е по-добре да ме види как заминавам, вместо да ме види убита от ръката на собствената му доведена дъщеря. И знаем, че ако тръгна с вас, при първа възможност ще ме продадете като проститутка. *Нее*?

— Подобна мисъл ми мина през ума.

— Значи трябва да стана една от вас. Не мога до края на живота си да се гмуркам и да ловя риба. Сега вече виждам колко много други неща са възможни. Не искам повече да ме тормозят. Никой не тормози вас. Вие надвихте цялото ми село само с шестима мъже. Искам да се науча и аз да го правя.

Гензай още повече се намръщи и гърлено изръмжа.

Най-накрая рошавият мъж наруши мълчанието.

— Тя може да ни е от полза — рече той, галейки маската. — Доказа ни, че е корава. А сакатите не се приемат като заплаха. Можем да я поставяме недалеч от мишени, които иначе не бихме могли да приближим.

— Глупости — сопна се Гензай. — Няма място, където Вятърът да не може да проникне.

Кайда нямаше представа какво иска да каже той. Не й оставиха време да го разгадае.

— Тя наистина извади меч — напомни Тадааки, който сякаш улови погледа ѝ с липсващото си око.

— И ти ли ще ми говориш за това? Дълг? Морал? — Гензай пак се смръщи. — Вятърът не признава нито едно от тях. Мечът е в ръцете ни. Миналото няма значение.

— Твоята дума има — рече Кайда. Всички тези приказки за Вятъра нямаха никакъв смисъл, но тя разбираше достатъчно добре моралния дълг. — Дадената дума може и да е в миналото, но има значение в настоящето. Ти каза, че мога да определя наградата си. Държиш ли на думата си или не?

— Внимавай какви ги говориш или ще ти затворя устата — изсъска Гензай. — И повече *не* ми дръж такъв тон.

Възцари се неловко мълчание, нарушено най-после от стареца с рошавата бяла коса.

— Има и нещо друго. Ние постигнахме целта си, да. Със или без момичето, можем да предоставим този Иназума на всеки, на когото пожелаем. Но когато той загине или амбициите му вече не съвпадат с нашите, тогава трябва да предадем меча в други ръце.

— И какво от това? — попита Гензай.

— Тогава отново ще имаме нужда от маската. Останалите гмуркачи не постигнаха успех с нея. Можем ли да кажем със сигурност, че знаем защо? Все още не сме узнали дали това сакато момиче е най-силният плувец, или може би духът му е в синхрон с маската. За нас то може да бъде просто инструмент, каквито са маската и мечът.

— Тогава ще си изковем друг инструмент. Няма да се превръщам в бавачка.

— Маса имаше много добро мнение за нея — заяви Тадааки, който като че ли отново я гледаше изучаващо с празната яма на околото си. — Остър слух и силно сърце, така каза той.

— Вярно е — кимна Гензай.

В съзнанието на Кайда проблесна образ: трупът на удавения Маса се отпуска безжизнено на пясъка. Последва нов образ: Маса се строполява на пясъка, превит надве от пристъп на смях. Тогава тя се бе смутила, но сега разбираше, че той не ѝ се беше подигравал; просто се бе изненадал от неопитността ѝ. Ако се подиграваше на някого, то това беше цялото Ама-мачи.

Изпълни я гордост, когато разбра, че той я е защитил. Изпълни я и надежда. Маса бе осъзнал истинската същност на Ама-мачи. Беше

разбрал защo тук никога нямаше да е истинският дом на Кайда. Гласувал ѝ бе доверие, заявявайки, че тя *би могла* да намери дом сред тези мъже. А Маса и Гензай бяха добри приятели. Кайда беше убедена в това — бе видяла потреса на Гензай, когато Маса умря. Гензай приемаше на сериозно думите на Маса. Той просто *трябваше* да вземе Кайда при тях. Това беше единственият ѝ шанс да оцелее.

— Не — поклати глава той. — Не мога. Няма да го направя. — И макар да искаше думите му да прозвучат като нещо окончателно, Кайда си помисли, че долавя съмнение в дълбокия му дрезгав глас.

— Погледни го от тази страна — рече Тадааки. — Не е изключено да извадиш късмет. Тя може и да загине по време на обучението си.

Думите му накараха Гензай да кимне одобрително.

— Какво ще кажеш за това, малко момиче? Той е прав: може и да не станеш една от нас. Далеч по-вероятно е да завършиш като труп.

— По-добре, отколкото да умра в Ама-мачи.

— Нима? — Той се почеса под брадата. — Предполагам, че сигурно е така. — После тръсна глава, сякаш прогонваше някакъв кошмар. — Не. Ти няма да намериш място сред нас.

— Тогава няма да изгубите нищо, ако ме вземете — сви рамене Кайда.

— Няма да ти предложим мек футон, само мръсен под. По-скоро ще ти даваме кожа от обувки за храна вместо риба. Смяташ, че сестрите ти са те измъчвали? Нашият сенсей е още по-ужасен. Смяташ, че гмуркането за Славна победа нетърсена е било трудно? Ние ще те тласнем до дълбините на ада. Не подценявай удобството на дома.

— Едно сащото момиче никъде не се чувства като у дома си. Майка ми я няма, а баща ми ми обърна гръб. Селото ми е затвор, а домът ми е клетка с хищници. Ако единственият дом, който можете да ми предложите, е ъгълче от мръсния ви под, това все пак е повече, отколкото може да очаква едно сащото сираче.

— Някой ден може и да съжаляваш за тези думи.

— Тогава ме накарай да съжалявам. Вземи ме със себе си.

Дълго време двамата не сваляха очи един от друг. Кайда не можеше да каже със сигурност по какво го разбра — дали по лекото

отпускане на раменете, или по намека за примирение в дишането му — но го знаеше в мига, когато той промени мнението си.

— Не можеш да ме убиеш преднамерено — каза Кайда. — Трябва да се закълнеш, че ще положиш всички усилия да ме обучиш. Ако така или иначе умра... е, значи такава е била съдбата ми.

— Скоро ще разберем. Добре дошла във Вятъра.

КНИГА ДЕВЕТА
ПЕРИОД АДЗУЧИ-МОМОЯМА, ГОДИНА 21
(1588 ОТ Н.Е.)

50.

Бардакът в Минакучи се наричаше Мостът до другия бряг и напълно отговаряше на името си. Широката приемна всъщност представляваше мост: широк поток разделяше пода ѝ на две, бълбукаше приятно и придаваше на сградата необичайно прохладна атмосфера. Самият бардак беше необичайно дълъг и необичайно тесен; започваше от пътя, преминаваше над потока и продължаваше навътре в бамбуковата горичка, която ограждаше пътя от двете страни. Вътрешните стени напомняха по конструкция покрит мост, достатъчно масивни, за да задържат свежия въздух.

След продължителната езда в горещия летен ден, Дайгоро знаеше, че Мостът до другия бряг би трябвало да му се стори освежаващ. Вместо това той се чувстваше смутен както първия път, когато влезе в къща на удоволствията. Очевидно тези неща не избледняваха с времето.

И въпреки това знаеше, че съветът на Кацушима беше мъдър: можеше да си позволи да отсяда само на места, където присъствието му нямаше да бъде разкрито. Дори се бе надявал да намери Кацушима тук, макар това да беше съвсем невероятно. Покрай Токайдо имаше безброй бардаци, които Кацушима би могъл да избере, но никой от тях нямаше да разкрие присъствието му там. Точно по тази причина издирваните *ронини* предпочитаха да отсядат в домовете, които познаваха стойността на дискретността.

И тъй като не откри Кацушима, натопил краката си в потока, Дайгоро нямаше как да разбере дали приятелят му се намира под същия покрив. Видя само момичета, толкова фини, че изглеждаха безтегловни. Щом влезе вътре, едното от тях му се поклони и го поведе през витиевия каменен мост в средата на залата.

— Добре дошли на Другия бряг — каза девойката.

Дайгоро изтърпя стандартните разговорни гимнастики, отби опитите ѝ да пофлиртува и подхвърли няколко думи за храна и удобства в заобиколен опит да се попазари за цената на стаята. Кацушима винаги бе намирал тази игра за вълнуваща, но тъй като

Дайгоро нямаше никакво намерение накрая да вземе някое от момичетата, на него тя му се струваше само изморителна. Беше се отдалечил едва на един ден път от Киото, вече втори ден не бе спал, а и го очакваше още много работа, преди да си легне тази вечер.

Но стаите бяха удобни, храната беше топла и засищаща, а самите стени излъчваха аромат на парфюм, тамян и подправки. Едва не задряма, докато пиеше чая си.

Точно усещането, че се унася, го накара да се сепне и да застане нащрек. Беше избягал от оживената столица, но Минакучи и Другият бряг се намираха все още в сърцето на Кансай, а от спомените за осакатеното тяло на генерал Мио го връхлитаха студени вълни. Нямаше да се почувства в безопасност, докато не се отдалечеше от ловните земи на Шичио.

Повика съдържателката и попита за някое момиче, което умее да води разговор. Това бе едно от изкуствата на гейшите, и то от най-скъпите. Дайгоро не знаеше какво щеше да прави, когато парите му свършеха — през живота си не беше работил срещу заплащане и нямаше ни най-малката представа как да си потърси работа — но имаше нужда от информация и си спомни, че по време на дългия им път от Изу Кацушима бе споменал, че това е най-добрият начин да я получи. Искаше му се самураят да беше с него сега.

Името на момичето беше Ханако и кимоното ѝ бе ушито от бледосиня коприна с красиво избродирани слънчобрани с бледорозов цвят. Беше дребничка, не толкова красива като Аки, но достатъчно приличаща на нея, за да накара Дайгоро да си спомни колко отдавна бе напуснал дома си. Първоначално поговориха за обикновени неща, но след това Дайгоро насочи разговора към политиката.

— Говори се, че около регента се е разразила буря — подхвърли той. — Чух, че един от главните му съветници е напуснал или е бил отпратен надалеч.

— О, да, нещо такова — отвърна Ханако. — Само че съветникът не си е тръгнал; Тойотоми-сама го екзекутирал за измяна. Можете ли да го повярвате? Един от генералите му, ако не се лъжа, мъж на име Мио.

— Така ли?

— *Нее?* — Очевидно Ханако намираше цялата история за изключително скандална и точно заради това — още по-възхитителна.

— Казват, че Мио-сама бил заловен с писма до Йеасу Токугава. Вие знаете кой е той, разбира се. Е, регентът не може да нареди да убият човек като Токугава, *нее*? Помислете си какво послание би изпратило това на останалите велики домове! Затова наредил на Мио-сама да си разпори корема. — Тя се изкиска. — И то какъв корем. Чух, че този генерал Мио можел да погълне цял кит.

— И аз чух нещо подобно. — Дайгоро се насили да се усмихне, но в съзнанието му се появиха образи на ужасните зейнали рани на Мио.

— Можете ли да си представите кашата, Дайгоро-сама? Такъв голям и противен човек. Не като вас, господарю.

Отново се започва със закачките, помисли си Дайгоро. Беше казал достатъчно, за да поддържа разговора. Умът му бе на съвсем друго място, опитвайки се да разбере Шичио. За него измамата беше нещо напълно естествено, каквото за Дайгоро бе дишането. Той използваше лъжите си ловко, като меч, и посичаше враговете си, докато защитаваше себе си. Предложението на Кацушима да потърси помощта на *шиноби* вече изобщо не му се струваше отчаяно. Шичио беше неприятел, с какъвто Дайгоро не се бе сблъсквал досега. Изправянето срещу въоръжен с меч враг беше просто — ужасяващо, да, но просто. Шичио обаче не се изправяше срещу враговете си; той лавираше и манипулираше скрит в сянка и ако междувременно бъдеше убит някой верен воин, значи така е било писано.

Дайгоро не знаеше как да се бори с враг, който не излизаше от сенките. Единственият начин бе да наеме сенчести воители, които да се бият от негово име. Самата мисъл беше достатъчна, за да го накара да изпита срам — баща му никога не бе позволявал на друг човек да води битките му — но Дайгоро не виждаше какво друго би могъл да направи.

— Кажи ми, Ханako, чувала ли си за Вятъра?

Тя се изкиска.

— Дали съм чувала за вятъра? Глупчо. Що за въпрос е това?

— Магическите мъже. *Шиноби*. Чувала ли си за тях?

Ново кискане.

— Разбира се. Както и за *тенгу*, *каппа* и снежните жени. Какво общо имат приказките с чуването на вятъра?

— *Шиноби* са много повече от приказка. Мнозина даймьо ги наемат, особено в Кансай.

Сега Ханако се засмя на глас.

— Ах, сега вече разбирам! Ти не си оттук, нали? Знаех си! Заради акцента ти.

— Бъди по-сериозна.

— Как бих могла, когато си играеш така с мен? — Тя се изкиска или поне се престори, че го прави, за да измести фокуса от провинциалната наивност на Дайгоро. — Чул си местните ни легенди и сега се опитваш да ме уплашиш. Вятърът! Наистина, Дайгоро-сама, ти си невероятен.

Дайгоро преглътна раздразнението си заедно с остатъка от сакето. Няма смисъл, помисли си той; всичко е безсмислено. Може би ако си беше в Изу, щеше да знае в чие ухо да подшушне, ако иска да наеме *шиноби*, но намирането им тук беше като да откриеш снежинка във водопад.

Той освободи Ханако и угаси фенера. Колкото и да бе уморен, не можа да заспи, което само засили раздразнението му. Достатъчен беше срамът, че е решил да наеме някой, който да води битките му. Самият опит да го направи вече нарушаваше бащините му принципи. А лошото бе, че ги беше нарушил, а не бе постигнал нищо. Беше опетнил съвестта си и наградата му бе точно такава, каквато би определил баща му: нищо. Нищо, освен вина и разочарование.

Той лежа в леглото цяла вечност, преди тежестта на срама да се повдигне достатъчно, за да може да заспи.

* * *

Когато се събуди, видя, че до леглото му седи мъж.

Дайгоро отскочи със свито като ледена топка сърце. Мъжът не реагира. Той едва се различаваше в сумрака; присъствието му повече се усещаше, отколкото виждаше, защото, макар луната да беше в трета четвърт, тя хвърляше съвсем малка светлина през единствения прозорец на стаята. Вратата не се бе отваряла. Дайгоро беше убеден в това. А прозорецът представляваше просто продълговат, тесен отвор под тавана на задната стена. През него не можеше да мине нищо по-

голямо от сипка. Но ето че мъжът седеше с кръстосани крака и го гледаше.

Дайгоро посегна към Славна победа и не я намери. Неговият *вакизаши* също липсваше. Той не носеше нож, а бронята му бе струпана на купчина в ъгъла. Беше гол, беззащитен и сам.

— Ти търсиш Вятъра — проговори мъжът.

Гласът му бе тих и дълбок, какъвто би излязъл от скала. Дайгоро забеляза, че дори докато говореше, тялото на мъжа не помръдна, което му се стори зловещо. Дори не си личеше, че диша.

— Така е — отвърна младежът и умолителната нотка в гласа му го изпълни със срам.

— С каква цел?

— Имам враг. Искam го мъртъв.

— Тогава го убий.

Дайгоро преглътна.

— Недостъпен е за мен.

— Кажу името му.

— Шичио.

Очите на Дайгоро започваха да привикват със сумрака. Успяваше да различи единствено бялото в очите на посетителя и нищо друго. Мъжът не мигна. Нито веднъж.

Той се взря в Дайгоро и продължи да мълчи толкова дълго, че младият мъж се зачуди дали наистина е казал името на Шичио, или само си го е помислил, но не е успял да събере достатъчно самообладание, за да го произнесе на глас.

— Генерал Шичио — допълни. — Той е човек на Хидеюши Тойотоми.

— Известен ни е.

— На вас?

Погледът се премести към някаква точка над дясното рамо на Дайгоро. Младежът се извъртя и се напрегна, опитвайки се да разбере какво вижда посетителят му.

Към него гледаха още очи.

Дайгоро едва не изскочи от кожата си. Зад него седяха още три фигури, мълчаливи като статуи. Различаваха се единствено очите им. Врхлетя го ледена вълна и кожата му настръхна въпреки задушната нощ. Той се измъкна от завивките и запълзя странично, докато рамото

му не се удари в стената. Никоя от фигурите не помръдна. Следяха го единствено очите им.

— Скъпо — каза онзи, с когото бе говорил досега.

— Но можете да го направите?

— Няма място, където Вятърът да не може да проникне.

Очите на Дайгоро се напрегнаха в тъмното, опитвайки се да различат нещо, каквото и да е, по лицето на събеседника му. Не бе забравил, че в стаята има четирима *шиноби* и че четири е числото на смъртта. Това беше символ; тези мъже носеха смъртта в спалнята на Дайгоро.

— Кажете си цената — подкани той.

— Твърде е висока — заяви мъжът с глас на скала.

— Семейството ми може да плати. Гарантирам ви.

— Ти нямаш семейство.

Това беше отбелязване на факт, а не предположение. Дайгоро го разбра по тона му.

— Дори не знаете кой съм аз.

— Дайгоро. Някога Дайгоро от Изу.

— Откъде...?

— Няма място, където Вятърът да не може да проникне.

Младежът преглътна. Звукът му се стори ужасно силен в тъмното.

— Тогава познавате репутацията ми — рече той. — Клановете на Изу ще ме подкрепят. Кажете цената си и ще я получите.

— Златото е едно нещо. Кръвта е друго. Няма да проливаме нашата, за да убием този мъж.

Дайгоро се притисна към стената.

— Тогава защо сте дошли? За да убиее мен?

— Не разкриваме плановете си на никого. Но ако желаш, можем да помогнем.

— Искам го мъртъв. Вече казахте, че няма да го направите.

— Да го убием, не. Да помогнем, да. Помисли отново върху онова, което искаш.

В съзнанието на Дайгоро се появи образът на майка му, последван от предложението на Кацушима да я убие.

— Да не би моят човек Кацушима да е разговарял с вас?

— Името му ни е известно.

— Няма да позволя да бъде наранена. Чувате ли ме? Майка ми не трябва да бъде докосвана.

Гласът на скалата изпръхтя.

— Ограничено мислене. Ограничено виждане. Ти не знаеш какво искаш.

— Знам отлично какво искам.

Дайгоро осъзна, че говори на твърде висок глас — и твърде рязко, като се имаше предвид, че седи невъоръжен в стаята си заедно с четирима *шиноби*.

— Знам какво искам — повтори той, този път по-тихо и спокойно. — Майка ми не може да се омъжи за побъркан. Трябва да попреча на сватбата им.

— Продължаваш да гледаш от дъното на кладенеца.

— А по какъв начин да гледам на нещата? — Дайгоро полагаше огромни усилия да говори тихо. След изпълнения с чувство на безизходица ден той нямаше търпение за игри на думи.

— Двамата ще се женят. Ти няма да я убиеш. Ние няма да го убием. Разшири миروгледа си.

— Обяснете се, по дяволите. Защо изобщо сте дошли при мен, щом смятате да говорите със загадки?

— Ние сме от Вятъра. Не разкриваме планове си на никого.

Дайгоро издиша шумно и гневно през носа. Някаква странна метаморфоза бе превърнала страха му в гняв. Нито една от двете емоции не подобаваше на произхода му. Гласът на баща му се обади в съзнанието му: преди да вземе решение, самураят трябва да си поеме дъх седем пъти — и то без да изпитва гняв.

Той се опита да се успокои. Трябваше да попречи на една сватба, а не можеше да докосне нито булката, нито младоженеца. Мислите му се отнесоха към собствения му принудителен брак. Акико имаше много сестри; не можеше ли по някакъв начин да принуди Шичио да се ожени за някоя от тях? Домът Инуе беше от самурайско потекло; това щеше да задоволи нуждата на този накипрен паун да се преструва на благородник. Но не. Дори да успееше да убеди тъста си да омъжи още някоя от дъщерите си, нищо не можеше да попречи на Шичио да вземе майката на Дайгоро за своя конкубина.

Но и обратното беше вярно, нали? Ако майка му бе омъжена, тя щеше да се озове далеч от лапите на Шичио.

Каква мрачна мисъл. Дайгоро не искаше да мисли за майка си като за разменна монета. Нито се осмеляваше да предположи какво щяха да си помислят за него господарите защитници на Изу, ако омъжи майка си по политически причини. Но той не виждаше друг избор. Извън Изу нямаше нито един съюзник — с изключение на Кацушима, но да го открие беше все едно да се надява да намери заек на луната. Във всеки случай тази перспектива бе по-приятна от предложения от Кацушима план за убиването на майка му.

— Знам как да спра сватбата без кръвопролитие — каза Дайгоро.
— Нямам нужда от вашите убийци. Искam само да доставите една пратка.

— Тази пратка ще попречи ли на сватбата?

— Ако достигне местоназначението си навреме, да.

Силуетът кимна едва забележимо.

— Къде?

— Изу.

— Скъпо — отвърна силуетът с глас, какъвто човек би очаквал да чуе от земетресение. — Далеч оттук. Твърде много погледи за избягване.

— Казахте, че няма място, където Вятърът да не може да проникне. Продължавате ли да твърдите това?

Силуетът го погледна и макар Дайгоро да не различаваше чертите на лицето му, беше сигурен, че то се е намръщило.

— Няма място, където Вятърът да не може да проникне — рече мъжът.

— Значи ще го направите?

— Сега е трудно. В Изу има много войници. Много *шиноби* в Кансай.

На Дайгоро му трябваше време, за да осмисли думите му.

— Имаш предвид Шичио, *нее*? Той е наел нинджа да ме убие?

— Глупав въпрос. Очевидно.

Гласът му прозвуча още по-злокобно, ако това изобщо бе възможно. Дайгоро стисна здраво дръжката на своя *вакизаши*.

— *Вас* ли е наел да ме убие?

— Не разкриваме планове си пред никого.

Това трудно можеше да се нарече окуражителен отговор. Доколкото му беше известно, планове им включваха заличаването на

дома Окума. А може би използваша Дайгоро като оръжие срещу Шичио. Той си представи себе си като стрела и си помисли, че стрелецът едва ли ще се интересува дали стрелата ще се разцепи, след като улови мишената.

Сигурно никога нямаше да разбере истината. Не и ако получаваше такива загадъчни отговори. Освен това реши, че отговорите всъщност нямаха значение. Шичио беше неговата мишена. Вятърът бе лъкът, който щеше да го изстреля срещу нея. Какво я интересуваше стрелата защо е бил опънат лъкът? Тя се интересуваше единствено от мишената.

— Тази пратка, която искаш да доставим — разнесе се отново гласът на скалата, — тя голяма ли е или малка?

Дайгоро се подсмихна.

— Зависи от това какво имате предвид под малка.

Шиноби го погледна сурово — забележително постижение за човек с неразлично лице.

— Това съм аз — поясни Дайгоро. — Пратката съм аз.

53.

Дайгоро стоеше гордо до щурвала; кечът^[1] му се виждаше отлично от цялата флота, блокирала полуострова Изу. Официалното му хаори плющеше под насрещния вятър, чиито пориви бяха толкова силни, че Дайгоро трябваше да запъне краката си, за да им устои. От време на време сграбчваше сплиците на щурвала, защото иначе тялото му щеше да бъде отнесено през борда. Бурята, с която се бореше, най-после бе започнала да поутихва, но по всичко си личеше, че нямаше да свърши скоро. Хоризонтът все още беше затрупан с облаци и всичките бяха в гадно, свирепостно настроение.

Поредният порив разтърси кораба и принуди Дайгоро да се вкопчи в щурвала. Ръцете му пареха като адски огън. За щастие неговият *шиноби* познаваше техники за бинтоване на счупени кости — които всъщност приличаха много на използваните от Томо — и също като него бе привързал двата му счупени пръста към къса извита шина. Тя позволяваше на Дайгоро да държи в ръката си неща като дръжката на меч и сплиците на корабния щурвал, но младежът се страхуваше, че пръстите му ще зараснат накриво и никога повече нямаше да успее да ги изправи.

Точно докато привързваше пръстите му, Дайгоро най-после успя да огледа добре своя *шиноби*. Косата на мъжа беше по-къса от зрънце ориз и той носеше брада със същата дължина. Съдейки по топчестия нос и плоското лице, през живота си явно никога не беше бягал от юмручните боеве. Ръцете му бяха покрити с най-грубите черни косми, които Дайгоро бе виждал върху човешко същество. Те се забелязваха дори върху фалангите на пръстите на ръцете и краката му. Младежът никога не бе чувал за мъж с косми на гърдите, но сега виждаше кичурчетата, които прозираха през процепите на жакета на *шиноби*. Космите и ръмжащият глас го караха да мисли за спътника си повече като за животно, отколкото като за човек.

Самият Дайгоро се беше превърнал в нещо като животно; спеше под храстите и избягваше погледите на хората. Двамата с *шиноби* използваха яростта на бурята, за да прикрият бягството си. С болка на

сърцето младият мъж остави в конюшната на съдържателя на странноприемницата любимата си кобила и заедно с нея уникалното си седло. И двете заслужаваха по-добра съдба от това да бъдат забравени в ръцете на непознат, да бъдат продадени по някаква прищявка, но точно емоционалната му привързаност бе причината да изоставят коня и такъмите му. Всички, които го преследваха, нямаше да си помислят, че е избягал в нощта, а че просто е изчезнал. Щяха да се опитат да разберат къде е заровено тялото му, преди изобщо да се сетят да потърсят следите на благородния наследник в калта.

На сутринта бурята изобщо не се бе укротила. Нямаше слънце, а само редки светкавици, които леко разсветляваха сумрака. Дъждът премина в градушка, която отскачаше от нагръдника на Дайгоро. Накрая той повече не можеше да върви и двамата с *шиноби* си намериха убежище под брулените от вятъра борове, които щяха да ги пазят поне от градушката, ако не от мокрото и студа. Благородникът щеше да е неописуемо нещастен, но Дайгоро беглецът просто се огледа за някой камък, който да е достатъчно равен, че да може да послужи за възглавница.

От бронята на Сора не ставаше добър футон. Не успя да поспи дори час и се събуди, чувствайки хълбоците си и гърба си по същия начин като счупените си пръсти. Прокле съня заради примамливото изкушение и боговете на вятъра и гръмотевиците заради ненавистта им към смъртните. Нямаше как да разберат кога дъждът щеше да премине в градушка, принуждавайки всеки здравомислещ човек да потърси прикритие, докато Дайгоро и неговият *шиноби* продължаваха да крачат напред.

Но още щом тази мисъл му мина през ума, той се досети: бурята беше най-големият подарък, който можеха да му дадат боговете. Конете не понасяха градушките. Кобилата на Дайгоро бе извадила голям късмет да остане в конюшната. Докато боговете продължаваха да проявяват променливия си характер — докато дъждът продължаваше да се редува с градушка на неравни интервали — наемниците на Шичио нямаше да изкарат конете си в бурята.

Дайгоро беше бъркал от самото начало. Бе смятал съюзниците си за врагове, а враговете за съюзници. Вече втори път, в странноприемницата и под борове, той бе поискал да поспи. Следващия път нямаше да забрави: за един беглец сънят беше враг, а

не приятел. Дори градушката, най-ужасният от всички мъчители, му вършеше повече добро, отколкото зло. Истинската заплаха беше ясното небе.

Тази мисъл разби и блокадата на Тойотоми: най-опасният враг беше безвредният, онзи, който изглежда като приятел. Щом осъзна това, Дайгоро взе решение: настъпил бе моментът да усвои изкуството на морската война. Той реши, че ще стане пират.

Двамата с неговия *шиноби* продължиха да вървят през отворотелния ден и през студената и отворотелна нощ. В часа на кучето вече бяха оставили зад гърба си най-лошото от бурята, а по обяд достигнаха целта си: залив, в който до кея лениво се поклащаше един от кечовете на Тойотоми. Премахването на охраната не ги затрудни особено; *шиноби* беше тих като сянката си, а дългото острие на Славна победа бе достоен противник на всеки моряшки кортик. По-голямата част от екипажа беше слязла на брега и сигурно се търкаляха в постелите на проститутките, изпълнени с благодарност, че не са ги изтъпанчили да дежурят под дъжда. Дайгоро и *шиноби* бързо се справиха с останените на борда пазачи. Незабелязано развързаха буксирните въжета на кораба и с минималния екипаж от двама души яхнаха отлива към открито море.

Дайгоро не беше кой знае какъв моряк, но бе прекарал целия си живот на брега и негова детска площадка беше семейният пристан. Той бе запознат с платната, а неговият *шиноби* очевидно беше изкусен мореплавател. Всъщност мъжът като че ли бе изкусен във всичко. Вятърът сигурно бе започнал да го обучава още от дете. Това беше общото между него и Дайгоро: и двамата не бяха имали детство. Дайгоровото бе преминало в тренировки по фехтовка, езда, стрелба с лък, калиграфия, поезия; *шиноби* сигурно беше обучаван да приготвя отрови, да се придвижва безшумно, да убива хората с голи ръце. Дайгоро се зачуди в какви ли тежки условия го бе поставял Вятърът и колко от учениците му оцеляваха в обучението.

На развиделяване Дайгоро забеляза и други платна на хоризонта и се притесни, че екипажът на похитения кеч може да е вдигнал тревога. След това се досети: корабите в морето не търсеха него. Те просто бяха част от флотата на Шичио. Нямаше как да научат за пиратските действия на Дайгоро, защото екипажът на кеча нямаше кого да вдигне по тревога. Те бяха сами на пристана — което не беше

характерно за морските съдове, но Дайгоро предположи, че Шичио сигурно е разпратил по един кораб във всяко едно пристанище по крайбрежието. Самотният кораб бе уязвим, да, но целта на Шичио бе да разположи свои очи и уши на колкото се може по-обширен терен. Едва ли бе предполагал, че едно сакато момче може съвсем само да управлява цял боен кораб.

Но Шичио беше подценил необикновените умения на Вятъра и не бе взел предвид Дайгоровата смелост. Нападението на двама души над пристанище не беше просто смело; то бе дръзко, дори безразсъдно, но Дайгоро се беше заклел, че ще накара Шичио да осъзнае опасността от докарването на врага до отчаяние.

Сега въпреки болката в юмруците си Дайгоро искаше да завие като вълк към небето. Шичио го бе превърнал в животно, но не просто мече. Той беше звяр, хищник. Докато приближаваше блокадата на Тойотоми, Дайгоро изпитваше същата радост, каквато сигурно изпитва тигърът, докато се промъква във високата трева към плячката си. Тръпката от това, че е невидим, без да се прикрива зад нещо голямо, го караше да си мисли, че дори може да му поникнат нокти.

Ако бе отплавал направо към пристана Окума, останалите капитани сигурно щяха да го посрещнат с ликуване, но Дайгоро беше предпазлив. Той доближи блокадата откъм най-рехавата ѝ страна, като избягваше да дава на останалите екипажи повод да насочват далекогледите си в неговата посока. Дори да го бяха направили, той и неговият *шиноби* носеха цветовете на Тойотоми, взети от мъртъвците, които повече нямаха нужда от тях. Флотата на Шичио бе разпростряна на твърде тънка линия; от това разстояние дори ястреб нямаше да забележи, че на палубата има само двама моряци.

Дайгоро бе преминал блокадата. Все пак щеше да стигне до Изу.

[1] Малък двумачтов бърз кораб. — Бел.прев. ↑

54.

Зелената скала бе надвиснала над пътя, висока, широка и непоклатима. Тя не представляваше точно замък, а по-скоро стена, която обграждаше най-голямото имение на дома Ясуда. Това бе не само най-здравата крепост на Ясуда, а може би най-непревземаемата сграда в цяло Изу. Благословена от боговете на късмета или от *ками*, които обитаваха камъните, Зелената скала успяваше да избегне с лекота както земетресенията, така и вражите стрели. Земята бе неустойчива единствено точно на север и точно на юг от Зелената скала и се срутваше при всяко по-силно разтърсване, образувайки дълбоки клисури, които поглъщаха мостове. Всеки път дърводелците на Ясуда набиваха нови колони и построяваха мостовете наново и всеки път Зелената скала пак се издигаше непоколебима.

Тайфуните, които всяка есен връхлитаха Изу, нямаха по-голям ефект от земетресенията. Докато останалите господари поръчваха нови покриви, нови порти, дори нови стени, тук проливните дъждове осигуряваха просто допълнителна влага за зеления мъх, който беше дал на Зелената скала името ѝ.

Зад нея, във вътрешността на имението Ясуда, знамена с тъмнозелен цвят плющяха на коловете си, карайки избродираните върху тях бели стоножки да се плъзгат и гърчат. Същият вятър огъваше пламъците на огньовете на Тойотоми, като ги караше да се снишават, да пропукват и да се изправят още по-силни. Двайсет огъня, може би повече. Не трябваше да са тук.

Малките готварски огънове озаряваха ръбовете на дългите многоцветни палатки с полегати покриви, подредени в две дълги колони като впрегнати в товарна каруца коне. До всяка палатка се издигаше прът със знаме, на което се виждаше не бялата стоножка на дома Ясуда, а черното цвете *кири* на Хидейоши Тойотоми. Те не трябваше да са тук.

Мисълта се разходи из съзнанието на Дайгоро: те не трябваше да са тук. Как бе научил Шичио за това място? Дали демонската маска не му даваше шесто чувство? Или общуваше с истински демони, които

шпионираха Дайгоро от дълбините на ада? Имаше смисъл да бъде разположен гарнизон в подножието на Като-джи или в имението Окума, но нямаше никаква причина да поставят под стража дома Ясуда. Дайгоро бе разкрил истинската им цел в Изу само на един човек: на *шиноби*, който седеше до него и който не се бе отдалечавал от Дайгоро от нощта, в която бяха изчезнали в бурята.

И въпреки това те бяха там: стражите на Шичио, сгушени под Зелената скала. Не трябваше да са тук.

Дайгоро беше твърде изморен, за да мисли за нещо друго. От доста време единственото, което го поддържаше, бе силата на волята му, подкрепяна от мисълта, че спасението е в дома Ясуда. Духът му се бе пречупил, когато бе видял дома обсаден. Нямаше къде другаде да отиде.

Единственото му убежище беше хълмът, който се извисяваше над Зелената скала. Не можеше дори да върви изправен по него; трябваше да пълзи по камъните, иначе щяха да го забележат. *Шиноби* се движеше като паяк, бързо и без усилия, но раменете и хълбоците на Дайгоро пламтяха от изтощение. Пълзеше на лактите си, защото никоя от наранените му ръце нямаше да издържи тежестта му.

Огледа отново Зелената скала и лагера в подножието ѝ.

— Броят им ни надвишава с двайсет и пет към едно — и това са само враговете, които можем да видим. Вътре няма влизане.

— Липсва ти въображение.

Не е вярно, искаше да каже Дайгоро. Можеше да си представи стотици начини да бъде убит от тези мъже. Вече му се искаше да сложи край на това. Просто да се изправи и да отиде до портата. Дързостта му щеше да изненада врага, поне за миг. Достатъчно, за да посече неколцина от тях, преди да умре.

Някои бащи възпитаваха синовете си с мисълта, че *Бушидо* изисква точно такова безразсъдство от тях. Твърдяха, че всичко останало е проява на страхливост. Но Тецуру Окума бе възпитал синовете си по различен начин. Той ги научи да мислят стратегически, да избягват битките, когато е възможно, и когато пуснат кръв, светът да знае, че е било правилно и необходимо. Най-вече обаче научи синовете си да бъдат от полза на своя клан. Дайгоро знаеше, че най-добре ще помогне на клана си, ако успее да се срещне с господаря Джинбей Ясуда. Ала просто не виждаше как да го постигне.

— Може би ще успеем да накараме господаря Ясуда да излезе навън — прошепна той.

— Ти каза, че е болен — отвърна *шиноби*. — На легло.

Така беше почти от година, помисли си Дайгоро. Честно казано, той дори не беше сигурен, че старият му съюзник е още жив. Никой нямаше да му съобщи, ако господарят Ясуда бе починал. Дайгоро вече нямаше пост, нямаше лице, нито семейство. Дори нямаше дом, в който да получи новината.

Той стисна зъби и напрегна ума си. В сърцето си все още беше самурай, макар пред очите на света да се бе отказал от всичко. Не беше типично за него да размишлява върху най-лошите сценарии.

— Да вървят по дяволите — отсече. — Влизам вътре.

— По-добре — рече *шиноби*. — Поне вече виждаш ясно.

Двамата се изтеглиха към задния склон на хълма, където бе невъзможно да ги видят и по-малко вероятно да ги чуят. Въпреки това продължаваха да разговарят тихо и гледаха да се движат рядко и бавно.

— Когато те наех — каза Дайгоро, — ти не знаеше, че ще поискам да ме докараш тук, *нее*? Смяташе, че искам да се прибера във фамилното ни имение.

— Да.

— И смяташе, че там ще има войници?

— Много.

— Какъв беше планът ти? Как възнамеряваше да ме вкараш вътре?

— През входната врата. Да убия толкова, колкото е необходимо.

— Аха. Ясно. — Очевидно той не споделя вярата на баща ми във въздържанието, помисли си Дайгоро. — А сега?

— Сега е невъзможно. Тогавя имах шестима. Сега съм само аз.

— Но имаш и резервен план, *нее*?

Шиноби кимна.

— Да те прехвърля през стената.

Дайгоро не успя да прикрие изненадата си.

— Това е *резервният* ти план? Той е по-лесен от първия.

— Не. Убиването на хора е лесно. Още по-лесно е да ги накарам да напуснат постовете си. Много по-трудно е да се движа незабелязано сред тях.

— Но нали ти точно това правиш. Ти си *шиноби*.

— Аз съм. Ти не.

— А само аз мога да предам посланието. — Дайгоро се намръщи. — Няма да помогне, ако господарят Ясуда го чуе от някой друг. Но защо да не мога да те последвам през стената?

— Шумен. Тромав. Преди можеше и да стане. Сега е невъзможно.

— Защо?

— Преди имаше много мишени. Сега само две.

— Не — възрази Дайгоро. — Там долу има поне петдесет мишени...

Той млъкна, защото внезапно разбра мисълта на *шиноби*. Проблемът не беше в намирането на войници на Тойотомии, които да убие, а в това, че стрелите на Тойотомии ще намерят мишените си.

Не го интересуваше, че ще бъде мишена, но *шиноби* сигурно имаше право. Първоначалната групичка от шест ниндзи щеше да отвлече вниманието на войниците от всички страни. Те бяха обучавани в това. Сега бе останал само един — достатъчен да отвлече вниманието на някой страж, ала не и да привлече всички стрели.

— Предполагам, че нямаш втори резервен план — прошепна младежът.

— Десет плана. Двайсет. Няма значение. Липсва ти време.

Дайгоро не успя веднага да разбере какво имаше предвид нинджата — *толкова* беше уморен — но накрая се сети: Шичио идваше. Беше предвидил всеки ход на Дайгоро. Бе изпратил убиец в спалнята му, беше обхванал Изу в блокада и някак си се бе досетил да изпрати гарнизон в Зелената скала. Единственият гамбит, който се бе оказал неочакван — отмъкването на кеча — се беше осъществил само защото той бе предвидил необходимостта да разпрати наблюдатели по цялата крайбрежна линия. Ако бурята не беше накарала екипажа на кеча да слезе на брега, Дайгоро никога нямаше да стигне дотук. Шичио бе разбрал, че Дайгоро се е отправил на север още със самото му тръгване. Това щеше да ускори плановете му да се ожени за майката на Дайгоро; всъщност той сигурно вече беше поел на път. Ако пътуваше по суша, младежът разполагаше най-много с ден-два. Ако бе избрал да пристигне по море, както бе направил предишния път, можеше да е тук още на сутринта.

Дайгоро трябваше да достави посланието си на господаря Ясуда и трябваше да го направи *сега*.

Той погледна към *шиноби*, който все още носеше отмъкнатите моряшки дрехи. Вниманието му бе привлечено от герба *кири*.

— Знам какво ще успее да привлече вниманието на всички тези мъже — заяви той. — Аз. Аз съм единствената стръв, на която ще клъвнат.

Шиноби кимна.

— А и какъв друг избор имам? — попита Дайгоро. — Време е да им дадем онова, което искат.

Лейтенантът на Тойотомии не можеше да повярва на очите си. Пред него стоеше Мечето от Изу. Беше облечено в цветовете на Тойотомии, но онзи негов огромен меч нямаше как да се сбърка. Той проблясваше под лунната светлина и дори от сто крачки разстояние лейтенантът не можеше да повярва колко е голям.

Момчето преследваше един от хората на лейтенанта. И двамата по-скоро куцукаха, вместо да тичат. Говореше се, че Мечето накуцва с единия крак; неговият човек сигурно куцукаше, защото Мечето го бе ранило.

— Стрелци! — извика лейтенантът. — Зареди!

Десет мъже скочиха на крака и заредиха стрели в лъковете си.

— Прицели се — нареди лейтенантът. — Стреляй! — Войникът му увеличаваше преднината си, но това нямаше значение; изобщо не трябваше да бяга от врага. Ако някоя заблудена стрела го улучеше, докато летеше към Мечето, той щеше да си получи заслуженото.

Освен ако... Имаше ли някаква възможна причина за отстъпление? Или ако не за отстъпление, то поне за бързо връщане — може би, за да докладва? Точно това беше. Генерал Шичио бе позволил на лейтенанта сам да подбере хората си и той бе избрал само добри войници. Смели мъже, опитни мъже, достатъчно търпеливи, за да понесат скуката на гарнизонната служба. Те не бягаха от бойното поле, особено когато знаеха, че се изправят срещу толкова скъпо оценяван обект. Генерал Шичио вече беше обещал хиляда коку на онзи, който вземеше главата на Мечето. Самият лейтенант не одобряваше подобни инициативи — само търговец би предложил награда на някого, за да изпълни дълга си — и беше подбрал войници с подобно мислене. Никой от тях нямаше да избяга от Мечето, освен ако не трябваше да докладва нещо важно, нещо толкова ценно, че Мечето бе рискувало да се разкрие, за да го убие.

Лейтенантът нареди на хората си да отпуснат лъковете.

— Хей, вие — излая той, сочейки към четиримата пазачи на портата, — вървете да защитите онзи разузнавач. Прогонете Мечето,

ако трябва, убийте го, ако можете...

Но вече беше късно. Мечът на Мечето проблесна като комета. Описа широка блещукаща дъга и краката на разузнавача се подкосиха под тялото му. Той се строполи, без да пролива кръв; с меча, който бе достатъчно голям, че да разсече човек на две, Мечето просто бе прерязало гръбначния му стълб.

— Отивайте! — извика лейтенантът. Пазачите вече тичаха, навели напред копията си. — Стрелци, стреляйте! Стреляйте без заповед!

Мечето остана на мястото си, размахвайки победоносно меча над жертвата си. Стрелите полетяха към него. Лейтенантът изпрати осмина копиеносци да пазят портата на Ясуда и строи останалите в бойна формация.

Първият залп на стрелците пропусна. Те се прицелиха повторно и стреляха, без да се стараят да го правят едновременно. Но Мечето не помръдна от мястото си и с един замах на големия си меч помете десет стрели във въздуха.

Това беше невъзможно. Момчето сигурно бе отчасти котка; как иначе би могло да види стрелите в тъмното? При мисълта, че беше успяло да отбие *десет* от тях, на лейтенанта му се зави свят. Най-послед разбра защо генерал Шичио бе изпратил петдесет войници, за да заловят едно момче.

А хората му все още не се бяха строили. Той знаеше, че са добре обучени, знаеше, че напрежението замъглява разсъдъка му, но му се струваше, че войниците се движат толкова бавно, сякаш газят във вода.

— Размърдайте се, проклети мързеливци! Движение!

Най-накрая Мечето се обърна и побягна. Лейтенантът не можеше да чака повече. Той сам поведе първия взвод и нареди на останалите да ги последват веднага след като успеят да се строят. Стрелците му тръгнаха след него, като пренебрегнаха лъковете в полза на мечовете.

Лейтенантът пръв стигна до падналия разузнавач, който все още се опитваше да пълзи, влачейки безполезните си крака зад себе си. Мъжът изглеждаше толкова *малък*.

— Спокойно — каза лейтенантът. — Спокойно, войнико. — Той приклекна до разузнавача и изпрати останалите от взвода на пътя. — Докладвай. Какво правеше сам тук?

— Не бях сам — изпъшка разузнавачът с тежко увиснала напред глава. Той се вкопчи в колана на лейтенанта, сякаш се опитваше да се изправи. — Патрулът ми. Всичките са избити. Нападна ни пред имението Окума. Изби всичките.

От устните на лейтенанта се отрони неволна молитва за милост. Той не искаше да вярва в момчета с магически мечове и котешки очи, но как иначе можеше да обясни онова, което се бе случило тази вечер? На двайсетина крачки пред себе си забеляза труп с цветовете на Тойотомии, проснат от другата страна на пътя, в бурените. Още колко такива бяха осеяли пътя? Беше ли посякло Мечето целия патрул?

— Войници, насам! — изрева лейтенантът и гласът му отекна в Зелената скала. Дотичаха всички от отряда, с изключение на осмината, които бяха изпратени при портата. — Жертвата ни се крие някъде по тези хълмове — започна той, когато се събраха около него. — Пазете се; той е много опасен. Половината от вас да изкатерят хълма; другата половина — по пътя.

Разузнавачът с безчувствените крака продължаваше да стиска колана на лейтенанта и се опитваше да се изправи на крака, но нямаше сили да повдигне дори собствената си глава. Той като че ли изобщо не тежеше. Лейтенантът още не му бе видял лицето и не беше сигурен дали иска. Жегна го чувство за вина, че бе готов да остави този мъж да умре сам, този воин, който бе служил добре на своя даймьо. Почувства се още по-зле заради това, че не се беше втурнал да пресече пътя на врага заедно с войниците си, които пред очите му се изгубиха в тъмните храсталаци на хълма и надолу по пътя. Трябваше да ги поведе, да се изправи срещу същата опасност, да поеме същия риск като двамата, които лежаха сега на пътя, единият мъртъв, другият умиращ.

— Спокойно, синко — промълви лейтенантът, без да знае какво друго да каже.

— Беше по-лесно, отколкото очаквах — отвърна разузнавачът и заби нож под брадичката на лейтенанта.

* * *

Дайгоро не пускаше ножа, защото не беше сигурен, че лейтенантът е мъртъв.

След тази измама бе очаквал да изпита огромен срам и ненавист към себе си, но тъжната и проста истина беше, че младежът бе изтощен и пронизването с нож на беззащитен мъж беше много по-лесно от двубоя с мечове. По-късно, помисли си той, щеше да опита да се убеди, че измамата на бойното поле не опетнява честта и че сегашната му уловка не е по-различна от хитростта на баща му с „призрачната армия“, която бе победила Шичио и Хидеюши. Засега му беше достатъчно, че е жив и че врагът му бе или мъртъв, или умираше, в зависимост от това колко дълбоко в мозъка му бе проникнал ножът.

Той подсвирна късо и тихо. Лежачият на двайсетина крачки от него труп на един от войниците на Тойотоми се изправи и се измъкна от бурените. Това беше *шиноби*, който преди няколко минути бе накарал лейтенанта да повярва, че той е прословутото Мече, след това бе отбил цял залп стрели настрани, после се беше престорил на труп на войник и всичко това без никакво усилие. Дори бе отпуснал безжизнената си фигура върху Славна победа нетърсена, прикривайки я от войниците, които бяха притичали покрай него в търсене на Мечето, което нямаше да намерят.

— Не знам как успя да отбиеш онези стрели — каза му Дайгоро, — но това беше най-невероятното нещо, което съм виждал.

Шиноби не обърна внимание на комплимента.

— Мечът ти. Твърде голям е за теб.

Дайгоро кимна и сви рамене.

— Твърде голям е за когото и да било.

— По-силен си, отколкото изглеждаш. Впечатляващо.

За миг страхът и умората на Дайгоро сякаш се изпариха. Заменени от взаимното уважение между него и най-смъртоносния човек, когото бе срещал. Трябваше да спре и да помисли за миг, за да се убеди, че всичко това се беше случило наистина. После мигът отмина и Дайгоро си спомни за тежестта на онова, което трябваше да направи.

Заради войниците, които пазеха портата, двамата с *шиноби* се престориха, че се занимават с лейтенанта. От такова разстояние те се нуждаеха от орлови погледи, за да различат, че лейтенантът им е

ранен, а падналият разузнавач като по чудо е оживял. Сега виждаха просто трима мъже, единият от които бе увиснал на ръцете на другите двама като изкормен елен.

Когато стигнаха до вратата, погледите на всички бяха насочени към зловещата фигура на лейтенанта. Миризмата на пушек и пепел от огньовете се смесваше в плътната воня на кръвта му, образувайки адска смрад. Войниците се облегнаха на портата и пантите ѝ проплакаха като измъчени духове. В този миг лейтенантът също проплака, което така стресна Дайгоро, че той едва не го изпусна. Мъжът се беше вкопчил в живота и в дълга си. Напразно се опитваше да предупреди хората си за заплахата, но забитият в челюстта му нож му позволяваше единствено да стене силно и продължително. Звучеше така, сякаш духът му напускаше тялото и комбинацията със стенещите панти и мириса на кръв и огън оставяше в замаяното съзнание на Дайгоро впечатлението, че портата на дома Ясуда се беше превърнала в адски портал.

Той държеше главата си наведена и се опитваше да преброи точно враговете си. Върху чакъла в двора хрущяха осем чифта окървавени ботуши. Собствената му сянка се протегна пред него, преплетена със сенките на лейтенанта и *шиноби*, оставяйки впечатлението за някакъв ужасяващ осемкрак демон.

— Залостете портата — нареди той. — Не трябва да позволим на Мечето да влезе вътре.

Той изчака да чуе изтракването на резето, преди да извади стоманата. Първия уби с *вакизаши*, след което издърпа Славна победа иззад гърба на лейтенанта. Заедно с *шиноби* бързо довършиха останалите.

Джинбей Ясуда беше дребен мъж, а болестта го бе стопила още повече. Бузите му бяха още по-хлътнали, отколкото си ги спомняше Дайгоро, а костите изпъкваха под кожата му. Слабите му ръце лежаха скръстени върху одеялото, а пожълтялата кожа бе потънала в празнините между костите. Бялата му коса се беше разпръснала безжизнено като ветрило върху възглавницата. При вида ѝ Дайгоро се сети за генерал Мио и се опита да прогони спомена за ужасните му рани, съсредоточавайки се върху образа на великан със сияеща черна броня и коса, бяла като заснежения връх на планината Фуджи. В сравнение с нея косата на господаря Ясуда изглеждаше жълтеникава, линееща, крехка. Бледите му вежди се бяха сбърчили в постоянно, предизвикано от болката, мръщене.

— Господарю Ясуда — каза Дайгоро, коленичил до ръба на леглото на стария даймьо. — Чувате ли ме?

Ясуда отвори сълзящите си очи.

— Ех — от устата му се отрони смях, който приличаше повече на кашлица. — Сигурно съм по-зле, отколкото си мислех. Гледате ме така, сякаш съм вече труп, господарю Окума.

— Вече съм само Дайгоро.

— И аз така чух. Смела постъпка. И твърде необичайна. Напомняте ми за баща ви.

— Оказвате ми голяма чест.

— Значи е време и *вие* да го почетете. Той беше смел, но не безразсъден. До последния си дъх служеше на своя клан и на кодекса. Това ли бе най-добрият начин да служите на семейството си?

Дайгоро усети, че се изчервява, и промени темата.

— Как се чувствате?

— По-добре, отколкото изглеждам, ако се съди по лицето ви. Почакайте малко и ще видите, Окума-доно. Ще го победя.

Дайгоро се опита да се усмихне.

— Не се и съмнявам, Ясуда-сама.

— О, не, напротив. И не ме самосвайте. За мен вие си оставате господар защитник на Изу, също като баща ви.

— Тази чест принадлежи на сина ми — поклати глава Дайгоро.

— Ако предположим, че имате син. — Ясуда се засмя и се закашля. — Кой може да каже дали красивата ви жена не носи дъщеря? Какво ще правите тогава, а? На всеки девет месеца ще се промъквате в спалнята ѝ? А кой ще се грижи за Изу, докато ви няма? Сора и Инуе започнаха отново да се карат като стари кокошки. Не очаквайте от мен да им затворя устата. Твърде стар съм за такива глупости, а дори и да не бях, домовете им са по-висши от моя.

Той беше прав. А най-лошо бе, че макар и на смъртно легло, Ясуда успяваше да събере повече енергия от Дайгоро в момента. Застаряващият тигър си остава тигър. Дайгоро искаше само да легне и да заспи.

— Не виждам друг изход — въздъхна той най-накрая. — Ясуда-сама, трябва да ме разберете: ако не се бях отрекъл от името си, цялото ми семейство можеше вече да е мъртво.

— Тогава какво предпочитате? Да видите името си обезчестено? Да видите майка си натоварена с повече отговорности, отколкото може да понесе?

Дайгоро се усмихна — тъжна усмивка, но искрена, първата от много дни.

— Никога не сте обичали заобиколните приказки, нали, Ясуда-сама?

— Престанете с това „сама“. Тя не е добре, Окума-доно. Знаете го по-добре от всеки друг.

Младежът кимна.

— Всъщност тя е причината да дойда да говоря с вас.

— Чува се, че някакъв генерал от Киото иска да се ожени за нея. Вярно ли е?

— Това искам да предотвратя.

— Тогава се върнете при семейството си. Възстановете титлата си.

— Ако го направя, няма да е необходимо генералът да се жени за нея; той просто ще я убие заедно с останалите членове на домакинството ми. Не познавате този човек, Ясуда-сама. Той не е обвързан от кодекса като нас. Той е луд.

Ясуда леко кимна.

— Тогава се изправете срещу него от позиция на силата. Вашата позиция, която ви се полага по рождение. Оставете вдовицата да жалее съпруга си. Оставете майката да жалее най-големия си син. А ако дойде смъртта, това е орисията на самурая. Умрете на мястото, което ви се полага, Окума-доно.

— Не. Още докато имах име и пост, не бях добър в управлението. Нека други господари защитници да управляват Изу, докато майка ми скърби. Поне това дължат на семейството ми.

Ясуда се закашля и изплю хрчка в лакираната в червено купа, поднесена му от една слугиня.

— Да са ви длъжници е едно — рече той. — А доколко са склонни да ви се отплатят, е нещо съвсем различно. Човек трябва да има предвид разликата и да проявява бдителност, каквато майка ви не може да покаже сега.

— Да. Всъщност се надявах, че мога да помоля някой Ясуда да ми помогне.

Господарят Ясуда се закашля отново. Лицето му почервения и по слепоочията му изпъкнаха малки вени. Дали от кашлянето или от емоционална възбуда, Дайгоро не можеше да определи.

— Вече ви казах — изхъхри Ясуда, — това не ми е по силите. Твърде съм стар. Твърде много други неща има, за които да се притеснявам. Този дявол, който се е настанил в дробовете ми, не е най-малкият ми проблем, но не е и най-големият.

— Не съм имал намерение да натоварвам вас с тази задача, Ясуда-сама. Имах предвид най-малкия ви син.

— Кенбей? Той е достатъчно отговорен, гарантирам ви, но никой от останалите господари няма да го слуша. Изу търси от дома Ясуда сила и защита, не честни умове и разумни глави. Със сигурност не го търсим и от Сора или Инуе, проклет да съм. Търсим дома Окума.

Дяволът, както го бе нарекъл Ясуда, отново притисна дробовете му и той се изплю пет пъти в купата на слугинята, преди да отпусне главата си върху възглавницата.

— Изу търси дома Окума — рече Дайгоро, — а сега домът Окума търси дома на Кенбей Ясуда. Отказах се от титлата си на господар защитник; мога да ви помоля само като приятел. Ще ми помогнете ли? Ще говорите ли със сина си вместо мен?

— Нищо няма да ми достави по-голямо удоволствие. Ако моят Кенбей се ожени за майка ви, врагът ви няма да има друг изход, освен да го приеме. Но Кенбей е вече женен и съпругата му е поне толкова опасна, колкото този луд човек в Киото. Наричаха вашия баща Червената мечка от Изу, но повярвайте ми, би трябвало да дадат този прякор на нея. Ако някога е имало мечка, то това е тази жена.

Дайгоро се засмя.

— Пряк както винаги, Ясуда-сама.

— Изчакайте да станете на моята възраст и тогава ще видим дали ще имате време за колебания. — Господарят Ясуда се закашля и се изплю. — Вие сте умно момче, Окума-доно. А треската размътва ума ми. Нямахте предвид Кенбей, *нее*? Имахте предвид този дом, но не самия Кенбей.

— Да, господине. Може би някой по-млад — който не е женен за мечка.

— Изобретателно мислене. Точно като баща ви.

Дайгоро усети, че се изчервява. Всеки друг ден комплиментът щеше да му достави огромно удоволствие. Всеки друг ден сравняването му с баща му щеше да го изпълни с топлото сияние на гордостта. Тази нощ не се наслади и на двете. Можеше само да се чуди дали баща му би простил брака на съпругата му с друг дом и дали би одобрил това, че синът му я използва като политическа маневра.

Младежът нямаше нито време, нито желание да се замисля сериозно върху тези въпроси. Войниците на Шичио щяха да се върнат, а той вече се беше забавил твърде много.

— Не искам да ви притискам — въздъхна, — но се страхувам, че времето е от изключително значение, господарю Ясуда.

— Тогава отговорът ми на вашата молба трябва да е „не“ — отвърна Ясуда. — Не мога да позволя майка ви да се омъжи за който и да е от синовете на Кенбей. Най-големият беше убит в пиянска свада, а по-младите са тръгнали по пътя му. Планински маймуни са всичките. Бихте ли ги пуснали в спалнята на майка си?

Дайгоро се опита да каже нещо, но избухналите кашлица и подсмърчания го прекъснаха, принуждавайки го да прехапе език. Този път пристъпът бе оставил господаря Ясуда без дъх, затова гласът му прозвуча дрезгаво и призрачно, като вятър, който се промъква през дългата и тънка цепнатина в прозорец от оризова хартия.

— Съжалявам, Окума-доно, но домът Ясуда не може да ви предложи мъже на подходяща за брак възраст. Кенбей е твърде възрастен за майка ви, дори онази негова мечка да се бе гътнала досега. Ожених го така, че да заеме мястото ми, когато умра — което няма да е тази вечер, така че можете да изтриете съжалителното изражение от лицето си.

Дайгоро се изчерви, поклони се и възвърна самообладанието си.

— Моите извинения, Ясуда-сама.

Господарят Ясуда не му обърна внимание.

— А братята на Кенбей са още по-възрастни. Те вече не са тигри; те са дървета и корените им са заровени дълбоко в земята. Домовете им са далеч оттук — както и трябва да бъде. „Силата на ръката, която държи меч, идва от силната позиция.“ Нали така ви учеше баща ви? Домът ми защитава Изу от силна позиция, но това означава, че не трябва да се огъваме, дори да го искаме — дори за да помогнем на най-доверените си приятели.

Възрастният самурай не можеше да скрие срама от лицето си. Виждайки уязвимостта на най-силния съюзник на семейството си, на Дайгоро му се приплака. Той улови крехката, студена ръка на Ясуда и заговори:

— Не съм мислил за по-големите ви синове. Те служат на Изу най-добре там, където са. Моля ви, позволете ми да развихря фантазията си, господарю. Ако синът ви Кенбей говореше от името на дома Окума — ако — той щеше да донесе стабилност в региона, *нее*?

Старецът кимна утвърдително.

— Да не би да предлагате да си вземе конкубина? Не може — не и жена от класата на майка ви.

— Не.

— Тогава вече ви казах: не мога да позволя на онези диви жребци, които наричам мои внуци, да гледат на госпожа Окума като на кобила за разплод.

— Не, Ясуда-сама, но ако погледнем в бъдещето...

Отвън се разнесе вик, който прекъсна Дайгоро наскоро изречението. Той се обърна и видя как един от стражите на Ясуда падна по гръб на пода и бронята му изтрака като метална градушка. Друг самурай падна до първия, ударен от нещо невидимо пред вратата. Първата мисъл на Дайгоро беше за мускетен огън, но гърмежи не се

чуваха. След това си помисли за стрелите на Тойотоми, но нито един от мъжете не беше пронизан от тях. Дайгоро не можеше да погледне в двора, за да види нападателя, но копиеносците на Ясуда веднага блокираха вратата, мушкайки с безчислените си копия в тъмнината.

— Дайгоро-сама! — разнесе се отвън вълчи вой. — Излез!

Дайгоро забърза към вратата и разблъска копиеносците на Ясуда с бронираната си ръка. Пред него се ширна дворът, чийто бял чакъл блещукаше така, сякаш самата луна се бе посипала по земята на милион мънички парчета. *Шиноби* беше приклеknал до стълбището, което се спускаше от верандата, и погледът му се стрелкаше между входната порта и облечените в зелено самураи, които бяха насочили копия към него от входа към стаята на господаря Ясуда.

Младежът погледна през рамо към двамата мъже, които лежаха по гръб — несъмнено от пазачите на вратата. *Шиноби* ги беше ритал, удрял, отблъснал по някакъв начин и това означаваше, че бе действал при самоотбрана. Ако бе имал намерение да ги убие, Дайгоро не се и съмняваше, че двамата мъже щяха да са мъртви.

А щом бе действал при самоотбрана, значи те бяха реагирали неправилно на опита му да влезе вътре. Това означаваше, че *шиноби* се бе приближил твърде бързо към тях, а Дайгоро можеше да се сети само за едно нещо, което да го накара да бърза толкова. Войниците на Тойотоми се връщаха.

— Колко са? — попита той и извади Славна победа нетърсена.

— Двайсет — отвърна *шиноби*. — Още идват по пътя.

Дайгоро не знаеше дали трябва да е разочарован от телохранителите на Ясуда, или да е възхитен от лекотата, с която неговият спътник бе повалил двама от тях, въпреки че не беше въоръжен и брониран. Във всеки случай господарят на техния дом не бе в състояние да дава заповеди.

— Ти — извика Дайгоро на един от копиеносците, — събери всички хора, които домът Ясуда може да вдигне в защита на Зелената скала. Останалите пазете вратата. Никой не трябва да премине през нея. И обградете господаря Ясуда със стена от бронирани тела. Ще има стрелци.

Зад гърба му затракаха брони; по татамито зашумоляха крака; оформиха се бойни формации.

— А сега — промърмори Дайгоро под носа си, — какво, по дяволите, да правя?

От противоположната страна на двора портата загърмя като тъпан *тайко*. Като че ли войниците на Тойотоми бяха намерили таран.

— Господарю Ясуда! — изви се глас иззад стената. — Дайте ни беглеца! Не ни принуждавайте да палим къщата ви.

Напразна заплаха, помисли си Дайгоро. Той не бе видял нищо, което да показва, че гарнизонът разполага с огнени стрели, а на целия остров нямаше достатъчно дърва, за да изгорят външната стена на Зелената скала. Въпреки това не можеше да си позволи да остави ултиматума без отговор. Ясуда бяха от най-старите съюзници на семейството му. Не можеше да рискува да насочи мощта на Хидейоши срещу тях. Дори не беше нужно капитанът на Тойотоми да напада Зелената скала още *тази* нощ. Достатъчно бе да изпрати писмо, в което обявява Ясуда за врагове на трона. След това щеше да получи толкова много подкрепления, колкото поискаше, за да изравни със земята дома Ясуда.

Портата отново се изопна върху пантите си, ударена от нещо тежко, запратено от много мъже. Дайгоро не помнеше да е видял обкован с желязо таран сред снаряжението на гарнизона; но пък при преминаването през лагера им той си беше мислел за съвсем различни неща. Ала в гората край имението на Ясуда имаше достатъчно здрави и прави дървета, от които да се направи импровизиран таран.

— Чувате ли това? — извика капитанът на Тойотоми. — Рано или късно портата ви ще се отвори. Ако е късно, това няма да е добре за вас. Предайте ми предателя и ще ви оставим на мира.

Портата беше огромна — или поне така си бе мислил Дайгоро, преди да отпътува за Киото. Всяко от двете ѝ крила беше по-широко от каруца, сковано от дебели дъски и железни обръчи. В метала бяха гравирани стоножки, а от центъра на всяко крило висеше по един тежък пръстен във формата на захапала опашката си стоножка. В сравнение с нея портата на имението Окума приличаше на врата на хамбар.

Но в Киото имаше храмове с толкова големи порти. Дългото пътуване на Дайгоро му бе показало как изглеждат истинските крепости. Портата на Зелената скала изглеждаше като джудже пред голямата порта на Джуракудай, замъка на Хидейоши: два пъти по-висока, четири пъти по-широка и толкова тежка, че само впряг от коне можеше да я отвори. Таранът, който раздрънкваше пантите на портата на дома Ясуда, нямаше дори да събуди спящите пазачи в Джуракудай.

Освен това капитанът на Тойотоми казваше истината: независимо дали щеше да им отнеме един час или един месец, на света не съществуваше порта, която да не може да се отвори. Застаналите отвън войници нито имаха обсадни машини, нито умения да боравят с тях, но разполагаха с числено превъзходство и време, а това бе повече от достатъчно.

Вратата избумтя. Самураите на Ясуда се размърдаха нервно; Дайгоро можеше да чуе как ръкавиците им подрънкват при удара с копията. Топлият слаб бриз носеше мириса на конски зоб. Още щом го надуши, на Дайгоро му хрумна идея.

— Приближавам се до вратата — извика той и започна бавно да се спуска по стъпалата към двора. С нисък глас обясни плана си на *шиноби*, който кимна веднъж и мълчаливо побягна с големи скокове към конюшните. — Знаете ли кой съм аз?

— Ако не си Дайгоро предателят, Мечето от Изу, значи не ме интересува кой си — отвърна капитанът. Таранът отново прогърмя върху дървото и стоманата.

— Аз съм Мечето. А сега спрете тия проклети удари. Вече ви казах, че идвам.

— Господарю Окума, не — разнесе се глас зад гърба му. Той се обърна и видя капитана на копиеносците на Ясуда да пристъпва напред. — Вие сте съюзник на този дом. Моля ви, останете тук с нас.

— Не мога.

— Тогава поне ни позволете да се бием заедно с вас.

— Благодаря ви, но не. Няма да позволя да изцапате остриетата си с кръвта на Тойотоми. Създал съм достатъчно проблеми на семейството ми; няма да позволя това да се случи и тук.

Дайгоро бавно прекоси двора, убеден, че хрущенето на чакъла под краката му може да се чуе и от другата страна на стената. Оттам се носеше подрънкване и прищракване, стотици парчета броня се търкаха

едно в друго като крилата на насекомо. Младежът си представи как воините приготвят мечовете и копията си. Най-последно бяха оставили тарана, но Дайгоро се зачуди колко ли от тях вместо това са приготвили лъковете си. Сам човек с меч имаше малък шанс срещу стрелци.

— Не искам да се бия с вас — извика той. — Как да съм сигурен, че няма да ме посетите още щом отворя вратата?

— Няма как. — В гласа на капитана се долавяше предизвикателна нотка. — Ще те убием, ако генерал Шичио го пожелае. Точно ти не трябва да оспорваш заповедите ни.

— А как да съм сигурен, че няма да нападнете Ясуда, след като се предам? Те нямат нищо общо с това.

— Имаш самурайската ми дума. Господарят Ясуда и неговият род няма да пострадат. Предай се и те могат да се връщат по леглата.

Бавното потропване на конски копита зад гърба му подсказа на Дайгоро, че *шиноби* е оседлал конете. Щом видя животните, младежът си спомни сватбения си подарък. Двете кобили можеха да са сестри на конете, които двамата с Акико бяха получили, придружени от благословията на господаря Ясуда. Бяха великолепни животни. Не заслужаваха толкова небрежно оседлаване, но Дайгоро не разполагаше с време.

Той взе поводите на едната кобила и я завърза за халката на лявото крило на портата. Тя не беше глупава; усещаше напрежението във въздуха и то я бе уплашило. Само здравата ръка на *шиноби* ѝ пречеше да побегне.

— Чувам коне — излая капитанът. — Не се опитвайте да ни нападнете с езда. Само ще обречете и невинните животни.

— Колко благородно от твоя страна — провикна се Дайгоро. Той завърза втората кобила за халката на дясното крило, докато *шиноби* държеше здраво животните за юздите. След това бавно и тихо младежът подложи рамото си под тежката дървена греда, която служеше за резе.

— Търпението ми се изчерпва. Излез веднага и Ясуда няма да пострадат.

— Ти ми даде самурайската си дума — извика Дайгоро, запрял крака в земята, за да поеме тежестта на гредата. — Как да съм сигурен,

че изобщо си самурай, а не някакъв изцапан с тор селянин като господаря ти?

— Достатъчно! Разбийте я!

Някой отвън изрита с ботуша си вратата, но тя не поддаде. Дайгоро чу хрущането на камъни под краката, звънтенето на прибирани в ножниците мечове и ругането на мъже, които се разместват и заемат нови позиции.

Той повдигна гредата с едното си рамо. Тежестта ѝ се отпусна болезнено върху ръцете му. Дайгоро веднага се отдръпна от портата. Навън се чу пшкането на едри мъже, които вдигат тарана.

Миг преди следващия удар на тарана, Дайгоро изкрещя едно пронизително *киай*, подплашвайки кобилите, които и без това бяха обезумели от страх. *Шиноби* пусна ремъците. Конете препуснаха. За отварянето на вратите на Хидеюоши може и да бе необходим впряг коне, но портата на Ясуда беше по-лека; крилата ѝ едва не се откъснаха от пантите си. И двете се отвориха рязко настрани, оставяйки Дайгоро по средата, с масивна дървена греда в ръцете си.

Той не остана дълго време сам.

Шестима войници се засилиха срещу него, понесли дънера, който бяха използвали като импровизиран таран. Но целта им бе портата, а не той, и след като вече нямаше кой да отрази удара им, тежестта на тарана ги повлече напред. Те изпопадаха на земята пред него. Изпуснаха тежкия таран, като някои се проснаха върху него, а други останаха отдолу. Дайгоро чу хрущането на счупени кости.

Той запрати гредата върху купчината мъже. Тя счупи още кости. След това Славна победа се озова в ръцете му и младежът се втурна към първата редица от нашественици.

Никой от тях не бе подготвен за атаката му. Мнозина се бяха прибрали по палатките си, защото знаеха, че щяха да са необходими стотици удари с тарана, преди портата да поддаде. Славна победа отне три живота още с първия си удар.

В следващите няколко секунди Дайгоро мислеше, че битката върви добре. Той сечеше китките на ръцете още преди да са изтеглили мечовете. Остави се на мощния замах да го завърти в пълен кръг, посичайки коленете на самураите, които го нападаха отстрани.

След това войниците на Тойотоми се окопитиха. С началния си гамбит Дайгоро бе повалил десетима мъже, но трийсет други го бяха

заобиколили в кръг. Повечето бяха извадили мечовете си. Тук-там по някой стрелец зареждаше лъка си.

Дайгоро нямаше никакво желание да бъде прострелян на място, затова се вряза в тях като полудял. Един от мъжете, преценил погрешно обсега му, изгуби ръката си. Две стрели излетяха встрани и улучиха своите. Трети стрелец се прицели в шията на Дайгоро. Изведнъж лъкът му изпука, прерязан изотдолу от *шиноби*, който се появи сякаш отникъде. Тетивата на лъка изплющя като бич и разкъса очната ябълка на стрелеца. След това *шиноби* изчезна.

Нито войниците на Тойотоми, нито Дайгоро успяха да го проследят. Младежът разбираше, че *шиноби* е наблизо, само защото някой мъж внезапно умираше на място, а друг падаше на земята. След това *шиноби* се изгубваше отново във вихъра на мелето.

Веднъж, дважд, десетина пъти Дайгоро се опита да си прореже път до разчистен терен. Всеки път враговете го възпираха, затваряха кръга около него.

Веднъж, дважд, десетина пъти нагръдникът на Сора спасяваше живота му. Този път успя да отклони една *катана*. Следващия път проблесна, отбивайки настрани стрела. Един от командирите на Тойотоми успя да стреля с мускета си. Сачмата му накара Дайгоро да отстъпи две крачки назад, но не успя да пробие *йорой*.

Най-накрая стоманата на Тойотоми среща плът. Десният крак на Дайгоро се подгъна под тежестта му, кръв бликна от ранения му хълбок. Славна победа полетя към земята в смъртоносна дъга, убивайки мъжа, който го беше ранил, и още двама с него. Дайгоро продължи да се бие, отпуснат на едно коляно, като отчаяно парираше атаките на шестима, седмина, осмина мъже едновременно.

Зад гърба му се разнесе силен крясък. Това не беше писък от болка, а боен вик. Земята се разтресе. Нападаше го или кон, или отряд от мъже. Дайгоро замахна напред, принуди няколко от нападателите да отстъпят и се обърна, за да посрещне новата заплаха.

Кацушима се вряза в струпаните войници, ревейки като беснеец тайфун. Мечът му проблясваше в сребристо и червено, отнасяйки по някой крайник с всеки замах. Бойният му скопец тъпчеше с лекота самураите, сякаш бяха глинени гърнета. Когато Кацушима съзря Дайгоро, той смушка яростно коня и младежът трябваше да се хвърли по лице на земята, за да не бъде обезглавен от някое копито.

Самураите на Тойотомии се разбягаха пред препускащия кон. Внезапно теренът се разчисти достатъчно, за да може Дайгоро да се изправи на крака.

Кацушима уби още двама, преди да обърне коня си към него.

— Хайде! — извика той. — Сега не е време за търпение!

Войниците на Тойотомии се прегрупираха — поне онези, които бяха останали. Повечето бяха мъртви, умираха или бяха осакатени. Дайгоро прегази с куцукане двама смазани мъже, пхна левия си крак в стремето на Кацушима и се пресегна с лявата ръка, за да се хване за лъка на седлото.

— Радвам се да те видя отново — каза той.

— А аз се радвам, че от теб е останало нещо за виждане — отвърна Кацушима. — Но ще поговорим по-късно. Сега ни чака работа.

Той кимна към портата, където оцелелите самураи се бяха събрали в редица, за да попречат на достъпа до крепостта. Слепи за труповете на другарите си, глухи за стенанията и виковете на ранените, те гледаха Дайгоро с мрачна непоколебимост.

Непоколебими или не, пешаците не можеха да се мерят със Славна победа нетърсена. Кавалерийският меч беше най-смъртоносен, когато го подкрепяше тежестта на бойния кон. Кацушима препусна към редицата. Дайгоро вдигна ръката си, в която държеше Славна победа. Острието на Иназума помете десния фланг. Кацушима свали един от левия. Конят стъпка двама в центъра.

С това кървавата работа приключи. Дайгоро не подари на ранените бърза смърт. Всеки, който се кланяше на блюдолизец като Шичио, не заслужаваше подобен дар. А и младежът не искаше убийството им да тежи на съвестта му. Той не беше търсил тази битка. На тяхно място Дайгоро никога нямаше да използва семейните съюзници на Шичио като разменна монета в частната им война. Предпочете да остави на победените си врагове да обясняват защо все още са живи, а на Шичио да понесе отговорността за изпращането им при техните прадеди.

Дайгоро прекоси с куцукане двора, като оставяше кървави отпечатъци навсякъде, където кракът му докоснеше чакъла. Бойците на Ясуда го гледаха изумено. Копията им продължаваха да стърчат като бодли пред вратата на спалнята на техния господар, сякаш все още не

бяха осъзнали, че битката е приключила. Младежът погледна към опръсканите си с кръв *хаката* и *хаори*, а след това и към техните безупречно чисти зелени униформи. Почувства се абсурдно: тези по-възрастни, по-мъдри мъже го зяпаха така, сякаш той бе закален в битките ветеран — а още не беше навършил седемнайсет години.

Забравил бе, че продължава да е с униформата на Тойотоми — поне онова, което беше останало от нея. Освен това бе забравил, че носи и броня; спомни си го едва когато съзря стърчащата стрела. Тя изглеждаше така, сякаш се бе забила в тялото му, но всъщност се беше закачила в неговото *хаори*, след като върхът ѝ се бе счупил в нагръдника на Сора. Спомни си първия път, когато бе облякъл бронята на брега на река Комо, спомни си колко тежка му се беше сторила тогава, колко неудобна, колко чужда. А сега я носеше като втора кожа.

Когато стигна до конюшната, за да вземе такъми за коня, *шиноби* се появи зад гърба му, безшумен както винаги. Мечовете бяха нарязали дрехите му на стотици парчета. Той кървеше от лицето, от ръцете, от раменете, от пищялите, но повечето от кръвта по дрехите му не беше негова. Мъжът кимна мълчаливо и одобрително на Дайгоро.

Докато вървеше към завързаните към крилата на портата коне, пулсирането в ръцете му го накара да се зачуди защо не бе отвел коня при седлото, вместо да носи седлото до него. Умът му бе изтощен колкото тялото му; мислите му се блъскаха в главата му така, сякаш се бореха срещу течението.

— Кой е приятелят ти? — попита Кацушима, когато Дайгоро стигна до кобилата си.

— Той е от Вятъра — отвърна Дайгоро и тихо се засмя. — Вятърът няма име.

Кацушима присви очи и в ъгълчетата на устните му потрепна горда бащинска усмивка.

— Намерил си ги.

— Да.

Самураят погледна към *шиноби* с други очи.

— Каквото и да е името ти, Вятър-сама, аз ти благодаря, че спаси живота на моя добър приятел.

Единственият отговор на нинджата бе изсумтяване, докато надигаше седлото си, за да го нагласи върху одеялото на гърба на коня.

Ако не го познаваше, Дайгоро щеше да се закълне, че *шиноби* всъщност е изтощен.

— Как ме намери? — попита младежът.

— Бях се запътил към дома на семейството ти, когато чух шума — отвърна Кацушима. — Никога не бих предположил, че ще открия тук *теб*. Мислех, че съм те изпреварил с няколко дни на Токайдо.

— Пристигнахме с кораб.

— Нима? — Кацушима подсвирна. — Преборили сте се с адска буря.

— И с блокадата на Тойотоми. Хората на Шичио наблюдават всяко камъче по крайбрежието.

— Значи трябва да очакваме да намерим още повече от тях, когато стигнем дома на майка ти.

Дайгоро го изглежда продължително и изпитателно. Приятелят му отвърна на погледа му; рошавите му бакенбарди бяха опръскани с червени капчици. С този единствен поглед те проведеха цял разговор. После Дайгоро дооправи кайша на коня и с енергичност, каквато дори не предполагаше, че крие у себе си, се метна на седлото.

Кацушима трябваше да слезе от коня си, за да привърже десния му крак на мястото му, но дори тогава Дайгоро имаше усещането, че се намира на ръба да се плъзне от коня. Собственото му седло, което старият Ягиу бе изработил специално за него, се намираше на много *ри* зад гърба му. При обикновеното седло тежестта на левия му крак заплашваше да го повлече надолу, а десният му крак не бе достатъчно силен, за да ѝ се противопостави. Можеше да остане на седлото само ако успееше да запази равновесие чрез стягането на мускулите на корема, гърдите и гърба, като някой акробат, застанал на върха на прът.

Това бе изморително дори когато конят стоеше неподвижно, и невъзможно при галопиране.

Затова Кацушима трябваше да завърже десния му крак. Дайгоро не можа да не си помисли, че обикновено за седлото привързват само ранените и умиращите. Когато тримата най-послед потеглиха, катраненочерната му кобила се уплаши от движенията на гърчещите се, окървавени мъже и едва не го хвърли от гърба си. Той успя да се задържи на седлото само защото се вкопчи с двете ръце в лъка.

Но щом оставиха зад гърба си миризмите на битката, Дайгоро успя да влезе в ритъм.

— Ако не те познавах добре — каза му Кацушима, — можех да се закълна, че ти току-що открадна кон.

— Господарят Ясуда знае, че ще се държа добре с него — защити се Дайгоро, преди да осъзнае, че приятелят му се шегува. — Извинявам се, Гоемон. Твърде уморен съм, за да мисля. Защо изобщо се върна? Защо изобщо искаш да имаш нещо общо с мен?

— Нима не знаеш?

— Нямам никаква представа.

Кривата усмивка на Кацушима се стопи.

— Как се запознахме?

— Ти се дуелира с брат ми.

— А после?

— Дуелира се с мен.

— Почти — поправи го Кацушима. — Първо пихме чай. После вечеряхме. След това разговаряхме цяла нощ, по твое настояване. „Искам да обсъдя с вас изкуството на боя с мечове, както и *Бушидо*.“ Така ми каза ти.

Дайгоро кимна. Макар умът му да бе замаян от умората, той успя да си спомни отговора на самурая: *Очаквам да научим много един от друг.*

— Така че нека да го обсъдим — продължи Кацушима. — *Бушидо* изисква да се бориш дори при изключително неблагоприятен шанс, *нее*?

Дайгоро кимна.

— На мен определянето на шансовете ти срещу Шичио като „неблагоприятни“ ми се струва изключително оптимистично. Не си ли съгласен с мен?

Дайгоро кимна отново. Така бе по-лесно от говоренето; тръскането на седлото свърши по-голямата част от работата.

— Тогава защо не се откажеш от *Бушидо*? Следването на пътя със сигурност ще те убие. Ти се отказа от името си. Разумно е да се освободиш и от останалото.

Дайгоро отново кимна — повече заради поклащащото се движение на коня, отколкото по собствено желание. Но Кацушима не грешеше. Не съвсем.

— *Ронинът* запазва меча си и отхвърля всичко останало — рече той. — Дълг, семейство, господар, име, чест; те са окови. Достатъчно е

просто да счупиш оковите и ще си свободен.

— Не мога.

— Защо не? Вече се отказа от онези, които цениш най-силно.

— Да — отвърна Дайгоро. — Отказах се от семейството си и от името си. Нямам друг господар — е изключение на самото Изу, може би, но без титлата ми изоставих и него. С всяка жертва, която правя, чувствам, че съм направил онова, което изисква честта, но единствената ми награда е да ме преследват като предател и престъпник. В това няма никаква чест. Не ми остана никаква чест.

— Какво ти остава тогава?

— Дългът.

— Към кого?

— Към паметта на баща ми. Към малкото чувство за семейство, което ми е останало. Към самия *Бушидо*.

— Баща ти го няма, Дайгоро. Когато се отказа от името си, ти се отказа и от семейството си. Защо не се отърсиш изцяло от оковите?

Думите му звучаха толкова изкусително. Ако направеше всичко както трябва, може би дори щеше да прекрати враждата е Шицио. Можеше да се откаже да бъде самурай. Да се отърве от товара на бащиния меч. Да направи раболепно публично извинение. Да отреже косата си и да се прибере спокойно у дома си. Да утеши майка си. Да сподели леглото на Акико. Да присъства на раждането на детето си.

Щеше да има всичко, което искаше, а трябваше просто да се отрече от кодекса.

— Не мога — отвърна той, едва сдържайки сълзите си. — Не мога да загърбя дълга си. Не знам как.

— Точно затова те следвам.

Когато Шичио слезе на пристана Окума, не го посрещна никой. При други обстоятелства отсъствието на почетна стража при пристигането на великия Тойотоми-но-Хидейоши можеше да доведе до разпъването на кръст на даймьо и цялото му семейство. (Макар че Хашиба не бе приел религията на южните варвари, той намираше нейната идея-фикс по разпъването за доста екзотична. Беше я превърнал в любимия си метод на екзекуция.) Но днес кланът Окума щеше да бъде извинен, не защото почетните им гости се бяха появили изненадващо — трябваше да са видели флагмана на Хашиба от десет ри — а защото това бе сватбеният ден на Шичио, което караше регента да се чувства по-весел.

При спомена за последното му посещение на това противно място в гърлото на Шичио се надигна жлъч. Той бе напуснал имението Окума опозорен, не без помощта на онова грамадно прасе Мио. Шичио би си помислил, че безценният кодекс *Бушидо* на дебелака ще му забранява да се бие със сакати.

Сигурно трябваше да изпитва известна признателност към него. Ако не беше свръхчовешката му издръжливост — ако не бе оцелял достатъчно дълго, за да разкрие планове на Шичио за брак — Мечето никога нямаше да се свърже с Вятъра и тогава информаторът на Шичио никога нямаше да измени на момчето. Сега вече знаеше, че убиецът му се е провалил; липсата на второ писмо доказва, че първото е било фалшиво. Стигаше му обаче да научи, че момчето се е свързало с Вятъра. Шичио бе ускорил планове си за сватба, а Мечето сигурно вече го нямаше. Тайфунът бе принудил дори флагмана на Хашиба да спре в едно пристанище. Никой сакат човек не би му издържал.

Шичио докосна косата си, която се държеше доста своенравно в смазващата горещина. Той слезе от лодката и тръгна заедно с Хашиба по кея към очакващия ги паланкин. Щом седна вътре, грижливо изчетка пясъка от копринените си чорапи и лъскавите дървени сандали. На кея нямаше много пясък, но в този свършен ден дори малките несвършенства дразнеха Шичио.

Когато паланкинът се заклати в ритъма на стъпките на носачите, Шичио погледна навън към смарагдовата плетеница от кудзу, покриваща черните скали. Зачуди се колко ли време ще мине след сватбата, докато успее да продаде новата си собственост и да си купи имение в Кансай. Само варвари биха останали да живеят за постоянно в Изу. Влажността дори бе достатъчна причина да се махне и никога повече да не се върне тук.

— Какво си увил в този шал? — попита Хашиба, кимвайки към малкия пакет, който Шичио несъзнателно въртеше в ръцете си. Той бе увит в най-фина китайска коприна, което ни най-малко не смекчаваше рогата му, зъбите и смръщените вежди. Хашиба го стрелна с поглед и се засмя. — Проклет да съм, ако знам какво да ти взема за сватбен подарък. Каж ми кое е по-ценно от тази маска и ще ти го купя.

Шичио усети потрепването си и бързо го прикри със срамежлива усмивка. Не можеше да позволи на Хашиба да разбере, че беше започнал да се страхува от маската, но въпреки това не бе успял да се насили да я остави в каютата им. Искаше му се да го бе направил. Докато се намираха зад затворени врати, беше достатъчно да позволи на Хашиба да го унижава. Не бе трудно да го изкуши да се държи малко по-грубо. Маската не можеше да се засити, но поне можеше да ѝ отвлече вниманието.

Шичио я беше увил в шала с надеждата, че така ще задоволи несъзнателната си нужда да я държи в ръцете си, избягвайки допира на желязната ѝ кожа. Завиждаше на маската; дори в такава горещина тя никога не се потеше. Копнееше да я развие, да притисне хладната ѝ буза към своята, но не можеше да става и дума за това. Сега не бе моментът да подлага на изпитание самоконтрола си. Трябваше да усмири една луда жена.

Виждайки очаквателното изражение на Хашиба, той каза:

— Проклети да са всички подаръци. Проклета да е тази сватба и младоженката също. Щом получа името ѝ, двамата с маската се прибираме у дома, за да служим на законния ни господар.

— Вече разсъждаваш като истински самурай — намигна му Хашиба. После разтегна устни в немирната си маймунска усмивка.

Бамбуковите щори на паланкина не осигуряваха никаква защита срещу вонята на пот, която се носеше от носачите; те пъхтяха в синхрон, докато изкачваха с усилие стръмната пътека.

— Тези селянци миришат като животни — намръщи се Шичио. Една мъничка частичка от съзнанието му настоя, че родителите на носачите сигурно работят в някоя ферма, не по-различна от фермата, в която бе израснал той самият, но не му се мислеше за това. Скоро щеше да има звание, име, пост и уважение. Завинаги щеше да се издигне над селяните.

След безброй завои най-после стигнаха до върха и през прозорците на паланкина Шичио съзря високите бели стени на имението Окума. Скоро ще бъде *мое*то имение, помисли си той — всъщност много скоро. Тази мисъл надвисна над главата му като дъждовните облаци, които се бе наложило да изтърпи предишния ден, затова не му стана особено приятно, когато някъде отпред се чуха приближаващите се стъпки на тичащ човек. Мъжът се спря и коленичи до паланкина, пръхтейки като кон. Забавяне след забавяне; това бе единственият начин нисшите класи да упражнят някаква власт над по-висшите.

Шичио блъсна настрани плъзгащата се врата и погледна надолу към коленичилиия в бурените вестоносец.

— Как си позволяваш да спираш своя господар на път към сватбата му?

Мъжът се поклони още по-ниско.

— Генерале, вие заповядахте да ви се съобщават денонощно всички новини, свързани с Мечето.

Мечето? Как е възможно в Изу вече да получават новини за него? Флотата на Шичио първа вдигна платна след онази буря, която би трябвало да е унищожила всички останали кораби. Никой конник не можеше да ги надбяга.

Той погледна надолу към смълчания вестоносец.

— И какво, момче? Говори.

— Господарю, снощи Мечето е нападнало имението Ясуда. Изгубили сме петдесет души.

— *Петдесет?*

— Казаха, че с него е имало още един ездач. *Ронин* на напреднала възраст.

— Не — рече Шичио. Шпионите му на Токайдо му бяха докладвали, че Дайгоро и неговият мършав телохранител се бяха

разделили преди около седмица. Информаторите му във Вятъра казаха, че момчето е било само, когато е наело свита, която да го отведе в Изу.

Но това не беше първата фантастична история, която бе достигнала до ушите му. Същата сутрин една малка лодка се беше приближила до флагмана на Хашиба с вестта, че Мечето е отмъкнало цяла фрегата, след като е изклало екипажа ѝ. Това, разбира се, беше абсурдно. Да, Окума бяха крайбрежна сила, но момчето бе сакато, не беше моряк, а всички морски съдове на Шичио гъмжаха от въоръжени мъже. Мечето трябваше да разполага с цяла армия пирати под свое командване. Историята беше толкова нелепа, че Шичио нареди лодката да бъде потопена. И сигурно щеше да удави негодниците заради подигравката им, ако Хашиба не бе чул гърмежите и не беше наредил да спрат стрелбата.

От чисто великодушие Шичио реши да не убива вестносеца.

— Гарнизонът в Ясуда е решил да ти се подиграе — каза той на коленичилиия мъж. — Възползвали са се от лековерието ти.

— Господарю, те бяха категорични: младо момче с *одачи* и куц крак...

— Млъквай, докато все още имаш език в устата си. — Внезапно в съзнанието на Шичио се появи видение, в което от устата на вестносеца се стича кръв, и той осъзна, че пръстите му са успели да се промъкнат под китайската коприна и докосваха маската.

Шичио дръпна ръката си така, сякаш маската я бе ухапала. Хашиба се намръщи, но не каза нищо. Шичио удари с ръка по покрива на паланкина и вонящите, потни носачи продължиха марша си.

Когато стигнаха до портата, Шичио остана доволен от онова, което видя. Домът Окума разкриваше великолепно гледка. Като-джи, домът на игумена, когото щеше да убие скоро, надничаше между борове на съседния северен хълм. Долу, в седловината между върховете, удвоеният гарнизон се бе разположил на лагер покрай пътя, развявайки знамената на Тойотоми. Този път и пристанът бяха единствените места, откъдето можеше да се стигне до имението Окума. Проклети да са слухове, помисли си Шичио. Той предпочиташе да вярва на очите си, вместо на приказките за пленени фрегати и героични самураи, а очите му не виждаха проснати по пътя трупове, нито в залива беше хвърлил котва някакъв пиратски кораб.

От вътрешната страна на портата бойците на Окума се бяха строили в редици в кафяво и червено, а над главите им се вееха знамена с герба им мечешка лапа. Срещу тях беше строена стена от войници в мъховозелено, а върху зелените им знамена се гърчеха дебели бели стоножки. Той си спомняше този герб от докладите на разузнавачите си: домът Ясуда. Зачуди се колко ли ниско трябва да е паднал един клан, за да приеме за свой знак гърчещо се насекомо.

В центъра стоеше булката му, господарката Юмико, и люлееше в ръцете си дете. Шичио се сети, че бе дочул нещо, че съпругата на Мечето носи дете. Щом вече го беше родила, значи сватбата му е била доста закъсняла. Шичио отново реши да прояви щедрост и да позволи на новата си съпруга да се порадва на внука си още няколко минути, преди да започне церемонията. Радваше се, че жената се е съвзела достатъчно, че да може да стои изправена. Ако дори част от слуховете бяха верни, тя прекарваше дните си или упоена, или ридаеща, или тичаща наоколо като гладен дух.

Единствената причина Шичио да придума Хашиба да дойде с него не беше, че искаше неговият приятел, господар и любовник да бъде до него на сватбения му ден, а да гарантира, че сватбата ще се състои. Господарката на дома Окума все още не бе отговорила на нито едно от предложенията му за женитба, а той имаше нужда от резервен план, в случай че тя продължи да мълчи и след пристигането на бъдещия ѝ съпруг. Тук щеше да се намеси Хашиба: той просто щеше да ѝ заповяда да се омъжи за Шичио. Но след като я видя облечена в сватбена премяна, а край нея строени бойците ѝ и дори бойците на съседните домове, за да почетат събитието, Шичио разбра, че тя най-после се е примирила.

— Господарю регент — чу той познат глас, — и генерал Шичио също, каква приятна изненада! Вие почитате дома Окума с присъствието си.

Шичио слезе от паланкина и погледна над него. Пред него стоеше високият слаб телохранител на Мечето, онзи с рошавите бакенбарди и щръкналата четка вместо самурайски кок на главата — Кацухара като че ли му беше името или Кацушира, нещо такова, помисли си Шичио. Мъжът стоеше точно до портата и изглеждаше изморен и мръсен, съвсем не като човек, който ще присъства на сватба.

Шичио не очакваше друго от него; той винаги му се бе струвал твърде селски.

— Ами и ние също сме изненадани да те видим, нали? — отвърна той. Остави маската в паланкина; колкото и опърпан да изглеждаше *ронинът*, той бе опасен, а Шичио не искаше нищо да замъглява ума му. — До мен достигнаха слухове, че си изоставил твоето малко мече в миг на нужда — а ето те сега тук, в неговия дом. Много си непостоянен, нали? Човек без обноски би попитал дали не таиш някакви нечисти помисли към майката на момчето.

— Помислите му за майка ми са достатъчно чисти — разнесе се гласът, който Шичио мразеше най-силно на света.

Мечето излезе пред колоната от бойци на Окума, бледо като смъртник, но въпреки това по някакъв начин успяваше да се задържи на краката си. Това не беше възможно. Всички пътеки, които водеха към имението, се пазеха. Но ето че той стоеше там, праметнал през гръб дългия си прекрасен меч. *Цубата* му и ефесът проблясваха под утринното слънце.

Момчето се поклони ниско и Шичио му отговори с едва забележимо повдигане на брадичката.

— Покланям се на вашия господар — заяви Мечето и Шичио се обърна, за да види, че Хашиба също бе слязъл от паланкина.

— Аха! — рече той и заобиколи носилката, за да види сборището; беше твърде нисък, за да може да погледне над паланкина. — Най-послед почетна стража! Тъкмо вече си мислех, че сте забравили обноските си, Дайгоро-сан.

— Почетната стража е на майка ми — отговори омразният глас, — и тя, както и аз ви поднасяме извиненията си. Не знаехме, че идвате, господарю регент.

— Няма значение — махна с ръка Хашиба, сякаш искаше да прогони някаква пеперуда. Той вдъхна дълбоко, разширил ноздрите на плоския си нос, и превзето и лекомислено плесна с ръце по нагръдника си. — Помиришете само морския бриз! Колко е различен от Киото.

Дайгоро пристъпи напред, за да покани Хашиба в имението. Шичио забеляза, че сега момчето куцукаше много по-очебийно от преди.

— Я виж ти, млади Дайгоро — възкликна той. — Като че ли куцате повече от обичайното, момчето ми. Да не би недъгът ви да се е

влошил?

— Кракът ми беше наранен снощи.

— А, да. Докато ставахте от леглото, нали? Какво изпитание ще да е да не можете да правите всичко онова, което ние, останалите, приемаме за даденост.

— Раната беше от меч — произнесе момчето през зъби.

— Нима? Възможно ли е слуховете за нападението ви над имението Ясуда да се окажат истина? Моля, кажете ми, кой ви рани; трябва да реша дали да го повиша, или да го накажа заради това, че не ви е ранил по-сериозно.

— Няма да се наложи да се затормозявате с толкова трудни решения. Той вече е мъртъв.

— Нима? — Шичио установи, че не може да прикрие ликуването в гласа си. Момчето очевидно изпитваше силна болка само от това, че стоеше изправено. Толкова очебийно се нуждаеше от почивка, че Шичио реши да поддържа разговора колкото се може по-дълго само за да го принуди да стои изправен. Подигравката с него бе само гарнитура към основното ястие. — Значи ще прибавя убийството му към списъка с обвинения срещу вас.

— Защо трябва да се задоволявате само с едно? — попита момчето. — Нека бъдат петдесет.

— Петдесет? За втори път чувам това число, *нее*? Да, така е. Превърнали сте се в истински бандит, нали? Може би трябва двамата с господаря регент първо да ви разпънем на кръст, а след това да продължим със сватбата.

Шичио видя как при споменаването на разпъването на кръст очите на Хашиба проблясват, но върху лицето на това презряно момче съзря усмивчица — почти незабележима, но тя като че ли съдържаше в себе си взрив от гръмогласен смях. Като дете Шичио бе виждал много пъти тази усмивка; тя го бе пронизвала като кама от лицата на безброй селски момчета и го бе накарала да реши, че трябва да язди в челния отряд, когато, през най-мъчителната година от войната, двамата с Хашиба унищожиха мъничкото поселище, където бе израснал Шичио. Появата на тази порочна, самодоволна усмивка на устните на Мечето беше повече, отколкото можеше да понесе.

— Стига толкова — рече той и прекоси с гневни крачки пътя, докато не се изстъпи гърди срещу гърди с момчето. Дайгоро бе

застанал точно от вътрешната страна на прага на имението, Шичио се намираше на сантиметри пред него и двамата се гледаха втренчено. — Ще те окача на портата на собствения ти дом — каза той с толкова тих глас, че да може да го чуе само Мечето. — Жена ти, детето ти, слугите ти ще минават *дни* наред покрай теб. Ще прикова с пирони костите ти към дървото. Ще те храня и поя, за да те поддържам жив колкото се може по-дълго. И после, точно преди да умреш, ще убия майка ти — моята *съпруга* — пред очите ти. Ще я посека със собствения ти меч. Както и жена ти, и малкото ти момче. А след това ще забия този твой огромен меч право в...

— Малкото ми момче?

Сърцето на Шичио бумтеше в ушите му. Пот изби над горната му устна.

— Да, момчето ти, малкия ти изтърсак, новородения ти син. Той ще...

— Това не е моят син.

— Какво?

Отново се появи онова ухилване, най-тънката, най-язвителната, най-порочната от всички усмивки.

* * *

— Това не е моят син — повтори Дайгоро, докато отчаяно се опитваше да преглътне своя тържествуващ смях. Досега никога не беше виждал някой, който да изглежда толкова объркан, докато се опитва да изглежда злобен. Искаше му се да има огледало в ръката си, за да покаже на Шичио собствената му физиономия. — Господари мои — произнесе високо той и се отдръпна назад — една стъпка по-далеч от Шичио, но по-близо до Хидейоши. — Присъствието ви на този сватбен ден е голяма чест за нас. Моля, приемерте сърдечните ми благодарности и ми позволете да ви благодаря и от името на дома Окума.

— Благодарности? Чест? — Шичио изплюваше думите. — Естествено, че ще съм тук. Това е *моята* сватба. Вие не трябва да сте тук.

— О, заради гарнизона ви ли? Няма да е зле да си поговорите с тях. Очевидно нямат представа за малките пътечки, които кръстосват из имението.

— Какво?

— Разбира се — продължи Дайгоро, който се наслаждаваше на ситуацията точно както Шичио се бе наслаждавал до преди малко. — Те водят до овощната градина, до банята, такива неща. Ще разберете какво имам предвид, когато се сдобияте със свое имение.

— Това е моето имение — или ще бъде, след като се отместите и ми позволите да продължа със сватбата ми.

— Боя се, че тук има някакво недоразумение. Освен ако... нима водите и булката си със себе си? Страхувам се, че присъстващите тук дами вече са омъжени.

— Дошъл съм да се омъжа за майка ти, нагло малко псе, и ти го знаеш много добре.

— Но майка ми вече си има съпруг — рече Дайгоро. — Позволете ми да ви представя младоженците Ясуда.

Той протегна ръката си във величествен жест, подходящ за Хидейоши, и от събраните хора излезе майка му със сияещо лице. Тя вървеше със ситни стъпки — булчинското кимоно не позволяваше на краката ѝ да правят големи крачки — затова приближаването ѝ отне възхитително дълго време. През цялото време Шичио беснееше.

— Това — Дайгоро докосна обличеното в коприна рамо на майка си — е госпожа Юмико Ясуда, а това — той предпазливо взе от ръцете ѝ повитото в зелени пелени бебе — е господарят Горобей Ясуда, новият ѝ съпруг.

Шичио отвори уста, за да заговори; от нея излезе само сподавено гъргорене. Майката на Дайгоро се изчерви и погледна с гордост и обожание първо сина си, а после и розовобузестия си съпруг, който се беше сгушил в сгъвката на ръката на Дайгоро. Хидейоши нададе вой и се разсмя толкова силно, че трябваше да се вкопчи в рамото на телохранителя си, за да не падне.

— Просто *трябва* да идваме по-често тук — заяви той. — Вие, негодници, сте големи размирници.

Малкият господар Ясуда отвърна с прозявка, стисна здраво очета под яркото слънце и се сгуши по-надълбоко в кимоното на Дайгоро. Косата му не беше повече от на прапрадядо му Джинбей Ясуда, чието

имение Дайгоро бе напуснал само преди няколко часа. Следващите думи на Хидейоши бяха прекъснати от нов изблик на смях, който той се опита да сподави, за да не разбуди бебето. Шичио едва не се задави; като че ли беше получил удар.

Дайгоро реши да се възползва максимално от възможността.

— Майко — тихо попита той, — как се чувстваш?

— По-добре, след като вече си у дома. — Тя му се усмихна, макар младежът да потрепна, чувайки думата *дома*. Лицето ѝ сияеше с лъчезарност, каквато не бе виждал у нея повече от година. Майка му погали бузката на бебето Горобей с обратната страна на показалеца си. — Какъв красив малък съпруг си ми намерил.

— Надявах се първо да поговоря за това с теб — каза Дайгоро. — Нямах намерение да те омъжвам без твоето съгласие. Но само това успях да измисля, за да...

— Всичко е наред, Дайгоро. Всъщност е много умно от твоя страна — много по-добро решение от онова ужасно писмо, което получихме от теб. Аз съм ти майка, а Акико ти е съпруга, независимо какво си написал в онези официални документи.

Дайгоро усети, че се изчервява.

— Обещавам да поговорим за това — но по-късно, ако нямаш нищо против. Знаеш ли къде е Аки?

— Тук съм — обади се Акико, която си проправяше път между редиците от бронирани бойци на Окума. Тя бе облечена в рубиненочервена коприна, лицето ѝ беше бледо и непроницаемо. Той виждаше съпругата си за пръв път, откакто бе заминал за Киото, защото, откакто бе пристигнал в имението Окума в ранните утринни часове, се бе занимавал с хиляди неща: трябваше да се дадат инструкции, да се почистят и превържат рани, да не говорим за най-бързите сватбени приготовления в историята. На всичкото отгоре сутрешното гадене бе връхлетяло стомаха на Акико като монголска орда, будеше я всеки ден и не даваше никакви признаци за отшумяване.

Затова първата мисъл на Дайгоро беше да отдаде бледността ѝ на гаденето. Но тогава тя го погледна с присвити очи, раменете ѝ се стегнаха и Дайгоро се уплаши, че я е ядосал. Но разбира се, обади се съвестта му. Да избяга, без дори да се сбогува, да изчезне за почти месец — една трета от целия им брачен живот досега — едва излязъл

през вратата, да изпрати разпореждане, че се отрича от нея; какво би трябвало да направи? Да го посрещне с разтворени обятия? Дали изобщо беше прочела придружаващото писмо, в което обясняваше решението си и колко много го бе наранило? Или просто го беше хвърлила в огъня? Бе го скъсала и хвърлила парчетата на вятъра?

Всички тези мисли минаха през главата му за един удар на сърцето му. Дайгоро се напегна в очакване на най-лошото. Тя щеше да го намрази. Да му удари плесница пред всички, които се бяха събрали — и той щеше да го е заслужил. Аки пристъпи още веднъж и излезе пред гората от неподвижни бойци. Въпреки целия си ужас и ненавистта, която изпитваше към себе си, Дайгоро не можа да не се възхити на красотата ѝ. Мисълта, че я беше наранил, го прободеше в сърцето. Той я обичаше, а я бе изоставил. Каквото и наказание да му беше определила, то не можеше да се сравнява със суровото наказание, което сам си бе наложил.

Тя се приближи още повече. Раменете ѝ се стегнаха. Брадичката ѝ леко се повдигна нагоре и назад, сякаш бе кобра, която се готви да нанесе удар. След това го сграбчи за китките, вдигна се на пръсти и лепна една целувка на бузата му.

— Влизай вътре — прошепна му Аки, гъделичкайки ухото му с устните си — колкото се може по-бързо. Искам да ме съблечеш.

Петите ѝ отново докоснаха земята и въпреки че се опитваше да скрие свенливата си усмивка, Дайгоро виждаше, че е на път да се изчерви. Все пак ѝ бе липсвал и наистина беше ядосана, и любовта бе надвила гнева, а притеснението заплашваше да надвие любовта. Единственото, което можеше да направи, бе да стисне леко китките му, вместо да го обгърне с ръце и да го притисне към себе си, за да не може да си отиде отново.

Зад гърба си Дайгоро чу лекото изщракване на меч, който се подава на един палец от ножницата си.

— И коя трябва да е тази красива девойка? — разнесе се гласът на Шичио.

Глупак, глупак, глупак, помисли си Дайгоро. В двора си имаше отровна змия и бе допуснал бременната си жена в обсега ѝ. Той погледна през рамо към Шичио, чиято лява ръка беше стиснала ножницата, а пръстите на дясната галеха дръжката на меча му. Косата на наперения паун се бе разрошила, сякаш потресът и позорът му бяха

нанесли физически удар. На Дайгоро просто му се искаше да го бяха проснали мъртъв.

— Мога само да предполагам, че това е съпругата ти — продължи с усмивка Шичио, — но ти нямаш съпруга, нали? Вече не. Не и след като подписа онзи указ.

Дайгоро не отместваше очи от лицето на Шичио, но с периферното си зрение забеляза, че врагът му запъва краката си в чакъла, а палецът му избутва *катаната* още малко извън ножницата ѝ.

Славна победа се намираше на гърба на Дайгоро. Тя бе твърде дълга, за да успее да я извади при такова разстояние. Шичио го знаеше. И ако някой от войниците на Окума пристъпеше напред, за да го защити, целият клан щеше да бъде обвинен в държавна измяна срещу съветника на регента. Шичио знаеше и това.

— И ако не е съпругата ти, то коя е тогава? — попита Шичио. — Просто някакво момиче, в което си посял семето си, предполагам. И в какво те превръща това? Определено не в съпруг. По-правилно ще е да те наричам клетвопрестъпник и лъжец.

Това бе повече, отколкото би понесъл който и да е мъж. Макар и *ронин*, Дайгоро беше десет пъти повече самурай, отколкото Шичио щеше да бъде някога. Този човек бе пепелянка.

Хитрините му се удаваха толкова лесно, колкото и дишането. Освен това обикновен гражданин да обвини самурай в лъжа беше повече от провокация; всъщност от страна на Дайгоро щеше да е неетично да го остави жив.

Шичио знаеше и това.

— Нали не се опитвате да предизвикате двубой, Шичио-сама? — Дайгоро положи огромни усилия да завърши изречението със *сама*, вместо с *кучи сине*.

— Не ми е необходимо. Ти си беглец, нали? Да, такъв си. Сега, като се замисля, самият факт, че стоиш в този двор, означава, че Окума са ти дали убежище. Колко удобно, нали? Не е необходимо да се женя за майка ти; мога да я убия веднага, след като убия теб.

— Няма да е зле да помислите повече върху това — рече Дайгоро.

Самураите на Тойотоми се подредиха в редица зад гърба на Шичио, сякаш дочули мислите му.

— Хванете беглеца — нареди Шичио абсолютно равнодушно. — И майка му, и приятелката му, след като така и така сте се захванали.

— *Шичио!*

Викът дойде от Хидейоши.

— Това е *сватба* — излая регентът. — В името на боговете, идиот такъв, не можеш да заплашваш булката.

— Тойотоми-доно — отвърна Шичио, — тя помага на беглец...

— А ти нарушаваш всички правила на учтивостта — заяви Хидейоши. — Да не си забравил за законите на гостоприемството?

— Сигурен съм, че не е — обади се Дайгоро, — тъй като вашият генерал Мио ги спомена предишния път, когато се срещнахме. Гост, който подбужда към битка под покрива на своя домакин, се наказва със смърт.

Шичио шумно плъзна *катаната* обратно в ножницата ѝ.

— Тогава се изправи срещу мен в дуел — предложи той с изпълнен с жлъч глас и посочи с пръст през отворената порта. — Извън имението. Извън границите на безценното си гостоприемство.

— Дайгоро сви ръцете си в юмруци. Прониза ги болка, заради счупените пръсти на дясната и дълбоките рани на лявата. Не беше спал от три дни. На десния му крак имаше дваисет и девет нови шева. И въпреки това-онова, което желаше най-силно, бе да изтърбуши този наперен паун.

Младежът си пое дълбоко дъх и измери на око разстоянието до портата. Не беше твърде голямо, може би дваисетина или трийсетина накуцващи крачки. В сегашното му състояние ходенето бе достатъчно, за да му се замае главата. Щеше да разполага с предимството на поголемия обхват, но ръцете му бяха толкова зле, че след първата размяна на удари нямаше да има сили да държи дръжката на меча си. Противникът му бе отпочинал и добре нахранен. Силата на Дайгоро му стигаше само за да се задържи на крака. Пък и самата Славна победа знаеше за желанието му да убие Шичио; усещаше го със стоманата си. А колко по-удовлетворяващо щеше да е да го убие пред Акико, пред майка си и пред целия си клан? Устата на Дайгоро направо се напълни със слюнка при мисълта за подобно удоволствие. Щеше да сграбчи победата и славата пред очите на регента, който и без това го уважаваше толкова силно, че може би дори щеше да го направи генерал.

Задоволяването на копнежа му за мъст беше нещо повече от обикновено отмъщение. Това щеше да му гарантира победа и слава. И точно поради тази причина собственият му меч щеше да го предаде.

Дълбоко вдишване, последвано от още едно. Той изучаваше внимателно Шичио: дължината на меча му, ръката, която бе отпусната на дръжката му, напрежението в мишците му, докато се подготвяше да нанесе удара.

Дайгоро отново въздъхна, опитвайки се да успокои разтуптяното си сърце. Знаеше, че не може да се изправи срещу Шичио въоръжен с друг меч — или поне щеше да се изправи, но нямаше да спечели. Твърде много бе свикнал с тежестта и обсега на Славна победа. Нито пък можеше да помоли Кацушима да се бие като негов шампион. Ако не друго, Кацушима беше по-изморен и от Дайгоро; той бе с трийсет години по-възрастен от него и цяла седмица бе препускал денонощно по пътя от Киото.

И въпреки това Дайгоро разбираше простата истина: Шичио го беше оскърбил повече, отколкото би могла да понесе честта. Младежът си пое дълбоко дъх и бавно го изпусна. Това бе шестото въздъхване, след като Шичио му бе отправил предизвикателството си. Дайгоро знаеше добре старата максима, защото баща му я бе цитирал толкова много пъти: добрият самурай взема всяко решение в порядъка на седем вдишвания.

Над двора се възцари мълчание и Дайгоро имаше усещането, че всички, които се бяха събрали, чуваха бумтящите удари на сърцето му. Той си пое седмия дъх.

— Ако госпожа Окума го позволи — заговори, — аз ще се изправа срещу моя претендент тук, на мястото, където победих генерал Мио.

Лицето на Шичио преbledня. Дайгоро веднага разбра, че го беше преценил правилно. Спомни си последния си разговор с генерал Мио — не размяната на драсканици и въпроси на смъртното му легло, а разговорът им в Джуракудай, преди Дайгоро да се превърне в беглец, а Шичио незначайно как да завърже Мио и да му отреже езика. *Не, Шичио не е фехтовач*, казал бе Мио. *Той спечели генералската си титла с мастило и четка.*

Дайгоро можеше само да предполага колко пъти Шичио си бе представял как убива омразното Мече. Несъмнено го бе упражнявал

мислено: ударите, париранията, тщеславните обявявания на победата. Но между натрапчивата му идея за острието на Иназума и полетите на фантазията му той бе забравил, че през всичките тези години война не бе провел нито една битка. Беше допуснал същата грешка, която бяха направили много негови противници: смяташе Дайгоро за сакаето момче, а не за воин.

И тогава Дайгоро му напомни за Мио. Мио, който превъзхождаше Шичио във всеки един аспект на фехтовката. Мио, гигантът, който бе победен в двубой от сакатия малък Дайгоро.

Младежът постави ръка върху Славна победа нетърсена, знаейки, че ако я изтегли, няма да успее да я задържи в ръцете си задълго. Боляха твърде много. Прекалено ги бе претоварил по време на битката предишната нощ. Предмишницата му прещракваше дори само от усилието да свие пръстите си около дръжката на оръжието.

— След вас, генерал Шичио — каза той, вливайки в гласа си всяка капчица увереност, която успяваше да изцеди, с надеждата, че ще успее да прикрие изтощението си. Обърна се към другия край на двора, а събралата се тълпа се отдръпна встрани, за да му отвори коридор до точното място, където Дайгоро бе стъпил с крак върху великанския генерал Мио. — Изморих се от вашите глупости; да приключваме с това.

Шичио присви очи. Той направи една крачка към Дайгоро, достатъчна, за да влезе в обхвата му. Щеше да извади по-бързо тънката си *катана*. Един добър самурай би посякъл Дайгоро още преди Славна победа да излезе от ножницата си. Един добър самурай и дори един бърз селянин.

— Блъфирате — рече генералът.

— Онези петдесетимата надолу по пътя си мислеха същото — отвърна Дайгоро.

Шичио го огледа изпитателно с присвитите си очи. Несъмнено те отлично виждаха колко е изтощен Дайгоро. Несъмнено бяха забелязали, че младежът предпочита да стъпва на левия си крак, което разкриваше колко лошо бе ранен десният. Но щяха да видят още нещо. Шичио беше лъжец и измамник. Хората като него мислеха, че всички останали са също тъй непочтени. Неведнъж Дайгоро бе предполагал, че Шичио ще постъпи като самурай само защото самият Дайгоро мислеше, живееше и дишаше според кодекса. Сега за пръв път

младежът откри предимството да мислиш като подло, вероломно псе. Шичио смяташе, че *всички* са подли като него.

Едно мускулче потрепна на бузата на генерала. Той преглътна. Дясната му ръка леко затрепери. Първоначалната мисъл на Дайгоро бе да остане неподвижен на мястото си. Но това беше самурайско мислене. Вместо това подхвърли:

— Да не мислите да ни карате да чакаме цял ден? Хайде, решавайте.

Той броеше вдишванията на Шичио, който вече дишаше плитко и учестено. Зачуди се дали паунът знаеше старата поговорка за седемте вдишвания.

— Дуел до смърт е твърде добър за теб — изрече Шичио достатъчно силно, за да го чуят всички. После отстъпи назад и прибра със замах *катаната* в ножницата ѝ. Отмятайки кичур коса от потната си вежда, той продължи: — Когато те убия, ще наредя да те увесят като обикновен престъпник.

Дайгоро чу как Аки въздъхва с облекчение, както и майка му и доста от гостите. Шичио изсумтя.

— Искам да се махнеш от тази къща до залез-слънце — обяви паунът, сякаш четеше указ, — или ще езекутирам всички тук за измяна. — Докато се отдалечаваше към портата, той се подсмихна подигравателно на майката на Дайгоро и малкия господар Ясуда в ръцете ѝ. — Моите поздравления на щастливата двойка. Луда и бебе! Сигурен съм, че ще сте много щастливи заедно.

След това изхвърча навън и всички се почувстваха така, сякаш иззад тъмните облаци бе изгряло слънце. Настроението веднага се подобри; хладният бриз замени неподвижния досега въздух.

Кискащият се Хидейоши се приближи с клатушкаща се походка до Дайгоро — повече от всякога приличаше на облечено в броня шимпанзе.

— Добра шега — промърмори тихо той.

— Какво имате предвид, господарю регент? — Дайгоро също говореше тихо.

— Аз щях да се бия срещу теб.

Дайгоро наведе леко глава.

— Може би моят господар има по-остро око от някои свои генерали.

— Може би! — Хидейоши се засмя, като оголи остриите си, неравни зъби. — Какво щеше да се случи, ако извадех меча си?

— В един двубой има различни фактори, господарю регент.

— Кое то означава, че се чудиш какъв е обсегът на острието ми, *нее*? Ще ти кажа едно нещо, момче: ти ми изглеждаш адски изтощен. Добре ще е да ме убиеш при първата размяна на удари. След това не виждам как ще издържиш.

— Наистина остро око, господарю регент.

Хидейоши отново се засмя.

— Какъв кураж има това дете! Кълна се, че с десет генерали като теб щях да завладеея Корея още сега. Проклятие, колко е гореща тази утрин. Хайде да приключваме с формалностите и да се захващаме с пиенето.

Дайгоро се поклони ниско.

— Простете ми, господарю регент. Не е минал още един месец, откакто станах *ронин*, а вече съм придобил обноските на варварин.

Той представи първо майка си, после Акико, след това дядото и бабата на малкия младоженец, Кенбей Ясуда и съпругата му Азами. Дайгоро ги познаваше само от час, но още първото му впечатление от тях бе за непоколебима строгост. Това беше напълно естествено, предположи той; те бяха настойници на внука си, защото бащата на малкия Горобей бе позор за семейството; беше убит в пиянска свада преди още бебето да се роди. Косата на Кенбей бе побеляла, макар далеч не толкова, колкото на баща му; приличаше повече на буреносен облак, отколкото на сняг и подхождаше добре на стоманеносивите му очи. Той бе с двайсет години по-голям от Азами, но тя беше още по-строга; яка жена с дебели като на ковач предмишници. Изглеждаше достатъчно силна, за да пробие с юмрука си дупка в дървено буре.

Може би строгостта им имаше нещо общо с факта, че Дайгоро ги бе принудил да се измъкнат от постелите и да яздят половината нощ, за да оженят новородения наследник на покойния си син. С изключение на това те изглеждаха абсолютно благовъзпитани, безупречни в зелените си кимона и бяха свършили отлична работа в прикриването на гнева си. Когато Дайгоро видя какво страхопочитание им беше вдъхнал разговорният му тон при общуването с най-могъщия феодал в Япония, той си помисли, че някой ден може и да му простят, че напълно им бе съсипал сутринта.

Всички присъстващи преминаха през необходимата размяна на любезности — върху новия син на дома Ясуда се сипеха хвалебствия за силата на ръкостискането му, комплименти за ненадминатата красота на булката, поздравления и към двата дома за това, че бяха избрали толкова щастлив ден под толкова щастливи предзнаменования и звезди — и накрая се стигна до пиенето, за което толкова силно копнееше Хидейоши. Дайгоро, развеселен от възможността да се отпусне за пръв път от седмици, само за първия час се почерпи с три приятно охладени бутилки. Не можеше да реши кое му доставя по-голямо удоволствие: мисълта, че Шичио се цупи в някоя мрачна задушна каюта на регентския флагман, или обещанието за няколко спокойни часа, през които не го очаква изпълнението на никакви задължения. Когато приключи третата бутилка, той реши, че това няма никакво значение и щастливо нареди да му донесат четвърта.

И все пак не можеше да се мери с Хидейоши, който въпреки дребния си ръст пиеше като демон. Още преди да са изiali обеда си до половината, регентът вече пееше с цяло гърло. Дайгоро се изненада колко надарен певец бе той, поне що се отнасяше до пияните феодали.

Когато Хидейоши се напи дотолкова, че вече не обръщаше внимание на нищо, Дайгоро се оттегли. Двамата с Акико така и не успяха да стигнат до спалнята си и се задоволиха с капака на едно буре със саке, което се намираше в хладната ниша на избата. Когато отново се облякоха, те тихичко и с абсолютно благоприличие се оттеглиха в къщата, където набързо се отърваха от дрехите си за повторно представление.

След това Дайгоро не намери сили да й каже какво трябва да направи.

Не беше и необходимо: Акико разчете мълчанието му с лекота, сякаш беше крещял от върха на планината.

— Знам, че ако останеш тук, врагът ти ще те убие — каза тя. Облегна голия си гръб върху гърдите му и скръсти ръцете му върху корема си. — Както ще убие и мен, и мъничето, което расте в корема ми. Но ми обещавай, че ще си някъде наблизко.

— Не бях сигурен дали ще ме приемеш обратно. Мислех, че си ми ядосана.

— Съм. Бях. Следващия път, когато решиш да пожертваш брака ни, предпочитам първо да ме попиташ за това.

— Аки, нямах друг избор...

— Напротив, имаше. — Тя се пресегна и притисна топлите върхове на пръстите си върху устните му. Не беше нужно да поглежда, за да ги намери; познаваше тялото му толкова добре, колкото и своето. — Можеше да приемеш поражението. Можеше да се отклониш от своя път, от пътя на баща си; можеше да запазиш семейството ни. И може би след време щях да се науча отново да те уважавам. Не ме разбирай криво, Дайгоро — гордея се с онова, което направи.

Той примигна. Не можеше да повярва на ушите си.

— Наистина ли?

— Разбира се. Родителите ми също са самураи; познавам пътя толкова добре, колкото и ти.

Кожата му настръхна; през тялото му премина студена вълна въпреки обедната жегата. Той прегърна здраво Акико, без да обръща внимание на болката в пръстите, в ръцете и в краката си, и притисна буза към ухото ѝ. За втори път беше онемял от изумление. Копнееше да намери дума, която да изрази великите благодарност и любов, и копнеж, които изпитваше в момента.

И за втори път Акико разгада мълчанието му така, сякаш направо бе прочела мислите му.

— Който и път да избереш, просто остани близо до мен, *нее*? Не ме изоставяй отново.

Тя притисна гърба си към тялото му като протягаща се котка и Дайгоро я прегърна. Струваше му се, че като че ли от години не се беше чувствал толкова у дома си.

КНИГА ДЕСЕТА
ПЕРИОД ХЕЙСЕЙ, ГОДИНА 22 (2010 ОТ
Н.Е.)

— Марико!

Преди да се усети, Хан я беше притиснал в полунелсън. Марико продължаваше да стиска дългата черна брада в двата си юмрука. Един от полицаите изникна сякаш отникъде и повдигна Джоко Дайши под мишниците така, че тежестта на тялото му да не увисва изцяло на ръцете на Марико. Някой друг се притече на помощ на Хан и изви надолу дясната ѝ ръка. Тя беше толкова вбесена, че не почувства нищо.

— Спокойно — каза Хан. — Пусни го, Марико. И без това нанесох достатъчно вреди на този случай. Няма нужда да добавяш към тях и обвинение в полицейски тормоз.

Това я отрезви. Тя разтвори юмруците си и отстъпи назад, разперила длани в жест на помирение или поне успокоение, че ще спре да се бие. Другите две ченгета отново настаниха Джоко Дайши на земята и го облегнаха на стената. Хан не отпусна хватката си.

— Сериозно говоря — прошепна той в ухото ѝ. — Ония глупости, които направих преди, могат да ни попречат да повдигнем обвинение. Ти току-що свали този тип от мотора, Марико. Ако има само малки наранявания, тогава добре, той се хвърляше срещу теб. Но грубото тласкане насам-натам може да причини...

— Тежки травми. Кое то ще ни съсипе случая. Знам, Хан. Успокоих се.

Той предпазливо отпусна хватката си. Тя знаеше, че го бе изненадала с внезапното си нахвърляне върху заподозрения. Всъщност беше изненадала и самата себе си. Не бе осъзнавала колко дълбоко е привързана към този град — който не спираше да трупа гадости върху гърба на единствената си жена детектив. Командващи офицери, които се отнасяха с нея като с момиче, подчинени, които се отнасяха с нея като с равна, вестници, които си умираха да я превръщат в новина и дебнеха всеки неин подвиг, проваляйки всичките ѝ шансове да работи под прикритие, и то само за да увеличат продажбите си за няколко часа. Колко пъти се беше питала защо не бе започнала работа в някой канадски полицейски отдел или пък в някой американски? Някъде,

където плащаха по-добре, където наемът не беше толкова висок, където можеше да си намери приятел, който да не се страхува от професията ѝ? И ето че се оказа достатъчно някой да спомене за заплаха от бомба в нейния град, за да ѝ кипне кръвта. Джокко Дайши бе заплашил нейния дом. Дълго време не се бе чувствала някъде като у дома си, може би още от времето, когато беше малко момиче. Нищо чудно, че бе реагирала толкова яростно; нищо чудно, че беше изненадала дори себе си.

— Добре — въздъхна Хан и тя почувства как предпазливостта му се стопява. — Кажи ми какво научи от него.

— Една камара откачени окултистки глупости.

— Стига, Марико. Вземи се в ръце.

— Нищо не научих, ясно? Той каза, че целта е да се унищожат реда и хармонията, каквото и да значи това, по дяволите. Тоя тип не е с акъла си, Хан, което означава, че сме изгубили всичките си следи.

— Това прозвуча доста пораженски — отвърна той, — а *ти* не си човек, който се отказва. — Подхвана я под лакътя, завъртя я на другата страна и с бавна крачка започна да я отдалечава от техния заподозрян. Решението му се оказа правилно; достатъчно бе Джокко Дайши да се скрие от погледа ѝ и пулсът ѝ постепенно се успокои. — Хайде, помогни ми да мисля.

Марико се намръщи, засрамена от себе си. Хан беше прав: трябваше да се вземе в ръце. Но това не бе лесно, когато цялото разследване представляваше просто низ от несполуки. Първо се натъкнаха на опака сделка за наркотици. Нещата се объркаха още повече с появата на свръхкачествения дайши. Разследването му доведе до две кражби, които можеше и да са свързани с наркотика, ако не беше дребната подробност, че крадецът нямаше намерение да продава маската или меча, за да купува дрога. Като се добави и връзката с якудза, безсмисленото убийство в предградията и домашната газова камера, с какво разполагаше накрая тя? С най-странния случай, за който бе чувала — и това още преди някой да спомене думата *култ*.

За три дни те бяха разкрили повече мистериозни тайни, отколкото Марико смяташе за възможно и всяка една от тях, вместо да дава отговори, повдигаше нови въпроси. Марико не искаше да се предава. Искаше ѝ се да може да напредва по-активно, но не

разполагаше с нищо, което да ѝ помага. Целият ѝ случай беше пълна мъгла.

— Ами ако от самото начало сме объркали всичко? — попита тя.
— Ами ако цялата история с шантавия култ е просто примамка?

— Сериозно ли говориш? Стигнали сме до средата на играта, Марико. Искаш да зарежем всичко и да се върнем на стартовата линия?

— Не, просто се чудя дали той играе нашата игра. Ами ако сме разтълкували погрешно всичко? Ами ако Божественият вятър е просто параван за операция на Камагучи-гуми?

Хан се намръщи и я погледна с любопитство.

— Това пък откъде дойде?

— Не знам. От отчаяние. Просто ми помогни да го разнищим. Кой печели най-много от онази идиотска сделка с Камагучи?

— Камагучи.

— Точно така. Те монополизират пазара за дайши, а в замяна трябва да се лишат само от някаква тъпа маска.

Хан поклати глава.

— И как обяснява това срещата ти с Булдога? Всеки наркоман в града иска стоката му; защо тогава е толкова вбесен?

— Нали ти казах, че не знам. Просто разсъждавам на глас...

— А аз съм изцяло на твоє разположение, стига това да ни помогне да разберем къде ще избухнат онези бомби. Ще ни помогне ли?

Марико не трябваше да размишлява дълго върху въпроса му. Дори не беше нужно да отговаря; една примирена въздишка бе достатъчна.

— Виж какво, може и да си права. Може да сме бъркали през цялото време. Но може и от самото начало да си хванала вярната следа. Ти го профилира като откачен водач на религиозен култ, *нее*? Тогава да се заемем с откачения водач на религиозен култ. Какво ни дава това?

Марико кимна. Хан беше прав.

— Ако не си играе с нас — *ако* — то значи наистина вярва, че проповядва истината на Божествения вятър.

— Която е?

Тя сложи ръце на кръста си и погледна към тавана.

— Нещо, свързано с това, че устройството и редът задушават разума. Той иска хаос. Исква да разтърси хората.

— Най-накрая нещо, което има смисъл.

— А?

— Сделката с дайши. Ако я погледнеш от гледна точка на наркотиците, цялата история е пълно фиаско. Най-тъпият дилър на света доставя висококачествен продукт и забравя да провери дали някой иска да му плати за него.

Марико кимна.

— И попада точно в разгара на полицейска операция.

— Точно така. Ами ако погледнем на цялата история от гледната точка на един шантав водач на култ?

— Тогава разбутването на гнездото на осите може да се приеме като един вид духовно упражнение. На кого му пука, че ще се лиши от цяло състояние под формата на дайши, когато може да преобърне целия пазар на спийд с главата надолу? Направо разбива баланса на силите.

— Точно така — заяви със задоволство Хан. — Това трябва да е.

Марико почувства как нещо в съзнанието ѝ се отпуска по същия начин, както тялото ѝ, когато събличаше полата и нахлузваше удобните стари дънки. Двамата с Хан отново се бяха върнали към познатата рутина на бърза размяна на остроумни забележки, обмяна на идеи, които постепенно се изчистваха все повече, вместо да се разпаднат.

— Но после какво? — попита тя. — Икономически хаос? Да сринем черния пазар и да видим каква част от законния бизнес ще замине с него?

— Защо не? Трябва да признаем, че якудза имат в тоя град много повече компании паравани, отколкото сме склонни да приемем.

Марико махна с ръка.

— Едва ли. Погледни тоя тип и ми кажи дали ти навява асоциации с *луд бомбаджия икономист*.

Двамата едновременно погледнаха към техния заподозрян. Докато разговаряха, те крачеха напред-назад, за да изразходват нервната си енергия, но от сегашното им разстояние маската на Джоко Дайши изглеждаше адски зловеща — особено след като мъжът, който я носеше, седеше самодоволно на пода, а ъгълчетата на устата му потрепваха в детинска усмивка. Марико си помисли, че кървава брадва в ръката щеше да му отива повече.

Той я погледна, сякаш доловил мислите ѝ. От погледа му я побиха тръпки; в съзнанието ѝ веднага изникна картината, в която той седи надвесен над леглото ѝ, докато тя спи, наблюдавайки я иззад маската.

Хан забеляза потрепването ѝ.

— Добре — решително произнесе той, — трябва да променим нещата. Всичките тези предположения няма да ни помогнат да намерим бомбите.

Марико забеляза, че Хан също се е променил. Походката му беше по-различна. Той нервно пружинираше на пръсти. По същия начин се бе държал и в буса на спецчастите, точно преди да започне операцията.

— Хан, дори не си го помисляй.

— Не искам, но сме отчаяни. Остави ме две минути насаме с него и ти гарантирам, че ще го накарам да ни каже къде са бомбите.

— Две минути? Допреди две минути ти се опитваше да ме разубедиш. Какво по-различно се случи оттогава?

— Случи се това, че този задник се кани да убие стотици невинни хора. Саакибара сам го каза: какво значение има, че няма да получим нито една присъда, щом можем да спасим животи?

— Той нямаше предвид да измъкваме информацията с бой от заподозрения, Хан.

— Виж какво, аз ще поема вината. Кариерата ми и без това е прецакана. Трябва да разберем къде отива Акахата с бомбите.

— Няма да прекосим чертата. Точка.

Хан я гледаше умолително; очите му бяха пълни с болка, страх и гняв едновременно.

— Марико, доста време мина, откакто той избяга. С шибания си мотор. Защо си мислиш, че ще успеем да го намерим навреме?

— Защото държим шефа му и защото смятам, че размишленията ни преди малко доста помогнаха. Джоко Дайши е стратег, не пациент на психиатрията. Ти сам го каза: от негова гледна точка всичко, което върши, има смисъл. Цялата метафоричност на Вятъра — разпиляването в различни посоки, наслуки, разбиването на реда — *това* е истинската маска. Той не се води по никакви си божествени халюцинации, а има план. Има разписание. Има... мамка му.

— Какво?

Марико го оципа по ръката.

— Сделките с наркотика. Заплащането на уротропина със спийд вместо с пари. Той ни е подвеждал още от самото начало.

— Успокой топката, Марико. Какво съм пропуснал?

— Веднага щом разбрахме за уротропина, какво си помислихме?

— МДА... — Марико сякаш видя как мислите му се променят, преминавайки от отчаянието към добре познатото им прехвърляне на идеи. — Няма начин. Смяташ, че е решил да приготви бомбите си с уротропин само за да ни заблуди? Да ни накара да си мислим, че е просто поредният дилър на спийд?

— И се получи, нали?

— Стига де. Искаш да кажеш, че е *знаел*, че ще тръгнем първо след уротропина, преди да подхванем цианида?

— Да.

— И е *знаел*, че ще стигнем до извода, че готви МДА?

— Не стигнахме сами, Хан; той ни подтикна. Той не само прави бомби, нали? А готви и бутикова дрога с редки съставки, като знае точно какво ще предположи всяко наркоченге, което попадне на тези съставки.

— И двамата с теб изобщо не поставихме под въпрос предположението си, докато не видяхме *това*. — Хан посочи с пръст съгваемите маси, подредени покрай стената — производствената линия за експлозиви. Той поклати слисано глава. Не намираше сили да погледне Марико в очите; беше смазан от мисълта, че Джокто Дайши ги бе измамил толкова успешно. — Този тип винаги е няколко хода пред нас.

— Да.

— Месеци пред нас. Дори години. — Той се изсмя презрително. — Нали не смяташ, че си е записал всичко в календара?

— Години напред... — Марико дори не смяташе да го произнася на глас. Тя също погледна към масите и мешавицата от чаркове върху тях. Пирони и гайки: шрапнели. Симкарти, жички, стари модели мобилни телефони: дистанционни детонатори. Точно до тях — изкормени фенерчета: преносими детонатори. Всеки един от тези предмети беше абсолютно безвреден. Единственият начин да ги приемат за опасни бе да проявят далновидност.

В този момент тя го видя. Годишната на демона. Точно над масите.

— Мамка му, Хан, през цялото време е било пред очите ни. Той има календар!

Тя се обърна и се затича. Ченгетата, които пазеха Джоко Дайши, веднага се подредиха в защитна бариера, в случай че Марико беше готова за втори рунд. Но тя се насочи към производствената линия и по-точно към астрологичния календар, който висеше над нея.

Само един ден, който се намираше точно в центъра, беше ограден. Марико не можеше да разгадае останалото — твърде много месеци, твърде много странни астрологични завъртулки, — но тя знаеше със сигурност, че напоследък Джоко Дайши бе ускорил нещата. Подготвяйки се за Годината на демона. За уречения час. Можеше да се обзаложи, че ограденият ден е днес. Или утре, ако извадеше късмет, но нямаше повод да се надява, че късметът ще я споходи.

Не. Не трябваше да разчита на късмета. Вече бе видяла и друг календар със заградена днешна дата. В малката брошурка с размери на портфейл за сезона на „Йомиури Джайънтс“. Все още я носеше в джоба си.

— Хан! — Тя извади брошурката от найлоновата ѝ торбичка и я разгърна бързо, като едва не я скъса. Само една среща беше оградена. Домакинска среща. Днес.

Тя бе започнала преди три часа.

— Целта им е срещата в „Токио Доум“ — заяви Марико. — Трябва да отидем...

— Не — прекъсна я Хан и тя проследи погледа му към Джоко Дайши. Кучият му син продължаваше да изглежда като доволно хлапе, което обаче очакваше нещо, а не което вече беше спечелило. — Не сме чули нищо по радиостанцията. Ако е имало нападение, щяхме да получим обаждане — или поне щяхме да чуем за него, *не*?

Той извади телефона си от джоба и стартира приложението, което изписваше резултатите.

— Хайде де, хайде — нетърпеливо го подкани. — Така, играта още не е свършила. Краят на осмия ининг, два аути, „Джайънтс“ водят с пет на четири.

— Хан, изобщо не ме интересува резултатът...

— Казвам само, че играта не е свършила. Пейките са все още пълни, Марико. Пейките са все още пълни.

Изпуснал е момента, помисли си Марико. Не беше нужно Хан да го казва. Но според нея логиката му се пропукваше.

— Акахата е закъснял, ако е възнамерявал да заложим бомбите под пейките. Трябвало е да го направи по средата на играта. Както ти сам каза: ако играта беше свършила...

— Половината пейки щяха да са празни. Хората щяха да бързат за влака.

— Влакът! — Кожата на Марико се смрази. — Хан, той смята да удари влака.

— Не. О, не, не, не. — Хан започна да трепери. — Ами ако той... ами ако не успеем...?

Парализа чрез анализ, помисли си Марико. Нямаше време да обмислят най-лошия сценарий; двамата с Хан трябваше да действат.

— Да тръгваме — реши тя. — „Джайънтс“ са любимият ти отбор. Сигурно си гледал милион срещи. Коя е най-близката станция?

— Четири са. Едната е на железницата, другите три са на метрото.

Марико погледна към Джоко Дайши, който ги наблюдаваше с нетърпение.

— Той иска да предизвика хаос, нали? Да припомни на хората някогашните страхове?

— Значи е метрото — кимна Хан. — Също като атаката със зарин, когато бяхме още малки.

— Точно така.

— Най-добрите възможности са станция Суйдобаши или станция Коракуен. Касуга се намира наблизо, но другите две винаги се напълват с народ след края на играта. Ако иска много жертви, ще избере Суйдобаши или Коракуен. — Лицето му пребледня. — Марико, те ще са се натъпкали като сардини там долу. Ще бъде същинска касапница.

Марико се затича към вратата; Хан я следваше на две крачки. Нямаше време да дава заповеди на останалите от екипа; имаше твърде много за обясняване, твърде много неизяснени въпроси, които трябваше да се решат на място, преди да се мисли за пълна предислокация на хората към станциите на метрото.

— Ти поemi Суйдобаши — каза тя на Хан, — аз ще взема Коракуен.

— О, мамка му — изпъшка той.

Марико чу как стъпките му се забавиха. Поглеждайки през рамо, го видя да спира за миг и да поглежда към телефона си, преди да се опита да го пхне обратно в джоба си.

— В средата на деветия са — обясни той. — Все още е пет на четири. Остават три аута, преди целият ад да се изсипе.

Марико се движеше с пълна газ към станция Коракуен с пуснати полицейски светлини и надута сирена, която ѝ се струваше недостатъчно силна. Помнеше, че още преди да стане ченге, тя смяташе, че хората трябва да влизат в затвора за това, че не отбиват встрани пред аварийно-спасителните автомобили. За нея си оставаше загадка как идиотите, които караха колите си, пропускаха да забележат линейката или пожарната на пътя. Днес дори си помисли, че умишленото оставане на пътя трябва да се наказва със смърт. Смърт чрез удушаване, като самата Марико щеше да изпълни присъдата.

Вместо това се вкопчи във волана, размишлявайки върху всички грешки, които беше допуснала през последните няколко минути. Трябваше да избере страничните улички, а не основните пътни артерии. Трябваше да поръча на някой от полицаите да се обади в Транспортното бюро и да им нареди да затворят станциите Суйдобаши и Коракуен, за да не се налага самата тя да им звъни. Все пак бе успяла по-рано да се обади на диспечерите, но го беше направила, докато кормуваше с една ръка при максимална скорост, а това бе станало причина много ченгетата да се озоват в болница.

А най-вече трябваше да попита Джоко Дайши дали мишената на Акахата е някой вагон или самата платформа на станцията. Той може би нямаше да ѝ отговори. Или щеше да го направи с удоволствие. Сега ѝ оставаше единствено да се чуди коя мишена беше по-неудобната. Взривяването на бомба във вагон на метрото щеше да ограничи обсега на експлозията, но пък гарантираше смъртта на всички, които пътуваха вътре. Взривяването ѝ на платформата щеше да разпръсне мощността ѝ, заменяйки гарантираните жертви с много по-голям брой ранени.

Беше възможно, разбира се, Марико и Хан да грешаха и Акахата да се бе запътил към друго място, към някоя друга мишена, за която дори не им беше хрумвало. Но Марико не можеше да си позволи да размишлява за това. Беше направила най-добрия възможен извод въз основа на доказателствата, с които разполагаше — и следвайки логиката, тя направи следващото си предположение: Акахата щеше да

удари платформа, а не вагон. От една страна, той щеше да предпочете неподвижен терен, място, което може да наблюдава и да определи времето на взрива така, че да получи максимум брой жертви. От друга — можеше да избира между десетки вагони и само две подходящи станции. Марико *трябваше* да вярва, че той ще предпочете да удари едната от станциите; останалите възможности я караха да се чувства безпомощна.

Точно на последния завой Марико чу гласа на Саакибара по радиото. Завъртя рязко волана, гумите изсвистяха възмутено и веднага щом успя да освободи едната си ръка, тя грабна говорителя.

— Сър?

— Свързахме се с Транспортния отдел. Затворили са станциите. Играта свърши преди десет минути, Фродо. Чака те голяма тълпа.

— Виждам ги. — Натисна спирачките и гумите ѝ отново изсвистяха.

— Подкреплението е на път, но ти си...

Марико не изчака да чуе останалото. „На път“ не беше достатъчно, за да чака подробностите. Колата спря само на няколко метра от тълпата, която се бе събрала пред станция Коракуен.

Точно както беше казал Саакибара, някой от полицейското управление се бе свързал с Транспортния отдел и им беше наредил да затворят станцията. Бяха постъпили мъдро, окачайки на входа табела с надпис „НЕ РАБОТИ“. Марико се надяваше, че това ще отблъсне голяма част от тълпата, защото един силен взрив на платформата можеше да изпрати ударна вълна нагоре по стълбите. Всички, които се намираха горе, все едно стояха пред дулото на гигантска огнехвъргачка.

Проправяйки си път през тълпата, тя искаше да изкрещи с цяло гърло, да ги предупреди, че проклетата бомба се намира точно под краката им, затова да се разкарат от пътя ѝ. Но паникьосаните тълпи бяха много опасни, а следващият ѝ най-добър план — да стреля във въздуха със своя зиг зауер като някой шериф от каубойските филми — щеше също да ги паникьоса. Затова единственото, което ѝ оставаше, беше да ръчка с колене и лакти и да крещи:

— Полиция! Направете път!

Знаеше, че са минали само няколко секунди, но въпреки това ѝ се стори, че пробиването на тунел през тълпата от запалняковци е

продължило цяла вечност. Щом накрая стигна до въртележката, тя се подпря върху нея с едната си ръка и се прехвърли отгоре ѝ с нещо като колело. Когато краката ѝ отново докоснаха земята, тя леко залитна, като едва не си навехна глезена. Стисна пистолета си в ръка и се затича към стълбите.

Стълбищата бяха две, едно за източните линии и едно за западните. Кое от двете би избрал Акахата? По което щяха да слизат повече пътници, предположи Марико. Но тя не знаеше къде живееха повечето запалнянковци. Не знаеше къде ходят хората след приключването на срещата. Хан щеше да знае. Искаше ѝ се да му се обади, но същевременно не желаше да губи време. Искаше ѝ се да се поспре за няколко секунди, да се ориентира мислено за местоположението си на картата, да помисли малко, но и за това нямаше време. Парализа чрез анализ. Мисленето беше враг. Понякога се налагаше просто да се действа.

Тя се спусна надолу по най-близкото стълбище, без дори да поглежда към кой влак ще я отведе — източния или западния. Когато се озова в подножието му, установи, че платформата е пълна. Долу имаше четирийсет или петдесет души — трудно можеше да ги определи като тълпа според стандартите на Токио, но Марико се изненада, че изобщо е видяла някого. Наруга се наум, че е проявила такава глупост: входът откъм улицата може и да беше затворен, но нищо не можеше да попречи на хората да слизат от мотрисите, в които се бяха качили от някоя друга станция.

Станцията имаше две платформи, между които минаваха двете успоредни линии. Всяка повърхност като че ли потрепваше под светлината: стоманените релси, излъскани от стотиците пъти на ден, когато по тях преминаваха колелата на мотрисите; колоните, които носеха керамичните си плочки като змийска кожа; още керамични плочки по стените и по пода; таванските панели, равни и излъскани като огледала. Пътниците безцелно се разхождаха наоколо като човешко брауново движение, изпращаха есемеси или ровеха из чантите си.

Сред тях Марико забеляза Акахата, облечен като служител от поддръжката. Той стоеше на четири-пет крачки от една количка, в която бяха натоварени голям син контейнер за отпадъци и разни принадлежности за чистене. Както можеше да се очаква, хората

гледаха да се държат встрани от него, стреснати от вида му на човек, който сякаш бе докуцукал дотук, след като е бил пребит в някой бар. Лицето му все още изглеждаше ужасно, покрито с морави и синкави отоци. Марико наблюдаваше как едно момиче, което вървеше, забило поглед в телефона си, се приближи достатъчно до него, за да го зърне с периферното си зрение. То се сепна, пребледня и отстъпи назад. Марико се зачуди колко ли други пътници бяха направили същото.

Акахата вдигна очи към момичето и плъзвайки поглед покрай нея, забеляза Марико.

Кървясалите му очи се стрелнаха към синия контейнер. Той беше голям и тежък, но колелцата му позволяваха да се придвижва с лекота. Идеален за пренасянето на голяма бомба.

Марико се прицели в него. Пътниците се тълпяха наоколо. Тя отново се усъмни в точността на мерника си и секундното ѝ колебание бе всичко, от което се нуждаеше Акахата. Той сграбчи един облечен в училищна униформа гимназист и го придърпа пред себе си като човешки щит. Едната му натъртена ръка се уви около гърлото на момчето и го стисна като питон.

— Пусни го! — извика Марико.

Акахата отговори с познатата мантра и отстъпи назад към количката, в която се намираше контейнерът.

За части от секундата Марико се зачуди защо е още жива. Защо Акахата не беше взривил бомбата? Но после се досети: той нямаше дистанционен детонатор. Не му беше необходим. Мъжът очакваше тълпите бейзболни запалянковци да се струпат на платформата; детонаторът се намираше върху самата бомба и нямаше да се активира, докато жертвите му не се скупчат около него. Когато Акахата пристъпи отново към количката, Марико се убеди окончателно, че контейнерът за отпадъци представлява едно огромно СВУ.

Тя се придвижи настрани, опитвайки се да заобиколи хлапето, за да има възможност да стреля в тялото на Акахата. Но момчето се опитваше да се освободи и тласкаше мъжа в различни посоки. Не беше достатъчно силно, за да се освободи от здравата му хватка, но заради въртенето и дърпането му мишената на Марико се намираше в непрекъснато движение.

Тя се прицели в главата на Акахата. Теренът все още не беше разчистен. Някои от пътниците бяха избягали, но много от останалите,

изпаднали в паника, бяха замръзнали на местата си също като елен, попаднал в капана на приближаващите се автомобилни фарове. Марико продължаваше да се придвижва странично, без да спира да крещи на Акахата да пусне момчето, докато най-накрая зад гърба му останаха единствено тунелът и празните линии. Кое то нямаше никакво значение. Изстрел в глава, прикрита зад борец се човешки щит, беше почти невъзможен, дори за изключително точен стрелец. За подобни изстрели ченгетата посещаваха курсове за снайперисти — а и не им се налагаше да стрелят с лявата ръка.

Акахата отново пристъпи към контейнера. Очите му бяха ококорени и налудничави, той въртеше главата си наляво и надясно, докато заложникът му напразно се опитваше да се изтръгне от хватката му. Момчето като че ли изглеждаше по-уплашено от пистолета на Марико, отколкото от Акахата; при всяко нейно движение то потрепваше и се извърташе настрани. Глупак, помисли си тя; ако поне за секунда останеш неподвижен, този пистолет може да ти спаси живота.

— Последно предупреждение — извика тя, без изобщо да е сигурна в думите си, — пусни хлапето.

Акахата спря да повтаря мантрата си и каза:

— Какво значение има? Той ще умре. Накрая всички ще умрем. Не разбирате ли какво се опитваме да ви научим?

Марико нямаше време за религиозните му глупости, но този път откри истина в думите на Акахата. Ако стигнеше до контейнера, всички на платформата щяха да умрат. Може би трябваше да стреля, дори и да убие хлапето, стига да улучеше Акахата.

Може би Хан щеше да дръпне спусъка, но Марико не можеше да прекоси тази линия. Ако момчето бе обречено, по-добре беше да умре от ръката на масов убиец, отколкото на ченге. И все пак ѝ се искаше хлапето да бе от онези, които щяха да замръзнат на място и да се изпуснат в панталоните си. Беше тренирала достатъчно стрелба по неподвижна мишена. Досега вече щеше да се е прицелила, да е затаила дъх и да е натиснала бавно спусъка.

Беше обмисляла твърде дълго действията си. Знаеше го. Парализа чрез анализ. Опитва се да задържи мерника си върху лицето на Акахата, но колкото повече се концентрираше, толкова повече трепереше ръката ѝ. Ямада-сенсей щеше да я посъветва да прибере

пистолета си в кобура. Почти чуваше гласа му в главата си: добрият фехтовач би предпочел да пусне меча си на земята, вместо да го стиска здраво, но неправилно. Пусни го и го вдигни отново. Това беше правилният начин. Но Марико бе твърде уплашена, за да пусне оръжието си.

Акахата прехвърли момчето от дясната в лявата си ръка. Освобождава дясната, за да достигне до детонатора, помисли си Марико. Вече се намираше близо до бомбата. Още една стъпка и щеше да е в ръцете му.

Хан щеше да го е застрелял досега. Майната им на психологическите игрички и моралните дилеми. Това щеше да каже той. А сега Марико дотолкова се беше омотала в разсъждения, че бе провалила всички шансове подсъзнателно да направи нужното.

В никакъв случай нямаше да стреля, не и срещу толкова малка мишена, движеща се мишена, не и когато бе толкова несигурна в себе си. Ямада беше прав. Нямаше място за мислене, само за действие. А не можеше да го направи — не и след като бе блокирана от собственото си съзнание. По-добре да пусне меча си на земята и да го вдигне отново. Това беше единственото решение.

Нямаше друг избор. Тя свали оръжието си.

Очите на Акахата се ококориха още повече и проблеснаха триумфално. Той изрева мантрата си и посегна към детонатора.

Пистолетът на Марико рязко се вдигна и тя вкара един куршум в средата на челото му.

61.

Избухна масова паника. Ехото от изстрела ѝ още отекваше в тунелите, когато всички се втурнаха нагоре по стълбището. Пътниците на отсрещната платформа стояха като вцепенени, със зяпнали уста. Като на забавен каданс Марико видя как гимназистът се опитва да се отърси от мъртвото тяло на Акахата, но накрая губи равновесие и пада на земята. В първия момент тя се зачуди дали не го е улучила, дали несъзнателно не е натиснала спусъка два пъти и вторият ѝ куршум да е отлетял наляво и да е прострелял хлапето. Не си спомняше да е стреляла два пъти, но едва след като момчето се изгъркаля с викове и плач настрани от тялото на Акахата, Марико се убеди, че не го е улучила.

Не обърна никакво внимание на тълпата, вярваше, че служителите на горния етаж ще се погрижат за тях. Цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху Акахата, оръжието му и някогашния му заложник. Акахата не помръдваше. В челото му, точно както във филмите, се виждаше чиста, идеално кръгла дупка от куршум.

Това донякъде я изненада. Не беше ли отвратително от тяхна страна да пресъздават абсолютно точно този детайл? Някой художник по специалните ефекти бе избрал да усъвършенства точно фаталния изстрел в главата. Може би за това беше получил премия или го бе патентовал, или поне беше получил потупване по рамото за добре свършената работа. Може би майка му се хвалеше на приятелките си колко далеч е стигнал синът ѝ.

Внезапно Марико се зачуди какво ли би казала собствената ѝ майка за това, което бе сторила. Един мъж беше мъртъв и вината за това бе нейна. Марико току-що бе убила човешко същество.

Знаеше, че трябва да обмисли случилото се от морална гледна точка, и то скоро, но сега беше по-важно да се погрижи за гражданите. Гимназистът бе застанал на четири крака, замаян и треперещ. Лицето му беше почервенияло; устата му зееше отворена; сълзите му се лееха свободно, а от долната му устна се стичаше слюнка. За момента изглеждаше сравнително стабилен, не представляваше заплаха за себе

си или за останалите, затова Марико направи няколко предпазливи крачки към масивното СВУ.

Тя не служеше в сапъорския отряд и в академията никой не я бе научил на нищо за експлозивите, но големият метален цилиндър, скрит в контейнера за отпадъци на Акахата, не ѝ приличаше твърде на боклук. Нито изкорменото фенерче, прикрепено отгоре му. От него беше останал само механизмът за включване и изключване, от който излизаха няколко жици, влизащи през малка дупка в цилиндъра. Това ужасно ѝ приличаше на домашно направен детонатор.

Част от нея ликуваше, че не вижда таймер, който да отброява минутите. Друга част ѝ шушнеше, че е глупаво да смята, че Холивуд е представил и този детайл правдоподобно, което породя внезапното желание да огледа устройството отвсякъде, търсейки скрит таймер с обратно броене. Но тихият гласец беше заглушен от здравия ѝ разум, който ѝ изкрещя да не се приближава до този наистина опасен обект, който все още не е гръмнал, но може да го направи, ако започне да го човърка. Вместо това Марико насочи вниманието си към травматизирания тийнейджър, който само допреди няколко мига беше заложник.

— Хей, хлапе — повика го тя и прибра пистолета си в кобура. После застана пред него, като скри трупа на Акахата от погледа му. — Погледни ме, чуваш ли? Всичко ще бъде наред. Само ме погледни. Моля те.

Думите излизаха с усилие от устата му. Гласът му беше продран и писклив, като сбъркан тон на цигулка, но най-накрая успя да произнесе:

— Ти стреля по мен.

— Не по теб. Никога по теб.

— Можеше да ме застреляш. Можеше да ме убиеш. — Все още отбягваше погледа на Марико; гледаше втренчено насиненото лице на Акахата.

И донякъде беше прав. Въпреки това Марико се чу да обяснява:

— Стрелях по нападателя ти. Не по теб. По него. Бъди сигурен. Никога нямаше да дръпна спусъка, ако смятах, че ще те улуча. — Надяваше се, че казва истината.

— Ти стреля по мен — бе единственото, което той успя да изрече.

— Искам да седнеш на земята, чу ли? — Тя направи всичко възможно, за да прикрие тялото на Акахата, но въпреки че момчето се съгласи да седне до една от колоните, Марико не успя да го накара да отместе погледа си от лицето на Акахата, камо ли да я погледне в очите.

— Искам да знаете, че ще разговарям с началника ви — разнесе се глас зад гърба ѝ.

Това я изненада; тя наистина бе забравила, че съществуват и други хора, освен самата нея, хлапето и Акахата. Обърна се и видя висок рус *гайджин* с малки мустачки и рядка брадичка. Едва след като го видя, осъзна, че е проговорил на английски. След това се разнесоха и японски гласове: забързан шепот от отсрещната платформа, далечно паникьосано бърборене, отекващо чак до долу от улицата, както може би изстрелът ѝ бе отекал чак до горното ниво.

Марико се изправи и огледа с преценяващ поглед русия *гайджин*. Като че ли беше студент: през рамо бе праметнал чанта с лаптоп и въпреки акцента си от Средния запад носеше леко хипарски европейски обувки. Лицето му беше сериозно; тя бе виждала подобно изражение на хора, които се бяха отървали на косъм от смъртоносна катастрофа или пожар. Марико имаше доста добра представа какво възнамеряваше да каже той на нейния лейтенант и в момента изобщо не беше в настроение.

— Няма нужда да ми благодарите, господин...

Веднага разбра, че го беше изненадала, както се случваше твърде често, когато отговаряше на *гайджин* на гладък английски без никакъв акцент. Предположи, че случаят отново бе такъв, но след това забеляза как сериозността преминава в гняв.

— Да ви *благодаря*? Шегувате ли се? Вие току-що застреляхте невъоръжен човек!

— Моля?

— Току-що хладнокръвно застреляхте човек. Няма да мръдна оттук, докато не пристигне началникът ви, и смятам да му разкажа точно какво видях. Застрашихте живота на това момче, за да стреляте по невъоръжен чистач. В моята страна подобно безразсъдно поведение се нарича престъпна небрежност и превишаване на правомощията.

Не се намираме в страната ти, искаше да каже Марико. След което щеше да продължи с *Майтапиш ли се с мен? Току-що ти спасих*

живота. Все още бе възбудена от сблъсъка си с Акахата, а сега този кльощав, самодоволен задник отново накара кръвта ѝ да кипне от нов прилив на адреналин. Въобще не ѝ беше до учтивости, но успя да се въздържа да не го просне по лице на пода и да закопчее ръцете му на гърба с белезници. Застана пред него и заяви:

— Господине, мисля, че нямате и най-малката представа какво се случи тук долу.

— Знам точно какво „се случи тук долу“, полицай. Уча право в университета...

— Марико!

Това бе гласът на Хан и чувайки го, умът на Марико направи задно салто. Тя изпита едновременно облекчение и въодушевление, и смущение. Как се бе озовал тук? Дали това не беше някаква посттравматична халюцинация? Но не, ето го там, тича надолу по стълбите.

— Добре ли си? — започна той, като изливаше думите в един непрекъснат поток. — Намери ли го? Той...

Студентът гайджин продължаваше да говори, но Марико не му обръщаше внимание.

— Добре съм — отвърна тя, преминавайки на японски. — Акахата е неутрализиран. Имаме едно хлапе, което е доста поразтърсено, но рано или късно ще се оправи. Акахата го използва като щит.

Хан погледна покрай рамото ѝ и по изражението му Марико веднага разбра, че е видял трупа на Акахата.

— Ти...?

— Да.

Очите му се впиха в нейните.

— Добре ли си? — Той не питаше дали е ранена.

Тя все още не бе намерила време да обмисли случилото се от морална гледна точка. Гимназистът не беше далеч от истината: Марико не бе стреляла по него, но куршумът беше профучал съвсем близо до момчето. И очевидно хлапето и бърборещият *гайджин* мислеха по един и същи начин: Марико не трябваше да дърпа спусъка.

Решението ѝ се бе сторило правилно. Или по-точно опитът да вземе решение беше нарушил спокойствието ѝ, затова тя бе изоставила процеса на мислене и се беше оставила на инстинкта си. Но тогава той

й се бе сторил правилен и продължаваше да й се струва правилен и след случилото се. Защо тогава тези двамата бяха толкова ядосани?

В този момент я осени: никой от тях не знаеше за бомбата.

Бяха я видели да стреля по похитителя, когото можеше да уговори да пусне момчето. Можеше да протака, да се опита да го успокои, да изчака подкрепление, да го напръска с лютив спрей. Имаше различни възможности, но от тяхна гледна точка нейната реакция срещу невъоръжен мъж, който бе хванал заложника си с обикновена задавяща хватка през гърлото, беше да стреля на месо.

Марико се обърна към *гайджина*, готова да му обясни недоразумението. Но изведнъж се спря. Трябваше ли да му каже истината? Да го остави да разбере колко близо е бил до смъртта? Да му покаже детонатора на Акахата? Мъжът се държеше като истински задник; заслужаваше ли обяснение?

А и какви ли щяха да бъдат последствията, ако се разчуеше, че някой е успял да вкара трийсет или четирийсет килограма експлозив в системата на токийското метро? Напълно я устройваше някой с много по-голяма заплата от нейната да вземе това решение.

— Марико, кой е тоя задник? — Хан посочи *гайджина*.

— Тъкмо си тръгваше — отвърна тя. Преминавайки на английски, каза на мъжа: — Господине, с огромно удоволствие бих обсъдила някой път с вас основите на японската правна система, но сега ще ви помоля да се разкарате от сцената на местопрестъплението.

— Нима смятате, че ще търпя това? — изрепчи се мъжът. — Възнамерявам да...

— Ходи се шибай — прекъсна го Хан.

Студентът по право реагира така, сякаш Хан го бе шамаросал. Сигурно не беше очаквал да чуе и второ японско ченге да говори на английски. По-вероятно това бе първият път, когато изобщо чуваше японец да използва нецензурна дума. Във всеки случай това го накара да се отдалечи и да чака някъде другаде появата на лейтенант, на когото да се оплаче.

— Я виж ти, детектив Уатанабе! — възкликна Марико, пак на японски. — Нямах представа, че толкова добре владеете английския.

— А аз нямах представа, че някой в този отдел си спомня, че на визитката ми всъщност не пише „Хан“. Нищо чудно, че си успяла да станеш сержант. Мозъкът ти е създаден за канцеларска работа.

— Това вече беше подло.

— Значи си добре?

Марико усети как пулсът ѝ се ускорява. Дори когато се шегуваше, той не спираше да мисли за това как ѝ е въздействало убийството на Акахата. Сега, когато нещата се бяха поуталожили, Марико установи, че се чувства много по-объркана, отколкото бе помислила първоначално. Знаеше, че е стреляла при самозащита и защитавайки живота на всички останали на платформата. Но ето че той лежеше там, вперил безизразен поглед в тавана, като кукла, откъсната от конците си. А ето я и Марико, причинила втора смърт със собствените си ръце. Заедно с Фучида ставаха две само за *една* година. Повече от всички останали в „Наркотици“, взети заедно. И въпреки това тя не можеше да си представи как иначе би могла да постъпи. Беше дала на Акахата възможността да се предаде без съпротива и той бе отхвърлил поканата. Куршумът в черепа беше станал нещо като необходимост.

Поне за Марико. Няколко десетки зяпачи все още се въртяха на отсрещната платформа и досега поне един от тях вероятно я бе разпознал. Славата ѝ след историята с Фучида може и да беше краткотрайна, но липсващият пръст се запомняше лесно и един свидетел бе достатъчен, за да го забележи. Тя инстинктивно пхна дясната си ръка в джоба, макар да беше наясно, че вече е твърде късно за всякакви опити за ограничаване на щетите. Въпреки че бе оставила етичната самооценка за по-късно, макар да бе казала на партньора си, че е добре, Марико се чудеше какви ли щяха да бъдат последствията от убийството на човек, когото всички присъстващи щяха да опишат като невъоръжен.

Но каквито и да бяха последствията, на този етап тя не можеше да направи нищо. По стълбите се чуваше тропотът на приближаващи се полицаи и когато стигнеха при нея, те щяха да очакват заповеди. Тя трябваше да се оправи с един страдащ от психическо разстройство тийнейджър, с труп, който трябваше да бъде прибран в чувал и откаран, с бомба, която трябваше да бъде обезвредена, с голяма метростанция, която трябваше да бъде пусната в употреба, и ако се хванеше сериозно за работа, може би щеше да приключи всичко до полунощ.

— Сериозно ти говоря — рече тя на Хан, — мисля, че съм добре. Може би трябва да ме попиташ пак след някой и друг ден. А сега трябва да отцепим местопрестъплението.

— Кажи ми пак защо не искаш да се обадя на пресата — настоя майката на Марико.

Тя седеше заедно с двете си дъщери на пода край масата във всекидневната и трите играеха реми. Марико оглеждаше другите, без да каже нито дума. Майка ѝ бе облякла тениска с яка и бродирано на джобчето лого, което Марико не можеше да разпознае; сигурно беше на производителя или на някой друг, свързан с любимия ѝ тенис на маса. Лицето ѝ сияеше, за разлика от обичайното ѝ измъчено изражение. Тя, естествено, изпадна в паника, когато разбра, че голямата ѝ дъщеря се бе намирала в същото помещение с трийсет и няколко килограма експлозиви, но го научи, след като Марико вече се бе прибрала на сигурно място у дома.

Саори изглеждаше добре. Беше възстановила голяма част от изгубените си килограми. Косата ѝ вече не бе така занемарена и кожата ѝ беше възвърнала блясъка си. Струпеите, които ѝ се бяха появили, докато се друсаше, синините, бледността бяха изчезнали. Зъбите ѝ никога нямаше да се оправят след всичките години употреба на амфетамини, но като цяло си бе възстановила някогашното уверено, женствено аз.

— Да — рече Саори, — ти си герой, Марико. Не си ли спасила, колко, петдесетина души?

— Петдесет и двама — отвърна Марико. И беше убила един, можеше да добави тя. Смъртта на Акахата се различаваше много от тази на Фучида. При Фучида бе просто танто за танто: той я беше изкормил, тя го бе намушкала в отговор. Но Акахата всъщност не беше извършил нищо насилствено; само бе заплашил да го направи. Марико го беше застреляла превантивно.

Няколко дни по-късно очакваше да се чувства виновна донякъде, но усещането все още не се бе появило. Нито пък изпитваше задоволство. Просто я изпълваха опасения за онова, което тепърва щеше да се случи.

Някой психолог сигурно щеше да успее да обясни от научна гледна точка защо тя предпочита да гледа напред вместо назад. Марико знаеше, че някой ден щеше да ѝ се наложи да потърси професионална помощ. Всяко здравомислещо ченге в „Наркотици“ я беше питало как се чувства, а най-неделикатните направо ѝ задаваха въпроса какво е усещането да застреляш някого. Рано или късно това щеше да ѝ се отрази по някакъв начин. Освен това след инцидента все още не бе излизала на терен. Саакибара беше отстранил временно Хан и бе наредил на Марико да си вземе два дни отпуск, което означаваше, че дори не беше поглеждала към пистолета си, откакто бе напуснала участъка онази вечер. Сигурно щяха да я побиват тръпки, когато се върнеше на работа, но за момента се радваше, че е със семейството си, и това ѝ стигаше.

Но не и на Саори.

— *Петдесет и двама* — тя хвана настоятелно Марико за ръката. — Не трябва ли да си на първа страница във вестниците? Не трябва ли и аз да се появя там? Голямата ми сестра отново е в новините — и то по различна причина от онази, която те сочат. Стига, Мико, ти заслужаваш нещо по-добро от това.

— Не мога — отвърна Марико. — Първо, защото управлението вече даде изявление. И второ, може би си забелязала, че в него бомбата изобщо не е спомената. Трябва да разбереш колко е важно това да бъде запазено в тайна. На вас двете ви казах, защото смятам, че имате право да знаете какво се случи, но ако се разчуе за заплахата от бомба, Джоко Дайши ще получи точно онова, което иска: масова паника.

Изричайки го, не се почувства добре. Петдесет и двама души бяха видели как един полицаи застрелва невъоръжен чистач, но Марико знаеше истината. Знаеше колко близо се бяха озовали до смъртта. Из радиостанциите циркулираха десетина различни теории, правеха се анализи от типа „какво можеше-трябваше-щеше да е най-добре“, каквито обикновено следваха всяка бейзболна игра, и Марико притежаваше силата да разсее блаженото им неведение с едно обикновено телефонно обаждане. Което можеха да направят и шефовете ѝ. Но нямаше как от ТСУП да я оневинят, без да обяснят за бомбата, а точно това те не можеха да направят. Достатъчно бе само да споменат за нея, за да избухне масова паника, плюс един бог знае още какво по радиостанциите.

Не, по-добре героичната полицайка на Токио да понесе временен удар по репутацията си. Всички в „Наркотици“ бяха наясно каква е истината, същото се отнасяше и за шефовете и ако някой слух случайно се измъкнеше навън, никой нямаше да го признае официално. Дори Джоко Дайши не можеше да го направи. От една страна, защото приличаше повече на Тайлър Дърдън, отколкото на Осама бин Ладен: не беше от онзи тип, който поема отговорността заради политическата си кауза, особено след като агентът му се бе провалил. От друга — затворниците нямаха право да свикват пресконференции. Затова управлението лиши каузата му от юридическа сила и отписа Марико като косвена жертва.

— Трябва да ме разберете — каза тя. — Наистина, не бива да говорите за това. С *никого*. Ясно ли е?

— Ами ако...? — започна Саори.

— Ако някой те попита, кажи му, че сестра ти е решила, че нападателят представлява директна заплаха за живота на заложника. Не е нужно да си въоръжен с нож или бейзболна бухалка, за да убиеш някого. Строшаването на трахеята може да свърши същата работа.

Марико сложи картите си на масата.

— О — додаде тя, — аз свърших.

И отново се оказа обект на наказание, което не бе заслужила — този път я засипаха неодобрителни възгласи, макар че това сигурно беше много по-добре от дюдюканията, които получаваше в пресата. Всичко щеше да изгуби блясъка си до края на седмицата, бързо щеше да се изтрие от обществената памет, макар че за момента наистина силно я огорчаваше. Но за разлика от вестникарите и харпиите от радиостанциите, майката на Марико я възнагради с нова порция десерт.

— Добре, момичета — обади се тя, след като привършиха с черешовия сладкиш, — още една игра и тази стара жена трябва да си ляга.

— Съжалявам, но не мога — отвърна Марико. — Трябва да се срещна с един човек тази вечер.

— Охо! — възкликна Саори. — Среца! Готин ли е?

— Не. Определено не е.

— Кой е тогава? — попита Саори.

В същия момент майка ѝ се намръщи и предположи:

— Някой от работата, нали?

— Може да се каже. — Истината бе доста сложна. Марико искаше да приключи професионалните си отношения с този мъж, но не бързаше да се озове в една и съща стая с него.

* * *

През по-голямата част от пътуването си с метрото тя си мислеше за Хан, за това какво да прави с него, за това докъде се простират етичните граници. При всички случаи партньорът ѝ щеше да се изправи пред хората от отдел „Вътрешни разследвания“. Десетината секунди размишления по въпроса ѝ подсказаха, че е длъжна да спазва закона. Ако някой гражданин наруши правилата и му се размине, това беше просто факт от живота, но ако ченге наруши правилата и му се размине, това говореше зле за самите правила. Правоохранителни органи без отговорност означаваше полицейска държава, а не полицейско управление.

Ами ако Сакакибара решише да подкрепи играта на Хан? Ами ако намереше начин да изкриви факта, че един от подчинените му е нарушил гражданските свободи на заподозрян? Имаше ли значение това, че още на следващия ден същият този заподозрян се бе опитал да убие Марико и още петдесет и двама души? Не. В реалния живот щеше да има значение, но от законова гледна точка правата си бяха права.

Американците имаха много добра дума за тях: *неотменими*. Правото, което можеше да бъде нарушено в зависимост от обстоятелствата, не беше никакво право. Сакакибара уважаваше това. Той бе добър полицаи и беше наистина безкомпромисен, когато ставаше дума за спазването на устава. Но винаги бе казвал, че го прави, за да защити нивото на разкриване на престъпления в своя отдел. Ами ако само този път бе решил да прати Джоко Дайши за по-дълго в затвора, като прикрие детектива, който беше нарушил границата? Ако той защитеше Хан, Марико щеше да се изправи пред избора да се противопостави на лейтенанта си и да предаде партньора си, или да си затвори очите пред недопустимо нарушаване на моралните норми.

Размишлявайки върху това, тя отиде до сградата, в която не искаше да влиза, и натисна звънеца, на който не искаше да звъни.

Когато стоманената врата се отвори, вътре я чакаше Куршума, запълнил половината асансьор. Обикновено приказлив, той не обели нито дума, докато се изкачваха към апартамента на Ханзо Камагучи.

— Ето я и нея — каза Булдога с усмивка, разкриваща остриите му зъби, — моята малка *гокудо* полицайка. — Той се надигна от огромния кожен диван в западен стил, хвърли дистанционното настрани и грабна запотената бутилка с бира. — Настани стегнатото си малко задниче тук и кажи какво имаш за мен.

— Всичко, което искаш — отвърна Марико. Тя остана пред асансьора само за да покаже на Булдога, че няма да изпълнява заповедите му. — Задържахме маската ти като доказателство.

— И къде е тя?

— На едно телефонно обаждане оттук. — Марико извади смартфона от джоба си и го поднесе напред, сякаш му го предлагаше. — Ако ти донеса маската, ще отмениш ли наградата за главата ми?

— Такава е сделката, сладурче.

— Ами баща ти? И с него ли сме квит?

— Той ми прехвърли договора. Трябва да се притесняваш само за мен.

— В такъв случай разполагам с твой запис, в който признаваш за участието си в заговор за убийство. — Тя се приближи към него и му показва малкия екран на телефона.

Куршума пристъпи заплашително напред.

— Няма да постигнеш нищо, ако ми вземеш телефона — каза му Марико, без да сваля погледа си от Булдога. — Не съм го записала аз, а отделът ми. Чувате ли ме, сър?

— Високо и ясно — отвърна Сакакибара. Гласът му прозвуча сърдито и авторитетно дори през малкия говорител.

— Приятна вечер, сър. — Тя пусна телефона в джоба си. — Ето каква е сделката: аз ти връщам маската, тъй като и без това е твоя, но ти ще отмениш наградата за главата ми по един или друг начин. Разбираш как стоят нещата, *нее*? Ще подгоним не само теб, но и баща ти. И да, не мога да го докосна, и да, за известно време ченгетата ще си имат доста проблеми, но накрая полиция и якудза ще се завърнат към установеното положение и единствената разлика ще бъде записът ти, в

който уличаваш своя старец. Според теб как ще ти се отрази това на следващото фамилно събрание?

Камагучи се надигна от дивана, стиснал бирената бутилка така, като че ли щеше да я използва като оръжие. Погледна я злобно, сякаш смяташе да метне през терасата телефона ѝ заедно с нея. След това погледът му се премести върху лявата ѝ ръка, която Марико несъзнателно беше отпуснала върху дръжката на своя зиг зауер.

— Не се страхуваш да използваш това, нали? — рече той. Тонът му прозвуча почти като поздравление.

— Не.

— Хе. Чух за това. Ти и онзи тип в метрото. Той ли открадна маската ми?

— Единият от тях, да.

— А другият? — Все още не беше отпуснал хватката си върху бутилката. В коленете и раменете му все още се забелязваше напрежение, сдържано, но готово да избухне, също като куче, което дърпа невидима верига.

— Задържан е. Ще лежи доста дълго.

Камагучи изпръхтя развеселено и остави бутилката.

— Значи сме квит, захарче. По дяволите, и без това нямаше да те убия. С теб е забавно да се бие човек. Хайде, седни и пийни една бира.

Марико поклати глава и отстъпи назад към асансьора.

— Относно маската ти...

— Не се тревожи за нея. Когато можеш, ще ми я донесеш. Знам, че мога да ти вярвам. — Той отново изпръхтя и се настани на големия черен диван.

— Така е — отвърна Марико, — но нямах предвид това. Онзи тип Джоко Дайши смята, че маската му дава божествена сила. Той е чисто и просто един терорист и ако отново се сдобие с нея, ще ни причини много неприятности.

— Дрън, дрън, дрън. — Камагучи махна с ръка, сякаш прогонваше някаква муха. — Тя е моя собственост, *нее*? Ще правя с нея каквото си поискам.

— Точно това е проблемът — рече Марико. — Той я открадна веднъж от теб. Може да го направи отново. Не мога да те принудя да я разтопиш, но ти казвам, че освен ако не искаш хората да решат, че не

можеш да пазиш собствеността си, по-добре я дръж някъде, където е добре заключена и...

— Вече е продадена. — Камагучи смени канала.

— Какво?

— Вече му я продадох. Край.

— Продад си я на *Джоко Дайши*!

— Така ли се казва той? — Булдога се спря на някакъв спортен канал, предаващ мотоциклетно състезание. — Да, реших, че щом я иска толкова много, ще плати добра цена за нея.

Марико сви ръцете си в юмруци. Чуваше шумното си, гневно дишане и дори бе готова отново да посегне към пистолета си.

— Имаш ли и най-малката представа какво смята да прави с нея този мъж?

— Скъпа — извърна се той, за да я погледне. — Аз съм гангстер. С това се занимавам. — След това телевизорът отново привлече вниманието му.

— Масово убийство — рече Марико. — Масово унищожение. Може да убие дори твои хора. Със сигурност ще нанесе удар върху родния ти град. Смята, че за да го направи, се нуждае от маската. Това ли искаш?

— Скъпа, аз съм *гангстер*. Когато видя възможност да спечеля пари, я сграбчвам. Ако с хората ми се случи нещо, аз ще се оправям с това. Ако с останалите се случи нещо, ще те оставя ти да се оправяш.

Марико не можеше да повярва на ушите си. Всичките усилия, които беше положила, всички хора, преразпределени от управлението, целият страх, напрежението, тревогите, кашата, в която се бе забъркал Хан — всичко това за нищо. За втори път напоследък се изненада, че е толкова лоялна към града, който често я караше да се чувства чужда в него. Джоко Дайши не беше просто поредният престъпник. Бомбите му не представляваха просто заплаха за населението. Той бе заплашил Токио, по дяволите, града на Марико, града на Камагучи, а Камагучи дори не си бе направил труда да намали звука на телевизора, за да я чуе по-добре.

Единственото, което успя да каже, беше: „Егоистичен кучи син такъв“. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да си тръгне.

Делото срещу Джоко Дайши започваше следващия петък. Истинското му име беше Макото Коджи. На петдесет и една години, макар да изглеждаше много по-млад. В досието му бяха отбелязани редица дребни престъпления в младежките му години, всичките свързани с психично заболяване, заради което съдът му бе определил психиатрично лечение, но нито ден затвор. Неизвестно местожителство, неизвестни роднини. Ако имаше някакъв източник на доходи, той не беше известен на Националната агенция по приходите. Доколкото зависеше от бюрокрацията, той бе излязъл от психиатричното отделение на сутринта на осемнайсетия си рожден ден и просто беше спрял да съществува.

Делото трябваше да започне в десет часа, на първия етаж в областната съдебна палата, която се намирал зад ъгъла на сградата на ТСУП в сърцето на Касумигасеки, изключително шизофреничен квартал. Щабът на столичната полиция се помещаваше в огромна постмодерна сграда със стърчаща над покрива ѝ кула, раирана като захарна пръчка. От другата страна на улицата се намирал Министерството на правосъдието, сграда в италиански стил на едва три етажа. И двете гледаха към напълнен с вода ров от епохата Муромачи, от другата страна на който се издигаше петстотингодишната каменна основа на Императорския дворец, на който му трябваше само още едно десетилетие, за да навърши сто години. Запалителните бомби бяха изпепелили стария дворец, но основата му бе надживяла бомбардировките и другите ужасни бедствия — земетресения, наводнения, ерозия и икономика, която ценеше повече имотите в центъра на града вместо излишните политически реликви — и продължаваше да се извисява, обрасла с малко повече мъх, но с иначе сносен вид. Сега я обграждаха чисто нови небостъргачи, телефонни кули, хибридни електрически автомобили, невидимите вълни на безжичния интернет. Тя се издигаше сред тях, непроменена.

Затворена в капана на бушуващите си емоции, Марико копнееше да може да каже същото и за себе си. Още откакто се бе събудила сутринта, тя не беше сигурна къде трябва да бъде. Нейният приятел и партньор имаше изслушване пред „Вътрешни разследвания“. То беше определено за десет часа, по същото време, когато трябваше да започне и делото срещу Джоко Дайши. Искаше ѝ се да може с лекота да реши да подкрепи приятеля, да постъпи правилно, да остави работата на втори план. Но същевременно ѝ се искаше да мисли за Джоко Дайши като за Макото Коджи, а не с религиозната титла, която сам си беше дал. Така щеше да е по-великодушно спрямо него — невинен до доказване на противното и така нататък — но в съзнанието ѝ той си оставаше безсърдечният водач на култ, а не психичният случай с проблемно детство.

Циничната ѝ половина дори се съмняваше, че Макото Коджи е истинското му име. Повечето от колегите ѝ биха казали, че се хваща за сламката, но те мислеха единствено на японски. Марико четеше символите канджи като местна и като *гайджин* и англоговорещата част в съзнанието ѝ виждаше, че буквално преведено, Макото Коджи означава Късата пътека към истината. Твърде поетично, за да е просто съвпадение, помисли си тя.

Марико не се гордееше особено със склонността си да открива правдоподобни съмнения и в най-невинните подробности, като имена върху бланките на стандартни правителствени документи. Тъжната истина бе, че способността ѝ да вижда най-лошото у хората я правеше по-добро ченге. Днес тя я караше да се съмнява в партньора си. Въпреки идеалистичния глас в главата ѝ случаят изобщо не беше толкова лесен, колкото обикновеното застъпване за приятел. Той работеше заедно с нея и бе застрашил разследването. Марико му беше началник, а той бе подкопал авторитета ѝ. И сега, в десет без десет, тя знаеше точно къде би трябвало да се намира, но не искаше да отиде.

Не беше никакво неясно прозрение, което я караше да отиде на друго място в десет часа. Ако не друго, то цинизмът и песимизмът ѝ щяха да я отведат право на изслушването на Хан. Но тя се разкъсваше между желанието да бъде източник на подкрепа за партньора си и страха да чуе произнасянето на присъдата му. Искаше да му спести този срам. Напрежението, породено от конфликта, се натрупваше в нея цяла сутрин и сега тя имаше нужда да го изразходи, крачейки нервно

между съдебната палата и щаба на полицията. Беше виждала Хан да крачи така и да оставя след себе си стелещ се цигарен дим. Тя никога не бе проявявала интерес към пушенето, но може би днес беше подходящ ден да започне.

Сакакибара я засече някъде по средата на пресечката.

— Ето те и теб — подхвърли той, крачейки бързо с дългите си крака. Той очевидно знаеше къде трябва да бъде. Хвана я под ръка, завъртя я на токовете ѝ и я повлече към съдебната палата. — Идвай. Искаш ли да видиш дали онзи задник ще бъде осъден?

Една обикновена присъда не беше от нещата, които биха привлекли вниманието на един лейтенант, нито дори на сержант, но Джоко Дайши бе организиран заговор за тероризиране на града, планирайки да остави след себе си куп трупове — не петдесет и два, а стотици. Ако планът му беше успял, онази платформа щеше да е претъпкана с народ. Ако Марикико не бе стреляла. Ако Хан не я беше изпратил на нужното място. Шансовете кой от тях щеше пръв да открие Акахата бяха петдесет на петдесет. Хан се бе втурнал към платформата си също като нея — беше приел доброволно да се озове на мястото заедно с един луд човек и една бомба, също като нея. Чистият късмет бе направил нея герой вместо него. Марикико отново се замисли за съдбата му.

— Сър, всичко приключи.

— Какво?

— Хамае, адвокатът на Джоко Дайши. Той издърпа делото с един час напред. В девет часа.

Сакакибара спря на място.

— И?

— Гледах го — отвърна Марикико. Чистият късмет я бе отвел там. Беше дошла по-рано заради Хан, защото не можа да заспи и случайно бе видяла Джиро Хамае да бърза към съдебната палата. За малко да изтича да го настигне, но размисли; шмугна се в съдебната зала след него и изгледа цялото заседание.

Хамае я бе забелязал едва след това.

— Сержант Оширо — ѝ беше казал той. — Чудесна сутрин за процес, не мислите ли?

Нарочно бе използвал думата *процес*. Джоко Дайши все още не беше стигнал дотам. Но Хан беше.

— Благодарете на партньора си от мое име, когато го видите — бе добавил Хамае. — Ако не беше той, мога само да си представя какви трудности щях да срещна в изграждането на защитата на моя клиент.

— Защото клиентът ви е виновен.

— Само ако успеете да го докажете в съда, сержант. Боя се, че на областния прокурор ще му бъде доста трудно, след като се изясни, че голяма част от доказателствата са неприемливи. Ако не греша, цялото ви разследване щеше да пропадне, ако партньорът ви не бе проследил незаконно Акахата-сан.

Беше познал. Областният прокурор предпочете да не повдига обвинения за нищо, свързано с къщата в Камакура. Хероинът, цианидът, дори убийството на Шино. Нищо от тях нямаше да издържи в съда.

Но Мариико нямаше да му позволи да види пукнатините в решимостта ѝ.

— Жалко, че повече няма да можете да получавате чекове от него. Сърцето ме боли за вас.

— Сигурно. Сигурно ви боли и заради това, че Акахата-сан не доживя кръстосания разпит. Ако не бяхте вие и партньорът ви, делото срещу Джоко Дайши щеше да е бронирано.

Мариико усети как в гърдите ѝ се надига гняв, но отказа да клъвне на стръвта на Хамае.

— По някои точки ще успеете да се измъкнете, но ние спипахме клиента ви във фабриката за бомби. Отидохме там със заповед за обиск, издадена въз основа на разпечатки от телефонни разговори, а не заради нещо, което е направил Хан. Което означава, че е виновен за незаконна употреба на оръжия и можете да ми повярвате, че областният прокурор ще разбие това на няколко отделни обвинения. После има заговор, съучастничество и подпомагане, обществена заплаха — а след това клиентът ви отива на федерален съд, където ще му стоварим всяко обвинение в тероризъм, за което има закон. Надявам се, че малкият ви култ вярва в прераждането, защото Джоко Дайши го чакат няколко доживотни присъди от тук до вечността. Желая ви късмет с това.

— Късмет, наистина — отговори Хамае и се сбогува с нея с лек поклон. — Не се и съмнявам.

Това се беше случило в девет и половина. Сега, в девет и петдесет и една, раздразнението на Марико все още не се бе разнесло.

— Той ще се измъкне по повечето точки — обясни тя на Саакибара. — Колко обвинения можем да му повдигнем само заради дрогата? Химически прекурсори, производство, намерение за разпространение, каквото ви хрумне. Плюс двете убийства, плюс обвиненията за забранени субстанции... Не знам какво е обвинението за наличието на газова камера в собствената ти спалня, но адски много се надявам, че някой ден ще имаме закон и срещу нея.

— Сигурно ще имаме.

— И какво значение има? — Марико сви юмруци; искаше ѝ се да има бокен в ръката си и да строши нещо с него. — Нито едно от обвиненията няма да издържи. Смятах, че тероризмът и заговорът са ни в кърпа вързани, но онзи наперен негодник Хамая очевидно мисли иначе. Хитър дребен задник. Вече търси начини как да го измъкне.

— Това му е работата — напомни ѝ Саакибара. — Знаеш го.

— Да, сър — отвърна тя и му изля всичко, което я тормозеше. Ханзо Камагучи. Маската. Че Хамая сигурно вече завежда някакъв документ, с който да изиска маската от полицията, за да може да я отнесе саморъчно на Джоко Дайши.

Обясненията ѝ приличаха повече на тирада и накрая тя се почувства като изцедена. Облегна се на стената на полицейския щаб и разпери ръце.

— Какво, по дяволите, постигнахме, сър? Джоко Дайши ще полежи известно време — надявам се. Но след това маската и култът му си остават в негови ръце, а ние дори не заловихме всички експлозиви. Той ще пусне на улицата още хора. Нямаме представа кои са те. Ще има повече мишени. Нямаме представа кои. И след цялата тази история името ми беше стъпкано в калта, а Хан може да изгуби значката си. Какъв е смисълът тогава?

Саакибара я погледна намръщено, гъстите му като на Сони Чиба вежди запълзяха една към друга, подобни на мъхнати черни гъсеници.

— Не адвокати. Не съдии. Ченгета. Това автоматично ни превръща във вратари, а чистата истина е, че понякога лошите се измъкват.

Той я хвана за брадичката — изненадващо нежен жест от негова страна, почти бащински — и повдигна главата ѝ, за да срещне погледа ѝ.

— Ти какво си мислеше, когато започна тази работа? Че ще спираме всяко престъпление в града? Спираме онези, които можем, но някои от тях ще ни се изплъзват. Ако не можеш да го приемеш, по-добре още сега ми дай значката си. Аз ще попълня документите за напускане вместо теб.

— Сър, знаете, че няма...

— Няма какво? Да приемеш удобна работа на бюро за същата заплата? Да се махнеш от улицата, да си дадеш малко почивка? Разбира се, че можеш да го направиш. Не е нужно да се вреш в мръсните малки ъгълчета, където линиите се размазват и е трудно да се различи правилното от грешното. Приеми работа в някоя полицейска кутийка в предградията, където най-големият ти проблем до края на кариерата ти ще бъде да не можеш да помогнеш, ако някой те помоли за упътване. Колко лейтенанти, при които си служила, са ти казвали същото?

Марико не се сдържа и леко се усмихна.

— Всъщност, сър, последният ми каза, че ще ме зачисли към участъковата кафемашина.

Някак си той успя да се промени от загрижен баща в строг баща и обратно към рязък, намръщен командващ офицер.

— Добре. Послушай го. Или престани да се самосъжالياваш и признай, че си направила нещо великолепно. Спаси живота на петдесет и двама души. Вкара един лош човек в гроба, а друг зад решетките. В деня, когато това не ти се стори достатъчно, просто ми предай значката си и аз ще попълня документацията.

Марико наведе за миг глава, след което отново го погледна в очите.

— Благодаря ви, сър.

— Знаеш ли какво следва сега?

— Сър?

— Същото, което се случва във всеки спорт, в който има вратар. Другият отбор владее топката и отново ще се опита да вкара гол. А ти готова ли си да си вършиш проклетата работа?

— Да, сър.

— Добре. Да вървим на изслушването на партньора ти.

Марико погледна към големия водолазен часовник на Саакибара.

— Закъсняваме, сър. Смятате ли, че ще ни пуснат след...

— Още не са започнали. Казах им да изчакат, докато не пристигна.

Марико се радваше, че вече бяха тръгнали, защото иначе той щеше да види увисналото ѝ чене. Тя знаеше, че лейтенантът ѝ има връзки, но не знаеше, че са толкова *дебели*. Това я накара да се зачуди дали „Вътрешни разследвания“ нямаше да му позволят да се намеси в решенията им, дали Саакибара щеше да ги натисне, за да откачи Хан, или щеше да го остави да потъне.

И наистина изслушването започна веднага, щом Саакибара мина през вратата. Марико се чувстваше неудобно да гледа как Хан дава показания и можеше само да си представя как се чувства той. Сети се за Саори, която според програмата си от дванайсет стъпки по някое време трябваше да направи списък с всички хора, които бе наранила, докато се друсаше, а след това трябваше да се извини за всяка обида. Да признаеш, че си сгрешил, не е лесна работа. За това е нужна сила, каквато малцина притежават. Саори не беше от тях; трябваше да започне да я изгражда отначало. Марико с гордост гледаше Хан, който обясняваше всичко, което бе направил, без да изпуска нищо. Не обвиняваше никого, нито прикриваше виновните. Ако „Вътрешни разследвания“ имаха причина да проучват и Марико, разследването им щеше да започне от Хан, който кратко и ясно им предаваше истината.

За събитие, от което зависеше кариерата му, изслушването беше изненадващо кратко. Само час по-късно надзорната комисия се оттегли, за да обмисли присъдата си. Марико се облегна назад и едва тогава забеляза, че през цялото време бе седяла наведена напред, обхванала коленете си с длани, в очакване на решението на комисията. Сега ѝ се искаше да разбере обикновено колко време е нужно на комисииите, за да вземат решение — или по-точно още колко дълго щеше да се наложи да чака, обтегната като кожа на тъпан.

И тъй като нямаше и капка усет за благоприличие, съответстващо на жена с нейните чин и пост, тя просто попита. Председателят на комисията, командир, когото не беше виждала

досега, я изгледа намръщено по същия начин, както би изгледал и влизания в залата талисман на Токио Дисни — със смесица от недоумение и обида.

— Петнайсет минути — отвърна той, давайки ясно да се разбере, че ѝ е оказал голяма чест, като ѝ е обърнал внимание, и затвори вратата зад себе си.

Марико се озова веднага до Хан, което я изненада. Онази част от нея, която все още му беше ядосана, се възмути на висок глас, но тя нямаше мнозинство.

— Петнайсет минути? — възкликна младата жена. — Човек би предположил, че ще отделят повечко време за толкова важно нещо.

— Да — отвърна Хан. — Човек също така би предположил, че партньорът му няма изгърси нещо, което да ги раздразни точно преди да вземат решение.

Марико се изчерви за секунда, но той ѝ намигна и леко ѝ се ухили.

— Изглеждаш ужасно спокоен — отбеляза тя.

— Че за какво да се нервя? Най-лошото свърши.

Марико не се бе замисляла върху това, но сега то ѝ се стори едва ли не очевидно. Събирането на смелост за пълно признание беше мъчителна работа. След това приемането на наказанието бе лесно. Хан просто беше приел вината си; знаеше, че заслужава наказание, и вече се бе подготвил да го приеме с цялата му строгост.

Няколко минути по-късно надзорната комисия се върна, за да произнесе присъдата си, и Марико отново установи, че се чувства поизнервена от Хан. Председателят постави пред себе си лист със записки, към които не си направи труда да погледне, а това до такава степен засили любопитството ѝ, че бе готова да изтича да види какво пише там.

Постановлението беше кратко и ясно: чрез незаконното претърсване и задържане Хан бе нарушил правото на свобода на Акахата; беше преминал границата на достатъчното основание, но не и границите на основателното подозрение; бе поставил своя информатор Шино в ситуация, която можеше да се окаже опасна. Всичко това беше ясно. Ала нямаше несъмнено доказателство, че той е застрашил пряко живота на Шино. Нямаше да бъде обвинен в престъпление, което означаваше, че щеше да запази значката си. Обаче комисията го намери

за виновен в нарушаването на осем основни наредби за работата със секретни информатори, което означаваше, че с дните му в „Наркотици“ беше свършено. Надзорната комисия го разжалва до патрулен полицаи, а това пък означаваше, че всеки път, когато влезе в стая, пълна с ченгета, щеше да се чувства като манекен с костюм и развяващи се около глезените панталони. Рано или късно нещата щяха да си дойдат по местата, но през следващите години щеше да предизвиква погледи и шепот навсякъде, където се появяше.

Докато членовете на надзорната комисия си събираха нещата, Саакибара поздрави намръщено Хан; на Мариико ѝ се стори, че той е донякъде доволен от постановлението. След това лейтенантът предложи да черпи Мариико и Хан с кафе — или по-точно им нареди да пият по едно кафе с него; лейтенантите не отправяха *покани* към подчинените си. Сядането в кафенето до участъка я накара да се почувства така, сякаш баща ѝ я е завел да ѝ купи сладолед, след като е бягала с всички сили на състезанието, но въпреки това е завършила втора. Нов бащински жест от страна на Саакибара, вторият за тази сутрин и втори въобще.

Те се настаняха край масата и Мариико и Хан зачакаха Саакибара да заговори. Кафене или не, това не беше обикновена покана.

— Хан, искам да дойдеш да си разчистиш бюрото чак при втората смяна. Изчакай хората да се разотидат. Спести си срама, става ли? По дяволите, спести *ми* срама.

Хан преглътна. Мариико му кимна един вид успокояващо, по начина, по който всички онколози кимаха на пациентите си, когато новините не бяха добри, но не ставаше дума и за неизлечим стадий.

— Доста време работих като патрул, Хан. Това е добра работа. Важна работа.

— И не е в „Наркотици“. — Той въздъхна и сви примирено рамене. — Поне единият от нас все още е в строя, *нее*? Наистина, ама наистина се радвам, че не те повлякоха надолу заедно с мен.

— Аз също — рече Саакибара. — И без това хората не ми стигат. Но вие двамата трябва да научите един урок от това фиаско. Когато вършите добро дело и нарушавате правилата, понякога трябва да се запитате какво говори това за правилата.

— Сър? — погледна го Хан.

— Понякога признавате, че сте сгрешили. Както днес на изслушването ти. Ти си свърши работата. Постъпи правилно. Но понякога правилата не са такива, каквито трябва да бъдат.

Хан се обърна към Марико и когато погледите им се срещнаха, тя усети как лицето ѝ помръква.

— Не — каза той и изпълненият му с недоверие и гняв глас накара думата да прозвучи като ругатня. — Ще се отърве?

— По повечето обвинения — отвърна Марико. — Дори не си направиха труда да го обвинят за убийството на Шино.

— Защото е убил единствения очевидец, който може да го посочи на местопрестъплението.

— Да.

Хан оклюма.

— Значи същите косвени глупости, които ми позволиха да запазя значката си...

— Спасяват и Джоко Дайши, да — потвърди Марико. Тя му разказа набързо останалите подробности. — Накрая смятаме — *надяваме се* — че обвиненията в тероризъм ще издържат, но това е проблем на федералните, извън юрисдикцията ни.

Марико не вярваше, че Хан ще може да се умърлуши още повече. Кръвта се отдръпна от лицето му; сякаш се топеше в стола си.

Познаваше това усещане.

С огромно усилие Хан успя да събере достатъчно енергия, за да изпъшка:

— Тогава какво постигнахме, по дяволите?

— Много — отвърна Саакибара — и не смей да го пренебрегваш. И двамата се занимават с това достатъчно дълго, за да не сте го разбрали досега: в тази професия не можем да си позволим лукса на пълната победа. Мислиш ли, че като сме в „Наркотици“, можем да спрем напълно продажбата на дрога? Не. Можем да спрем един пласьор. После спираме втори. Ако първият вече се е върнал на улицата, отиваме и го хващаме отново. Такава е играта, момчета и момичета — играта, която сте приели да играете. И знаете ли какво следва сега?

Погледът на Хан шареше между двамата, колеблив, неустойчив като собствената му решимост. Но Марико се чувстваше по-уверена. Бе изгубила хладнокръвието си, когато не успя да дръпне спусъка

срещу Джоко Дайши, беше почувствала как се разпада на милион частици. Дори победата ѝ над Акахата не бе достатъчна, за да го възстанови. Но думите на Саакибара бяха като лепило, което се стича в пукнатините, просмуква се дълбоко в тях, намира нови парчета, лепя си, прави ги по-силни.

— Аз знам — отвърна тя. — Знам какво следва. Техният отбор получава топката. Ще се опитат отново да ни вкарат гол. А ние няма да спираме да ги блокираме. — Погледна към партньора си. — Наркоченгетата, патрулни полицаи, чиновници, няма значение. Работата е една и съща. Ние сме вратари, Хан. Това ни е работата.

Той се прегърби.

— А аз винаги съм си падал по бейзбола. Предполагам, че от мен футболист няма да стане.

— Хан — въздъхна тя, — знаеш, че нямам предвид това. Опитвам се да кажа...

— Разбирам какво искаш да кажеш. Но истината е, че този вратар остава на пейката и сега е прехвърлен да регулира трафика на паркинга. Лошо няма. Сериозно. Напълно съм си го заслужил.

— Хан...

— Не, Мариико. Известно време ще съм извън играта. Но предполагам, че и на паркинга се нарушават правилата за движение. Не знам колко са важни, но някой трябва да ги пази.

— Давам ви почивка до обяд — намеси се Саакибара, рязък както винаги. Той се изправи, готов за тръгване. — Прояснете си главите. След това загърбете цялата тая гадост. Забравете я, за да можете да си вършите проклетата работа. Фродо, ще се видим на обяд. Хан, с теб ще се видим, когато дойде.

— Да, сър — отвърна Хан. Изправи се и се поклони дълбоко на лейтенанта. — Благодаря ви, сър. Вие ме научихте на всичко, което човек трябва да знае, за да бъде добро ченге.

— Сега да не ми се разплачеш.

— Извинете. — Хан се овладя и отново се поклони. — За мен беше чест, лейтенант.

Саакибара му кимна рязко и се отдалечи.

Мариико допи кафето си и тракна звучно чашата върху масата.

— Да вървим у дома — каза тя. — Искам да ти покажа нещо.

Хан поглади предпазливо с пръст дръжката на Славна победа.

— Леле. Сигурна ли си, че искаш това нещо да ти виси над главата?

— Какво толкова? И преди си идвал тук. Виждал си стойката му.

— Да, но без меча *върху* нея. Виж го само колко е голям.

Марико завъртя очи.

— Всъщност не те поканих заради него.

Той се наведе и изви глава под стойката също както водопроводчик се навежда под кухненския умивалник.

— Сигурна ли си, че дюбелите ще издържат тежестта му?

— Ти какво, дърводелец ли стана вече? Просто прочети това, става ли?

Тя му подаде една от тетрадките на Ямада-сенсей, отбелязвайки с палец мястото, отнасящо се до желязната маска на Джоко Дайши. Той я взе, без да откъсва очи от Славна победа нетърсена.

— Не се ли страхуваш... имам предвид при земетресения и други подобни... сериозно, Марико, окачи го някъде другаде.

— Къде? Огледай огромния ми апартамент и ми намери достатъчно дълга стена, върху която да монтирам стойката му.

Не беше нужно да е детектив, за да разбере какво има предвид.

— Добре де, не знам... прибери го в някой шкаф.

— Просто прегледай записките, става ли?

Марико му обясни кой беше Ямада — какво означаваше за нея, какво означаваше за науката история — след което му разказа за тетрадките.

— Разбираш ли, нищо от това не е попадало пред чужди очи, но ти казвам, че тази маска е много важна.

— Въпреки че не намирам и дума за нея в учебниците по история?

— Най-вече защото не я намираш в учебниците по история. Според мен Вятърът на Ямада-сенсей и Божественият вятър на Джоко Дайши са едно и също нещо и ако съм права, значи те съществуват от много, много отдавна. Не се сблъскваме за последен път както с тях, така и с маската.

Хан прелисти тетрадката.

— Сериозно ли говориш? Петстотингодишен клан нинджи в Токио?

— Може би да.

Лицето на Хан грейна.

— Това е *много* яко.

— Мъже — въздъхна тя, минавайки неусетно на английски. — Няма значение колко сте стари; оставате си все същите осемгодишни момчета.

— А?

— Няма значение. — Раздразнението се беше залепило за нея като мокра дреха. Добре че най-накрая бе започнал да разглежда повнимателно тетрадката. Не кой знае какъв напредък, но все пак напредък. — Помогни ми да преровя тези кашони — помоли тя. Нямаше нужда да му ги посочва; те бяха струпани един върху друг покрай задната стена на стаята ѝ и заемаха ценно пространство. — Имам нужда от втори чифт очи.

— Защо?

— Не схващаш ли? Трябваше да забележа връзката със Славна победа нетърсена. Трябваше да си я спомня в мига, когато видях маската. Ако паметта ми беше малко по-добра, те изобщо нямаше да успеят да откраднат меча ми.

Хан надигна глава от тетрадката.

— Не трябва да се укоряваш за такива неща. Ако шантавата ти теория за нинджите е вярна, значи не си можела да направиш нищо, за да им попречиш да влязат тук.

Той замълча за миг — може би, за да измисли още нещо утешително. Щеше да ѝ се отрази добре. Но не.

— В смисъл, можеш ли да си представиш какви яки инструменти са измислили през последните петстотин години? Отключването на врата с поставена вътрешна верига сигурно е, знам ли, едно от най-незначителните неща, които могат да направят.

Страхотно. Осемгодишното момче се върна.

— В случай че не си забелязал, Хан, в момента се чувствам доста несъвършена. Повече не мога да си позволя да пропускам подобни детайли. В града ни процъфтява култ, който притежава взривни вещества с голяма разрушителна сила. Ако тези записки могат да ни

помогнат да ги открием, значи трябва още някой да ги прочете и после да ми помогне да свържа точките...

— И след като аз вече не работя като детектив, работната ми седмица ще се съкрати значително, *нее?*

Марико въздъхна с облекчение. Почувства как раменете ѝ постепенно се отърсват от напрежението. Двамата отново допълваха мислите си и това беше истинска благословия.

— Може би две вечери седмично?

Хан отново прехвърли записките на Ямада.

— Не знам — отвърна той. — Струва ми се доста сухо четиво.

— Подплатено с няколко бири?

— Изглежда ми по-добре.

— Ще ти разказвам с подробности вратарските ми постижения. Ох! Защо просто не ме сригаш в топките и да приключваме. — Хан се престори, че потрепва от болка. — Първо ме изхвърлят от играта, а сега ти ми го натякваш допълнително?

Марико се засмя.

— Стига де. Признай, че си заинтригуван, *нее?*

— О, да.

— И аз.

КРАТЪК РЕЧНИК НА ЯПОНСКИТЕ ДУМИ

А-страна: предната част на сградата, към която се приближават командосите.

Ама: традиционни японски гмуркачки, ловци на бисерни миди.

Аум Шинрикьо: Сектата „Върховната истина на Аум“, терористична организация, отговорна за атентата с отровния газ зарин в токийското метро през 1995 година.

Бизен: традиционна японска керамика без глеч и украса.

Бокен: масивен дървен тренировъчен меч, изработен обикновено от дъбова дървесина.

Б-страна: страната на сградата, която се намира от лявата страна на командосите, докато те приближават А-страната.

Бушидо: пътят на война.

Вакизаши: придружаващ катаната къс извит меч, който се носи в пояса с острието нагоре.

Ваши: традиционна японска ръчно изработена хартия.

Гайджин: буквално „външно лице“; чужденец.

Гейша: професионална артистка, която е придружавала, развличала и в определени случаи е извършвала сексуални услуги на клиентите си.

Гокудо: твърд, изключителен, упорит.

Гуми: клан.

Дайшо: чифт самурайски мечове, катана и вакизаши; буквално „къс и дълъг“.

Доно: почетно обръщение, изразяващо по-голямо уважение от -сан и дори -сама.

Д-страна: задната част на сградата, към която се приближават командосите (или противоположната на А-страната при сгради с неправилна форма).

Зарин: силен невротоксин.

Икко Икки: водено от монаси воини въстание, чието политическо и икономическо влияние продължава близо сто години,

докато Тримата обединители не го потушават окончателно през XVI век.

Йорой: броня, доспехи.

Кайгане: остър, твърд инструмент с острие като шпатула, използван от *ама*, за да изкъртват ракообразни от скалите и коралите.

Кансай: географски регион около Киото, Нара и Осака, в който е била съсредоточена политическата власт през почти цялата история на Япония.

Каппа: обитаващо водите митологично същество, хуманоид с подобни на влечуго черти, без горна част на главата и пълна с вода купа на мястото на мозъка.

Катана: леко извит издължен меч; носи се в ножницата си с острието нагоре.

Кенджуцу: бойното изкуство на владееене на меча.

Киай: силен вик, използван при обучението в бойните изкуства, обикновено преди нанасянето на удар.

Кири: цвят от пауловния, емблема на Хидейоши Тойотоми.

Коку: количеството ориз, необходимо за изхранването на един човек за период от една година; освен това единица за измерване на големината на феодално владение или имение в зависимост от количеството ориз, което земята му може да произведе.

Коте: ръкавици с наръкавници.

Ловът на мечове: указ, ограничаващ правото на самурайската каста да притежава оръжия; издадени са два такива указа, като всеки включвал допълнителни клаузи за контрол над оръжията и други политически декрети.

МДА: метилендиоксиамфетамин, халюциногенен амфетамин.

Одачи: голям извит меч.

О-йорой: пълен комплект самурайска броня; буквално „велика броня“.

Планината Хией: планината, в чието подножие е разположен Киото, дом на стотици манастири и традиционно средище на политическата мощ на будизма в Япония.

Райджин: бог демон на светкавиците, гръмотевиците и бурите.

Ри: измервателна единица, равняваща се на около миля и половина.

Рикиши: сумо борец.

Ронин: буквално „човек вълна“; самурай без господар.

Рюджин: богът дракон на моретата.

Сама: почетно обръщение, изразяващо по-голямо уважение от -сан, но не толкова смирено, колкото -доно.

Сенсей: наставник; учител, професор или лекар, в зависимост от контекста.

Сепуку: ритуално самоубийство чрез изкормване; наричано още харакири.

СИ: секретен информатор.

Соде: ламеларни нараменници.

СОП: стандартна оперативна процедура.

С-страна: страната на сграда, която се намира от дясната страна на командосите, докато те приближават А-страната.

Сугегаса: широкопола, наподобяваща чадър шапка.

Суне-ате: наколенници.

Тайко: голям тъпан в японски стил; съответно изкуството на биенето на подобни тъпани.

Тачи: извит дълъг меч, който се носи в ножницата си с острието надолу.

Темари: топки, изработени ръчно от копринени конци; съответно изкуството за изработване на топки темари.

Тенгу: зъл дух с черти на птица.

Токайдо: буквално „източен морски път“; пътят, който свързва съвременен Токио със съвременен Киото.

Фудо: будистко божество, обикновено представяно като гневен червенокож демон с остри рога и зъби, който често размахва меч и ласо.

Хайдате: ламеларни набедреници.

Хакама: широки плисирани панталони с широк плътен колан около кръста и дължина до глезените.

Хаори: японска къса дреха без ръкави, с подплънки на раменете, често носена над бронята.

Цуба: предпазител за ръката, кръгъл или квадратен, който се поставя на мястото, където дръжката на меча се свързва с острието.

Шакухачи: традиционна японска флейта.

Шамисен: традиционна японска лютня.

Шиноби: нинджа.

Шоджи: плъзгаща се рамка с оризова хартия, която се използва едновременно като врата и стена.

Южни варвари: белите хора (смятани за „южни“, защото европейските мореплаватели били допуснати първо на остров Кюшу, който е най-южният от големите острови на Япония).

Юката: лека роба.

Якудза: член на организиран престъпен синдикат.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Тази книга изискваше много повече проучвания от предишната, по много причини. Първо, тя е по-дълга. Второ, Мариико вече не работи сама; още щом я прехвърлих в „Наркотици“, се натоварих с допълнителни проучвания за работата в полицията. И, естествено, заради очевидното: аз не съм историк, а покрай Дайгоро и Кайда повече от половината книга е исторически роман. И всичко бе допълнително усложнено от общуването на Дайгоро с Хидейоши Тойотоми, една от най-влиятелните фигури в японската история. Когато включвате подобни личности в книгите си, вие сте задължен да ги представите реалистично.

Първото нещо, което трябва да се знае за Хидейоши, е, че това не е истинското му име. Той *няма* истинско име; променял го е много пъти, както повечето велики личности от онова време. Този техен навик е достатъчен, за да докара на историците апоплектичен удар и дори най-изтъкнатите изследователи на японската история предпочитат да използват едно име, обикновено онова, с което личността е най-известна.

Но дори с друго име, Хидейоши пак щеше да е як. Толкова много неща са работели срещу него — той е бил роден като селянин, бил е много грозен, прякорите му са били Плешивия плъх и Маймунския крал, и не е показвал никакви дадености като боец — но въпреки това се е превърнал в най-могъщия човек в империята. Единствено благодарение на силната си личност е спечелил мястото си като един от Тримата обединители, феодалите, които са създали японската нация такава, каквато я познаваме сега.

Другите двама Обединители са Нобунага Ода, който издигнал Хидейоши от нисш слуга до един от главните си генерали, и Йеясу Токугава, първоначално съперник на Хидейоши, след това съюзник, а накрая узурпатор. И тримата са били брилянтни стратегии, всеки по свой си начин. Нобунага е известен най-вече със своята безпощадност, Хидейоши — с медния си език, а Йеясу — с търпеливостта си. Ето

накратко историята им: Нобунага, който бил толкова безпощаден, че не успял да спечели дори лоялността на собственото си семейство, съзрял големия потенциал на Хидейоши и го издигнал в ранг генерал. С него и тесен кръг от други, вече легендарни командири Нобунага завладял една трета от Япония.

Когато Нобунага бил убит от един от вътрешните си хора, Хидейоши се намесил и убил предателя. Сред това притиснал императора да го направи самурай и да го назначи за императорски регент и главен министър. Хидейоши не бил фехтовач, но бил великолепен стратег и нямал равен на себе си в преговорите, а всеки феодал, когото не успял да привлече за свой съюзник, смазал. Появил се и Йеясу, чийто предпочитан метод бил да седи и да наблюдава как Нобунага и Хидейоши вършели тежката работа. След това прогонил наследниците на Хидейоши, назначил се за шогун и поставил началото на най-великата династия в историята на Япония. Оттук е произлязла и японската поговорка, популярна в японските училища: „Нобунага забъркал тестото, Хидейоши опекал питката, а Йеясу трябвало да я изяде“.

Тъй като Дайгоро и Шичио са моите два обектива, през които се вижда Хидейоши, аз избрах да го представя по един по-различен начин, отколкото сте го виждали другаде. В „Кагемуша“ на Куросава например Хидейоши е представен като смъртоносно сериозен воин самурай. Това при всички положения не е вярно, защото Хидейоши отчаяно искал да бъде смятан за благороден и изтънчен. Чаената церемония го очаровала, играел в кабуки и се смятал за отличен певец. Дворецът му Джуракудай е истински и ако съществува нещо такова като свръхелегантност, то това е той. Но въпреки че Хидейоши се преструвал на благородник, харизмата му изобщо не била преструвка. Според всички източници той е бил наистина магнетична личност, но тъй като Шичио е негодник, а Дайгоро — благородник, те приемат доста повърхностно обаянието на моя Хидейоши.

Самият Шичио е измислена личност, но хомосексуалните връзки са били нещо често срещано сред хората от ранга и епохата на Хидейоши. Тези ритуализирани връзки, известни като *шудо*, обикновено свързвали възрастни мъже с млади момчета; във възрастни мъже не би трябвало да се извършва проникване (откъдето се появява и напрежението във връзката на Шичио с Хидейоши). Ясумаса Мио

също е измислен герой, но Хидейоши със сигурност е имал подобни високопоставени самураи като Мио за съветници. Със съжаление заявявам, че смъртта на Мио е напълно реална; методът се нарича *лингчи* и лежи в основата на пословичната „смърт от хиляди разреза“. Не знаем със сигурност дали Хидейоши я е прилагал, но знаем, че е развил страст към жестоките, претенциозни екзекуции.

Във връзка с това трябва да спомена, че доста обмислях дали да включа мъченията на Мио в книгата. Моят агент и редакторът ми смятаха сцената за доста смуцаваща — дотолкова, че агентът ми пожела да я прочете само веднъж, а редакторът предложи дори да я сваля. Очевидно не съм го направил.

Избрах да запазя сцената, защото я изисква сюжетната линия, а не защото изтезанията ми харесват. Напротив: преди години се включих в Кампанията за забрана на изтезанията и до днес все още съм член на Центъра за жертви на изтезания. Милан Кундера смята, че същността на нашия морал се проявява в начина, по който се отнасяме към онези, които са оставени на нашата милост, и аз смятам, че е прав. Независимо от това дали сте съгласни с мен или не, надявам се да оцените, че не съм възвеличал изтезанието.

Връщайки се обратно към историята, всички военни завоевания на Хидейоши, които съм споменал, са исторически верни. Ловът на мечове на Нобунага Ода е реален, както и този на Хидейоши, макар че във връзка с това трябва да призная, че извадих голям късмет. Не си спомням защо в „Дъщерята на меча“ избрах историята на Дайгоро да се развива през 1587 година, но със сигурност не беше, защото смятах да пиша втора книга, или защото възнамерявах да включа Лова на мечове във фабулата на продължаващата история на Дайгоро. Това бе просто един от онези случаи, в които вие провеждате проучването си и то ви дава по-добри идеи, отколкото бихте измислили сами.

Вятърът е измислен клан, но нинджа клановите наистина са съществували и са били много по-активни в Кансай, отколкото в който и да е друг регион. Въпреки онова, което виждате в попкултурата, самураите не са „добрите момчета“, а нинджите не са „лошите момчета“. *Шиноби* (или *шиноби-но-моно*, различни исторически наименования на онези, които днес наричаме ниндзи) са истински тайни агенти, наемани редовно от великите домове като шпиони, наблюдатели, убийци, саботьори и други подобни. Клановите им са ги

обучавали в широка гама от професионални умения, за да могат да се вписват по-добре в средата и да се дегизират по най-добрия начин при нужда.

Между другото тези дегизировки не включват отличителните черни дрехи и маска за лице, които всички познаваме и толкова много обичаме. С тях щяха да са толкова скрити, колкото би бил Джеймс Бонд с маскировъчни дрехи. Черните одежди, които са се превърнали в техен отличителен белег, всъщност произлизат от театъра; театралните работници са се обличали в черно, за да не се набиват в очи, докато разнасят декорите по сцената. (Това го правят дори съвременните сценични работници.) По някое време някакъв талантлив драматург трябвало да измисли как нинджата да се промъкне до главния герой, без да бъде забелязан дори от публиката. Отговорът бил — точно като самите ниндзи — да се скрие на видно място: просто направил един от сценичните работници убиец. Публиката била очарована и така се родила новата традиция.

Заедно с нинджите важна роля в тази книга играят и *ронините*, или самураите без господар. Според *Бушидо* самураят трябва да се самоубие, след като изгуби господаря си. Не е необходимо да казвам, че не всички са спазвали кодекса. Много самураи са ставали наемни войници и са се скитали из страната свободни като морските вълни — оттам и името *ронин* или „човек вълна“. (Гоемон Кацушима е такъв пример.) Други самураи избирали да напуснат кастата си, бръснели си главите и постъпвали в манастир. (Игуменът на Като-джи е такъв пример.) Но имало и такива, които създали на *ронините* лошо име: те ставали грабителите и бандити по пътищата или се събирали с престъпни елементи и образували банди.

Третата професия, която е представена по-подробно в тази книга, е *ама*, което обикновено се превежда като „гмуркан за бисери“. Буквално *ама* означава просто „морска жена“. *Ама* заема странно място в културата на Япония, защото, доколкото ми е известно, това е единствената професия, която се отличава с тежък физически труд и въпреки това се работи само от жени. Причината за това не е съвсем ясна, макар американският флот да свърши къртовска работа в опитите си да намери отговор. Това е един от бисерите, които човек може да открие може би само докато пише книга и иска да представи правдиво детайлите: 380 страници с изследване на гмуркането със задържане на

дъха, с подробни описания (и дори диаграми!) на техниките за гмуркане на *ама*, публикувано през 1965 година от не кой да е, а от Управлението на военноморските изследвания. Тогава морските тюлени бяха съвсем пресни и очевидно флотът искаше да ги обучи как да се гмуркат по-надълбоко за по-дълго време — но постепенно интересът им отшумя и гмуркането със задържане на дъха официално бе определено като „изключително опасна практика“. Кое то според мен прави Кайда още по-страхотна. На тринайсетгодишна възраст тя може да надплува морски тюлен, а след това Вятърът ще я превърне в отличен *шиноби*.

Романът завършва със съвременна история — по-точно с Божествения вятър. Моят култ е измислен, но за вдъхновение ми послужиха фактите. През 1995 година култът Аум Шинрикьо пусна газ зарин в Токийското метро, уби тринайсет и рани над хиляда души. Мисля, че е правилно да се каже, че за Токио това бе като атентата от 11 септември за Ню Йорк. Не че искам да приравня тринайсетте жертви към двете хиляди и шестстотин в Световния търговски център; по-скоро искам да кажа, че макар терористичните атаки да са отвратителни, независимо къде са проведени, за един човек такава атака да се осъществи в родния му град е несравнимо по-ужасяващо от каквото и да било друго нещо.

Това, разбира се, ни отвежда до Марико, която изисква съвсем различен вид проучвания. Не мога да не спомена, че интервюирах полицаи в три различни щата (а в някои случаи дори тренирах с тях) от не помня вече колко различни организации, което означава, че ако някой командващ офицер чете това, не трябва да приема, че точно с *неговите* полицаи си прекарах толкова добре. За мен полицейското проучване бе много по-трудно от историческото, но пък беше адски забавно. Получих възможността да обикалям с патрулките, да претърсвам къщи, да стрелям с автоматичен пистолет, изкарах боен курс и работих заедно с тактически контрол. Нито ще потвърдя, нито ще отрека, че съм нарушил наредбата на Бюрото за алкохол, наркотици и огнестрелни оръжия, когато някой ми даде да метна светлинно-звукова граната. Мога да отговоря чак след като изтече определеният от закона срок.

Полицейският жаргон е съвсем чужд език, почти като японския. И в двата случая работата на преводача е да се движи по тънката линия

между автентичността и разбираемостта, а в тази книга това означаваше да си позволя някои свободи. Например аз съм наясно, че Токийското столично полицейско управление има специални щурмови отряди, а не спецчасти. Тъй като повечето от читателите ми веднага ще се досетят какво означават спецчастите, предпочетох да използвам познатото наименование. Освен това реших да изпусна почти всички съкращения и кодове, които са характерни за полицейския жаргон.

Ако се интересувате от особеностите в превода и историческия контекст, ви препоръчвам да посетите моята уебстраница. В един от разделите съм публикувал връзки към интервюта и публикации в блогове, посветени на тези теми. Там редовно пускам и новини във връзка с напредъка на писането ми, глави за свободно четене и връзки към някои уебстраници, които използвам при проучванията ми. Всичко това можете да намерите на www.philosofiction.com.

Стив Байн

Дженисио, Ню Йорк, март 2013

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.